A treia carte din seria *Imperiul Fărâmițat*

MARK LAWRENCE

ÎMPĂRATUL SPINILOR

„Un final satisfăcător, inteligent și neașteptat, cu o turnură care schimbă complet perspectiva."
Starburst Magazine

NEMIRA

MARK LAWRENCE

ÎMPĂRATUL SPINILOR

Traducere din limba engleză de
Mihaela Ioncelescu
NEMIRA

Pentru fiul meu, Bryn

POVESTEA PÂNĂ ÎN PREZENT

Pentru aceia dintre voi care ați fost nevoiți să așteptați un an până la apariția acestei cărți, iată un rezumat al primelor două cărți, ca să vă reîmprospătez memoria. Voi prezenta aici doar ceea ce are însemnătate pentru povestea ce va urma.

I) Mama lui Jorg și fratele său, William, au fost uciși pe când Jorg avea nouă ani: ascuns în spinii de care era atârnat, el a văzut tot ceea ce s-a întâmplat. Asasinii fuseseră trimiși de către unchiul său.

II) Tatăl lui Jorg, Olidan, nu este un om prietenos. Când Jorg avea șase ani, i-a omorât câinele, iar când avea paisprezece ani, l-a înjunghiat în piept.

III) Tatăl lui Jorg stăpânește în continuare în Ancrath. El este însurat cu Sareth acum. Sora lui Sareth, Katherine, este mătușa vitregă a lui Jorg și are un fel de obsesie pentru el.

IV) Din greșeală dar nu total nevinovat , Jorg și-a omorât frățiorul vitreg, Degran.

V) Un bărbat pe nume Luntar a ascuns într-o cutie amintirea lui Jorg despre acest incident. Jorg și-a recuperat amintirea.

VI) Mai mulți indivizi cu puteri magice operează în spatele numeroaselor tronuri ale Imperiului Fărâmițat, rivalizând între ei și manipulând cursul evenimentelor în scopul de a-și asigura un control total.

VII) L-am lăsat pe Jorg pe tronul unchiului său, în Renar. Prinții din Arrow zac morți, armata lor e spulberată, iar cele șase națiuni adunate sub stăpânirea lui Orrin sunt numai bune de cucerit.

VIII) Ne-am despărțit de Jorg a doua zi după nunta cu regina Miana, în vârstă de doisprezece ani.

IX) Jorg și-a trimis oamenii să îl recupereze din munți pe Coddin, cancelarul său grav rănit.

X) Jurnalul lui Katherine a fost găsit printre ruinele Bântuitului – nu știm dacă ea a supraviețuit acolo unde convoiul ei de bagaje s-a pierdut.

XI) Kent cel Roșu s-a pârjolit rău în bătălie.

XII) Jorg a descoperit că fantomele Constructorilor se aflau în rețeaua de mașinării pe o care o lăsaseră în urma lor.

XIII) Jorg a aflat de la una dintre aceste fantome, Fexler Brews, că ceea ce el numește magie există datorită savanților Constructori. Aceștia au schimbat felul în care funcționează lumea, făcând astfel posibil ca voința unei persoane să influențeze în mod nemijlocit materia și energia.

XIV) Arma pe care Jorg a folosit-o ca să încheie asediul asupra Bântuitului era cea cu care se omorâse Fexler Brews.

XV) Puterile asupra necromanției și focului au fost alungate din Jorg tocmai când erau pe cale să îl distrugă, spre sfârșitul luptei pentru Bântuitul.

XVI) Regele Mort este un personaj puternic care îi urmărește, din tărâmurile moarte, pe cei vii. El a manifestat un interes deosebit pentru Jorg.

XVII) Chella, o necromantă, a devenit agent al Regelui Mort.

XVIII) La fiecare patru ani, conducătorii celor o sută de fărâme ale imperiului organizează o Adunare în capitala Vyene – o perioadă de armistițiu în timpul căreia aceștia votează noul împărat. În cei o sută de ani de la moartea ultimului administrator, niciun candidat nu a reușit să-și asigure majoritatea necesară.

XIX) În povestea retrospectivă Cu patru ani în urmă , l-am lăsat pe Jorg la castelul bunicului său de pe Coasta Calului. Matemagicianul Qalasadi a fugit după ce n-a reușit să îi otrăvească pe nobili. Fantoma-constructor Fexler i-a dat lui Jorg inelul vizionar, care îi oferă imagini interactive asupra lumii, din satelit sau din alte resurse optice.

PROLOG

Kai ședea în fața vechii stânci, un bolovan singuratic și colțuros, ridicat încă de pe vremea când oamenii nu știau nimic altceva în afară de lemn, piatră și vânătoare. Sau poate că știau mai mult decât atât, pentru că au așezat vechea stâncă într-un loc cu vizibilitate bună. Un loc în care vălurile se subțiau și se ridicau, iar tainele puteau fi aflate ori împărtășite. Un loc în care cerurile erau mai coborâte, în așa fel încât jurații cerului le puteau atinge mai ușor.

Oamenii locului i-au spus acelui promontoriu Degetul, ceea ce lui Kai i se părea nimerit, deși anost. Iar dacă ăsta era un deget, atunci vechea stâncă era înfiptă într-o încheietură. Aici, degetul se întindea pe o rază de șaptezeci de metri, iar de la

margini cobora o distanță similară spre mlaștini, prin mai multe trecători abrupte și stâncoase.

Kai inspiră adânc, lăsând aerul rece să-i umple plămânii și umezeala să-l năpădească, apoi își domoli bătăile inimii și ascultă vocea gravă și tristă a bătrânei stânci, care se auzea îndepărtat, precum amintirea unui sunet. Vederea i se ridică deasupra cu doar o șoaptă de durere. Punctul de percepție al lui Kai săltă înspre cer, lăsându-i corpul lângă monolit. Privea acum din valea luminoasă croită între doi nori plutitori, văzându-se pe el însuși ca pe un punct deasupra Degetului, iar promontoriul, ca pe o țepușă de uscat ce ajungea până în întinderea mării Reed.

De la înălțimea asta, râul Rill apărea ca o panglică de argint șerpuind spre Lacul de Sticlă.

Kai zbură și mai sus. Pământul rămânea în urmă, devenind tot mai abstract, cu fiecare bătaie a aripilor lui plăsmuite din gând. Ceața se răsuci, iar norii îl cuprinseră din nou în îmbrățișarea lor rece.

Așa arată moartea? Un alb infinit și rece, în vecii vecilor amin?

Kai se împotrivi norilor și găsi din nou soarele.

Jurații cerului se puteau pierde foarte ușor în imensitatea cerurilor. Cei mai mulți așa pățeau, lăsându-și corpul să moară și bântuind întinderile pustii de deasupra. Un sâmbure de egoism îl ținea pe Kai legat de viață. Se cunoștea mult prea bine ca să nu recunoască. Un vechi firicel de lăcomie, neputința de a renunța. Niște slăbiciuni, poate, însă în cazul de față un avantaj care avea să-l păstreze nevătămat.

Zbură deasupra sclipirii delicate a norilor, croindu-și drum printre turlele și turnulețele lor. Un seris sparse perna de alabastru, fantomatic până și pentru ochiul minții lui Kai, o formă sinuoasă ce apărea și dispărea, lungă de treizeci de metri și mai subțire decât un om. Kai îl chemă la el. Norul-șarpe se încolăci în jurul lui însuși, desenând cercuri leneșe pe măsură ce se apropia.

— Prieten vechi! îl salută Kai.

Peste o sută de serişi mișunau printre norii înfuriați atunci când sosiseră furtunile ce aduseseră potopul, însă fiecare seris știa tot ceea ce știau toți ceilalți seriși, așa încât în mintea lui Kai nu era decât unul singur. Poate că serișii erau urme ale juraților cerului care uitaseră de sine, uitaseră totul și ajunseseră să

danseze printre nori. Sau poate că fuseseră astfel dintotdeauna, fără să aibă nevoie de naștere, fără să cunoască moartea.

Sensul îl fixă pe Kai cu strălucirile albastre și reci din găvanele ochilor. Simți în minte răceala atingerii lui, înceată și curioasă.

— Tot femeia?

— Întotdeauna femeia.

Kai privi lumina din nori; nori arhitecturali, pregătiți să prindă formă din mâna lui Dumnezeu, gata să devină catedrale, turnuri, monștri... îl amuza încredințarea serisulului că el aducea mereu aceeași fată la Deget.

Poate serișii cred că nu există decât un bărbat, o femeie și o mulțime de corpuri.

Sensul se mișcă în spirale în jurul lui Kai, ca și cum el ar fi fost acolo în persoană, înfășurându-l.

— Vrei o umbră?

Kai zâmbi. Serisul își închipuia dragostea umană ca pe niște nori care se adună, uneori frecându-se unii de alții, alteori crescând ca o furtună, iar câteodată, pierduți unul în altul – aruncând o singură umbră.

— Da, vreau o umbră.

Kai rămase surprins de fierbințeala din glasul lui. Voia ceea ce sensul avea. Nu doar o tăvăleală în iarbă. Nu de data asta.

— Fă-o, se auzi vocea serisului de sub pielea lui, deși o lăsase departe, sub el.

— Să fac să se întâmple? Nu-i chiar așa de ușor.

— Nu vrei?

Serisul se încreți. Kai știa că ăsta era râsul lui.

— Oh, dar vreau.

Nu trebuie decât ca ea să intre în cameră și am și luat foc. Mirosul ei! Închid ochii și sunt în Grădinile Bethda.

— Vine furtuna.

Tristețea coloră vocea serisului. Kai era derutat. Nu văzuse niciun semn că se apropia furtuna.

— Se ridică, făcu sensul.

— Morții? întrebă Kai și teama de demult îl cuprinse.

— Mai rău.

Două cuvinte, prea multe înțelesuri.

— Moroii?

Kai își aținti privirea, nu vedea nimic. *Moroii vin doar pe întuneric.*

— Se ridică, spuse serisul.
— Câți?
Să nu fie toți șapte. Te rog.
— Mulți. Ca ploaia.
Sensul plecă. Ceața din care își țesuse corpul se risipi. Kai nu mai văzuse niciodată un seris care să dispară așa.
— Fă o umbră.
Vocea îi rămase suspendată în aer.
Vederea lui Kai se îndreptă spre pământ. Plonjă lângă Deget. Sula ședea chiar pe vârful lui, un punct alb ce creștea cu repeziciune. Vederea se azvârli înapoi în corp, destul de tare cât să-l facă să cadă în genunchi. Se culese de pe jos, rămase dezorientat o clipă, după care o luă la goană spre Sula. Ajunse la ea în mai puțin de un minut, încovoiat și respirând din greu.
— A trecut mult timp, se întoarse Sula spre el când se apropie. Am crezut că ai uitat de mine, Kai Summerson.
— Mă ierți, doamna mea? spuse el cu răsuflarea tăiată și rânji, frumusețea ei alungându-i panica.
Totul părea o prostie acum. De acolo de sus nu văzuse nimic care să îl îngrijoreze.
Îmbufnarea Sulei se transformă într-un zâmbet, soarele îi lumină chipul și, pentru o clipă, Kai uită de avertismentul serisului. *Moroii umblă noaptea.* Îi luă mâinile, iar ea se apropie de el. Mirosea a flori. Moliciunea sânilor ei pe pieptul lui îi făcu inima s-o ia razna. O clipă, n-a văzut nimic altceva decât ochii și buzele ei. Rămase cu o mână împletită în mâna ei, iar cu cealaltă îi mângâie gâtul, simțindu-i căldura vibrantă.
— N-ar trebui să stai atât de aproape de margine, spuse el, cu toate că ea îi furase toată răsuflarea.
La nici un metru în spatele ei, vârful Degetului se năruia în câteva zeci de metri de stânci, coborând brusc în mlaștinile de jur-împrejur.
— Parc-ai fi tata, zise Sula înălțându-și capul și sprijinindu-se de el. Știi, chiar mi-a spus să nu vin cu tine astăzi. Kai Summerson ăsta nu e decât un coate-goale, așa a spus. Voia să stau zăvorâtă în Moritown câtă vreme își făcea el afacerile.
— Ce spui? zise Kai dând drumul mâinilor fetei. Mi-ai spus că a fost de acord.
Sula chicoti și zise cu o voce răgușită:

— N-am să-i permit fiicei mele să umble brambura cu un căpitan de gardă .

Apoi izbucni în râs, reluându-și glasul ei obișnuit.

— Știai că el e convins că ai o reputație?

Kai avea de bună seamă o reputație, iar un om precum Merik Wineland ar fi putut să-i provoace probleme mari.

— Uite ce e, Sula, mai bine o luăm din loc. S-ar putea să fim în pericol.

Liniile fine ale unei căutături încruntate tulburară sprâncenele desăvârșite ale Sulei.

— Pericol?

— Am avut un motiv ascuns pentru care te-am adus aici, a răspuns Kai.

Sula rânji într-un moment în care alte fete s-ar fi îmbujorat.

— Nu asta, ripostă Kai. În fine, și asta, însă am fost trimis să cercetez împrejurimile. Să observ mlaștina.

— M-am uitat eu de pe stânci câtă vreme ai fost plecat. Nu e nimic acolo!

Sula se întoarse cu spatele la el, arătând spre nemărginirea verde a smârcurilor. În clipa următoare o zări.

— Ce e aceea?

Ceața se ridica peste marea Reed. Se întindea în fuioare albe, răspândindu-se dinspre răsărit, cu irizații sângerii aruncate de soarele de la apus.

— Se apropie.

Kai se străduia să vorbească. Își recăpătă vocea și încercă să afișeze un zâmbet încrezător. Semăna mai degrabă cu o grimasă.

— Sula, trebuie să ne mișcăm repede. Trebuie să dau raportul la Fort Arai. O să te trec peste înălțimile Mexten și am să te las la Stâncile Roșii. Vei fi în siguranță acolo. O căruță te va duce la Moritown.

Săgețile au zburat cu un șuierat, de parcă cineva sufla în lumânări, un șir de răsuflări scurte și precipitate. Trei dintre ele s-au înfipt un pic mai jos de subsuoara dreaptă a Sulei. Erau trei săgeți înguste și negre, contrastând puternic cu albul rochiei sale. Kai a simțit înțepătura în gât, asemenea mușcăturii unui tăun.

Strigoii mlaștinilor năvăleau spre vârful Degetului, cenușii și asemănători unor păianjeni, iuți și tăcuți. Kai smulse sabia

scurtă din teacă. Părea mai grea ca plumbul. Degetele îi erau deja cuprinse de amorțeală, iar sabia îi căzu din mâna neajutorată.

Furtuna se apropie.

1

Am dat greș cu fratele meu. Am atârnat acolo în spini și l-am lăsat să moară, iar din noaptea aceea, totul a mers prost în lume. Am dat greș cu el și, cu toate că de atunci am lăsat mai mulți frați să moară, această primă durere nu s-a mai domolit. Ce am avut bun în mine atârnă și acum acolo, în spinii aceia. Viața poate smulge tot ce e viu într-un om, rupând câte o fâșie, lăsându-l fără nimic și copleșit de ani. Fiecare om are spinii săi, nu pe el, ci în el, adânc în el, precum oasele. Cicatricele mărăcinilor m-au însemnat – o caligrafie a violenței, un mesaj scris cu sânge, pentru care e nevoie de o viață întreagă ca să fie deslușit.

Garda Gilden sosește întotdeauna de ziua mea. Au venit la mine când am împlinit șaisprezece ani, au venit la tatăl și la unchiul meu în ziua în care am făcut doisprezece ani. Pe vremea aceea, călăream împreună cu frații și am văzut trupele gărzii îndreptându-se spre Ancrath, de-a lungul Marelui Drum de Vest. Când am împlinit opt ani, i-am văzut cu ochii mei, zăngănind printre porțile Castelului înalt, călare pe armăsarii lor albi.

Will și cu mine i-am urmărit plini de uimire.

Astăzi, i-am privit cu Miana lângă mine. Regina Miana. Au intrat zornăind prin cu totul alte porți ale unui alt castel, însă efectul a fost aproape același, al unui val auriu. M-am întrebat dacă Bântuitul îi poate cuprinde pe toți.

— Căpitane Harran! Am strigat apoi în jos. Mă bucur că ai venit. Vrei să bei o bere?

Am făcut semn înspre mesele lungi așezate în fața lui. Cerusem să ni se aducă tronurile pe balcon ca să putem vedea sosirea lor.

Harran s-a învârtit în șa, strălucind în armura sa aurită. În urma lui, gărzile continuau să se reverse în curtea castelului. Erau cu sutele. Șapte plutoane a câte cincizeci de oameni, ca să fiu precis. Câte un pluton pentru fiecare dintre tărâmurile mele. Când au venit în urmă cu patru ani, am acceptat un singur

pluton, iar Harran se afla la comanda lui atunci, la fel ca și astăzi.

— Mulțumirile mele, rege Jorg, strigă el, însă trebuie s-o luăm din loc înainte de prânz. Drumurile spre Vyene sunt mai proaste decât mă așteptam. Cu greu vom ajunge la Poartă până începe Adunarea.

— Mă îndoiesc că ai de gând să zorești un rege de la festivitățile de ziua lui doar pentru o Adunare, am sorbit eu din bere, ridicând apoi pocalul. Îmi proclam cel de-al douăzecilea an de viață, astăzi, știi doar.

Harran a ridicat din umeri în semn de regret și s-a întors să-și inspecteze trupele. Mai bine de două sute de soldați se îmbulziseră deja. Aș fi impresionat dacă ar reuși să înghesuie tot contingentul de trei sute cincizeci de oameni înăuntrul Bântuitului. Chiar și după extinderile făcute în timpul reconstrucției, curtea din față nu era ceea ce s-ar putea numi încăpătoare.

M-am aplecat spre Miana și mi-am pus mâna pe burta ei rotunjită.

— Se teme că votul va fi din nou blocat dacă nu voi merge și eu acolo.

Miana a zâmbit la vorbele mele. Ultimul vot care se apropiase cel mai mult de luarea unei decizii fusese la cea de-a doua Adunare – era puțin probabil ca cel de-al treizeci și treilea vot să ajungă mai aproape de alegerea unui împărat decât celelalte treizeci dinaintea lui.

Makin a intrat printre porți, în spatele coloanei de gardă, cu o duzină dintre cavalerii mei, care îl însoțiseră pe Harran prin Ținuturile înalte. O escortă pur simbolică, de vreme ce nimeni cu mintea întreagă și puțini cu mintea rătăcită ar îndrăzni să stea în calea trupelor Gărzii Gilden, cu atât mai puțin a celor șapte plutoane adunate laolaltă.

— Așadar, Miana, vezi bine de ce trebuie să te părăsesc, chiar dacă fiul meu este pe cale să-și croiască drumul în lume. L-am simțit lovind sub mâna mea, am adăugat, iar Miana s-a foit pe tronul ei. Nu prea pot refuza șapte plutoane.

— Unul dintre plutoanele acelea este pentru lordul Kennick, știi bine, a spus ea.

— Cine? Am întrebat-o doar ca s-o necăjesc.

— Câteodată am impresia că-ți pare rău că i-ai dat lui Makin titlul de lord peste Kennick, spuse ea aruncându-mi una dintre privirile ei scurte și încruntate.

— Cred că și lui îi pare rău. Nu cred că a stat mai mult de o lună acolo în ultimii doi ani. A cerut să i se aducă în încăperile de aici mobila cea bună din conacul lordului.

Am rămas tăcuți, privind garda așezându-se în dispozitiv în spațiul îngust al curții. Disciplina membrilor ei putea face de rușine oricare alte trupe. Până și cavaleria Coastei Calului, a bunicului meu, părea o gloată dezlânată pe lângă Garda Gilden. Odinioară, m-am minunat de calitatea gărzii care îl însoțea pe Orrin de Arrow, însă bărbații aceștia erau cu mult deasupra lor. Nu era unul care să nu strălucească în soare, nu era fir de praf ori zgârietură pe auriul armurilor lor. Ultimul împărat avusese buzunarele adânci, iar garda lui personală continua să-și afunde mâinile în ele, chiar și la două secole după moartea lui.

— Ar trebui să cobor.

M-am pregătit să mă ridic din jilț, însă n-am făcut-o. Îmi plăcea confortul. Cele trei săptămâni de călărie nu mă atrăgeau prea tare.

— Ar trebui, răspunse Miana ronțăind un ardei.

Gusturile ei au oscilat de la o extremă la alta în ultimele luni. În ultima vreme, s-a întors la aromele iuți ale pământurilor natale de pe Coasta Calului. Devenise o adevărată aventură să o săruți.

— Dar mai întâi să-ți dau cadoul.

Am ridicat o sprânceană și am bătut-o ușor pe burtă.

— E gata copt micuțul?

Miana mi-a dat mâna la o parte și a făcut semn către un servitor ascuns în umbra sălii. Câteodată, mai semăna cu copilul care venise aici doar ca să găsească Bântuitul împresurat și osândit pieirii. La nici o lună înainte să împlinească cincisprezece ani, cea mai scundă dintre servitoare o depășea în înălțime, dar sarcina îi mai adăugase niște curbe, îi rotunjise sânii și îi adusese puțină culoare în obraji.

Hamlar și-a făcut apariția aducând ceva într-o bucată de catifea, ceva lung și subțire, însă nu îndeajuns de lung ca să fie o sabie. Mi l-a întins cu o ușoară plecăciune. Fusese în slujba unchiului meu vreme de douăzeci de ani, dar nu mi-a aruncat

nici măcar o căutătură urâtă de când am pus capăt vechiului său loc de muncă. Am smuls bucata de material.

— Un băț? Vai, draga mea, dar nu trebuia.

M-am uitat la el strângând din buze. Era un băț destul de arătos, trebuie să recunosc. Nu recunoșteam lemnul.

Hamlar a așezat bățul pe masa dintre tronurile noastre și a plecat.

— E un baston, a spus Miana. *Lignum Vitae,* dur și destul de greu ca să se scufunde în apă.

— Un băț care mă poate îneca…

A fluturat din mână, iar Hamlar s-a întors cu un ceaslov enorm din biblioteca mea, l-a ținut în față și l-a deschis la o pagină unde se afla un semn ivoriu.

— Se spune aici că lordul din Orlanth a câștigat dreptul ereditar de a purta acest baston oficial în cadrul Adunării.

Îmi arătă cu degetul pasajul corespunzător.

Am luat bastonul cu mai mult interes acum. Parcă țineam în mână o bară de oțel. Ca Rege peste Ținuturile înalte, Arrow, Belpan, Conaught, Normandy și Orlanth, ca să nu mai spun ca stăpân peste Kennick, părea că acum căpătasem privilegiul regal de a purta un băț de lemn acolo unde toți ceilalți veneau neînarmați. Și grație micuței mele regine cu față de spiriduș și obraji trandafirii, bățul acesta putea fi bastonul meu din lemn de esență tare, capabil să spargă capul unui om cu coif.

— Îți mulțumesc, am spus.

N-am fost eu niciodată genul afectuos ori sentimental, însă îmi plăcea să cred că ne înțelegeam îndeajuns de bine încât să știe când ceva îmi făcea plăcere.

Am încercat bastonul șfichiuind aerul, ceea ce m-a inspirat să mă ridic de pe tron.

— O să trec pe la Coddin când cobor.

Infirmierele lui Coddin se așteptau să vin. Ușa camerei lui era dată la perete, ferestrele larg deschise și bețele de mosc aprinse. În curând se făceau doi ani de când îl lovise săgeata, iar rana încă supura și se adâncea sub pansamentele doctorului.

— Jorg!

Mi-a făcut cu mâna din patul așezat lângă fereastră, ridicat în capul oaselor ca să poată vedea și el sosirea gărzii.

— Coddin, i-am răspuns, iar vechiul sentiment de vină nedeslușită m-a învăluit din nou.

— Ți-ai luat rămas-bun de la ea?

— De la Miana? Bineînțeles. Mă rog…

— Va da naștere copilului tău, Jorg. De una singură. În timp ce tu vei fi pe drum, călare.

— Nu se poate spune că va fi singură. Are nenumărate servitoare și doamne de companie. Să fiu al naibii dacă le știu numele sau le recunosc pe jumătate dintre ele. Parcă în fiecare zi vine una nouă.

— Și tu ai luat parte la asta, Jorg. Își va da seama că nu ești aici atunci când va veni sorocul și îi va fi mai greu. Ar trebui măcar să îți iei rămas-bun așa cum se cuvine.

Doar Coddin îmi putea face morală în felul acesta.

— I-am spus… mulțumesc, am mormăit eu, apoi am răsucit bățul în fața ochilor lui. Un cadou.

— După ce termini aici, du-te înapoi sus. Spune ce trebuie.

Am înclinat capul în semn că poate o s-o fac. Pentru el, părea că e de ajuns.

— Niciodată nu mă satur să mă uit la băieții ăștia călare, a spus el aruncând încă o privire către rândurile strălucitoare din curte.

— Exercițiul duce la perfecțiune. Ar face mai bine să exerseze războiul, totuși. Să întorci un cal din scurt oferă un spectacol bun, dar…

— Atunci, bucură-te de spectacol! A scuturat el din cap, încercând să ascundă o grimasă, după care s-a uitat la mine. Cu ce te pot ajuta, regele meu?

— Ca întotdeauna, am răspuns. Cu un sfat.

— Nu prea ai nevoie de el. N-am fost niciodată la Vyene, nici măcar prin apropiere. Nu știu nimic din ce te-ar putea ajuta în Orașul Sfânt. Mintea ascuțită și toată învățătura din cărțile tale ar trebui să-ți fie de folos. Ai scăpat cu bine de la ultima Adunare, nu-i așa?

Amintirea aceea mi-a smuls un zâmbet amar.

— Oi avea eu un dram sau două de istețime, dar de înțelepciune am nevoie de la tine. Știu bine că ți s-a adus în camera asta toată biblioteca mea, carte cu carte. Oamenii vin la tine cu povești și zvonuri de pretutindeni. Ce anume ar trebui să

mă intereseze în Vyene? Cui trebuie să dau cele șapte voturi ale mele?

M-am apropiat, pășind pe lespezile neacoperite de piatră. Coddin rămăsese un adevărat soldat: nu acceptase niciun covor sau rogojină în odaia lui, chiar așa infirm cum era.

— Nu vrei să pleci urechea la înțelepciunea mea, Jorg. Dacă așa se numește ea.

Coddin s-a întors din nou spre fereastră, soarele arătându-i dintr-odată vârsta, luminând liniile pe care durerea le gravase pe chipul lui.

— Trăgeam nădejde că te-ai răzgândit, i-am spus.

Există căi și căi în viață, unele grele, altele și mai grele.

Miasma rănii lui era și mai puternică acum, că mă apropiasem de el. Stricăciunea ne amușină călcâiele încă din clipa în care venim pe lume. Mirosul greu al putregaiului ne aduce aminte doar încotro ne duc picioarele, indiferent pe unde o luăm.

— Votează-l pe tatăl tău. Fă pace cu el.

Doctoriile bune au gust rău, însă unele pastile sunt prea greu de înghițit. Am zăbovit puțin ca să-mi alung mânia din glas.

— Deja e mult prea mult că nu-mi îndrum armatele spre Ancrath și nu pustiesc totul în cale. Dacă trebuie să fac mari eforturi ca să evit un război deschis… cum mai poate fi pace atunci?

— Voi doi sunteți la fel. Poate că tatăl tău e ceva mai rece, mult mai rigid și cu mai puțină ambiție, însă vă trageți din aceleași rădăcini și ați fost căliți de suferințe asemănătoare.

Coddin era singurul care îmi putea spune că sunt fiul tatălui meu și să rămână apoi în viață. Numai un om care a murit deja în slujba mea și a rămas să putrezească aici, la datorie, avea dreptul să rostească acest adevăr.

— N-am nevoie de el, am răspuns.

— Nu ți-a spus fantoma aia a ta, Constructorul, că doar doi Ancrath uniți pot pune capăt puterii mâinilor ascunse? Gândește, Jorg! Sageous l-a întors pe unchiul tău împotriva ta. Sageous voia să vă vadă îngropați, pe tine și pe fratele tău. Pentru că n-a reușit, a băgat zâzanie între tată și fiu. Ce ar putea să pună capăt puterii unor indivizi ca Sageous, Sora Tăcută, Schilfar și toată gașca lor? Pacea! Un împărat pe tron. O singură voce la cârmă. Doi din neamul Ancrath! Crezi că taică-tău a stat degeaba în toți anii ăștia, anii în care ai crescut și cei dinaintea

lor? Poate că nu are ambiția ta, însă nu se poate spune că e lipsit de valoare. Regele Olidan e influent pe lângă multe curți. N-o să spun că are prieteni, dar impune loialitate, respect și teamă în egală măsură. Olidan cunoaște secrete.

— Și eu cunosc secrete. Pe multe nici nu voiam să le știu.

— Suta nu-l va urma pe fiu câtă vreme îl vor avea pe tată în fața ochilor.

— Atunci îl voi distruge.

— Tatăl tău a pornit pe drumul acesta... te-a făcut mai puternic.

— A șovăit la urmă.

M-am uitat la mâna mea, aducându-mi aminte cum mi-am ridicat-o de pe piept picurând purpură. Sângele meu, cuțitul tatălui meu.

— A șovăit, am spus din nou. Eu n-am s-o fac.

Dacă vrăjitoarea visului fusese cea care a băgat zâzanie între noi, atunci înseamnă că-și făcuse bine treaba. Nu simțeam dorința să-mi iert tatăl. Și mă îndoiam c-ar fi vrut să primească o astfel de iertare.

— Mâinile ascunse ar putea crede că doi din neamul Ancrath le vor sfârși puterea. Eu, în schimb, cred că unul e de ajuns. I-a fost de ajuns lui Corion. Lui Sageous. Va fi de ajuns pentru toți, dacă încearcă să mă oprească. În orice caz, știi câte parale dau pe profeție.

Coddin a suspinat.

— Harran te așteaptă. Ai sfatul meu. Poartă-l cu tine. N-o să te întârzii.

Căpitanii armatelor mele, nobili din Ținuturile înalte, o duzină de lorzi veniți cu solicitări din diferite colțuri ale celor șapte regate și o mulțime de curioși, cu toții mă așteptau la intrarea în sală, înaintea străjerilor. Ratasem momentul în care puteam să scap, pur și simplu. Am salutat mulțimea cu o mână ridicată.

— Domnii mei, războinici ai casei mele, mă îndrept spre Adunare. Fiți încredințați că voi transmite interesele voastre împreună cu ale mele și că le voi prezenta cu obișnuita mea combinație de tact și diplomație.

Asta a stârnit niscaiva chicoteli. Am vărsat mult sânge pentru micul meu colț de imperiu, așa că am crezut de cuviință că trebuie să-mi joc rolul în fața curții, câtă vreme nu mă costă

nimic. Și, oricum, avem aceleași interese, așa că n-am prea mințit.

În mijlocul mulțimii, l-am zărit pe căpitanul Marten, înalt și semeț, fără nicio urmă de țăran rămasă în el. Nu dădeam niciun grad mai mare decât cel de căpitan, însă omul a condus peste cinci mii de soldați în luptă, în numele meu.

— Ai grijă de ea, Marten. Ai grijă de amândoi.

Mi-am așezat mâna pe umărul lui. Nu mai era nimic altceva de spus.

Am intrat în curtea castelului, flancat de doi dintre cavalerii mei, Sir Kent și Sir Riccard. Adierea primăvăratică nu reușea să alunge mirosul destul de iute al sudorii de cal, iar herghelia de mai bine de trei sute de armăsari făcea tot ce-i stătea în putință să lase locul înecat în bălegar până la genunchi. Întotdeauna am fost de părere că locul cel mai bun ca să vezi adunarea cavaleriei este de la o anumită distanță.

Makin și-a mânat cu grijă calul printre rânduri, ca să ajungă la noi.

— Mulți ani înainte, rege Jorg!

— Vom vedea, am răspuns.

Totul părea mult prea comod. Sus, familii fericite și mica mea regină. Jos, felicitări și un alai aurit. Traiul ușor și pacea în exces pot sufoca un bărbat mai dihai ca o frânghie. Makin a ridicat o sprânceană, dar n-a scos o vorbă, tot cu zâmbetul pe față.

— Consilierii tăi sunt gata de drum, sire.

Kent alesese să-mi spună sire și părea mai fericit așa.

— Ar trebui să iei cu tine capete luminate, nu ostași, a spus Makin.

— Tu pe cine ai lua cu tine, lord Makin?

Am hotărât să-l las pe el să-l aleagă pe unicul consilier pe care îi era permis să îl ia la Adunare. A arătat spre cealaltă parte a curții, spre un bătrân sfrijit, cu fața ascuțită și cu o pelerină roșie care se umfla în jurul lui, după cum sufla vântul.

— Osser Gant. Șambelanul răposatului baron de Kennick. Când o să fiu întrebat ce vreau pentru votul meu, Osser e omul care va ști ce merită și ce nu merită pentru Kennick.

N-am putut să nu zâmbesc. Putea să pretindă că nu era adevărat, dar o parte din vechiul Makin voia să-și joace noul rol ca unul dintre Cei O Sută, în stil mare. Nu era clar dacă avea să conducă după modelul tatălui meu ori al prințului Arrow.

— N-a rămas prea mult din ținutul Kennick neacoperit cu mlaștini, iar Mlaștinile Ken au nevoie de lemn. Picioare de lemn, ca să nu se scufunde peste noapte casele țăranilor tăi plini de noroi. Și asta primești acum de la mine. Așa că nu-ți lăsa omul să uite asta.

Makin a tușit de parcă ceva din mlaștina aceea i-a ajuns în piept.

— Și tu, pe cine iei cu tine, drept consilieri?

Nu era o alegere grea. Ultima călătorie a lui Coddin fusese atunci când l-au coborât de pe munte după bătălia pentru Bântuitul. De atunci, n-a mai călătorit niciodată. Aveam destule capete cărunte la Curte, însă niciunul cu o minte pe care s-o prețuiesc.

— Te uiți la doi dintre ei, am spus înclinând capul spre Sir Kent și Sir Riccard. Rike și Grumlow așteaptă afară, Keppen și Gorgoth sunt cu ei.

— Doamne, Jorg! Nu-l poți aduce pe Rike! E vorba despre Curtea împăratului! Și Gorgoth? Nici măcar nu te simpatizează.

Mi-am scos sabia, cu o mișcare lină și scânteietoare, și sute de coifuri aurii s-au întors să-i urmărească arcul de lumină. Am ținut lama sus, întorcând-o într-o parte și-n alta ca să prindă razele soarelui.

— Am mai fost și înainte la Adunare, Makin. Știu ce jocuri se fac acolo. Anul ăsta vom juca un joc nou. Al meu. Și am să aduc piesele potrivite.

2

Câteva sute de călăreți ridică mult praf. Am lăsat în urmă munții Matterack, învăluiți în praful ridicat de noi. Garda Gilden se întindea pe o jumătate de milă de cărare montană șerpuitoare. Strălucirea n-a ținut prea mult și, până am ajuns la câmpie, eram deja un escadron cenușiu.

Makin și cu mine călăream împreună, urmând sinuozitățile drumului pe care, odată, îl întâlnisem pe prințul Arrow, îndreptându-se spre porțile castelului meu. Makin arăta mai bătrân acum, cu argint în părul negru și cute de îngrijorare între sprâncene. Makin părea întotdeauna fericit pe drum. De când dăduserăm de bogăție, averi și castele, îl cuprinsese îngrijorarea.

— O să-ți fie dor de ea? M-a întrebat.

De o oră nu auzisem decât tropotul copitelor pe terenul stâncos și apoi, din senin: O să-ți fie dor de ea?

— Nu știu. Am ajuns s-o îndrăgesc pe micuța mea regină.

Când voia, era în stare să mă stârnească la fel ca oricare altă femeie: ochiul meu nu e greu de încântat. Dar nu mă topeam după ea, nu simțeam nevoia s-o posed, să n-o pierd din ochi. Dincolo de afecțiune, îmi plăcea de ea, îi respectam mintea ascuțită și înclinația ascunsă spre cruzime. Însă n-o iubeam, nu cu iubirea nesăbuită și irațională care poate copleși un bărbat luat de val și aruncat pe cine știe ce țărm.

— Nu știi? A întrebat Makin.

— O să aflăm, nu crezi? Am răspuns.

Makin a scuturat din cap.

— Nu se poate spune că ești campionul iubirii adevărate, lord Makin, i-am zis apoi.

În cei șase ani de când am venit la Bântuitul, nu ținuse nicio femeie cu el, iar dacă avea câte o metresă sau vreo târfă favorită, atunci le ținea bine ascunse.

— M-am pierdut pe drum, Jorg, a ridicat el din umeri. Au fost ani negri pentru mine. Nu sunt compania potrivită pentru nicio femeie pe care aș putea să o doresc.

— Și ce? Eu sunt? Am întrebat, întorcându-mă în șa ca să-l privesc.

— Erai tânăr. Un băiat. Păcatul nu se lipește de pielea unui copil așa cum se agață de cea a unui bărbat.

Era rândul meu să ridic din umeri. Păruse mai fericit pe vremea când omoram și jefuiam, decât atunci când stătea și se gândea la toate astea, în sălile lui boltite. Poate că avea doar nevoie de încă un motiv de îngrijorare, ca să poată să nu se mai îngrijoreze.

— E o femeie de treabă, Jorg. Și în curând te va face tată. Te-ai gândit la asta?

— Nu, am răspuns. Mi-a scăpat din vedere.

De fapt, îmi stătea în gând în fiecare oră de veghe și în destule de somn. Nu reușeam să mă obișnuiesc cu ideea, așa că îmi scăpase de-a binelea din vedere. Știam că un copil urlător va apărea în curând, dar ce va însemna asta pentru mine – cum era să fiu tată – habar n-aveam.

Coddin mi-a spus că voi ști cum trebuie să mă simt. Îmi va spune instinctul – ceva care e în sânge. Și poate că îmi va veni,

așa cum vine strănutul când se ridică piperul în aer, dar până atunci n-aveam cum să îmi imaginez ceva.

— Poate că vei fi un tată bun, a zis Makin.

— Nu. Indiferent dacă o să reușesc sau nu să înțeleg despre ce e vorba, eu o să fiu un tată jalnic. Mi-am dezamăgit fratele și nu încape îndoială că o să-mi dezamăgesc fiul. Cumva, blestemul lui Olidan din Ancrath atârnă deasupra mea și, venind cel mai probabil de la înaintașul lui, îi va contamina pe toți copiii mei.

Makin și-a strâns buzele, dar a avut amabilitatea sau înțelepciunea să nu mă contrazică.

Pe înălțimile Renar nu există suficient loc întins ca să cultivi grâne, însă aproape de granița cu Ancrath, pământul încetează pentru o vreme să mai suie și să coboare, așa încât acolo s-au putut face ferme și un fel de oraș. Hodd, capitala mea. Îi vedeam conturul la orizont.

— Facem tabăra aici, am spus.

Makin s-a aplecat în șa ca să-l anunțe pe Sir Riccard și a ridicat steagul din vârful lăncii.

— Putem ajunge la Hodd, a spus Makin. Am fi acolo într-o oră și ceva după apusul soarelui.

— Paturi proaste, funcționari rânjiți și purici, am zis sărind din șaua lui Brath. Prefer să dorm într-un cort.

Gorgoth s-a așezat pe pământ. I-a lăsat pe cei din gardă să-și vadă de treabă în jurul lui, priponindu-și caii, împărțindu-și mâncarea, ridicând pavilioanele – fiecare, mare cât pentru șase oameni, cu două panglici desfășurându-se din vârf, negru cu auriu, culorile împăratului. Keppen și Grumlow și-au aruncat desagii lângă leucrota și s-au așezat pe ei ca să joace zaruri.

— Dar măcar să trecem prin oraș mâine, Jorg.

Makin a legat traista de ovăz sub botul calului și s-a întors spre mine.

— Oamenilor le place să vadă Garda trecând. Le poți oferi măcar atât?

Am ridicat din umeri.

— Ar trebui să fie de ajuns că-mi păstrez Curtea în Ținuturile înalte. Crezi c-au uitat că am un *palat* mai mare decât tot orașul Hodd, mai jos, în ținutul Arrow?

Makin se uita țintă la mine.

— Câteodată pare că tu ai uitat, Jorg.

M-am întors cu spatele și m-am așezat pe vine ca să mă uit la jocul cu zaruri. Durerea de coapse îmi spunea că am stat prea mult pe tron, în pat și în sala de banchet. Makin a nimerit-o bine, ar trebui să călătoresc prin cele șapte regate ale mele chiar și numai ca să-mi petrec vremea pe drum și să-i păstrez învățăturile vii în minte.

— Nemernicule! Scuipă Keppen.

Toate cele cinci zaruri ale lui Grumlow arătau cifra șase. Keppen începu să-și golească punga de monede, scuipă încă o dată și le aruncă pe toate la picioarele lui Grumlow. Am clătinat din cap. Părea o risipă de șanse să forțeze norocul pentru o pungă de bani.

— Nu-ți folosi tot norocul, frate Grumlow. S-ar putea să ai nevoie de el mai târziu.

M-am ridicat, blestemându-mi picioarele.

Nu voisem să locuiesc în palatul pe care Prințul Orrin îl construise pentru Katherine. Am petrecut acolo câteva săptămâni după ce ne-am asigurat supunerea lorzilor supraviețuitori din ținutul Arrow. Clădirea îmi amintea de Orrin, austeră, dar splendidă, cu arcade înalte, coloane din piatră albă, posibil copiată după ruinele din Macedonia, unde Alexandru și-a dobândit măreția. M-am învârtit prin multele sale încăperi, avându-i pe frați drept străji și pe căpitanii care puneau la cale capturarea ultimelor cuceriri ale lui Arrow. Palatul părea părăsit, în ciuda personalului de sute de oameni, toți străini. În cele din urmă, am fost încântat să plecăm ca să cucerim Normandia, a fost un soi de ușurare, deși s-a dovedit a fi cea mai sângeroasă dintre campaniile acelei primăveri.

Dacă traiul în Bântuitul mă înmuiase prea mult pentru o zi în șa, atunci era înțelept să evit luxul acelui palat. Mai bine munții, decât câmpiile, mai bine urletul vântului pe crestele înzăpezite, decât aerul stricat care suflă dinspre Marea Tăcută, încărcat de duhoarea Insulelor înecate. În afară de asta, în Ancrath și în Renar, sângele meu curgea încă în venele multora. Poate că nu duc eu dorul căldurii unei familii, dar în vremuri tulburi e mai înțelept să fii înconjurat de supuși care vin din obișnuință, și nu dintr-o teamă nou descoperită.

O ploaie ușoară a început să cadă odată ce lumina zilei pălea. Mi-am strâns pelerina mai bine și m-am dus spre un foc de tabără.

— Un cort pentru rege! A strigat Sir Riccard, prinzând de braț un gardian în trecere.

— Puțină umezeală n-o să-mi facă rău, i-am spus.

Era un bun spadasin, acest Riccard, și curajos deopotrivă, dar prea preocupat de gradul lui și de strigat.

Timpul petrecut în jurul focului, în forfota războinicilor, era mult mai pe placul meu decât să privesc pereții cortului cum zvâcnesc și fâlfâie și să-mi imaginez ce s-ar putea afla în spatele lor. Am privit gărzile cum își organizează tabăra și am lăsat mirosul cazanelor cu tocană să-mi gâdile nările.

Când ești cu o trupă de trei sute și ceva de oameni – o mică armată, de fapt –, toate lucrurile simple de pe drum au nevoie de disciplină. Trebuie săpate latrine, organizată paza pe un perimetru defensiv, duși caii la păscut și adăpat. Dusă era ușurința cu care mergea ceata noastră de frați pe drumurile copilăriei mele. Proporția schimbă totul.

Un căpitan de gardă mi-a adus un scaun, o piesă de mobilier de campanie care se plia într-un fel de pachet plat, cu legături la colțuri, ca să reziste loviturilor și hurducăielilor călătoriei. Căpitanul Harran m-a găsit așezat în el, cu un castron cu cartofi și carne de vânat în poală, fără îndoială mâncare din depozitele mele de la Bântuit. Garda se aștepta să se aprovizioneze oriunde poposea – un fel de jaf la drumul mare, legalizat de ultimele ecouri ale imperiului.

— Un preot vrea să te vadă, a spus Harran.

L-am lăsat să scape un rege Jorg în tăcerea mea expectativă. Căpitanii Gărzii Gilden disprețuiesc Suta și râd de titlurile noastre, de după oh-atât-de-strălucitoarele lor coifuri.

— Un preot? Sau poate episcopul din Hodd? am întrebat.

Garda Gilden nu avea respect nici pentru biserica Romei, o moștenire de secole, marcată de certuri urâte între împărați și papi. Pentru loialii împăratului, Vyene este orașul sfânt, iar Roma, irelevantă.

— Da, un episcop, a încuviințat Harran.

— Îi dau de gol pălăriile caraghioase, am zis. Sir Kent, însoțește-l pe părintele Gomst în micul nostru cerc pios. N-aș vrea să aibă de suferit printre gărzi.

M-am așezat înapoi pe scaun și am luat o înghițitură din halba de bere pe care mi-o aduseseră, o chestie amară de la berăriile din Ost-Reich. Rike privea focul, rozând un os de la cină. Cei mai mulți oameni privesc flăcările de parc-ar căuta răspunsuri în misterul dansului lor luminos. Rike doar rodea. A venit și Gorgoth, făcându-și loc cu coatele atât de aproape, încât s-a aprins de la flacără. Ca și mine, părea că înțelege ceva atunci când se holba la flăcări. Magia pe care o împrumutasem de la Gog a ars dispărând din mine în ziua în care i-am alungat pe oamenii lui Arrow de la Bântuit – nu fusese niciodată a mea cu adevărat. Cred totuși că Gorgoth și-a udat mâinile în acel ceva în care înotase Gog. Nu era chiar focul lui Gog, dar un dram din el îi curgea prin vene.

Grumlow ne-a avertizat că se apropia episcopul Gomst, arătându-ne mitra care se legăna deasupra capetelor soldaților aliniați pentru slujba din cort. L-am privit cum se apropia, venind cu toată pompa, sprijinindu-se în toiag și târșâindu-și picioarele, deși n-avea mai mulți ani în spinare decât Keppen, care era în stare să urce în fugă un munte înainte de prânz, dacă situația o cerea.

— Părinte Gomst, l-am întâmpinat.

Îi spuneam astfel încă de pe vremea când îi puteam spune oricum și nu vedeam niciun motiv să schimb asta numai pentru că el își înlocuise pălăria.

— Rege Jorg, a răspuns el înclinându-și capul sub ploaia care începuse să se îndesească.

— Ce îl aduce pe episcopul din Todd pe-o noapte ploioasă ca asta, când ar putea să-și încălzească oasele la lumânările votive îngrămădite în catedrala lui?

Asta era un punct sensibil, de vreme ce catedrala zăcea pe jumătate ridicată. Încă îl împungeam pe bătrânul Gomsty, de parcă s-ar afla și acum în cușca aceea în care l-am găsit cu mulți ani în urmă, pe drum. Unchiul meu exagerase atunci când comandase catedrala, un plan prost gândit în anul în care maică-mea mă împingea pe lumea asta. Probabil, încă o decizie neinspirată. În orice caz, banii se terminaseră. Catedralele nu sunt ieftine, nici măcar în orașul Hodd.

— Trebuie să vorbesc cu tine, regele meu. Mai bine aici decât în oraș.

Gomst stătea nemișcat în timp ce stropii de ploaie se scurgeau din ornamentele toiagului, murdărindu-i gătelile.

— Aduceți-i omului un scaun, am strigat. Nu-l puteți lăsa pe omul lui Dumnezeu să stea în picioare în noroi. Vorbește, părinte Gomst, am spus apoi cu vocea coborâtă.

Gomst s-a așezat fără grabă, aranjându-și odăjdiile și poalele pline de noroi. Mă așteptam să apară cu un preot sau doi, un băiat de biserică, cel puțin, care să-i ducă trena, însă episcopul meu ședea aici neînsoțit, plouat ciuciulete și arătând mai bătrân decât era.

— A fost o vreme când mările se ridicau, rege Jorg.

A strâns toiagul în mână până i s-au albit încheieturile degetelor, în timp ce se uita la mâna cealaltă, pe care-o ținea în poală. Gomst nu spunea niciodată povești. Certa sau lăuda, în funcție de felul în care era îmbrăcată asistența.

— Mările se ridică în fiecare zi, părinte Gomst, i-am răspuns. Luna trage după ea apele adânci, așa cum face cu sângele femeilor.

Știam că vorbește despre Potop, dar era prea ușor să-l necăjesc.

— Au fost nenumărați ani în care mările au fost mai scăzute, pe când Insulele înecate erau marele tărâm Brettan, iar Tărâmurile de Nicăieri hrăneau un imperiu, înainte ca Marea Liniștită să le răpească. Însă apele s-au ridicat și o mie de orașe s-au înecat.

— Și crezi că oceanele se pregătesc să muște iar? Am zâmbit, întinzând mâna ca să primesc ploaia în palmă. Va turna vreme de patruzeci de zile și nopți?

— Ai avut o viziune?

Întrebarea țâșnise hârâind din niște plămâni pârliți. Kent cel Roșu se ghemuise lângă scaunul lui Gomst. După ce supraviețuise infernului de la Bântuitul, Sir Kent dezvoltase o formă gravă de religiozitate.

— Pare-se că am ales bine să îmi stabilesc Curtea în munți, am spus. Poate că Ținuturile înalte vor deveni cel mai bogat regat insular din lumea nouă.

Sir Riccard a izbucnit în râs, la spusele mele. Rareori se întâmplă să fac o glumă la care el să nu rezoneze. Makin și-a strâmbat buzele într-un rânjet. În asta aveam mai mare încredere.

— Vorbesc despre alt fel de ridicare, un val mult mai întunecat, a spus Gomst, care părea hotărât să facă pe profetul. Vin vești din toate mănăstirile, din Arrow, Belpan, Normandia, din nordul înghețat și din regatele Port. Cele mai pioase călugărițe ale credinței visează asta. Pustnicii își părăsesc peșterile ca să vorbească despre ce le aduce noaptea, icoanele sângerează ca mărturie a adevărului. Regele Mort se pregătește. Corăbii negre așteaptă ancorate. Mormintele se golesc.

Ploaia era rece acum.

— Am luptat cu morții și înainte, am spus eu, și am câștigat.

— Regele Mort i-a biruit pe ultimii lorzi din Brettan, acum stăpânește Insulele. Are o flotă care așteaptă să pornească. Cei mai sfinți văd că se apropie un val negru, a adăugat Gomst și a ridicat privirea, întâlnindu-mi ochii.

— Ai văzut tu asta, Gomst? L-am întrebat.

— Eu nu sunt sfânt.

Asta m-a convins, în cele din urmă, în privința credinței și fricii lui. Știam că Gomst era un potlogar, un profitor cu barbă de țap, cu ochii doar după confortul propriu și un gust îndoielnic pentru oratoria pompoasă și goală. Venind de la el, sinceritatea făcea mai multe parale decât de la oricare alt om.

— Vei veni cu mine la Adunare. Vei înfățișa vestea asta în fața Sutei.

La auzul vorbelor, ochii i s-au mărit, bâlbâindu-se prin stropii de ploaie ce-i curgeau pe buze.

— Nu… nu am ce căuta acolo.

— Vei veni ca unul dintre sfătuitorii mei, i-am răspuns. Sir Riccard îți va ceda locul.

M-am ridicat, scuturându-mi părul ud.

— Blestemată ploaia asta. Harran! Arată-mi care e cortul meu. Sir Kent, Riccard, conduceți-l pe episcop înapoi la biserica lui. Nu vreau să-l deranjeze vreun strigoi sau vreo fantomă pe drum.

Căpitanul Harran așteptase lângă cel de-al doilea cerc de foc și mă conducea acum în cortul meu, mai mare decât cel al gărzilor, cu piei de animale pe jos, presărate cu perne negre și aurii.

Makin a intrat după mine, tușind și scuturându-se de ploaie – paznicul meu, cu toate că se ridicase un cort și pentru el, ca

baron de Kennick. Mi-am aruncat pelerina, care a căzut cu o pleoscăitură, fiind plină de apă.

— Gomst ne trimite la culcare cu vise plăcute, am spus, uitându-mă de jur-împrejur.

Un cufăr cu provizii se afla în stânga, iar în partea opusă fusese așezat un scrin. Lămpi de argint care ardeau uleiul fără să scoată fum erau aprinse până la patul din lemn sculptat, cu patru picioare, asamblat din bucăți cărate de o duzină de gardieni.

— Nu am încredere în vise, a zis Makin și și-a pus deoparte pelerina, scuturându-se ca un câine ud. Nici în episcop.

O tablă de șah fusese așezată pe o măsuță de lângă pat, cu pătrate din marmură albă și neagră, piese din argint cu rubine ori smaralde, ca să indice jucătorii.

— Gărzile și-au făcut corturi mai mari decât odăile mele de la Bântuitul, am zis.

Makin își înclină capul.

— N-am încredere în vise, a repetat el.

— Femeile din orașul Hodd nu poartă albastru.

Am început să-mi desfac platoșa. Puteam pune un băiat să facă asta în locul meu, dar servitorii sunt o boală care te lasă neputincios.

— Acum ai devenit un observator al modei? întrebă Makin în timp ce se lupta cu armura lui, din care picura apă pe pieile de pe jos.

— Prețul tablei a crescut de patru ori de când i-am luat locul unchiului meu pe tron.

Makin rânji.

— Mi-a scăpat mie un musafir? Vorbești cu cineva, dar nu cu mine?

— Omul ăla al tău, Osser Gant? El m-ar înțelege.

Am lăsat armura acolo unde a căzut. Ochii mi se tot întorceau către tabla de șah. Îmi aranjaseră una și la ultima Adunare. În fiecare noapte. Ca și când nimeni n-ar fi putut pretinde tronul dacă n-ar fi fost un bun jucător de șah.

— M-ai adus până la apă, dar nu pot să beau. Spune-mi pe șleau, Jorg. Sunt un bărbat simplu.

— Comerț, lord Makin, i-am spus mutând, de probă, un pion cu ochi de rubin, slujitorul reginei negre. Nu facem comerț cu Insulele, nici cu tablă, nici cu drobușor, nici cu plase din Brettan,

nici cu topoarele lor iscusite ori cu oile alea mici și rezistente. Nu facem niciun fel de comerț, iar corăbiile negre pot fi văzute în larg la Conaught, navigând pe Marea Liniștită, dar niciodată apropiindu-se de port.

— Au fost războaie. Lorzii din Brettan se iau mereu la harță, a răspuns Makin ridicând din umeri.

— Chella vorbește despre Regele Mort. N-am încredere în vise, dar am încredere în cuvântul dușmanului care crede că mă are în puterea lui. Morții din mlaștini le-au dat de furcă armatelor tatălui meu la granițe. Ne-am fi răfuit și acum, eu și taică-miu, dacă n-ar fi fost atât de prins să păstreze ceea ce avea.

Makin încuviință.

— Și Kennick suferă. Toți soldații care răspund în fața mea sunt pregătiți să țină morții în mlaștini. Dar o armată a lor? Un rege?

— Chella era regina armatei pe care a ridicat-o în Cantanlona.

— Dar nave? Invazii?

— Sunt mai multe lucruri în cer și pe pământ decât îți închipui în filozofia ta.

M-am așezat pe pat învârtind tabla de șah în așa fel încât regina albă și armata ei să ajungă în fața lui.

— Fă o mutare.

Makin avea deja șase victorii când l-am pus să stingă luminile. Și le-a luat pe toate șase și s-a pus să doarmă pe podea, iar eu mi-am dus unica victorie în luxul unui pat insuficient de confortabil. Am adormit cu imaginea pieselor de șah perindându-se prin fața ochilor mei, pătrate negre, albe, sclipiri de rubine și smaralde.

Peste noapte, a venit furtuna, dezlănțuindu-se împotriva pânzelor. Corturile sunt niște fanfaroane care spun povești mincinoase despre vremea de care te pot apăra. Zgomotul era cel al unui potop hotărât să înece regatul sub ape și al vântului capabil să măture pietrele de pe versanții munților. Poate că sub o pătură care să mă apere de ploaie, ghemuit într-un tufiș, nu m-aș fi trezit, însă sub bubuitul ca de tobă care se auzea în acoperișul pavilionului ședeam întins cu ochii larg deschiși în întuneric.

Câteodată e plăcut să asculți ploaia, dar să nu fii ud, să știi că vântul urlă, dar să nu-i simți răsuflarea. Am așteptat în întunericul nemărginit și tihnit și, în cele din urmă, mirosul de mosc alb s-a ivit, brațele ei s-au înfășurat în jurul pieptului meu și ea m-a târât în jos, în vise. Părea să aibă o urgență în seara asta.

— Mătușă Katherine.

Fără îndoială, cuvintele mi s-au răsucit pe buze în timp ce dormeam.

La început, Katherine îmi trimitea numai coșmaruri, de parcă îmi cântărea conștiința și simțea nevoia să mă tortureze cu nelegiuirile mele. De nenumărate ori, micul Degran a murit în mâinile mele și m-am trezit urlând, leoarcă de sudoare, un adevărat pericol pentru oricine împărțea patul cu mine. Mi-am petrecut nopțile perpelindu-mă încet la focul durerii lui Sareth, dezvăluit din toate unghiurile de meșteșugul pe care soră-sa îl învățase cât fusese măritată cu prințul Arrow. Miana, care n-a mai putut rezista în odăile mele, își amenajase o cameră în turnul de est.

Jurații visului, mi-am spus. E o vrăjitoare a visului. De teapa lui Sageous. Însă asta nu m-a făcut să n-o mai doresc. Zugrăveam imaginea lui Katherine prin furtuna întunecată a imaginației. Nu se arăta niciodată, așa că mi-am adus aminte de ea când am cunoscut-o, amintirea suspendată în timp, când ne-am ciocnit pe coridoarele Castelului înalt. Katherine mi-i arăta pe cei dragi ei – cei pe care i-am ucis. Sir Galen, însoțind-o de-a lungul zilelor însorite ale tinereții ei în Scorron. Slujnica ei, Hanna, pe vremea când nu era atât de acră și îi oferea alinare unei copile-prințese, la o Curte lipsită de iubire. În vis, Katherine mă făcea să țin la cei dragi ei, la oamenii ei, răsucindu-mă prin logica ciudată a minții adormite în așa fel încât păreau importanți, reali, la fel de reali ca și amintirile de dinaintea spinilor. Și toate acestea, în lumina mult prea puternică a soarelui din Gelleth, strălucirea arzătoare a Soarelui Constructorilor, care smulge carnea de pe oase, mereu în spatele meu, aruncându-mi umbra ca pe un deget întunecat în mijlocul vieților lor.

Am lăsat-o să mă tragă cu brațele ei în jos, în puterea nopții. Nu m-am împotrivit niciodată, deși simțeam că aș putea, și cred că și-ar fi dorit să o fac. Chiar mai mult decât își dorea să îmi

arate nelegiuirile pe care le făcusem, chiar mai mult decât voia să mă facă să simt ceea ce simțea ea, cred că avea nevoie să mă lupt cu ea, să mă împotrivesc vrăjii ei, să-mi închid ochii din vis și să încerc să scap. Dar n-am făcut-o. Mi-am spus că eu am ales să înfrunt ceea ce mă înspăimânta. Că supliciile ei mă vor curăța de sentimente. Adevărul era că îmi plăceau brațele ei în jurul meu, senzația apropierii ei, atingându-mă și totuși de neatins.

Șoaptele luminii au ajuns la mine prin noaptea lipsită de stele. În ultima vreme, visele în care mă trăgea erau mult mai confuze, fără nicio țintă, de parcă ea însăși visa. O vedeam sau o atingeam, dar niciodată nu puteam să le fac pe amândouă. Ne plimbam prin Castelul înalt sau prin palatul Arrow, cu rochiile ei revărsându-se vaporoase, tăcerea unindu-ne, pereții îmbătrânind și prăbușindu-se în urma noastră. Sau se făcea că îi simțeam mirosul, o țineam în brațe, însă eram orb sau vedeam numai mormintele din Perechaise.

În noaptea aceasta însă visul a venit rece și limpede. Piatra spartă scârțâia sub încălțările mele, ploaia mă biciuia. Am urcat o pantă, încovoindu-mă în fața furtunii. Degetele mi se mișcau orbește pe stâncă, un perete ridicat în fața mea. Cunoșteam fiecare senzație, dar n-aveam niciun control, de parcă eram o marionetă și altcineva ținea sforile.

— Ce lecție e asta, Katherine?

Nu-mi vorbea niciodată. După cum eu nu mă împotriveam niciodată, nici ea nu-mi vorbea. La început, visele pe care le zămislea erau toate numai furie și răzbunare. Și acum aveau de multe ori acea intensitate, însă cred că se antrenase, își exersase talentul – la fel cum un spadasin își îmbunătățește tehnica și adaugă noi lovituri în repertoriu. Acestea fuseseră abilitățile lui Sageous și, de vreme ce mătușă-mea a rămas sub acoperișul lui tata, mă gândesc că poate a preluat rolul păgânului. Însă nu aveam habar dacă întindea abil plasa influenței, asemenea lui, și întorcea Suta pe calea lui Olidan Ancrath sau pe calea ei.

Furtuna a dispărut fără urmă, iar vântul a încetat, deși încă îl auzeam gemând undeva în spatele meu. Era un fel de peșteră. Trecusem de gura strâmtă a unei peșteri. M-am chircit și am smucit legătura de pe umăr. Cu degete sigure, am găsit cremenea și iasca. Am aprins felinarul pescuit dintr-un buzunar

al sacului. Altă dată aș fi fost mândru de isprava mea, dar mâinile care făcuseră treaba, mâinile cu care țineam amnarul și cu care am aprins flacăra, nu erau ale mele. Felinarul mi le dezvăluia palide, precum carnea care stătuse prea mult în apă, și cu degete lungi. Am și eu degete lungi, dar astea erau niște păianjeni albi, târându-se în umbra felinarului. Am înaintat sau, mai bine zis, bărbatul a cărui piele o împărțeam a înaintat și m-a luat cu el. Felinarul a luminat în față, fără să arate prea multe. Privirea mea era îndreptată într-acolo unde se uita bărbatul prin ai cărui ochi vedeam – din ce în ce mai jos, la piatra naturală, netezită de trecerea atâtor pași. Câte o privire când și când, la stânga sau la dreapta, dezvăluia cascade de piatră înghețată ori galerii nepământești, unde stalagmitele ajungeau până la sus la stalactite. Știam unde mă aflu. Era tunelul estic spre port al Bântuitului. Bărbatul cel spălăcit urcase spre Runyard în întunericul furtunii și intrase în tunelul portului prin deschizătura ascunsă din partea de sus a coastei Runyardului.

Bărbatul se mișca sigur pe el. Deși multe suișuri și coborâșuri te duceau spre întunecimi necunoscute, nu era nevoie de prea mare pricepere ca să găsești drumul, netezit cum era de nenumărați străbuni. Visul părea precis, hrănindu-se din amintirile mele ca să capete substanță. M-a trecut un fior, nu însă și pe bărbatul spălăcit. În cazul în care Katherine punea preț pe acuratețe, în cel mai scurt timp o mână neagră, ieșită din umbră, ar urma să-l înhațe pe intrus, trăgându-l cu o forță inexorabilă și o viteză îngăduitoare între fălcile căscate ale unui trol.

Nădăjduiam să nu simt colții aceia negri înfipți în carnea mea, dar nu părea să am scăpare. Putoarea lor îmi gâdila deja nările, iar grumăzarul i se freca de gâtul meu.

Și-a continuat drumul fără ca vreo mână să-l apuce. Dacă mi-aș fi putut ține respirația, aș fi lăsat suspinul să-mi scape printre dinți. Preț de o clipă, visul mă făcuse să cred că eram acolo, dar nu; trolii lui Gorgoth păzeau cărarea subterană către Bântuit și multe alte poteci secrete pe lângă ea.

Acum intram prin tunele săpate de om, scobite cu dalta în piatră ca să unească Bântuitul cu peșterile naturale. Bărbatul s-a oprit, nu departe de cel mai jos beci al Bântuitului. Deasupra capului, un ghem de întuneric a înghițit lumina felinarului și n-am mai zărit nimic. Vreme îndelungată a rămas pe loc,

nemișcat, aproape inuman, lipsit de orice tremur ori tresărire. Când se mișca, înainta cu pași repezi, ținând în palmă plăselele reci ale unui cuțit căruia nu-i vedeam lama. Un singur trol ședea pe o piatră colțuroasă, tolănit cu picioarele lungi rășchirate. Bestia avea fața cuibărită în ciotul negru al umărului. Putea să fi fost mort, dar, observându-l atent, bărbatul cel spălăcit și cu mine am zărit cum spatele i se ridică și se coboară ușor, în ritmul respirației.

Bărbatul a pășit fără grabă în jurul trolului adormit, ferindu-se atunci când tavanul tunelului cobora, căutându-și drum către picioarele lui negre.

— Slab visul, Katherine, am spus fără să am nevoie de buzele lui. Trolii sunt făcuți pentru război. E scris în ființa lor. Mirosul acestui bărbat ar fi trezit deja o duzină de troli și le-ar fi pus gurile flămânde la treabă.

Însoțitorul meu a găsit ușa de lemn care dădea în beciul cu vinuri al Bântuitului. A desfăcut lacătul cu unelte potrivite pentru un mecanism atât de vechi și de solid. O picătură de ulei, ca să înlăture orice scârțâit de balamale, și a deschis-o, intrând fără ezitare. Atunci i-am văzut cuțitul, o armă de asasin, lungă și subțire, cu mânerul răsucit din os alb.

A apărut de după fațada falsă a unui butoi uriaș care ascundea ieșirea. Proptit de un butoi adevărat, așezat în partea opusă față de cel fals și având aproape aceeași mărime, un paznic îmbrăcat în culorile mele ședea cu cascheta într-o parte, picioarele întinse în față și bărbia căzută în piept de somn. M-am ghemuit în fața lui. Am simțit cum șoldurile mi se lipesc de călcâie, am simțit tensiunea din mușchii coapselor, asprimea părului lui blond și jegos atunci când i-am tras capul pe spate. Îl cunoșteam. Numele lui mi-a pâlpâit undeva în minte. Rodrick, un individ mai mic, mai tânăr decât mine, pe care l-am găsit odată ascunzându-se în turnul meu, pe când Arrow asedia castelul. Lama rece a cuțitului meu se odihnea pe grumazul lui acum, iar el nici n-a tresărit. Mi-a trecut prin cap să-i crestez gâtul numai pentru că era un paznic atât de nefolositor. Însă a fost un adevărat șoc când mâna mi-a alunecat în jos și a înfipt lama drept în inima lui. Asta l-a trezit! Rodrick m-a privit cu ochi îndurerați și cu gura răsucindu-se fără să spună o vorbă și a murit. Am așteptat. Orice urmă de mișcare părăsise corpul

băiatului, însă am așteptat în continuare. După aceea am tras cuțitul în afară. A curs puțin sânge. Am șters lama de tunica lui.

Bărbatul spălăcit avea mâneci negre. Atât am reușit să observ înainte ca privirea lui să găsească treptele și să se îndrepte spre ele. Și-a lăsat felinarul lângă Rodrick, iar umbra lui ne-a arătat drumul.

Bărbatul s-a plimbat pe coridoarele și prin sălile Bântuitului de parcă era de-al casei. Castelul era cufundat în întuneric, doar câte o lampă ici și colo, care lumina câte un colț ori câte o ușă. Obloanele se zguduiau scuturate de vânt, ploaia năvălea, scurgându-se de pe buiandrugi și prelingându-se pe podeaua de piatră. Părea că oamenii mei se îngrămădiseră toți în paturile lor cât urla furtuna, de vreme ce nu era nici țipenie, niciun servitor care să supravegheze lămpile, nicio slugă care s-adune rahatul, nicio doică sau vreo târfă a vreunui paznic strecurându-se din cazărmi… niciun paznic, de fapt.

În cele din urmă, când asasinul a ajuns la ușa interioară spre turnul de est, am găsit un paznic care nu-și abandonase postul. Sir Graeham, cavaler al mesei mele, adormit în picioare, ținut la verticală de o alianță între platoșă, halebardă și perete. Mâinile palide au așezat cuțitul cel lung în spațiul dintre grumăjer și apărătoarea pentru umăr. Asasinul a luat în palmă mânerul din os al cuțitului și l-a așezat în așa fel încât o lovitură ascuțită putea perfora și pielea, și rețeaua de zale, găsind jugulara de sub ele. S-a oprit, gândindu-se, probabil, la fel ca mine, că paznicul ar putea scoate un zăngănit destul de puternic în cădere. Am rămas pe loc, atât de aproape încât puteam să trag pe nări, cu fiecare respirație, putoarea stătută a lui Sir Graeham. Vântul urla și am readus cuțitul la locul lui. Mânerul împungea mâna care nu era a mea, iar vârful lui l-a împuns și mai rău pe Sir Graeham, care s-a prăbușit, răsucindu-se. Greutatea lui a fost cea care l-a smuls din cuțit.

Asasinul și-a curățat din nou cuțitul. De data aceasta, l-a șters de pelerina roșie a cavalerului, lăsând în urmă o dâră mai deschisă. Cam exigent, individul ăsta.

A găsit cheia la centura lui Graeham și a descuiat ușa de stejar, cu balamale din fier și lustruită de atingerea atâtor mâini. Pe cât de veche era ușa, arcada rezista de și mai mult timp. Pergamentele unchiului meu vorbeau despre o vreme când Bântuitul nu era mai mult decât turnul de est, un singur turn de

veghe ridicat pe coasta muntelui, cu o tabără militară la bază. Nici măcar acei oameni care s-au luptat cu triburile lui Or și au ridicat o fortăreață în Ținuturile înalte nu au fost cei care au construit turnul. Există scrieri despre acea arcadă, însă cu timpul a fost uitat până și numele manuscrisului. Sensul lui a trecut dincolo de cunoaștere.

Asasinul a pășit pe sub arcadă și pe sub runele adâncite deasupra boitei. Durerea m-a străfulgerat, spinii mi-au găsit carnea, scormonind prin piele și sânge într-un fel care nu promitea o cale ușoară de scăpare, asemenea sârmei ghimpate care trebuie scoasă cu totul afară, ori a fălcilor încleștate ale unei potăi care trebuie ucisă înainte ca mușchii și tendoanele fălcilor să poată fi spintecate, iar colții, smulși din os. Durea, însă mi-am găsit eliberarea, smuls din trupul care mă ținea. El a continuat să meargă fără oprire, iar eu m-am trezit urmându-l în timp ce urca scara. Pe spatele pelerinei lui negre era cusută, cu mătase albă, o cruce. O cruce sfântă.

M-am repezit, însă am trecut prin el de parcă aș fi fost o fantomă, cu toate că m-am cutremurat când l-am atins. Lumina lămpilor mi-a arătat chipul lui cu doar o clipă înainte să treacă prin mine și să mă lase pe trepte. Bărbatul nu avea nicio culoare, fața și mâinile lui aveau paloarea înecaților, părul îi stătea lipit de țeastă și irisul îi era la fel de ivoriu ca albul ochilor. Avea o cruce brodată cu mătase albă pe partea din față a tunicii, la fel ca cea de pe spate. Un asasin papal, așadar. Numai Vaticanul trimite asasini în lume purtând la vedere adresa expeditorului. Noi, ceilalți, am prefera să nu fim prinși folosindu-ne de astfel de agenți. În orice caz, asasinii papali sunt pur și simplu o prelungire a infailibilității Papei – cum ar putea fi un păcat execuția în numele lui Dumnezeu? Ce rost ar avea ca acești oameni să se ascundă în anonimat?

Întins într-o nișă din casa scării, fratele Emmer zăcea mort. Asasinul a îngenuncheat și a aplicat o lovitură de cuțit, ca să se asigure că situația rămâne permanentă. Pe drum, Emmer dovedise prea puțin interes față de femei și păruse o alegere bună pentru paza reginei mele. L-am urmărit pe omul Papei cum urcă scările până când cotitura turnului l-a ascuns vederii. Sângele lui Emmer se scurgea, treaptă cu treaptă, într-o cascadă purpurie.

Niciodată nu m-am împotrivit lui Katherine, n-am încercat să fug de nălucirile ei, dar asta nu însemna că trebuia să cooperez. Reușisem să mă eliberez de asasin și nu mai aveam niciun motiv să mă uit la ce avea de gând să mai facă. Să o ucidă pe regina mea, fără doar și poate. Trebuie că Miana dormea în camera din capul scărilor, în cazul în care Katherine urmărea planul castelului pe care îl luase din amintirile mele. Trebuia să mă țin după el ca un nebun și să mă uit cum îi taie gâtul Mianei? Să-i văd rămășițele în propriul ei sânge, în timp ce copilul meu moare înăuntrul ei?

M-am oprit în întuneric, înconjurat doar de urma luminii lămpilor de dincolo de scara ce șerpuia în sus și-n jos.

— Serios? Crezi că-mi poți arăta ceva care să-mi facă rău? Am vorbit în aer. Ai umblat prin amintirile mele.

Am lăsat-o să cutreiere pe unde voia atunci când a venit în coșmarurile mele. Am crezut că va fi dureros pentru ea să se avânte pe lungile coridoare ale memoriei mele, un chin mult mai mare pentru ea decât erau pedepsele ei pentru mine. Cu toate că avea în palmă cheia spre oricare dintre ușile mele, știam că erau anumite locuri în care nu s-ar fi dus. Ce om în toate mințile ar fi făcut-o?

— Hai să jucăm jocul ăsta, prințesă, până la capăt. Hai să vedem dacă ți se pare sfârșitul destul de amar.

Am fugit în sus pe scări, contactul dintre picior și piatră fiind ușor și lipsit de efort, de parcă numai în carnea și oasele asasinului puteam atinge cum trebuie visul acesta. L-am ajuns în câteva clipe, am trecut de el și am ajuns primul în capul scărilor.

Marten aștepta acolo, ghemuit în fața ușii reginei, cu sabia și scutul pe podea, ochii injectați și sălbatici. Sudoarea îi lipea părul întunecat de sprâncene și se scurgea pe mușchii încordați ai gâtului. Într-o mână ținea un pumnal, pe care și-l înfigea constant în palma deschisă. Răsuflarea îi era întretăiată, iar sângele i se scurgea purpuriu din mâna făcută căuș.

— Împotrivește-te, i-am spus.

În ciuda hotărârii mele, m-am pomenit absorbit de lupta lui de a rămâne treaz și a o păzi pe Miana. Asasinul a apărut de nicăieri în fața ochilor mei, nu ai lui Marten. S-a oprit, a adulmecat aerul fără niciun sunet și a înălțat capul ca să prindă suspinul surd al suferinței lui Marten. Cât s-a oprit, am plonjat în

el, hotărât să mă înfășor pe oasele lui, agățându-mă de ceva tangibil. O clipă de agonie oarbă, după care am privit din nou prin ochii lui. Am simțit gust de sânge. Îl duruse și pe el reunirea cu mine și, cu toate că nu a strigat, un suspin ascuțit i-a ieșit dintre buze. Poate că era suficient ca să-l avertizeze pe Marten.

Omul Papei și-a băgat mâna pe sub mantie, renunțând la cuțitul cel lung cu mâner de os, și a scos două pumnale scurte și grele, în formă de cruce, îngreunate ca să poată fi aruncate. S-a mișcat foarte repede, năpustindu-se în raza vizuală a lui Marten și, în același timp, aruncând primul dintre pumnale, cu o mișcare scurtă din încheietură, dar cu o forță letală. Marten s-a năpustit aproape în clipa în care i-am apărut în fața ochilor, încetinit o clipă poate de greutatea somnului pe care și-l refuza. Pumnalul asasinului a lovit undeva între gât și burtă – am auzit rețeaua de zale plesnind. A trecut de noi urlând, iar piciorul asasinului s-a smucit, lovind bărbia lui Marten și aruncându-l în peretele curbat. Impulsul l-a făcut să se rostogolească zăngănind în jos, pe scări. Am ezitat amândoi, ca și cum nu eram siguri dacă să-l urmăm ca să vedem dacă a rămas vreun os întreg. Umezeala fierbinte de sub genunchi l-a făcut pe asasin să se răzgândească. Marten reușise cumva să îl înjunghie pe asasin când trecuse pe lângă noi. Omul Papei a șchiopătat înspre ușă, șuierând, în timp ce durerea tăieturii lăsate de Marten se împrăștia. S-a oprit ca să lege un bandaj, o bucată de mătase scoasă dintr-un buzunar interior, a strâns nodul tare și s-a îndreptat spre scări.

Dacă fusese vreo cheie, aceasta se rostogolise pe scări împreună cu Marten, așa că omul Papei și-a scos din nou uneltele, ca să deschidă încuietoarea. I-a luat ceva mai mult decât înainte, ușa reginei dispunea de un mecanism poate la fel de vechi ca turnul însuși. Înainte să cedeze în fața muncii noastre minuțioase, lespezile se umpluseră de sângele asasinului, roșu ca al oricărui om, în ciuda pielii sale spălăcite.

Ne-am ridicat în picioare și i-am simțit slăbiciunea – pierderea de sânge și încă ceva. Și-a încordat mușchii pe care nu îi împărtășeam cu el, dar am știut că efortul îl ostenea. Poate că somnul atotcuprinzător îl costase scump.

Ușa s-a deschis fără niciun sunet. Bărbatul a luat lampa din cui, din locul unde se ghemuise Marten, și a intrat. Forța închipuirilor lui a început să mă atingă și pe mine, iar

entuziasmul lui, să crească. Am văzut imaginile care i se perindau prin minte.

Dintr-odată, vis sau nu, voiam să eșueze. Nu voiam să o înjunghie pe Miana. Nu voiam să văd leșul roșu al copilului meu nenăscut smuls din ea. Frica m-a luat prin surprindere, brută și elementară, și știam că era a mea, nicidecum ceva ce împărtășeam cu Katherine. Mă întrebam dacă putea fi un ecou a ceea ce Coddin mă avertizase că voi simți pentru fiul meu ori fiica mea atunci când îmi voi vedea copilul pentru prima dată, când îl voi ține în brațe pentru prima dată. Dacă era adevărat, atunci înseamnă că am avut prima bănuială despre cât de periculoasă avea să fie legătura aceasta.

Pe masa de toaletă de lângă pat, o licărire dinspre colierul de argint pe care i-l dădusem Mianei de ziua numelui ei. Pe sub cuverturi, o movilă prindea contur în umbre, soție și copil, în somn liniștit.

— Trezește-te.

De parcă spunând-o avea să se și întâmple.

— Trezește-te.

Toată puterea voinței mele și buzele lui nici n-au tremurat.

O certitudine înghețată m-a prins de gâtlej. Asta era real. Asta se întâmpla acum. Dormeam în patul meu dintr-un cort, Miana dormea în patul ei la mile depărtare de mine, iar moartea palidă se apropia de ea.

— Katherine! I-am strigat numele în capul bărbatului. Nu face asta!

Bărbatul s-a apropiat de pat, cu cel de-al doilea pumnal ridicat și pregătit într-o clipă. Poate că numai dimensiunea formei de sub cuverturi l-a împiedicat să azvârle imediat cuțitul. Nu se poate spune că Miana era o femeie corpolentă, chiar și cu un copil care se lupta să iasă din ea. Arăta de parcă era împreună cu cineva acolo. Chiar mi-ar fi trecut prin cap așa ceva, dacă n-ar fi fost Marten la ușă.

Încă un pas, piciorul lui rănit, amorțit și rece acum, buzele mormăind ceva vrajă pe mutește, ca și cum vrăjile lui reflectau mersul nesigur și sprijinul de care avea nevoie. Fără niciun avertisment, brațul meu – brațul lui – s-a smucit îndărăt, ca să azvârle. În clipa aceea, cuverturile au fâlfâit, am auzit un buf surd și un pumn m-a lovit în coastă, îndeajuns de tare ca să mă arunce înapoi, învârtindu-mă de două ori înainte să mă izbesc

de perete. M-am prelins pe podea cu picioarele întinse și m-am uitat în jos. Amândouă mâinile palide acopereau coastele, sângele țâșnea printre degete, bucăți de carne atârnau.

Cuverturile s-au ridicat, iar Miana a dat ochii cu mine, chircită în jurul arbaletei Nubanezului, privind cu ochii larg deschiși și fioroși deasupra ei.

Mâna mea dreaptă a găsit mânerul de os al cuțitului cel lung. Scuipând sânge, m-am ridicat înapoi în picioare, cu lumea învârtindu-se în jurul meu. Am văzut că nu rămăsese nicio săgeată în arbaletă. Înlăuntrul asasinului, mi-am încordat fiecare bucățică a ființei mele ca să-i opresc picioarele, ca să lase arma jos. Cred că simțea de data asta. S-a mișcat încet, rămânând totuși între Miana și ușa ei. Ochii i-au căzut pe burta ei, ridicată pe sub cămașa de noapte.

— Oprește-te!

I-am ținut mâna cu toată voința mea, dar se târa mai departe.

Miana era mai degrabă furioasă decât speriată. Gata de crima sângeroasă.

Mâna mi-a luat-o înainte, țintind să izbească jos cu cuțitul, sub funda cămășii Mianei. N-am putut face nimic. Lama sclipitoare urma să-i străpungă pântecul, să-l taie și, tăvălindu-se în sânge, ea urma să moară. Copilul nostru, împreună cu ea.

Asasinul s-a aruncat și, la distanță de-o mână de atingerea cărnii, brațul nostru a fost smuls din traiectoria lui, toată forța lui ștearsă dintr-odată de o lovitură care mi-a străpuns umărul. M-am prăbușit răsucindu-mă, în timp ce oțelul arbaletei îmi izbea fața. Marten ședea în spatele meu, un diavol înveșmântat în sânge, cu rânjetul învăluit în roșu-stacojiu. M-am izbit cu capul de covor, iar vederea mi s-a întunecat. Vocile se auzeau de departe.

— Regina mea!

— Nu sunt rănită, Marten.

— Îmi pare rău, te-am dezamăgit… A trecut de mine.

— Nu sunt rănită, Marten… O femeie m-a trezit în vis.

3

— Ești tăcut în dimineața asta, Jorg.

Am sfărâmat pâinea: adusă de la Bântuitul, veche de o zi și puțin râncedă.

— Tot deprimat din cauza șahului? S-a apropiat el aducând miros de cuișoare. Ți-am spus că joc de când aveam șase ani.

Pâinea a trosnit împrăștiind bucăți de coajă când am rupt-o în două.

— Cheamă-l pe Riccard aici.

Makin a rămas în picioare, dându-și pe gât java, un fel de băutură rece și puturoasă care le plăcea gărzilor. A plecat fără să pună nicio întrebare: Makin putea să citească oamenii.

Câteva clipe mai târziu, Riccard venea în urma lui, lăsând noroi pe pieile de animale, cu firimituri de la micul dejun în mustața lui galbenă.

— Sire? A zis el făcând o plecăciune, probabil avertizat de Makin.

— Vreau să călărești înapoi la Bântuitul. Rămâi un ceas pe acolo. Vorbește cu cancelarul Coddin și cu regina. Prinde-ne din urmă cât de repede poți cu un raport. Dacă raportul face referire la un bărbat cu pielea albicioasă, adu cufărul negru din trezoreria mea, acela al cărui capac e încrustat cu un vultur de argint, și zece gărzi care să îl păzească. Coddin va aranja totul.

Makin a ridicat o sprânceană, dar n-a pus nicio întrebare.

Am tras tabla de șah mai aproape și am luat un măr de pe masă. Când am mușcat din el, au sărit stropi, iar câteva picături de zeamă au strălucit pe pătratele albe și negre. Piesele erau aliniate la locul lor. Am pus degetul pe regina albă, mișcându-l în cerc, iar regina s-a învârtit în jurul bazei sale. Fie fusese un vis fals, Katherine închipuind chinuri mai eficiente decât înainte și Miana era bine, fie fusese un vis adevărat și Miana era bine.

— Încă un joc, Jorg? A întrebat Makin.

Din toate părțile, de afară, se auzeau sunetele ridicării taberei.

— Nu, răspunse el în timp ce regina căzu, răsturnând doi pioni. Am terminat cu jocurile.

4

CU CINCI ANI ÎN URMĂ

Am luat coroana Bântuitului și a Tărâmurilor înalte în cel de-al paisprezecelea an al vieții mele și i-am purtat greutatea timp de trei luni, înainte să plec din nou la drum. Am hoinărit în nord spre Heimrift și în sud spre Coasta Calului și, pe când mă apropiam de cincisprezece ani, mă aflam la castelul Morrow sub protecția contelui Hansa, bunicul meu. Deși cavaleria lui m-a atras într-acolo, odată cu promisiunea unui aliat puternic în Tărâmurile de Sud, secretele care se ascundeau în subteranele

castelului m-au ținut pe loc. Într-o pivniță uitată, un mic colț pierdut de lume și-a făcut drum într-a noastră.

— Ieși afară, ieși afară, de oriunde te afli!

Am izbit mașinăria cu mânerul pumnalului. Zgomotul făcut de ea, în pivnița înghesuită, îmi spărgea urechile.

Niciun rezultat. Doar pâlpâitul și bâzâitul celor trei becuri incandescente încă funcționale de deasupra capului.

— Haide, morocănosule. Ieși de fiecare dată ca să necăjești oaspeții. Ești renumit pentru asta. Și acum te ascunzi de mine?

Am ciocănit cu metalul pe metal. Un ritm cu băgare de seamă. De s-ar ascunde de mine Fexler Brews?

— Credeam că sunt preferatul tău.

Am răsucit în mână inelul vizionar al Constructorilor. Nu m-a pus să fac vreun efort prea mare pentru el și l-am considerat un dar mai presus decât orice alt cadou pe care mi-l făcuse vreodată tatăl meu.

— E un fel de test? am întrebat. Vrei ceva de la mine?

Ce ar putea să vrea fantoma unui Constructor de la mine? Oare ce n-ar putea să-și ia ori să facă singură? Sau să ceară? Dacă voia ceva, n-ar fi trebuit să ceară?

— Vrei ceva.

Unul dintre becurile incandescente a pâlpâit, a strălucit și s-a stins.

Vrea ceva de la mine, dar nu poate să-mi ceară.

Am ținut inelul vizionar în dreptul ochiului și am văzut din nou lumea – întreaga lume așa cum se vede din afară, o nestemată cu albastru și alb în întunecimea care ține stelele.

Voia ca eu să văd ceva.

— Unde ești, Fexler? Unde te ascunzi?

Am dat să îndepărtez dezgustat inelul vizionar, când un mic punct de lumină mi-a atras atenția. Un singur punct roșu în tot acel albastru învolburat. Am apropiat inelul și mai mult de oasele sprâncenelor și obrazului. Unde ești? . Am întors inelul într-o parte, în așa fel încât lumea se deschidea acum dedesubt, ca și cum aș fi căzut în ea. L-am îndreptat și l-am răsucit, apropiindu-mă de prada mea, un punct roșu fix, ce mă atrăgea spre el, mai iute și mai iute, până când inelul n-a mai putut să-mi arate nimic, iar punctul a rămas pe loc în vârful unei coline

sterpe, pe o distanță care se întindea de-a lungul terenurilor aride ale Coastei Calului.

— Vrei să merg acolo? am întrebat.

Liniște. Încă un bec incandescent a strălucit și s-a stins.

Am rămas o clipă în lumina tremurătoare a ultimului bec incandescent, am ridicat din umeri și m-am îndreptat spre spirala îngustă a scării care ducea la castelul de deasupra.

Camera hărților din castelul bunicului este un turn înalt cu vedere la mare. Sulurile de hărți sunt păstrate în tuburi de piele impregnate în ulei, fiecare pecetluit cu ceară purtând sigiliul lui. Șapte ferestre înguste lasă lumina să intre, cel puțin în lunile în care obloanele nu sunt închise. Un scrib e tocmit să îngrijească locul și își petrece zilele acolo, de la răsărit până la apus, pregătit să deschidă tuburile pentru oricine are permisiunea să vadă conținutul lor și să le pecetluiască la loc la final.

— Nu te-ai gândit niciodată să propui o altă încăpere? l-am întrebat pe scrib odată, când vântul se căznea să-mi fure harta pentru a douăzecea oară.

Mă aflasem acolo doar de o oră, vânând documente prin toată camera și eram deja gata să omor pe cineva. Cum se face că Redmon nu luase încă o arbaletă să tragă în oamenii de sub cele șapte ferestre, nu îmi dau seama. Am prins harta înainte să fugă de pe masă și am înlocuit cele patru prespapieruri care se răsturnaseră.

— Ventilația bună este esențială pentru conservarea pergamentelor, a răspuns Redmon.

Se uita mereu la picioare, răsucind la nesfârșit pana în mână. Cred că era îngrijorat că aș fi putut să-i stric ploile cu temperamentul meu. Dacă m-ar fi cunoscut mai bine, l-ar fi îngrijorat propria lui sănătate. Părea așa de slăbuț c-ar fi încăput printr-una dintre acele ferestre.

Am găsit colinele pe care le observasem prin inelul vizionar și am descoperit zona unui anumit deal, unde stătuse răbdător punctul acela roșu. M-am întrebat dacă într-adevăr exista o lumină roșie aprinsă pe acel deal, atât de strălucitoare, încât putea fi zărită din bolta întunecată a cerului, însă mi-am dat seama că nu devenise mai luminoasă pe măsură ce privirea mea s-a apropiat de ea, așa că trebuia să fie ceva șmecherie

deșteaptă, ca o pată de ceară pe o oglindă, care îți anulează reflexia.

— Ce înseamnă asta? Am întrebat cu degetul pe un simbol care acoperea un district.

Eram destul de convins că știam deja. Existau trei simboluri asemănătoare marcate pe harta Ancrathului în biblioteca tatălui meu, cuprinzând districtele Umbra Bolnavă, Estul întunecat și Tăietura lui Scar. Însă în ținuturile din sud poate aveau o altă semnificație.

Redmon s-a apropiat de masă și s-a aplecat.

— Districtele promise.

— Promise? am întrebat.

— Pământuri pe jumătate vii. Nu sunt neapărat o destinație de călătorie.

Simbolurile aveau aceeași semnificație ca și în Ancrath. Ele preveneau în legătură cu viciile ce persistau după războiul Constructorilor, urmele otrăvurilor lor sau umbrele din Ziua celor o mie de sori.

— Și promisiunea? am întrebat.

— Promisiunea nobilului Chen, firește, a zis părând surprins. Aceea că, după ce se împlinește jumătate de viață, aceste ținuturi vor fi înapoiate omului, să le cultive și să le are.

Redmon și-a împins în sus pe nas lentilele de citit cu ramă din sârmă și s-a întors la registrele lui de pe biroul cel mare, din fața turnului de rafturi ca niște căsuțe de porumbei, fiecare, înțesat cu documente.

Am adunat sulul și l-am luat în mână ca pe un baston.

— O să iau asta ca să i-o arăt lordului Robert.

Redmon s-a uitat cu neliniște cum plec, de parcă i-aș fi furat unicul fiu și aveam de gând să-l folosesc drept țintă la exercițiile de tir.

— O să am grijă de ea, i-am mai spus.

L-am găsit pe unchiul meu la grajduri. Petrecea mai mult timp acolo decât în orice alt loc și, de când i-am cunoscut scorpia de nevastă, am ajuns să-l înțeleg. Caii o făceau să strănute, umbla vorba, din ce în ce mai tare, minut cu minut, până când părea că avea să-și strănute și ochii din cap. Robert își găsise liniștea în cușetele cailor, povestind despre genealogii cu administratorul grajdului și îngrijindu-se de animale. Avea treizeci de cai în grajdurile castelului, toate exemplare de primă

mână din spița lor, și cei mai buni cavaleri care să-i încalece, cavaleriști transferați din garda castelului și patrulele de pe zid într-un lux mult mai mare, cum li se cuvine unor bărbați de rang.

— Ce știi despre Iberico? l-am întrebat îndreptându-mă spre el printre cușete.

— Ziua bună și ție, tinere Jorg!

A scuturat din cap, mângâind grumazul unui armăsar negru care se apleca spre el.

— Trebuie să merg acolo, am spus.

A scuturat și mai categoric din cap.

— Iberico este un pământ mort. Promis, însă nu dat. Nu vrei să mergi acolo.

— E adevărat. Nu vreau să merg. Trebuie să merg acolo. Așadar, ce-mi poți spune? am întrebat.

Armăsarul a fornăit și și-a dat ochii peste cap, de parcă ar fi vrut să exprime frustrarea lui Robert.

— Îți pot spune că oamenii care-și petrec timpul în astfel de locuri se îmbolnăvesc și mor. Unora le ia mai mulți ani până când otrava îi mănâncă pe dinăuntru, altora, doar câteva săptămâni sau zile, își pierd părul și dinții, vomită sânge.

— O să mă mișc repede atunci.

În spatele fălcilor, îndoielile se luptau să preia controlul asupra limbii.

— Sunt locuri nemarcate pe colinele Iberico, cu excepția aspectului lor sterp, unde pielea cade de pe om chiar în timp ce merge, a spus unchiul meu și a împins calul la o parte, apropiindu-se de mine. Ce crește pe colinele acelea e sucit, ce trăiește acolo e nenatural. Mă îndoiesc că trebuința ta e mai mare decât riscul.

— Ai dreptate, am răspuns – și chiar avea. Dar când a fost vreodată lumea atât de simplă ca împărțirea între bine și rău?

Am clipit de două ori, iar punctul roșu m-a privit din întunericul dindărătul pleoapelor.

— Știu că ai dreptate, dar câteodată nu-mi stă în fire să o apuc pe calea rațiunii, unchiule. Sunt un explorator. Poate ți-e cunoscută setea asta?

Și-a frecat barba și un zâmbet scurt i s-a ițit pe chipul îngrijorat.

— Poți explora în altă parte.

— Ar trebui să-mi asum riscurile cele mai nebunești câtă vreme sunt tânăr, nu? Mai bine acum, decât după ce fetița aceea pe care ai găsit-o pentru mine va crește și se va aștepta s-o țin în mătăsuri și splendori. Dacă greșeala îmi va fi fatală, găsește-i alt bărbat.

— Asta n-are a face cu Miana. N-ar trebui să faci asta, Jorg. Dacă aș fi crezut că asta te-ar putea opri din drum, ți-aș fi spus nu și aș fi pus gărzile să te păzească.

M-am înclinat, m-am întors și am plecat.

— Voi lua un catâr. N-are sens să irosesc carne bună de cal.

— Cu asta suntem de acord, a strigat în urma mea. Nu-l lăsa să bea din nicio apă stătută pe-acolo!

Am ieșit din nou în lumina zilei. Vântul răscolea în continuare curtea cu o suflare rece dinspre mare, dar soarele se simțea arzând chiar și așa.

— Vizitează mai întâi Izvoarele Carrod! L-am auzit pe Robert strigând în timp ce mă îndreptam spre camerele mele.

— Qalasadi și Ibn Fayed.

Numele aveau un iz exotic.

— Un om al puterii și un om puternic.

Bunicul meu se odihnea în scaunul în care șezuseră generații întregi de conți de Morrow, cu fața spre mare.

Un cerc din sticla Constructorilor, mai solid decât zidurile din jurul său și cu diametrul de peste trei metri, ne înfățișa Marea de Mijloc, pe care curbura Pământului o făcea să pară o nemărginire azurie, marmorată de albul valurilor. Undeva departe, la capătul lumii, dincolo de acele adâncimi, dincolo de Insula Corsarului, nu mai departe de noi decât orașul Crath, se afla Roma cu toate domeniile sale.

Și-o fi ținut califul Ibn Fayed Curtea în inima deșertului, însă corăbiile lui străbăteau acea mare, brațele maure căutând să recupereze pământurile care trecuseră dintr-o parte în alta între creștini și musulmani dintotdeauna. Qalasadi, matemagicianul lui Ibn Fayed, se întorsese în umbra tronului califului probabil pentru a calcula cel mai bun moment pentru următoarea lovitură, precum și șansele de a avea succes.

Undeva mult sub noi, un val a izbit stâncile, fără ca vreun tremur să se simtă în cameră, doar sticla a fost stropită de creasta înaltă. De două ori pe zi, era coborât un grăjdar cu o

găleată și o cârpă, ca să fie siguri că nimic în afara vârstei nu avea să umbrească priveliștea bunicului.

— Patru corăbii, a spus el.

Eu văzusem doar trei. Un velier comercial cu carena roșie, trăgând încărcătura de-a lungul coastei, și două vase de pescuit, săltând în depărtare.

Bunicul m-a văzut încruntându-mă.

— Acolo, la orizont.

Avea vocea suavă în ciuda scârțâielilor vârstei.

O fulgerare albă. Pânza unui vas de mari dimensiuni. O navă de război? O goeletă a piraților din Insulă? Ori un șlep cu burta mare, venit din AEgypt încărcat de comori?

M-am apropiat de sticlă, lipindu-mi palma de suprafața ei rece. Cu câte secole în urmă fusese prădată și din ce ruine? Cu siguranță, Redmon avea în turnul lui bătut de vânt un sul care păstra secretul.

— Nu îi pot lăsa să trăiască, am spus.

Califul nu era decât un nume pentru mine, Qalasadi îmi ocupa gândurile. Omul numerelor.

Bunicul a râs în jilțul lui, făcând spătarul ivoriu ca burta unei balene să i se ridice deasupra capului asemenea crestei unui val care se sparge.

— Ai de gând să vânezi orice om care ți-a greșit, Jorg? Oricât de departe? Oricât de mult timp ar dura? Mi se pare că un astfel de om este robul norocului, mereu la vânătoare, fără să mai aibă timp să trăiască.

— Ar fi trebuit să te vadă cum mori urlând în timp ce otrava te ardea, am spus. Și pe soția ta. Și pe fiul tău.

— Și ar fi dat vina pe tine.

A căscat tare, cu trosnet de fălci, trecându-și podul ambelor palme peste barba sură tăiată scurt.

— Otrava este o armă murdară, am spus. Nu că n-aș fi folosit-o în Gelleth. Am o viziune echilibrată asupra lumii, însă balanța înclină întotdeauna în favoarea mea.

— Jucăm un joc murdar, a zis bunicul și a înclinat din cap, uitându-se la mine printre riduri, cu ochii aceia întunecați, atât de asemănători cu cei ai mamei.

Poate că nu otrava mă scotea din sărite. Sau cea care îmi pregătea pieirea – o inspirație norocoasă cu siguranță, nicidecum o manevră a lui Ibn Fayed. Mi-am adus aminte de

Qalasadi în curtea aceea, singura dată când ne-am întâlnit, felul cum evalua și cântărea în timp ce analiza probabilitățile. Poate că lipsa oricărei răutăți făcuse ca totul să pară atât de personal; m-a redus la numere și și-a jucat norocul. Fantoma lui Fexler a fost construită reducând un om adevărat la numere. Mi-am dat seama că nu-mi plăcea procedeul.

— Mi-au atacat familia, am spus ridicând din umeri. Am ridicat un regat pe ideea de a nu permite ca astfel de acțiuni să rămână nepedepsite.

S-a uitat la mine atunci, cum ședeam cu soarele care năvălea în jurul meu din fereastra de lângă mare, transformându-mă într-o umbră decupată din lumină. Ce se întâmpla pe sub inelul acela subțire de aur, mă întrebam, ce fel de calcule? Cu toții le facem. Nu cu atât de mult sânge rece precum Qalasadi, dar un fel de aritmetică, fără îndoială.

Ce credea el despre mine, acea diluare a seminței lui, preaiubita lui fiică amestecată cu detestabilul Ancrath? Nu eram nimic mai mult decât un nume, în urmă cu o lună. Niciun copil de care să-și amintească, nimic din nevinovăția duioasă a vreunui țânc din anii trecuți, care să atenueze unghiurile ascuțite ale tânărului ucigaș din fața lui – sânge din sângele lui.

— Cum o vei face? Califul din Liba trăiește pe un tărâm deloc asemănător cu al nostru. Vei fi un alb acolo unde aproape niciun alb nu trăiește. Un străin pe pământ străin. Remarcat la fiecare mișcare. Semnalat din clipa în care pui piciorul pe țărmul Africii. Nu vei găsi niciun prieten acolo, numai nisip, boală și moarte. M-aș bucura să-i văd morți pe Ibn Fayen și pe Qalasadi. Pe Fayed, pentru că m-a lovit în palatul meu, pe matemagician, pentru trădarea lui. Dar dacă un asasin singuratic ar fi putut să ducă la îndeplinire asta, cu atât mai mult un asasin alb singuratic, aș fi trimis chiar eu unul. Nu drept răspuns la incursiunile lui Fayed – ca om de onoare răspund la război cu război –, ci pentru asasinii lui.

Toți oamenii ambițioși ar trebui să se roage să fie asmuțiți doar împotriva oamenilor de onoare. Cu toate că în acel moment îl compătimeam pe bunicul meu, într-un fel, eram fericit să știu că undeva, în amestecul din care am ieșit, zăcea urma unui astfel de om.

— Ai dreptate când spui că nu va fi ușor, conte Hansa, am spus cu o plecăciune. Poate că voi aștepta până va deveni

ușor... Cu siguranță am nevoie să aflu mai multe, să analizez mai mult.

Bunicul luase o decizie. Am observat schimbarea care i-a înăsprit chipul. Ar fi fost un jucător de poker jalnic.

— Lasă-i în seama mea pe Ibn Fayed și pe creaturile lui, Jorg. Au lovit Morrow, m-au lovit pe mine și pe ai mei în castelul Morrow. Răzbunarea este a mea și o voi duce la îndeplinire.

Bătrânul își cântărise șansele. Într-o mână, viața unei rude necunoscute, pătată de sânge rău, iar în cealaltă, șansa de a distruge un dușman. Dacă ruda necunoscută devenise fiul lui Rowan, copilul fiicei mele și cântărea mai mult decât câștigul ori dacă îmi vedea șansele de reușită firave ca o pană, care nu putea cântări mai mult decât orice pretenție de înrudire – asta nu aveam de unde să știu.

— Am să-i las atunci, am spus, înclinându-mă din nou.

Minciuna a venit ușor. Am vrut să cred că mă privea ca pe fiul fiicei sale.

M-am aprovizionat bine, încărcând catârul cu piei cu apă și hrană uscată. Aveam să găsesc pe drum fructe: în toiul verii, pe Coasta Calului, trebuia doar să întinzi mâna să găsești un măr, o piersică, o prună, o pară sau chiar și o portocală. Am împachetat un cort, pentru că umbra e ceva greu de găsit pe dealurile aride dindărătul ținutului de coastă și, dacă briza mării nu bate, pământul se coace de-a dreptul.

Mi se spune că maurii au stăpânit regatele sudice de nenumărate ori: Cadiz, Cordoba, Morrow, Wennith, Andaluzia, chiar și Aramis. Nu li se păreau mult prea diferite de nisipurile Africii.

— Spre Iberico, așadar.

Am terminat de strâns chinga încărcăturii sub burta catârului și m-am uitat spre cer.

— Sunny[1]! Am rânjit către privirea lui încruntată.

Cu luni în urmă, am ales numele străjerului meu după ce a făcut tot ce i-a stat în putință să mă țină departe de castel în prima zi când am venit aici incognito.

— Îmi vedeam io de treabă și, hop, iată că apare contele Hansa. Greyson , zice el. Îi place lui să știe toate numele oamenilor. Greyson , zice el și-mi pune mâna pe umăr tânărul

[1] „însorit” - în 1b. engl. (n. tr.).

Rege Jorg face o călătorie și aș vrea să i te alături.   Voluntariat i-a zis el.

— Sunny, nu mă pot gândi la alt om pe care aș vrea să-l am alături de mine.

Am rămas pe loc lovind ușurel crupa catârului. Părea un animal robust – soios, dar puternic. Grăjdarul a spus că avea patruzeci și ceva de ani și înțelepciune pe măsură. Am găsit de cuviință că era bine să avem un unchiaș cu barba sură în trupă.

— Asta-i răzbunare pentru că te-am făcut să bei din jgheabul cailor, zi drept! A spus Sunny, cu o mutră acră care m-a trimis cu gândul la fratele Row.

— Un pic, am zis dând scurt din mână.

De fapt, nu știam dacă aveam să capăt un însoțitor, cu atât mai puțin că puteam să-mi aleg omul.

— În orice caz, o să-ți placă să mai ieși prin lume, am adăugat. Cu siguranță că până și colinele Iberico sunt mai palpitante decât o zi de strajă la Poarta de Jos, nu crezi?

A slobozit un scuipat, ceea ce l-a făcut să semene și mai mult cu Row.

— Sunt un străjer de pe zid, nu o floare-n ghiveci.

Și-a întins brațul dezvăluind petele castanii de la soare. Gărzile de casă nu sunt niciodată atât de bronzate.

Cu hățurile catârului în mână, am luat-o la pas spre poartă. Sunny m-a urmat. Calul lui de povară îl aștepta dincolo de zidurile castelului, la umbra unui măslin, cu o încărcătură atât de înaltă, încât ziceai că eram hotărâți să traversăm munții Aups.

Indiferent de circul încăpățânării pe care Sunny îl punea în scenă, catârul meu îl întrecea de departe. A trebuit să trag animalul de la jgheabul cailor. I-am spus Balky și l-am încurajat cu un băț. În cele din urmă, a făcut cum am vrut eu, dar faptul că Balky n-avea de gând să meargă încotro îl mânam eu nu putea fi pus la îndoială. Cred că, la urma urmei, era într-adevăr cel mai înțelept dintre noi.

5

CU CINCI ANI ÎN URMĂ

Castelul Morrow, la fel ca și Bântuitul, este așezat la distanță de principalul oraș al regiunii. Ambele castelele sunt în așa fel amplasate, încât să-i apere pe ocupanții lor. În Războiul Celor O Sută, cucerirea regatelor e o chestiune de avariție. Cei O Sută

vor ca noile lor ținuturi să fie bogate și roditoare, pline de plătitori de taxe și recruți. Cele mai multe atacuri vizează uciderea conducătorului unui ținut, în așa fel încât agresorul să poată revendica tronul și să preia regatul nevătămat. Războaiele de uzură, în timpul cărora țărănimea este măcelărită, orașele incendiate, recoltele distruse, sunt mult mai puțin obișnuite și se întâmplă de cele mai multe ori când cele două părți sunt aproape la fel de puternice, amândouă luptându-se ca să obțină avantajul necesar pentru atacarea castelului inamicului.

Orașul Albaseat e așezat pe câmpii fertile, cam la optzeci de kilometri spre interior de la castelul Morrow. Mie și lui Sunny ne-a luat trei zile să parcurgem distanța, dar am pornit târziu în prima zi și ne-am oprit pentru negocieri repetate cu Balky, moderate cu bățul. Râul Jucca hrănește terenurile agricole înconjurătoare. Ne-am apropiat de oraș de-a lungul Coastei, ceea ce a însemnat că, pe ultimii kilometri, am mers de-a lungul malului, traversând tot soiul de livezi, prin vii, de-a lungul pantelor întesate cu crânguri de măslini. Întorcându-ne spre porțile orașului Albaseat, am mers printre câmpuri încărcate de roșii, ardei, fasole, ceapă, varză, cartofi, hrană suficientă pentru a hrăni lumea toată.

Zidurile și turnurile orașului Albaseat străluceau în soarele de miazăzi.

— Ăsta face orașul Hodd să semene cu o grămadă de măruntaie, am spus.

— Care? A întrebat Sunny.

— Capitala Ținuturilor înalte Renar, am răspuns. Singurul oraș, de fapt. Un oraș mare. În orice caz, un oraș adevărat.

— Ținuturile înalte Renar?

— Acum încerci doar să mă scoți din sărite.

Și totuși nu credeam pe deplin că o făcea. A clipit mutându-și privirea de la turnurile orașului.

— Ah, acel oraș Hodd, scuzele mele.

Sunny nu-și amintea prea des că eram rege pe undeva și întotdeauna părea de-a dreptul surprins.

— Orașul Hodd!

Gărzile de la porțile orașului ne-au lăsat să trecem fără nicio întrebare. Nici eu nu-mi aminteam prea des că Sunny era Greyson Landless, gardă regală de la Curtea contelui Hansa.

Prin comparație, Albaseat nu numai că făcea orașul Hodd să semene cu un sat dărăpănat, ci și orașul Crath să arate jerpelit. Maurii au condus Albaseat timp de generații și și-au lăsat amprenta peste tot, de la palatele impunătoare care trimiteau cavaleria bunicului la grajd, până la turnurile înalte de pe ale căror minarete puteai să privești sursa bogăției sale, întinsă în nenumărate nuanțe de verde. Asta am și făcut, am plătit o monedă ca să urc scara șerpuită a turnului Fayed, o clădire publică aflată în mijlocul pieței celei mari din fața noii catedrale. Sunny a rămas jos, păzindu-și calul și pe Balky de la umbra turnului.

Chiar și la o sută de metri deasupra lespezilor încinse ale pieței, era din cale afară de cald. Briza care străbătea minaretul merita ea însăși o monedă. Dacă n-ar fi fost apele verzi încet curgătoare din Jucca, câmpiile ar fi fost numai un deșert. Verdele ceda în fața terenului uscat maroniu, pe măsură ce pământul se înălța și puteam zări prima pantă a colinelor Iberico în depărtare, spre nord. Indiferent ce păcat purtau cu ele, acesta vicia până și aerul, colorându-l în galben murdar acolo unde orizontul începea să revendice colinele.

M-am aplecat, sprijinit de balustradă, ca să-l văd pe Sunny dedesubt. Orașul se întindea în toate direcțiile, cu străzi largi și ordonate, aliniate pe lângă casele înalte și spoite în alb. Spre vest, conace și mai maiestuoase, spre est, casele mai joase și ulițele înguste ale săracilor. Supușii bunicului meu trăiesc în pace sub conducerea lui, nobilii lui complotează, negustorii fac comerț, fierarii, tăbăcarii și măcelarii muncesc din greu, târfele în spate, fecioarele în față, spălătoresele trag grămezi de rufe în luncile de pe malul râului, acolo unde călăreții își antrenează armăsarii, pulsul vieții, un vechi și complicat dans cu mai mulți parteneri. Un doi, trei, un doi, trei.

Să las toate acestea în urmă și să încerc vechile otrăvuri, să risc să sfârșesc la fel ca aceia pe care îi dădusem pe mâna oamenilor din Gelleth nu avea niciun sens. Și totuși voiam să o fac. Nu din cauza golului dinlăuntrul meu, nu pentru greutatea cutiei de aramă care păstra ceea ce fusese luat, nu pentru promisiunea vechilor magii și pentru ceea ce ofereau ele, ci doar ca să știu, doar ca să fac ceva mai mult decât să zgârii la suprafața acestei lumi. Voiam mai mult decât ceea ce puteam

vedea dintr-un turn, oricât de înalt era acesta, și chiar prin ochii Constructorilor așezați printre stele.

Poate că voiam doar să aflu ceea ce îmi doream.

Poate că asta înseamnă maturizarea.

Am coborât cu pași domoli din turn, pierdut în gânduri. I-am făcut semn lui Sunny să vină la mine și l-am poftit să mă conducă la casa lordului.

— N-o să vrea să primească pe unii ca…

S-a uitat lung îndărăt, către mine, analizând pelerina frumoasă, platoșa din argint. Oh. Amintindu-și că eram rege, chiar și al unui ținut de care nu prea auzise, a luat-o înainte.

Am trecut de catedrală, una dintre cele mai frumoase din câte am văzut, o construcție din piatră avântându-se spre cerul albastru. Sfinții mă urmăreau din nișele și galeriile ei. Le-am simțit dezaprobarea, de parcă s-ar fi întors ca să se holbeze la noi în timp ce treceam pe acolo. Aglomerația se întețea acolo, în fața treptelor catedralei, probabil atrasă de promisiunea răcorii din marea sală dinăuntru. Sunny și cu mine ne-am făcut loc cu coatele, împingând cât colo câte un preot sau un călugăr, pe măsură ce înaintam.

Am ajuns lac de sudoare la porțile casei lordului. M-aș fi dezbrăcat până la brâu și l-aș fi lăsat pe Balky să-mi care hainele, dar probabil că n-aș fi făcut o impresie prea bună. Gărzile ne-au dat drumul, un băiat luându-ne animalele în timp ce ne așezam în jilțuri cu perne de catifea, iar un lacheu înțolit într-o grămadă de dantele și mătăsuri a plecat să o anunțe pe comandantă de sosirea noastră.

Bărbatul s-a întors după câteva minute și, cu o tuse politicoasă, ne-a dat de înțeles să pun la loc uriașa vază decorativă pe care o studiam și să-l urmăm. Când mâinile mele nu au ce face, dau de bucluc într-un fel sau altul. Am lăsat vaza să-mi scape, am prins-o la doi centimetri de podea și am pus-o jos. Tușea politicoasă m-a făcut să-mi doresc să slobozesc o cu totul altfel de tuse. L-am lăsat pe Sunny să ducă vaza înapoi în nișa ei și l-am poftit pe servitor să ne arate drumul.

Un coridor scurt ne-a dus la ușa camerei de primire. La fel ca și holul de la intrare, fiecare centimetru al încăperii era acoperit de gresie cu modele geometrice, albastru cu alb și negru, diabolic de complicate. Lui Qasaladi i-ar fi plăcut: chiar și un matemagician s-ar fi simțit silit să extragă toate tainele sale.

Ferestrele înalte erau menite să primească orice adiere de vânt și ofereau alinare în fața fierbințelii de peste zi.

Lacheul a ciocănit de trei ori cu un baston roșu, pe care părea să-l ducă tocmai în acest scop. După o pauză, am intrat.

Camera dindărătul ușilor mi-a tăiat respirația, era complicată în toate detaliile, însă de o frumusețe simplă și degajată la scară mare, cu o arhitectură a numerelor foarte diferită de palatele gotice din ținuturile mele sau de cutiile plictisitoare pe care ni le-au lăsat Constructorii. Comandanta ședea în capătul îndepărtat, într-un fotoliu cu spătar înalt, din lemn de abanos. În afara celor doi străjeri de la ușă și a unui scrib aflat la o masă mică de lângă scaunul comandantei, camera cea lungă era goală, iar ecoul pașilor mei se auzea pe măsură ce mă apropiam.

Și-a ridicat privirea de pe sulul de pergament în timp ce eu străbăteam ultimii metri, o bătrână cocoșată cu ochi negri și sclipitori, care îmi amintea de o cioară căruntă și ponosită.

— Honorous Jorg Ancrath, rege al Ținuturilor înalte Renar. Nepot al contelui Hansa, m-a prezentat pentru ea însăși.

I-am oferit mica proporție a plecăciunii cuvenite rangului ei și am răspuns după obiceiul locului:

— Dreptatea e de partea dumitale, doamnă.

— Suntem onorați să vă spunem bun venit în Albaseat, rege Jorg, a spus ea printre buzele uscate și subțiri, iar scribul a scrijelit vorbele pe pergamentul lui.

— E un oraș frumos. L-aș lua cu mine dacă ar încăpea în bagaje.

Din nou, scrijelitul penei – cuvintele mele intrând atât de iute în posteritate.

— Care sunt planurile tale, rege Jorg? Trag nădejde că te putem ispiti să rămâi? Două zile sunt de ajuns ca să pregătim un banchet oficial în cinstea ta. Mulți dintre negustorii din regiune ar face moarte de om pentru șansa de a-ți vorbi, iar nobilii noștri s-ar întrece să te găzduiască în palatele lor, cu toate că am auzit că ești deja făgăduit Mianei din Wennith. Și, bineînțeles, cardinalul Hencom îți va cere să participi la slujbă.

Mi-a făcut plăcere să nu-l aștept pe scrib să termine de scris, însă am rezistat tentației de a-mi condimenta răspunsul cu vorbe rare și complicate ori cu sunete neprevăzute, ca să-l pun în încurcătură.

— Poate la întoarcere, doamnă comandant. Am de gând să vizitez mai întâi colinele Iberico. Mă interesează pământurile promise: regatul tatălui meu are mai multe regiuni unde focul celor o mie de sori încă arde.

Am auzit pana șovăind. Bătrâna însă nici n-a tresărit.

— Focul care arde pământurile promise e nevăzut și nu dă căldură, rege Jorg, dar arde pielea la fel de tare. Mai bine să afli mai multe din bibliotecă despre astfel de locuri.

N-a adus vorba despre amânarea călătoriei mele doar după ce nobilii și negustorii ei își vor fi luat fiecare partea cuvenită de la din mine. Dacă mă îndreptam spre colinele Iberico, toate eforturile ar fi fost în van – bani aruncați la groapă, după cum era vorba locului.

— Bibliotecile sunt un loc nimerit ca să începi o călătorie, doamnă comandant. De fapt, am venit aici cu speranța că Albaseat ar putea avea într-una din bibliotecile sale o hartă mai bună a colinelor Iberico decât cea pe care am copiat-o din pergamentele bunicului. O voi considera ca pe o mare favoare dacă mi s-ar da o astfel de hartă…

Mă întrebam cum arătam în ochii ei, cât de tânăr păream în armură și plin de încredere. De la distanță, diferențele dintre lucruri sunt atenuate. De la capătul îndepărtat al tunelului vârstei ei, mă întrebam cât de diferit eram eu față de un copil, de un țânc care se încumetă să sară de sus fără nici cea mai mică bănuială asupra consecințelor.

— Sfatul meu ar fi să începi și să închei această călătorie printre pergamente, rege Jorg, a zis ea mișcându-se în jilț, de bună seamă chinuită de durerile încheieturilor. Însă când bătrânețea îi vorbește tinereții rămâne neauzită. Când plănuiești să pleci?

— În zori, doamnă comandant.

— Am să-l pun pe scrib să-ți caute o hartă și să-ți aducă orice găsește la Poarta de Nord când se crapă de ziuă.

— Mulțumirile mele, am spus înclinând din cap. Sper că voi avea povești noi de spus la banchet după ce mă întorc.

Cu un gest nervos, mi-a făcut semn să plec. Nu se aștepta să mă mai vadă vreodată.

6

CU CINCI ANI ÎN URMĂ

Sunny și cu mine ne-am îndreptat spre Poarta de Nord a orașului Albaseat în lumina cenușie care învăluie lumea înainte de răsărit. Străzile se aglomerau. Pe timp de vară, Coasta Calului frige și numai primele ore ale dimineții îți dau un răgaz. La prânz, localnicii se retrag în spatele zidurilor albe, sub plăcile de teracotă, și dorm până când soarele dispare la zenit.

Pe aleile care duceau spre poartă și spre marea piață din fața ei, comerțul începuse deja. Ușile tavernelor erau date la perete, în vreme ce bărbații cărau butoaiele pe umeri sau coborau butiile în pivnițe, prin trapele deschise în stradă.

O femeie cu fața cenușie deșerta zoaiele din găleți în șanțuri. Am trecut pe lângă o fierărie deschisă lângă drum, așa încât trecătorii să poată vedea cum se bate și se călește fierul și să fie ispitiți să cumpere orice lucru care necesită o astfel de forță și de trudă. Un băiețel ghemuit lângă forjă sufla în focul lăsat să mocnească peste noapte.

— Ah, să fi fost încă în pat! A făcut Sunny trăgând calul de povară din dreptul unei ispite.

Un strigăt ne-a făcut să ne întoarcem spre fierărie. Ne îndepărtaserăm doar o duzină de pași de ea. Băiatul de la fierărie zăcea acum în stradă. S-a ridicat de pe lespezi, cu fața zdrelită, scuturând din cap, nesigur pe picioare. Fierarul a ieșit din atelier și l-a plesnit pe băiat atât de tare, încât l-a ridicat ușor de la pământ. Aerul i-a ieșit din plămâni cu un șuierat. Pe sub stratul de praf, părul băiatului părea blond, chiar auriu, ceea ce era destul de rar în sudul îndepărtat.

— Pun rămășag pe tipul cel mare, am spus. Fratele meu Will avea astfel de păr.

— E mare, ce-i drept, a încuviințat Sunny.

Fierarul nu purta decât un șorț de piele, care-l acoperea de la umeri până la genunchi, și izmene legate cu o sfoară. Mușchii brațelor îi străluceau. Legănatul unui ciocan de două kile, de la răsărit până la apus, poate pune ceva carne pe om.

Copilul stătea pe spate, cu un braț pe jumătate ridicat, prea sufocat ca să mai geamă, cu un firicel de sânge în colțul gurii. Trebuia să aibă opt ani, poate nouă.

— Trebuie să-ți bag cu pumnul fiecare lecție în cap?

Fierarul n-a strigat, însă avea vocea bărbatului care vorbește peste loviturile de nicovală. Și-a împins piciorul spre capul băiatului, forța loviturii făcându-l să se rostogolească o dată.

Sângele era acum pe gheata fierarului, mânjind și părul băiatului.

— Ah, la naiba! A făcut Sunny scuturând din cap.

Ne-am uitat cum fierarul s-a apropiat și mai mult.

— Ar trebui să-i pun capăt, a spus Sunny, plin de repulsie.

Ceva de pe fața fierarului mi-a adus aminte de Rike. Nu era omul în fața căruia era bine să te afli.

— Sunt bătuți băieți în fiecare zi, am spus. Mor copii în fiecare zi.

Unii pier cu capul spart de pietre.

Fierarul s-a lăsat deasupra băiatului, care zăcea încovrigat de parcă se ghemuise de durere. Bărbatul s-a tras înapoi pentru o nouă lovitură, s-a oprit apoi, luând o hotărâre. Și-a ridicat gheata ca să termine cu viața flăcăului. Presupun că se gândea că nu-i mai era de niciun folos, așa că era mai bine să termine cu el.

— Nu mor în fiecare zi sub ochii uneia dintre gărzile contelui Hansa. Contele nu și-ar dori așa ceva.

Sunny nu s-a mișcat însă. În schimb, a început să strige:

— Hei, fierarule, oprește-te!

Bărbatul s-a oprit, cu tocul la câțiva centimetri deasupra capului băiatului.

— Am mai adunat vagabonzi înainte și amândoi au murit, am spus cu un gust amar.

Am văzut sângele în cârlionții aurii și am simțit strânsoarea puternică a spinilor. Mi-am învățat de mic lecția, o lecție tăioasă, predată cu sânge și ploaie. Cărarea spre porțile imperiului se întindea în spatele meu. Un om îndepărtat de la acea cărare de vagabonzi, încărcat cu nevoile altora, nu va ședea niciodată pe tronul suprem. Orrin de Arrow ar salva copiii, dar aceștia nu l-ar salva pe el.

— E o potaie vagabondă, a spus fierarul. Prea prost ca să învețe ceva. L-am hrănit luni întregi. L-am ținut în casă. Eu îl omor.

Și-a coborât călcâiul cu putere, punând toată greutatea în el.

Pielea a scrâșnit puternic pe piatră. Băiatul s-a rostogolit, dar n-a mai avut putere să se culeagă de pe jos. Fierarul a mugit o înjurătură – înecând-o pe a mea –, iar arsura care mi se întindea de-a lungul feței, de la bărbie până la sprâncene, de parcă o mână încinsă și roșie m-ar fi însemnat, mă frigea acum cu

aceeași durere de la început. Mi s-a mai spus că întotdeauna conștiința șoptește dindărătul minții, cu voce clară pentru unii, iar pentru alții, cu voce înăbușită și ușor de ignorat. Niciodată n-am auzit să fi ars fața unui om într-o agonie purpurie. Totuși, cu sau fără durere, nu-mi plăcea să mi se spună ce să fac ori să fiu silit. Probabil că pe Balky l-am ales ca pe un suflet înrudit, pentru că nici eu nu-mi găseam drumul, nici măcar din propria mea conștiință, în rarele ocazii în care aceasta încerca să preia controlul.

Sunny a trecut pe lângă mine, mergând țintă spre fierar. Nici măcar nu-și scosese sabia.

— Am să-l cumpăr de la tine! Am strigat.

Sunny îmi mai putea fi de folos și presupuneam că fierarul i-ar fi smuls brațele înainte ca idiotul să apuce măcar sabia.

Asta l-a făcut pe fierar să se oprească din drumul său, pe Sunny așijderea, cu un suspin de ușurare, astâmpărând chinul. Fierarul a ochit argintul din căușul palmei mele, croiul pelerinei, gândindu-se poate că satisfacția lui valora mai puțin decât conținutul pungii mele cu monede.

— Care-i oferta ta?

— Un concurs, la alegerea ta. Dacă tu câștigi, îți plătesc atât pentru băiat, am spus ținând în față un ducat de aur între degetul arătător și cel mijlociu. Dacă pierzi, nu primești nimic pentru el, am adăugat făcând să dispară moneda.

S-a încruntat grozav. Băiatul a reușit să se rostogolească încă o dată și s-a adunat de pe jos rezemându-se de zidul prăvăliei de harnașament de vizavi.

— Probabil crezi că poți ține în mână un fier încins mai mult timp decât mine? Am sugerat.

Încruntătura s-a adâncit într-o crevasă mărginită de linia neagră a sprâncenelor lui.

— Forță, a zis el. Cine poate să țină mai mult timp o nicovală deasupra capului.

Am aruncat un ochi la nicovală, la câțiva metri în interiorul fierăriei. Cântărea poate cât doi bărbați de greutate obișnuită.

— Care sunt regulile? am întrebat.

— Reguli? Nicio regulă! A râs el.

Și-a îndoit un braț, iar mușchii s-au ridicat unul peste altul. Marele Ronaldo ar fi fost impresionat dacă circul lui Taproot ar fi ajuns vreodată în Albaseat.

— Forță! Asta-i regula.

— Atunci arată-mi cum se face.

Am intrat în fierărie. Lumina de la focul din forjă și de la două lămpi fumegânde spărgea întunericul îndeajuns cât să poți ocoli bancurile de lucru și tot felul de găleți.

Locul avea un miros plăcut de cărbune, fier și sudoare. Mi-a adus aminte de Norwood, de Mabberton și de o mulțime de alte bătălii.

Fierarul a intrat în urma mea. Când a ajuns lângă mine, i-am pus mâna pe piept.

— Care-i numele tău?

— Jonas.

A înconjurat nicovala. M-am uitat spre tavan, unde atârnau de grinzi mai multe unelte. Avea loc. Iar eu aveam cu atât mai mult, de vreme ce era mai înalt ca mine.

Sunny s-a ițit în spatele meu.

— Băiatul e în viață, presupun? Nu fac chestia asta pentru un cadavru.

— E-n viață. Ar putea fi grav rănit.

Jonas s-a lăsat pe vine lângă nicovală. A încolăcit un braț enorm în jurul cornului ei, vârând podul palmei pe sub marginea de jos a nicovalei.

— Ai mai făcut asta și înainte, i-am zis zâmbind.

— Da, și-a dezvelit el dinții. Deja simt gustul aurului tău, băiete.

S-a încordat, pregătindu-se pentru impulsul care avea să ridice fierătania în sus. Atunci l-am lovit cu un ciocan de pe cel mai apropiat banc. L-am izbit în tâmplă, chiar lângă ochi. Zgomotul nu a fost diferit de cel scos de gheata lui care-l lovea pe băiat. În orice caz, ciocanul s-a umplut de sânge, iar Jonas s-a prăbușit peste nicovală.

— Ce? A întrebat Sunny de parcă nu văzuse prea bine în lumina chioară.

Am ridicat din umeri.

— Nicio regulă. L-ai auzit și tu.

I-am lăsat pe amândoi zăcând în propriul lor sânge. Orice foc era acela care-mi rodea fața, n-aveam nevoie de încă un vagabond. Și chiar dacă băiatul ar fi fost în stare să umble, să-l fi dus cu mine în Iberico ar fi fost o cruzime mai mare chiar

decât încă o lună petrecută în slujba lui Jonas. Băiatul măcar se ridicase și se uita în jur, ceea ce era mult mai mult decât se putea spune despre stăpânul lui.

După o cotitură și încă o stradă, am ajuns în piață. Ne-am croit drum printre băieții de brutărie, cu tăvi pline de pâine deasupra capetelor, printre căruțele pline ale fermierilor, pregătite să fie descărcate în magaziile aflate de-o parte și de alta ale turnurilor porții.

Locul gemea de lume, comercianții întârziați se grăbeau să-și ridice mese și copertinele, iar orășenii – o gloată dezlănțuită – veneau să cumpere cu monedele zornăind în pungi și cu ochii flămânzi, vânând chilipirurile în zorii cenușii.

— Numai norocul ne mai ajută să-l găsim pe omul comandantei în nebunia asta.

Sunny s-a repezit la o tavă cu pâine în trecere, însă n-a nimerit-o.

— Ai puțină încredere, omule! Am spus. Cât de greu poate fi să observi un rege?

Am legat hățurile lui Balky de samar și mi-am trecut amândouă mâinile prin păr, aruncându-l cât era de lung peste umăr, pe spate.

Am ajuns la porți, pereții netezi ridicându-se deasupra noastră, spre cerul întunecat. Copitele bocăneau pe lespezile de piatră în timp ce ne-am mânat animalele pe sub poartă și am traversat un tunel întunecat, printr-un zid gros de aproape zece metri.

— Eu trebuie să vin cu voi, s-a auzit o voce din umbra neagră din apropierea ieșirii.

— Ei, poftim, Sunny, suntem recunoscuți, am spus zâmbind întorcându-mă spre el cu, în timp ce lumina dinspre răsărit îi surprindea trăsăturile feței.

Străinul a ieșit din umbre, o mogâldeață neagră mișcându-se spre noi. O femeie.

S-a apropiat pe calul ei, un armăsar înalt și negru, înfășurată într-o pelerină neagră de parcă s-ar fi așteptat să-i fie frig.

— Ne-ai adus o hartă? Am întrebat întinzând mâna.

— Eu sunt harta, a răspuns ea și i-am zărit doar arcuirea buzelor într-un surâs.

— Cum ne-ai recunoscut? Am întrebat, luând din nou în mâini hățurile.

Fără să scoată o vorbă, și-a atins doar obrazul cu degetele. Cicatricile mi-au ars fața o clipă, un alt ecou al focului lui Gog, fără îndoială, pentru că uitasem de multă vreme să mă îmbujorez.

Sunny și-a ținut gura, dar îi simțeam îngâmfarea radiind în spatele meu.

— Sunt Honorous Jorg Ancrath, rege peste un loc oarecare, despre care n-ai auzit niciodată. Idiotul care rânjește în spatele meu este Greyson Landless, fiu bastard dintr-o venerabilă familie care deține câteva hectare prăfuite de-a lungul Coastei Calului, foarte propice pentru creșterea pietrelor. Poți să-mi spui Jorg, iar lui, Sunny. Și mergem.

— Lesha. A șaisprezecea din hoarda de nepoți ai comandantei.

— Nepoata ei? Sunt surprins. Am avut impresia că nu se aștepta să ne întoarcem.

Nu părea că Lesha avea de gând să răspundă, de vreme ce preț de vreo sută de metri a călărit în liniște alături de noi, în timp ce ne mânam animalele afară din oraș.

— Am convingerea că părerea bunicii despre această expediție este exactă și rămâne neschimbată.

Nici acum nu reușeam să văd mare lucru din ea, înfășurată fiind în pelerină, însă ceva din ținuta ei mă făcea să cred că era plăcută ochiului, poate chiar frumoasă.

— Atunci de ce te-ar trimite pe tine, Lady Lesha? A întrebat Sunny.

A spart liniștea pe care o lăsasem ca să fie umplută de ea. Deseori, lipsa întrebării stimulează răspunsul, alteori, răspunsul la o întrebare la care nici nu te-ai gândit.

— Nu ea m-a trimis. Eu am hotărât să vin. În orice caz, n-o să-mi simtă lipsa prea mult. Are o grămadă de nepoți și sunt departe de a fi preferata ei.

Vorbele ei au lăsat o tăcere prelungă, pe care niciunul dintre noi n-a mai spart-o.

Lesha a descălecat și și-a mânat calul alături de noi.

S-a crăpat de ziuă, nuanțele de cenușiu disipându-se ușor, până când soarele de la răsărit a început să strălucească plin de promisiune. În cele din urmă, primul colț luminos al soarelui s-a ițit deasupra liniei orizontului, aruncând umbre lungi în calea noastră. M-am uitat atunci la Lesha și n-am mai simțit nicio

usturime atunci când și-a atins obrazul ca să-mi arate cicatricile. Fiecare parte a feței ei fusese arsă la fel de adânc ca și rana pe care o purtam. Pielea ei avea un aspect metalic, semănând cu o piatră ce fusese topită și apoi înghețată din nou. Arsurile m-au luat prin surprindere, dar nu mai mult decât faptul că ea reușise să le supraviețuiască. Mi-a întâlnit privirea. Ochii ei erau extrem de albaștri.

— Ești și acum sigur că vrei să mergi în Iberico?

Și-a împins gluga pe spate. Focul nu-i lăsase niciun fir de păr, avea scalpul bălțat în alb, rozaliu nesănătos și bej, și găuri în care se aflau urechile.

— Să fiu al naibii dacă eu mai sunt, a suspinat Sunny.

Am întins mâna ca să iau hățurile ei și ne-am oprit amândoi în drum. Balky rămăsese umăr la umăr cu armăsarul ei, iar Sunny, la câțiva metri în urmă, uitându-se îndărăt.

— De ce ești atât de dornică să te întorci, doamna mea? am întrebat. De ce nu ești mai precaută, de vreme ce precis ai mai pățit-o?

— Poate că acum nu mai am nimic de pierdut, a răspuns, buzele ei semănând cu două linii de cartilaj zgrunțuros.

Nu și-a întors privirea de la mine.

Am închis o clipă ochii și punctul de lumină roșie mi-a licărit din dosul pleoapelor. Punctulețul roșu al lui Fexler, trăgându-mă după el de-a lungul tuturor acestor kilometri.

— Și ce dorință te-a adus pe tine aici, din capul locului? Te-ai gândit că vei găsi bogăție printre ruine sau că te vei întoarce în Albaseat ca un mare explorator glorios? Nu cred, am scuturat eu din cap. Toate astea sunt pariuri pierdute, nu sunt potrivite unei fiice din familia comandantei. Cred că secretele te-au chemat aici. Ai vrut răspunsuri. Să știi ce au ascuns aici Constructorii, nu-i așa?

Și-a mutat privirea într-o parte și a scuipat gros, ca un bărbat.

— N-am găsit niciun răspuns.

— Dar asta nu înseamnă că locul nu are niciunul, am spus aplecându-mă spre ea.

S-a tras în lături tresărind, neașteptându-se la acea apropiere. Am cuprins-o cu mâna de spatele capului chel, cu pielea încrețită și neplăcută la atingere sub degete.

— Și nu înseamnă că cel mai adevărat lucru pe care-l pot face creaturile ca tine și ca mine nu este să pună întrebări.

Am tras-o și mai aproape, cu toate că opunea rezistență. Era înaltă pentru o femeie.

— Nu ne putem lăsa prinși de frică. Viața trăită între astfel de ziduri nu înseamnă decât o moarte înceată.

Vorbeam în șoaptă acum, cu capul înclinat în așa fel încât abia mai rămăsese un centimetru între fețele noastre. Aproape că mă așteptam să aibă miros de cărbune, dar nu avea niciun miros, nici de parfum, nici de transpirație.

— Să mergem acolo și să-i scuipăm în ochi pe toți cei care spun că vechile cunoștințe ne sunt interzise, ai?

Am sărutat-o pe obraz, pentru că mă temeam s-o fac și, chiar dacă bunul simț mă mai orbește câteodată, să mă ia dracu' dacă frica o va face vreodată.

Lesha s-a smucit înapoi.

— Ești doar un copil. Habar n-ai despre ce vorbești.

Dar nu părea nemulțumită.

Am călătorit până la prânz și ne-am adăpostit de soare la umbra unui pâlc de măslini. Nevasta fermierului s-a dovedit întreprinzătoare, amânându-și siesta ca să urce pe tăpșan și să ne ofere vin, brânză și pâine uscată cu ierburi. Bătrâna și-a făcut iute o cruce când a zărit-o pe Lesha, dar a avut bunul simț să nu se holbeze la ea. Ne-am așezat la masă și am trimis-o înapoi cu coșul gol și cu o mână de monede, îndeajuns pentru dublul cantității ei de mâncare, chiar dacă ar fi fost servită într-o cârciumă cu pretenții.

— Vorbește-mi despre mauri, am spus, fără să mă adresez cuiva anume.

Bucata de brânză pe care o lingeam de pe degete era moale și în același timp sfărâmicioasă. Mirosea a ceva ce n-ar fi trebuit mâncat vreodată, însă avea un gust plăcut de bogat și înțepător.

— Care dintre ei? A întrebat Lesha, care părea adormită, așa cum stătea lungită pe pământul prăfuit, cu capul pe pelerina îngrămădită la umbra unui pom.

Avea dreptate. Am văzut cel puțin o duzină de mauri în Albaseat, înfășurați în hainele lor albe, cei mai mulți ascunși sub glugile burnuzurilor, unii dintre ei făcând comerț, alții văzându-și de afaceri.

— Spune-mi despre califul din Liba.

Părea un început bun.

— Ibn Fayed, a mormăit Sunny. Ghimpele din fundul bunicului tău.

— Are mai mulți asemenea lui Qalasadi în slujba lui? am întrebat.

— Matemagicieni? A făcut Sunny. Nu.

— Nu sunt mulți asemenea lui, a spus Lesha. Și în niciun caz nu lucrează pentru stăpânii lor. Ei urmează o cale simplă. Nu sunt multe lucruri pe care și le doresc astfel de oameni.

— Nu vor aur? am întrebat.

Lesha și-a ridicat capul distrus ca să mă privească, după care s-a ridicat în picioare lângă copac.

— Cei ca ei manifestă interes doar pentru rarități. Minuni ca acelea pe care le-am putea găsi în Iberico, dar la fel de probabil și vechi pergamente de pe vremea Constructorilor, moduri de calcul, învățături străvechi, acel soi de înțelepciune care nu pare niciodată să poată fi scrisă pe ceva care să dureze sau care cel puțin să poată fi citită de noi.

— Iar Ibn Fayed navighează împotriva Coastei Calului ca să atace, să se stabilească acolo sau e o pedeapsă pentru că nu l-a urmat pe profetul maurilor?

Cunoșteam deja părerile bunicului și unchiului meu despre asta, însă e bine să privești lucrurile și din altă perspectivă.

— Poporul lui vrea să se întoarcă, a spus Lesha.

Asta era ceva nou. Nepoata comandantei își datora înțelepciunea întregii cărții, nu doar paginii curente.

— Să se întoarcă?

Văzusem eu mâna maurilor în spatele a tot ce era în Albaseat, însă nimeni nu părea dornic să o recunoască.

— Califii au domnit aici la fel de mulți ani ca și regii. Înaintea Constructorilor și după. Scribii le spun astăzi invadatori, pârjolitori, păgâni, însă înțelepciunea maurilor se găsește în toate lucrurile cu care ne mândrim.

— Nu ești doar un chip frumușel, așadar, am spus.

Pe acestea le citise, pentru că părerile ei nu erau cele care puteau fi formate pe baza a ceea ce ceilalți consideră că poate fi predat în siguranță. Biserica ținea aproape regatele Coastei Calului și Porturile de Vest – mai aproape de atât le-ar fi înghițit de-a dreptul. Preoții au o părere proastă despre păgâni, iar în sudul îndepărtat să contrazici un om al clerului s-a dovedit a fi o

distracție periculoasă. În fiecare oraș, scribul bisericii se ocupa cu rescrierea istoriei – însă nu puteau rescrie ceea ce era scris în piatră despre ei.

Lesha nu s-a simțit ofensată de felul cum i-am dat dreptate sau cel puțin așa cred, pentru că cicatricile ei nu lăsau să se întrevadă emoțiile. Nu se auzea aproape niciun sunet, în afară de clopotul îndepărtat al unei capre. De ce nu se adăpostea la umbră capra bătrână, nu-mi dădeam seama. Vipia s-a așternut ca o pătură, ștergând orice intenție de a ne mai mișca.

— Nu te-ai grăbit să-l salvezi pe băiatul ăla, Jorg, a spus Sunny, pe care îl credeam adormit de un sfert de ceas, dar se vede treaba că-și derula dimineața în gând.

— Nu l-am salvat pe el. Te-am salvat pe tine. Ești destul de folositor.

— L-ai fi lăsat să moară? A părut Sunny îngrijorat.

— L-aș fi lăsat, am răspuns. Nu însemna nimic pentru mine.

Sânge și bucle aurii, imaginile s-au desfășurat din nou în spatele pleoapelor. Am deschis ochii și m-am ridicat. I-au crăpat capul lui William de o piatră, l-au luat de picioare și l-au izbit de bolovan.

S-a întâmplat. Lumea a mers mai departe, indiferent de asta. Și am învățat că nimic nu contează.

— Nu puteam să stau și să mă uit, fără să fac nimic, a spus Sunny. Nu poți omorî în bătaie un copil sub ochii gărzii contelui Hansa.

— Ai intervenit pentru tine sau pentru bunicul meu? am întrebat.

— Era datoria mea.

Am luat o măslină căzută pe fundul coșului de mâncare. Carnea ei tare mi s-a spart între dinți. Aroma caldă și generoasă mi s-a împrăștiat în gură în timp ce mestecam.

— Ai fi intervenit dacă n-ar fi fost datoria ta? l-am întrebat mai departe.

Sunny a ezitat.

— Dacă n-ar fi fost atât de al dracului de mare, da.

— Pentru că nu puteai să asiști la asta?

— Da, a răspuns el.

— Nu trăi cu jumătăți de măsură, Greyson, i-am spus împingând pânza prăfuită a mânecii până când au ieșit la iveală cicatricile mărăcinilor în care stătusem atârnat, sigilii palide pe

pielea bronzată. Odată, am auzit un preot vorbind despre mântuire. Ne îndemna să nu renunțăm la a-i salva de păcat pe cei din fața noastră doar pentru că nu-i putem salva pe toți. Așa sunt preoții. Gata să renunțe imediat. Călcându-se în picioare ca să-și recunoască slăbiciunea de parcă ar fi o virtute.

Am scuipat sâmburele de măslină.

— Fie copiii merită să fie salvați pentru că sunt copii, fie nu merită, am continuat. Nu lăsa ca acțiunile să-ți fie dictate de întâmplarea care-ți aduce unul în fața ochilor și-l ascunde pe următorul. Dacă merită să fie salvați, salvează-i pe toți, găsește-i, protejează-i, fă din asta munca ta de-o viață. Dacă nu, apucă pe altă stradă, ca să nici nu-l vezi pe cel pe care l-ai putea vedea, întoarce-ți capul, acoperă-ți ochii cu mâna. Problema e rezolvată.

— Tu i-ai salva pe toți, nu-i așa? A întrebat Lesha de pe partea cealaltă, cu vocea moale.

— Cunosc un om care încearcă să o facă, am răspuns. Și, dacă nu m-aș fi învățat minte, da, i-aș salva pe toți. Fără jumătăți de măsură.

Unele lucruri nu pot fi împărțite în două. Nu poți iubi pe cineva pe jumătate. Nu poți trăda pe jumătate sau minți pe jumătate.

S-a lăsat tăcerea. Până și capra adormise.

Răcoarea ne-a adăpostit până când umbrele au început să se alungească, iar vâlvătaia albă a soarelui s-a îmblânzit în ceva ce putea fi suportat.

După-amiază, am pornit la drum. Noaptea ne-a găsit cu tabăra ridicată într-o vale uscată, la mai bine de cincisprezece kilometri spre nord, cu un acoperiș de stele și cu țârâitul și zbârnâitul insectelor drept serenadă.

Crângurile de măslini și arbori de plută erau mult în urma noastră. În văile acestea nu creștea nimic, în afară de spini neiertători, tufe de mesquite și creozot, umplând de parfum aerul nopții fără să ofere nimic de pus pe foc. Am mâncat pâine goală, mere, niște portocale din piața din Albaseat și le-am udat cu un ulcior de vin, de un roșu atât de închis, încât putea fi chiar și negru.

Ședeam întins în noapte privind rotirea stelelor, ascultând nechezatul cailor, pufniturile și fornăielile ocazionale ale lui

Balky și pe Sunny sforăind. Din când în când, Lesha scâncea în somn, slab, dar cu durere. Deasupra tuturor, se ridica orchestra neobosită a râmelor, sunetul crescând în valuri de parcă un ocean se ridica în jurul nostru în vreme ce soarele apunea. Țineam cutia de aramă într-o mână, iar cu cealaltă atingeam pământul, simțind pietrișul sub vârfurile degetelor. Mâine vom merge din nou. Părea în regulă să mergem, nu doar să economisim timp ducând un cal bun pe pământuri otrăvite. În unele locuri, omul are nevoie de picioare care să-l ducă. Unele călătorii au nevoie de o altă perspectivă. Kilometrii înseamnă mai mult dacă i-ai străbătut pas cu pas și ai simțit pământul schimbându-se sub picioarele tale.

În cele din urmă, am închis ochii și am lăsat ca mulțimii de stele să-i ia locul una singură și roșie. O singură stea a adus înțelepții la un leagăn în Betleem. Mă întreb dacă un înțelept ar urma steaua lui Fexler.

7

Povestea Chellei

CU ȘASE ANI ÎN URMĂ

Învinși în mlaștinile Cantanlonei

Mirosul solului, al pământului care se fărâmițează roșu printre degete, pur și simplu, și te anunță că ai ajuns acasă. Soarele care luminează viața, de la pruncul nou-născut până la tânărul încăpățânat, străbate cerul între răsăritul purpuriu și apusul purpuriu. În întuneric, leii rag.

— Acesta nu e locul tău, femeie.

Ea vrea ca locul acesta să fie al ei. Puterea dorului său a atras-o aici, cu el, călătorind în urma trecerii lui.

— Du-te acasă.

Vocea lui era poruncitoare și adâncă. Toate vorbele lui par înțelepte.

— Îmi dau seama de ce i-a plăcut de tine, a spus ea.

Ea n-avea nicio casă.

— Și ție ți-a plăcut de el, dar ești mult prea distrusă ca să mai știi ce să faci.

— Să nu-ndrăznești să-ți fie milă de mine, Kashta.

Furia pe care o gândise a izbucnit în flăcări încă o dată. Solul cel roșu, soarele cel alb, colibele joase, toate păreau îndepărtate.

— Nu îmi mai poți invoca numele, Chella. Întoarce-te.

— Nu-mi da ordine, Nubanezule. Te-aș putea face din nou sclavul meu. Jucăria mea.

Lumea lui este acum un petic luminos în colțul ochiului ei, detaliu pierdut într-o frumusețe nestemată.

— Nu mai sunt acolo, femeie. Sunt aici. În mijlocul bătăii tobelor, la umbra colibei, în urma pasului de leu.

Fiecare cuvânt se auzea mai slab și mai adânc.

Chella și-a ridicat fața din noroiul puturos și-a scuipat apă murdară. Brațele i se pierdeau în mlaștină până la coate, mocirla picurând groasă de pe ea. A scuipat din nou, răzuind cu dinții noroiul de pe limbă.   Jorg Ancrath!

Pânza necromanției pe care o urzise peste mlaștini lună după lună, până când cuprinsese fiecare smârc și fiece mocirlă, ajungând la stânjeni adâncime, până la cea mai veche mlaștină moartă, zăcea acum ferfenițită, pierzându-și puterea, stricată din nou de viețile broaștelor, viermilor și ale păsărilor de baltă. Chella s-a pomenit că se scufundă din nou și a invocat cât a putut din puterea rămasă ca să se arunce pe pământ solid, o movilă ițită din noroi.

Cerul păstra amintirea albastrului, decolorat, de parcă el însuși stătuse prea mult la soare. S-a întins pe spate, conștientă de miile de spini de sub ea, de frigul din lături și de arșița din față. La scăpat un geamăt. Durerea. Când un necromant a folosit prea multă putere, când moartea s-a mistuit, rămâne numai durerea ca să umple golul.

În cele din urmă, asta este viața. Durere.

— Blestemat să fie!

Chella zăcea gâfâind, mai vie decât fusese timp de zeci de ani, abia pășind la hotarele tărâmurilor moarte. Dinții îi scrâșneau, mușchii îi erau încordați, iar durerea o pălea în valuri.

— Blestemat să fie!

O cioară de un negru lucios o fixa cu privirea, cocoțată pe stânca ce marca cel mai înalt punct al movilei.

Apoi, cioara a vorbit, un croncănit care prindea înțeles de la o secundă la alta.

— Nu durerea întoarcerii este cea care îl ține pe necromant departe de viață. Nu ea este cea care îl ține atât de departe, pe

cât de departe pot ei să meargă fără să-i scape din strânsoare. Amintirile sunt acelea.

Cuvintele au ieșit din ciocul ciorii, însă ele fuseseră ale fratelui său, cu ani în urmă, pe când o învățase pentru prima dată, pe când o ispitise cu ceea ce însemna să fie jurat al morții.

În clipele de regret, dădea vina pe el, de parcă el o convinsese să treacă de partea stricăciunii, de parcă niște simple cuvinte o despărțiseră de tot ceea ce era corect. Cu toate astea, Jorg Ancrath pusese capăt vorbăriei fratelui său. Decapitându-l sub muntele Honas, mâncându-i inima, furându-i o parte din puterea lui.

— Zboară de aici, cioară! A șuierat dindărătul dinților încleștați.

Însă amintirile începuseră să i se scurgă în spatele ochilor, asemenea puroiului dintr-o rană, izvorând sub apăsarea degetelor.

Cioara o fixa cu privirea. Pe sub ghearele subțiri și încleștate, piatra era împresurată de licheni, împestrițată cu portocaliu închis, verde spălăcit, de parcă ar fi fost atinsă de boală. Pasărea a susținut privirea îngrozită a Chellei, cu ochii ei aprinși, negri și scânteietori.

— Niciun necromant nu știe cu adevărat cel îl așteaptă pe când pășește pe cărarea cenușie spre tărâmurile moarte.

A croncănit apoi, aspru și scurt, așa cum trebuia să fie limbajul ciorilor, înainte să revină la vocea și învățăturile fratelui său:

— Fiecare dintre ei are motive, de cele mai multe ori motive oribile, care ar întoarce pe dos stomacul semenilor oameni, însă indiferent care ar fi motivația lor, oricât de ciudată și de rece le-ar fi mintea, nu au habar ce este ceea ce au început. Dacă li s-ar putea explica dinainte, dacă li s-ar înfățișa pe o pânză putredă, niciunul, nici măcar cel mai rău dintre ei, n-ar mai face primul pas.

Nu mințise. Spusese întreg adevărul. Însă vorbele sunt doar vorbe și rareori pot întoarce pe cineva din drumul său, dacă acela nu dorește să fie întors.

— Te-am urmat, Cellan. Am urmat calea ta.

Și-a amintit chipul lui, chipul fratelui ei, din anul în care erau tineri amândoi, copii. Un an fericit.

— Nu!

Și durerea era mult mai bună decât așa ceva. A încercat să nu se mai gândească, să-și împietrească mintea, să nu lase nimic înăuntrul ei.

— E doar viață, Chella, a spus pasărea, cu o voce ce părea amuzată. Dă-i voie înăuntru.

În spatele ochilor strâns închiși, imaginile se luptau pentru supremație, să-i rețină atenția chiar și pentru o clipită, înainte ca valul amintirilor să le măture din drum. A zărit cioara mai încolo, afundându-și capul roșiatic într-un hoit despicat.

— Viața e dulce, s-a auzit din nou croncănitul. Gust-o.

S-a repezit spre pasăre, întinzându-se, ajungând-o cu o mână îndurerată. Doar ca să bage de seamă că plecase. Nicio bătaie din aripi, nicio voce dojenitoare deasupra, numai o pană ruptă și murdară de noroi, de parcă numai asta fusese acolo mereu.

Soarele a trecut pe deasupra capului, martor al agoniei îndelungate a Chellei și, în cele din urmă, în întunericul așternut îndărătul unei mulțimi de stele, ea s-a așezat. Capul îi pulsa de amintiri. Nicidecum o hartă completă a vieții pe care o părăsise, însă îndeajuns de multă carne pe schelet ca să se potrivească cu locul în care ședea, pe pragul dintre viață și moarte. S-a strâns în brațe, simțind pe dată cum îi ieșeau coastele, cât de suptă îi era burta, cât de ofilit îi era pieptul.

Adevărul cel mai dur totuși, judecata cea mai aspră, a venit din suma tuturor amintirilor ei. Nicio tragedie nu o trimisese pe calea pe care a ales-o. Nu fugise de nicio spaimă anume, niciun păcat prea josnic cu care să trăiască, nicio teamă care s-o muște de picior. Nimic în afară de lăcomia obișnuită: lăcomia de putere, lăcomia de lucruri și curiozitatea banală, de felul celei care omoară pisica.

Acelea fuseseră nevoile care o trimiseseră să umble printre morți, cultivând depravarea, respingând tot ceea ce însemna umanitate. Nimic poetic, întunecat sau demn de luat în seamă, doar micile nevoi meschine ale unei vieți obișnuite.

Chella a tras adânc aer în piept. Ura să o facă. Jorg Ancrath îi făcuse asta. Și-a simțit inima bubuind în piept. Aproape un copil și o doborâse de două ori. O lăsase mai mult vie decât moartă. O făcuse să simtă!

Și-a cules o lipitoare de pe picior, apoi încă una, pline de sângele ei. Pielea o mânca acolo de unde își făcuseră plinul țânțarii. Ani de zile trecuseră de când nu mai fusese interesată

de astfel de creaturi, ani întregi de când acestea o putuseră atinge fără să li stingă micile pâlpâiri de viață din corpurile lor ușoare și fragile.

Mlaștina puțea. Mirosul a lovit-o pentru prima oară, cu toate că petrecuse luni întregi în îmbrățișarea ei. Pușea și avea un gust chiar mai rău decât mirosul. Chella s-a cules de pe jos, nesigură pe picioarele tremurătoare. Frigul nopții și goliciunea ei acoperită de noroi închegat i-au smuls câteva tremurături, foamea și oboseala, alte câteva, însă cea mai mare vină o purta frica. Nicidecum frica de întuneric, de mlaștini sau frica de călătoria îndelungată de-a lungul tărâmurilor aspre. Regele Mort o înfricoșa. Gândul la privirea lui rece, la întrebările lui, gândul de a sta în fața lui îmbrăcat în cine știe ce mortăciune ar fi ales să poarte, gândul la ea înfășurată în trențele puterii lui, vorbindu-i despre eșec.

Cum de se ajunsese aici? Necromanții fuseseră stăpânii morții, nicidecum servitorii ei. Dar când Regele Mort se ridicase nechemat, pentru prima dată, dintre cele mai întunecate lucrături ale lor, necromanții au cunoscut încă o dată frica, deși o credeau pierdută și uitată pe drumul lor. Și n-a fost doar mica uneltire a Chellei de sub muntele Honas. Acum o știa, însă timp de un an și mai mult crezuse că Regele Mort era un demon trezit de săpăturile ei în locuri în care oamenii nu aveau ce căuta, o creatură ațintită doar asupra ei, apoi asupra fratelui ei și a celor puțini din jurul lor. Însă Regele Mort le vorbise tuturor celor care priveau dincolo de viață. Oricui trecea prin văl și aducea înapoi ceea ce putea fi găsit dincolo de el, ca să reumple rămășițele celor care muriseră. Toți cei care dobândeau o astfel de putere ajungeau, mai devreme sau mai târziu, să țină mâna Regelui Mort. Iar el nu avea să-i mai lase să plece vreodată.

De ce o trimisese el pe urmele acestui băiat? Și cum eșuase ea?

— Blestemat să fii, Jorg Ancrath!

Chella s-a prăbușit din nou în genunchi și a vomitat o mizerie neagră și amară.

8

Pe cuprinsul celor șase regate pe care i le-am luat prințului de Arrow se găsesc multe orașe mai mari, mai curate, mai frumoase și în toate felurile superioare orașului Hodd. Mai erau orașe pe domeniul meu pe care trebuia încă să le vizitez, orașe

în care oamenii îmi spuneau rege , iar statuia mea era așezată în târguri și piețe, orașe de care nu mă apropiasem mai mult de cincisprezece kilometri, dar până și acestea erau mai grozave decât orașul Hodd. Și totuși simțeam orașul Hodd ca fiind mai mult al meu. Îl avusesem de mai mult timp, îl cucerisem eu însumi, îi vopsisem străzile în roșu când Jarco Renar l-a ridicat la răscoală. Nu era un loc în care oamenii își aminteau de Orrin de Arrow. Nimeni din orașul Hodd nu vorbea despre bunătatea și viziunea lui și nu dădea glas părerii generale cum că el ar fi trebuit să fie numit sfânt înainte ca amintirea lui să se stingă.

Întregul oraș Hodd ne-a ieșit în întâmpinare. Nimeni nu zăbovește acasă atunci când Garda Gilden trece călare printre porțile orașului. Locuitorii Tărâmurilor înalte s-au aliniat pe străzi, aclamând și fluturând steagurile pe care le aveau. Nici unul din zece hodditeni care aveau să șoptească cu glasuri răgușite a doua zi, în timp ce în cap le vor răsuna încă ecourile sărbătorii, n-ar fi fost în stare să numească un motiv temeinic pentru care aclamau, dar într-un loc precum Tărâmurile înalte e greu să nu te entuziasmezi la orice dram de exotism sau la un străin. Cel puțin, atâta timp cât este doar în trecere și nu pune ochii pe soră-ta.

Călăream în fruntea coloanei și am condus-o spre porțile reședinței lordului Holland, cea mai impunătoare clădire din oraș – sau, cel puțin, cea mai impunătoare clădire terminată.

Într-o bună zi, catedrala o va eclipsa.

Lord Holland a venit să deschidă personal porțile, un bărbat corpolent, asudând pe sub gătelile sale, cu nevasta clătinându-se în urma lui, o amatoare de argint și perle care să-i ascundă gușile.

— Rege Jorg! Îmi faci cinste casei.

Lord Holland s-a înclinat. Fața lui arăta că părul trebuia să-i fi încărunțit odată cu vârsta, așa că aproape că mă așteptam ca peruca neagră și lucioasă să-i cadă când s-a înclinat în fața mea. Însă a rămas la locul ei. Probabil că-și păstrase propriul păr și-l colora cu negru de fum.

— Îți fac cinstea, am consimțit. Am hotărât să rămân peste noapte, câtă vreme aștept vești de la Bântuitul.

Am coborât din șa, în zăngănitul armurii, și i-am făcut semn să-mi arate drumul.

— Căpitane Harran, m-am întors cu mâna ridicată ca să nu-l las să scoată o vorbă. Rămânem aici până în zori. Nu încape nicio discuție. Va trebui să recuperăm timpul pe drum.

S-a încruntat la auzul vorbelor mele, însă ne cunoșteam suficient de bine ca, după ce mi-a susținut privirea câteva clipe, să se întoarcă și să le strige gărzilor să stabilească un perimetru în jurul reședinței lui Holland.

Paznicii casei Holland au sărit să-i blocheze calea lui Gorgoth, care venea în urma mea și a lui Makin, către ușile din față. Trebuie să recunosc că au fost curajoși. Îl văzusem pe Gorgoth întinzând mâinile și zdrobind țestele a doi oameni, fără mare efort. Lord Holland s-a oprit pe trepte în fața mea, simțind pericolul. S-a întors cu o privire întrebătoare.

— Voi trece cu Gorgoth prin poarta Gilden din Vyene, așa încât cred că are un rang destul de înalt pentru poarta principală a casei tale, Holland, am spus cu o ușoară aplecare din cap.

Paznicii au făcut un pas în spate, vizibil ușurați, și am intrat în casă.

Camerele de oaspeți ale lordului Holland s-au dovedit a fi mai mult decât bine amenajate – până și cuvântul luxos putea fi prea modest. Covoare groase acopereau podeaua, mătase țesută adusă din Ind și lucrată cu tot felul de zeități păgâne. Niciun perete nu rămăsese neîmpodobit, fie cu tapiserii, fie cu vopsele pe bază de ulei și pensulă, iar o tencuială elaborată și aurită, de un luciu intens, decora tavanul. Holland îmi oferise propriile lui încăperi, însă n-am vrut să stau în izul lui de om bătrân. Mai mult de atât, dacă erau încă și mai bogate decât camerele pentru oaspeți, mi-ar fi fost greu să mă abțin să nu fur lucruri.

— Decadența începe atunci bugetul pentru înfrumusețarea casei unui om este mai mare decât banii cheltuiți pentru apărarea ei.

M-am întors îndărăt spre Makin. Gorgoth a închis ușile în urma lui și a rămas lângă Makin.

Makin și-a netezit părul peste cap și a zâmbit.

— E drăguț. Nu încape îndoială.

Gorgoth și-a lăsat privirea să-i hoinărească împrejur.

— E o lume întreagă în camera asta.

Avea dreptate. Holland adunase piese din toate colțurile imperiului și de dincolo de el. Operele unor oameni sclipitori. Ani

întregi de trudă, concentrați între cei patru pereți, ca să încânte privirile oaspeților unui lord bogat.

Gorgoth a ridicat un scaun elegant, cu o singură mână, petrecându-și degetele în jurul gravurilor complicate.

— Frumusețea ce poate fi găsită sub munte este mult mai… robustă.

A lăsat scaunul jos – mi-am închipuit cum i s-ar fi rupt picioarele dacă ar fi încercat să se așeze pe el – și a adăugat:

— De ce suntem aici?

Makin a dat din cap.

— Spuneai ceva despre paturi rele, oficialități rânjite și purici. Și, cu toate astea, iată-ne aici. Paturile arată bine. Poate puțin cam moi și… ezită aruncându-i o privire lui Gorgoth, cam firave, s-ar putea să fie purici, oricum o clasă superioară de purici, fără îndoială, și da, oficialități rânjite.

Am strâns din buze și m-am aruncat pe spate, pe mărețul pat. M-am scufundat în plapuma de puf, acoperitoarea de pat aproape închizându-se deasupra mea, de parcă aș fi căzut într-o apă adâncă.

— Trebuie să mă gândesc la ceva peste noapte, am spus.

A trebuit să fac un efort ca să-mi ridic capul și să-l văd pe Gorgoth.

— Voi doi distrați-vă. O să trimit vorbă dacă am nevoie de voi. Makin, fii fermecător. Gorgoth, nu mânca niciun servitor.

Gorgoth a mârâit la auzul vorbelor mele. S-au întors spre ieșire.

— Gorgoth! Am strigat, iar el s-a oprit în fața ușii, o ușă atât de înaltă, încât nici măcar el n-avea nevoie să se aplece. Nu-i lăsa să-ți dea nicio porcărie. Poți să-i mănânci, dacă încearcă vreunul. Tu mergi la Adunare ca Regele De Sub Munte. Poate că Cei O Sută nu o știu încă, însă o vor afla.

A înclinat din cap, după care au plecat amândoi.

Aveam motivele mele să aduc leucrota la lucrările Adunării, însă un motiv la fel de bun era șansa de a-și reprezenta noul popor, pe trolii lui, cei care îl convinseseră, și doar Domnul știe cât de greu era să îl convingă cineva, pentru că eu nu eram în stare să-i poruncesc. Aveam în jurul meu câțiva oameni capabili să vorbească sincer și să-mi spună dacă greșesc. Aveam un singur om căruia nu-i puteam porunci, mai degrabă mi-ar suci

gâtul decât să se supună împotriva instinctului său. Câteodată, cu toții avem nevoie de cineva așa în jurul nostru.

Ședeam în fotoliul rafinat al lordului Holland, în fața unui birou din lemn de nuc, atât de lustruit, încât părea să strălucească și mă jucam cu set de șah pe care-l șterpelisem din cortul gărzilor. Am petrecut câteva ceasuri holbându-mă la pătrate, mutând piesele după cum le venea rândul. Bucurându-mă de greutatea lor în palma mea, de alunecarea lor de-a lungul marmurei. Constructorii, citisem eu, au făcut jucării capabile să joace șah. Jucării la fel de mici ca nebunul din argint din mâna mea, în stare să învingă orice jucător, grăbindu-se să aleagă mișcările care să distrugă cele mai ascuțite minți din rândul creatorilor lor. Nebunul scotea un sunet încântător când îl loveam de tabla de șah. Am bătut un pic ritmul, întrebându-mă dacă mai era vreo miză în participarea la un joc pe care jucăriile l-ar fi putut stăpâni. Dacă nu reușeam să descoperim un joc mai bun, atunci poate că mințile mecanice pe care Constructorii le-au lăsat în urma lor vor câștiga întotdeauna.

Holland mi-a ascultat porunca și n-a permis niciun vizitator, nicio cerere, nicio invitație. Am stat singur în tot luxul camerelor sale de oaspeți și mi-am adus aminte. A fost o vreme în care amintirile dureroase fuseseră îndepărtate de mine. Le duceam într-o cutie de aramă până când, în cele din urmă, a trebuit să aflu. Orice cutie închisă, orice secret, te va roade zi după zi, an după an, până când va ajunge la os. Îți va șopti vechea poezie – deschide cutia, înfruntă pericolul sau întreabă-te – până când te va înnebuni, ce-ar fi putut să se întâmple dacă ai fi făcut-o. Erau alte amintiri pe care aș fi vrut să le îndepărtez de mine, mult mai eficient, însă cutia m-a învățat o lecție. Nimic nu poate fi îndepărtat fără o pierdere. Chiar și cele mai rele dintre amintirile noastre fac parte din fundamentul care ne ține pe lume.

În cele din urmă, m-am ridicat în picioare, i-am răsturnat pe cei doi regi, și pe cel negru, și pe cel alb, după care m-am prăbușit din nou pe pat. De data aceasta l-am lăsat să mă înghită și m-am cufundat în moscul alb al visului ei.

Mă aflam în Castelul înalt, în fața ușilor de la sala tronului tatălui meu. Cunoșteam deja scena. Cunoșteam toate scenele pe care Katherine mi le înfățișa în spatele acelor uși. Galen murind, dar cu indiferența mea acoperită de toate zilele ce-au trecut, astfel încât el a căzut ca un topor prin viețile

amândurora. Sau cuțitul tatălui meu, înfipt în pieptul meu tocmai la apogeul victoriei mele, când am ajuns la el, fiul spre tată, o amintire dureroasă a veninului său, direct în inimă.

— Am renunțat la jocuri, am spus.

Mi-am pus degetele pe mânerele ușilor impunătoare.

— Am avut un frate care m-a învățat o lecție ce mi-a rămas în minte. Fratele Hendrick. Un sălbatic, nu cunoștea frica.

Nici nu-i pomeneam bine numele, că apărea lângă mine – asemenea celor mai răi diavoli, invocați prin numele lor. Ședea lângă mine în fața ușilor tatălui meu, cu un zâmbet și o bătaie de picior. Fratele Hendrick, tuciuriu ca un maur, cu părul lung căzând în bucle negre, ajungându-i dincolo de umeri, cu mușchi subțiri, deșirat ca un trol și cu urma rozalie cu marginile zdrențuite ale unei cicatrici ce pornea de la ochiul stâng până la colțul gurii contrastând cu pielea jegoasă.

— Frate Jorg, a spus înclinându-și capul.

— Arată-i cum ai murit, frate, i-am zis.

La auzul vorbelor mele, a rânjit sălbatic, iar fratele Hendrick și lăncierul din Conaught au apărut din nou, dintr-un fuior neașteptat de fum. Sulița Conaught e o armă urâtă, atât de zimțată, de parcă nici n-ar trebui să iasă vreodată afară, plină de lame tăioase pe toată lungimea ei.

Hendrick a primit lancea în pântece, așa cum mi-aduceam aminte, în sunetul puternic al zalelor care plesneau. Ochii i s-au bulbucat, zâmbetul i s-a lărgit, răsucit acum și purpuriu. Omul din Conaught îl avea în mână, țintuit în lancea aceea, prea departe de vârful săbiei lui Hendrick, chiar și dacă ar mai fi avut puterea s-o ridice.

— Mă cam îndoiesc acum că fratele Hendrick ar putea să iasă din lancea aia, am zis peste fantomele urletelor și amintirea săbiilor încrucișate. Însă ar fi putut să lupte și poate, doar poate, s-ar fi eliberat. Și-ar fi lăsat totuși mai mulți metri de mațe pe lamele alea decât cele rămase în trupul lui. Ar fi putut încerca să lupte, dar câteodată singura opțiune este să ridici miza, să te arunci în partea cealaltă, să-ți forțezi adversarul pe calea pe care a ales-o, mai departe decât ar fi dispus acela să meargă.

Fratele Hendrick a scăpat sabia din mână și a azvârlit scutul de pe braț. Apoi, cu amândouă mâinile, a prins lancea de-a lungul mânerului, dincolo de lame și s-a înfipt mai tare în ea.

Vârful a țâșnit negru și picurând din spatele lui, un metru de lemn și lame tăioase, și din doi pași și-a ajuns dușmanul.

— Privește, am spus.

Fratele Hendrick și-a izbit fruntea de fața lăncierului. Două mâini însângerate s-au încleștat pe gâtul omului din Conaught și l-au tras mai aproape. Hendrick a căzut, ținându-și victima strâns, cu dinții înfipți în gâtul lui. Fumul s-a răsucit deasupra amândurora.

— Lăncierul ăla ar fi trebuit s-o lase baltă în ziua aia, am spus. *Tu* ar trebui s-o lași baltă acum, Katherine.

Am apucat mânerele ușilor de la sala tronului și am tras, nu de metal, ci de valul negru al visului, de visele febrile ale vremurilor de demult, când asudam din pricina infecției rănilor provocate de spini. Înghețul a început să se împrăștie din degetele mele, de-a lungul bronzului și al lemnului, iar din toate balamalele și marginile ușilor a început să se scurgă puroi. Miasma lui dulceagă m-a tras în noaptea în care m-am trezit, acoperit de sudoare și de suferință, ca să-l găsesc pe omul călugărului Glen, Inch, cu mâinile pe mine. La nouă ani n-am înțeles prea multe, însă felul în care s-a tras înapoi, expresia de pe fața lui blajină, broboanele de sudoare care-i curgeau de parcă febra-l cuprinsese și pe el, toate m-au ajutat să aflu ce e-n mintea lui. S-a întors fără nicio vorbă și s-a îndreptat spre ușă, grăbit, dar fără să fugă. Ar fi trebuit să fugă.

Nu simțeam metalul rece în mâna așezată pe bronzul înghețat al mânerelor, ci greutatea și fierbințeala vătraiului pe care-l smulsesem dinaintea focului. Ar fi trebuit să fiu mult prea slăbit ca să mă țin pe picioare, dar m-am scurs de pe masa pe care îmi storceau sângele și-mi curățau puroiul, am lăsat să-mi cadă cearșaful și am alergat gol pușcă spre focul dogoritor. L-am prins pe Inch la ușă, iar când s-a întors, i-am înfipt vătraiul între coaste. A guițat precum porcii căsăpiți de măcelar. Am avut doar o singură vorbă pentru el. Un nume. Justice .

Am răscolit focul ca să nu se facă prea cald, cu toate că febra îmi făcea dinții să clănțănească, iar mâinile îmi tremurau prea tare ca să le mai pot folosi. Am dat foc apoi, ca să curăț totul. Să ard orice urmă a lui Inch și a nelegiuirii lui. Să distrug orice amintire a slăbiciunii mele și a eșecului.

— Am vrut să rămân acolo, am spus cu vocea șoptită, pentru că ea m-ar fi auzit oricum. Nu-mi aduc aminte când am plecat. Nu-mi aduc aminte cât de aproape au venit flăcările.

M-au găsit în pădure. Voisem să ajung la Fata-Care-Așteaptă Primăvara, să zac pe pământ, acolo unde îmi îngropasem câinele, și să aștept împreună cu ea, dar m-au prins înainte să ajung acolo.

Am ridicat capul.

— Insă nu acolo mă duc în noaptea asta, Katherine.

Anumite adevăruri le cunoști, dar nu le spui. Nici măcar ție însuți, în întunericul nopții, când toți rămânem singuri. Sunt amintiri pe care le vezi și totuși nu le vezi. Lucruri puse deoparte, abstractizate și golite de înțeles. Unele uși, atunci când sunt deschise, nu mai pot fi închise înapoi. Știam asta, chiar și la nouă ani o știam. Și iată, o ușă pe care o închisesem cu mult timp în urmă, precum capacul unui coșciug, când nu prea mai e indicat să-i vezi conținutul. Frica mi-a cutremurat mâinile și le-am încleștat și mai mult. Nimic din mine nu-și dorea asta, însă aveam s-o alung pe Katherine din visele mele și să-mi primesc nopțile înapoi – iar sinceritatea avea să fie arma mea cea mai ascuțită.

Am tras de mânerele acelor uși de gheață și de stricăciune, m-am aruncat spre ele și am simțit de parcă mi-am înfipt o suliță în pântece, centimetru cu centimetru blestemat. Ușile s-au deschis cu un scrâșnet de protest, nicidecum spre sala tronului, spre Curtea tatălui meu, ci spre o zi mohorâtă de toamnă, pe o cărare bătută care ajungea în valea în care se afla mănăstirea.

— Al dracului să fiu dacă am s-o fac!

Fratele Liar a fost blestemat cu multă vreme în urmă, însă niciunul dintre noi nu aducea vorba despre asta. În schimb, ședeam în noroiul drumului și în răcoarea unei brize jilave, dinspre apus, și priveam mănăstirea.

— O să te duci acolo și o să le ceri să-ți vadă de rană, a spus din nou Burlow cel Gras.

Burlow putea mânui sabia mai bine decât oricine și omorî pe oricine. Nu era fericit cu toată slănina aceea de pe el, însă n-avea autoritatea pe care o exercita fratele Price.

— Al dracului să fiu dacă…

Fratele Rike l-a plesnit peste ceafă pe Liar și acesta s-a năpustit înainte în noroi. Grumlow, Roddat, Sim și ceilalți s-au adunat la coatele lui Rike.

— N-are cum să vadă prea mult, am zis.

S-au întors ca să se uite la mine, lăsându-l pe Liar să se ocupe de cei patru, în timp ce noroiul de pe drum îi picura de pe haine. Sigur că-l omorâsem pe Price cu trei pietre, dar eram totuși un puștan slăbănog de doar zece ani, iar frații n-aveau de gând să mă asculte. Faptul că încă mai trăiam se datora în egală măsură agerimii mâinii ce ținea cuțitul și protecției Nubanezului. Aveau să mai treacă doi ani, după ce Sir Makin m-a găsit, timp în care atât el, cât și Nubanezul mi-au păzit spatele, înainte să pot lua decizii pe față în numele fraților.

— Ce-i asta, sfrijitule?

Rike nu mă iertase pentru moartea lui Price. Cred că se simțea de parcă i-l furasem cumva.

— N-o să vadă prea mult, am spus. O să-l ducă la infirmerie. De obicei, e o clădire separată. Și n-o să-l piardă din ochi, pentru că arată de parcă ar vrea să fure bandajele în timp ce-l oblojesc.

— Ce știi tu?

Gemt a lovit cu piciorul așa încât să treacă pe lângă mine. N-avea destul sânge-n el să riște un contact direct.

— Știu că nu-și țin aurul în infirmerie, am spus.

— Trebuia să-l trimitem pe Nubanez acolo, a spus fratele Raw; a scuipat în direcția mănăstirii, aruncând cu boltă proiectilul de flegmă la o distanță apreciabilă. Lasă-l să-și pună-n aplicare metodele păgâne pe pioșii ăia…

— Trimiteți-mă pe mine, am zis.

Nubanezul nu se arătase deloc entuziasmat de aventură din clipa în care Burlow cel Gras a închipuit-o pentru prima dată. Cred că Burlow sugerase să atacăm Sf. Sebastian doar ca să oprească văicărelile lui Rike. Și ca să le dea fraților ceva în jurul căruia merita să se unească mai mult decât sub conducerea lui șovăielnică.

— Și ce-o să faci? Le ceri s-aibă milă de tine? A pufnit Gemt în râs.

Maical i-a ținut isonul din spatele rândului, fără să aibă habar care era poanta.

— Da, am răspuns.

— Păi… au un orfelinat.

Burlow și-a frecat barba nerasă, împăturindu-și câteva bărbii în plus.

Am ridicat tabăra la câțiva kilometri în spate, de-a lungul drumului, într-o pădure de arini și ulmi încolăciți, trăsnind a duhoare de vulpe. În înțelepciunea lui, Burlow hotărâse că trebuia să mă apropii de mănăstire puțin după răsăritul soarelui, după ce toți dinăuntru își vor fi terminat rugăciunile de dimineață.

Frații au aprins focuri de tabără printre copaci, iar Gains a luat cazanul din căruț ca să-l așeze peste cea mai înaltă flacără. Noaptea s-a dovedit a fi blândă cu norii care se rostogoleau, pe măsură ce bezna era tot mai groasă. Aroma fripturii de iepure a început să se împrăștie. Eram douăzeci de voinici sau cam așa ceva. Burlow se învârtea de colo-colo, împărțindu-le oamenilor sarcinile: Sim și Gemt să păzească drumul, bătrânul Elban să șadă lângă țarcul cailor și să fie atent la lupi.

Fratele Grillo a început să ciupească harpa lui cu cinci corzi – mă rog, *a lui* de când o luase de la un om care chiar era în stare să cânte la ea –, iar undeva în întuneric o voce ascuțită depăna *Jalea Reginei.* Fratele Jobe era cel care cânta în seara aceea. Obișnuia să cânte numai când se făcea mult prea întuneric ca să mai vadă ceva, ca și cum în noaptea oarbă devenea un alt flăcău, dintr-un alt loc, și putea răcni cântecele pe care acel băiat le învățase.

— Nu credeți c-ar trebui să-i jefuim pe cei din Sf. Sebastian? Am întrebat întunericul.

Întunericul mi-a răspuns cu vocea adâncă a Nubanezului.

— Sunt oamenii tăi sfinți. De ce vrei să furi de la ei?

Am deschis gura, după care am închis-o la loc. Mă gândisem că voiam doar să-mi clădesc reputația împreună cu frații mei de drum și să împrăștiem niscaiva din furia ce clocotea înăuntrul meu. Mai mult de atât totuși… *erau* într-adevăr oamenii mei sfinți, toți călugării aceia din fortăreața mănăstirii lor, ai cărei pereți de piatră răsunau de psalmi, cărând cruci aurite din capelă spre biserică. Vorbeau cu Dumnezeu și poate că el le răspundea, însă nedreptățile ce mi se făcuseră n-au tulburat niciun pic apa adâncă a serenității lor. Voiam să le bat la ușă. Poate că gura mea le-ar fi cerut adăpost, dar de fapt i-aș fi

întrebat de ce? . Orice-ar fi fost distrus înăuntrul meu, începuse să mă strângă mult prea tare ca să mai poată fi ignorat. Aș fi scuturat lumea toată până i-ar fi clănțănit dinții-n gură, dacă de asta era nevoie ca să-i fac să scuipe răspunsul. *De ce?*

Fratele Jobe și-a terminat cântecul.

— E ceva ce trebuie făcut, un loc în care trebuie mers, am spus. – Am eu un loc în care trebuie mers, a răspuns Nubanezul.

— Unde?

Dacă n-aș fi întrebat, n-ar fi spus nimic. Nu puteai lăsa o pauză prea lungă care să-l silească pe Nubanez s-o umple.

— Acasă, a spus el. Acolo unde-i cald. Când o să am destui bani, o să merg pe Coasta Calului, la Kordoba, și-am să traversez strâmtorile cu o corabie. Din portul Kutta, mă pot duce acasă pe jos. E un drum lung, de câteva luni, dar trece pe meleaguri pe care le cunosc, pe lângă oameni pe care-i cunosc. Aici însă, în imperiul ăsta al tău, un om ca mine nu poate călători prea departe, nicidecum singur, așa că aștept până când soarta ne va conduce pe toți către sud.

— De ce-ai venit aici dacă nu-ți place deloc? Am întrebat simțindu-mă lovit de respingerea lui, deși nu spre mine țintise.

— Am fost adus aici. În lanțuri.

S-a lăsat pe spate nevăzut. Aproape că puteam auzi lanțurile la fiecare mișcare a lui. Nu a mai scos niciun cuvânt.

Dimineața s-a furișat prin pădure, risipind ceața. A trebuit să-mi las cuțitele și sabia cea scurtă în grija Nubanezului. Și fără mic dejun. Stomacul chiorăitor avea să vorbească în numele meu la poarta călugărilor.

— Bagă la cap cum e împărțit locul, Jorg, mi-a spus Burlow, de parcă fusese ideea lui de la bun început.

Fratele Rike și fratele Hendrick se uitau la mine fără să scoată niciun sunet, doar hârșâindu-și tocilele de-a lungul oțelului săbiilor.

— Află unde dorm soldații, a spus Kent cel Roșu.

Știam că acești călugări aveau gărzi de mercenari, oameni din Conaught, poate chiar soldați din Reams trimiși de lordul Ajah, însă întreținuți și plătiți de abație.

— Fii cu băgare de seamă acolo, Jorg, a bolborosit Elban.

Bătrânul se îngrijora prea mult. Ai fi crezut că un bărbat de vârsta lui nu-și mai face atâtea griji, dar nici pomeneală.

Așa că am pornit la drum și am lăsat ceața să-i înghită pe frații rămași în urmă. După o oră, am ajuns ud din cauza ceții și cu picioarele înnoroite până la genunchi pe drumul de unde cercetasem pentru prima dată mănăstirea. Am mai mers câteva sute de metri înainte ca ceața să dezvăluie vederii himera formei întunecate, abia perceptibilă, a clădirii, pentru ca după alți zece pași himera să devină realitate, o mulțime de clădiri răspândite pe fiecare mal al râului Bent. Auzeam tânguiala apei rostogolite de roata morii, înainte să se reverse pe pământurile fermierilor, în josul văii către răsărit. Fumul lemnului ars mi-a gâdilat nările, iar la mirosul slab de prăjeală, stomacul mi-a chiorăit îndatoritor.

Am lăsat în urmă brutăria, berăria și crama, case din blocuri de stâncă mohorâte, ce se deosebeau doar prin aroma pâinii, malțului și a berii. Toate păreau părăsite, slujbele de dimineață solicitând până și prezența fraților laici de la munca lor de pe câmp, de la heleșteu sau din cocină. Poteca dinspre biserică străbătea cimitirul cu pietre funerare, toate piezișe, de parc-ar fi plutit pe mare. Doi copaci uriași dintre morminte umbreau cele mai măcinate pietre dintr-o parte. Doi arbori de tisă hrăniți de hoituri, ecouri ale unor credințe mai vechi, se înălțau mândri acolo unde oamenii își trăiau viețile în slujba lui Hristos cel alb. M-am oprit ca să culeg un fruct roșu deschis din copacul cel mai apropiat. Era tare, cu pielea acoperită de praf. L-am răsucit între degete, poate era un fel de amintire a cărnii pierdute, sorbite de rădăcinile acelea, scufundate în sângele credincioșilor în descompunere.

Ritmurile imnurilor religioase răzbăteau în tot cimitirul, în timp ce călugării se pregăteau să încheie slujba de dimineață. Am hotărât să aștept.

Burlow plănuia să plece spre nord cu comorile din Sf. Sebastian. Să ajungă pe coastă, acolo unde, într-o zi senină, puteai să te uiți în largul Mării Liniștite și să vezi navele a mai bine de jumătate de duzină de nații. Poate că portul Nemla dădea bir către Reams, dar nu acorda niciun pic de atenție legilor lordului Ajah. Căpeteniile piraților aveau puterea, iar un bărbat putea să vândă cam orice într-un astfel de loc, de la relicve religioase până la carne de om. Cel mai adesea, cumpărătorul avea să fie un localnic din Insule, un brettan din pământurile înecate, cu toții marinari. Se spunea că, dacă toți

oamenii din Brettan și-ar fi părăsit corăbiile în același timp, n-ar fi încăput cu toții pe Insule.

Nubanezul mi-a îngânat odată un cântec din Insulele Brettan. Zicea că au inimi de stejar, însă Nubanezul mi-a spus că, dacă inimile lor erau din stejar, atunci sângele lor trebuie că se hrănise cu tisă, un copac mult mai întunecat și mai vechi. Din tise erau făcute și arcurile lor mari, cu ajutorul cărora zeci de bărbați din Brettan măcelăriseră mai mulți oameni de-a lungul anilor decât fuseseră doborâți de glonț sau ghiulea în puținii ani ai Constructorilor.

Am așteptat lângă ușile bisericii când cântecele s-au terminat, însă, cu toate că stranele scârțâiau și vocile deja murmurau, n-a ieșit nimeni afară. S-a lăsat liniștea și, în cele din urmă, am pus mâna pe uși și le-am împins spre sala tăcută dindărătul lor. Lumina care intra prin fereastra cu vitralii cădea multicoloră în jurul bărbatului, un petic verde deasupra capului făcându-i chelia să pară oarecum stranie. În timp ce-l așteptam să isprăvească din deranjul atotputernicului pe care eu nu-l cunoșteam, mi-a trecut prin cap că nu știam *cum* să-i cer adăpost. Teatrul nu făcea parte din aptitudinile mele și, cu toate că-mi treceau prin minte cuvintele de care aș fi avut nevoie, îmi dădeam seama cât de fals ar fi sunat ele, vorbe aspre ieșind dintr-o gură cinică. Unii spun că cel mai greu de rostit cuvânt este iertare, dar pentru mine întotdeauna a fost ajutor.

În cele din urmă, am hotărât să-mi folosesc punctele tari. Nu voiam să stau după călugăr, să-și isprăvească murmurele tăcute, și nu voiam să cer ajutor.

— Am venit să mă fac călugăr, am spus, sub rezerva nerostită că iadul va îngheța, iar raiul va lua foc înainte să-i las să-mi taie părul.

Bărbatul s-a ridicat fără grabă și s-a întors spre mine, în vreme ce culorile vitraliilor se lungeau peste cenușiul veșmântului.

— Îl iubești pe Dumnezeu, băiete?

— Nu l-aș putea iubi mai mult de-atât.

— Și te căiești pentru păcatele tale?

— Cine n-o face?

Ochii i s-au încălzit, iar fața i s-a înmuiat când am zis asta.

— Și ești umil de felul tău, băiete?

— N-aș putea fi mai umil de-atât, am răspuns.

— Te pricepi la vorbe, băiete.

A zâmbit. Liniile ce porneau de la colțurile ochilor arătau că zâmbea des.

— Poate prea priceput. Prea multă istețime poate fi o povară pentru om, odată ce așază mintea înaintea credinței, a adăugat cu degetele celor două mâini unite în formă de turlă. În orice caz, ești prea tânăr ca să devii novice. Du-te acasă, băiete, înainte ca părinții tăi să bage de seamă c-ai plecat.

— Nu am mamă, am răspuns. Și nici tată.

Zâmbetul i-a slăbit.

— Atunci, asta-i cu totul altceva. Avem orfani aici, salvați de pe drum și de la ispitele lui, educați pe calea Domnului nostru. Dar cei mai mulți ajung la noi când sunt mici, iar viața nu-i una ușoară, băieții noștri muncesc din greu pe câmp și la școală și avem reguli. Multe reguli.

— Am venit să fiu călugăr, nu un orfan. Un frate, nu un fiu.

N-aveam de gând să devin călugăr, dar faptul că mi s-a spus „nu” a aprins un foc în mine. Știam că eram distrus, luam foc la orice refuz, simțeam cum mi se urcă sângele în cap la cea mai mică provocare, dar a ști și a îndrepta asta erau două lucruri complet diferite.

— Mulți dintre novicii noștri provin din rândul băieților adăpostiți aici, a rostit fără să arate că percepuse mânia mea. Eu însumi am fost lăsat pe treptele bisericii pe când eram un bebeluș, cu mulți ani în urmă.

— Aș putea începe așa, am ridicat eu din umeri ca și cum m-aș fi lăsat convins.

A încuviințat și m-a privit cu ochii ăia binevoitori. Mă întrebam dacă rugăciunile lui avea ecou în urma lui. Oare îi răspundea Dumnezeu sau vechii zei îi șopteau din tisă ori poate că zeii Nubanezului îl chemau să traverseze strâmtorile din raiul aglomerat de deasupra Africii?

— Sunt abatele Castel, a spus.

— Jorg

— Dacă mă vei urma, o s-avem grijă cel puțin să primești de mâncare, a zâmbit el din nou, cu acel zâmbet care voia să-mi arate că mă place. Și poate, dacă alegi să rămâi, încercăm să vedem dacă reușești să-l iubești pe Dumnezeu ceva mai mult și să fii ceva mai umil.

Prima zi mi-am petrecut-o scoțând cartofi împreună cu alți doisprezece orfani aflați în grija mănăstirii Sf. Sebastian. Băieții aveau de la cinci la paisprezece ani, o gașcă mai amestecată decât se poate închipui, unii serioși, alții sălbatici, însă cu toții încântați de prezența băiatului cel nou, care să alunge monotonia legată de noroi și cartofi, cartofi și noroi.

— Familia te-a lăsat aici? A rostit Orscar întrebarea, iar restul au rămas să asculte.

Era un băiat scund, uscățiv, cu smocuri de păr negru de parcă ar fi fost tuns în graba mare și amândoi obrajii plini de noroi. Am presupus că avea opt ani.

— Am plecat, i-am răspuns.

— Pe mine m-a adus bunicul, a spus Orscar sprijinindu-se în furcă. Mama a murit, iar tata nu s-a mai întors din război. Nu mi-i amintesc prea bine.

Alt băiat, mai înalt, a pufnit la auzul poveștii lui Orscar, fără să scoată o vorbă.

— Am venit să mă fac călugăr, am zis, apoi am înfipt sapa adânc și am întors aproape o duzină de cartofi, cel mai mare dintre ei rămânând înfipt în dinții furcii.

— Idiotule, a zis cel mai mare dintre băieți și m-a împins de umăr cât colo, ridicând capătul furcii. Dacă-i zgârii, n-o să reziste nicio săptămână. Tre’ să simți pământul, să sapi în jurul lor.

A scos leguma spartă. Mi-am închipuit pentru o clipă cum ar fi fost să mă năpustesc la el și să înfig furca-n el, dintele din mijloc să-i nimerească mărul lui Adam, în vreme ce ceilalți doi i-ar fi pironit gâtul de-o parte și de alta. Eram curios dacă nu-i trecuse măcar prin cap gândul pericolului în timp ce se uita urât la mine, pe deasupra armei îndreptate fix spre el. N-ar fi rezistat nicio săptămână.

— Cine-ar vrea să fie călugăr? S-a apropiat un băiat de vârsta mea, trăgând după el o desagă plină.

Pe sub murdărie, părea să fie destul de spălăcit, cu rânjetul țeapăn, de parcă ar fi știut exact la ce mă gândeam.

— Mă gândesc c-o fi ceva mai bine decât asta, nu? Am întrebat coborând furca.

— Io aș înnebuni, a spus el. Te rogi, te rogi și iar te rogi. Și citești Biblia în fiecare zi. Și tot copiatul ăla. Toată munca aia cu

pana, să copiezi vorbele altora, fără să le scrii niciodată pe ale tale. Vrei să petreci cincizeci de ani făcând așa ceva?

A tăcut mâlc atunci când unul dintre frații mireni s-a repezit spre noi peste gardul viu.

— Gata cu flecăreala, la muncă!

Și am început să săpăm.

Se vede treaba că poți găsi o oarecare satisfacție și în săpat. Să scotocești căutând cina, să ridici pământul și să scoți din el cartofii mari și tari, să te gândești la ei copți, zdrobiți, prăjiți în ulei, e tare bine. Mai ales dacă nu ai fost tu acela nevoit să îngrijești câmpul și să smulgi buruienile în ultimele șase luni. Muncile de felul ăsta îți golesc mintea și lasă loc noilor gânduri să se ivească din cele mai nebănuite colțuri. În clipele de odihnă, atunci când noi, orfanii, ne uitam unii la alții, cu fețele murdare de noroi, sprijinindu-ne în furci, fără să bagi de seamă, se încheagă o camaraderie. Spre sfârșitul zilei, mi-a trecut chiar prin cap că flăcăul cel mare, David, ar fi putut să-mi mai spună încă o dată că sunt idiot și ar fi scăpat nevătămat.

Când umbrele sorii s-au lăsat peste brazdele câmpului, ne-am târât și noi înapoi spre mănăstire. Ne-au dat de mâncare în casa frăției, unde frații hirotoniți ședeau pe o estacadă lungă, cei mireni pe alta, iar orfanii, înghesuiți în jurul unei mese joase și pătrate. Am mâncat grămezi de chiftele de cartofi, fripte în untură de porc, cu legume de toamnă. N-am mâncat în viața mea ceva mai bun. Iar băieții sporovăiau. Arthur povestea că bunicul lui făcea pantofi înainte să-l lase vederea. Orscar ne-a arătat crucea de fier pe care taică-său i-a dat-o înainte să plece. O chestie grea, cu un cerc de email roșu în punctul de răstignire. În loc de sângele lui Hristos, a zis Orscar. David a spus că s-ar putea înrola ca soldat pentru lordul Ajah, asemenea lui Bilk și Peter, care au fost văzuți patrulând pe lângă Brent. Vorbeau cu toții, de multe ori chiar deodată, râdeau, îndopându-se cu mâncare, povestind tot soiul de prostii, despre jocurile pe care le jucau, despre visele pe care le aveau, despre ce-ar fi putut să fie și despre ce-ar fi dacă. Discuții de-ale copiilor, așa cum obișnuiam și eu cu Will să avem. Era ciudat să te gândești că băieții ăștia, care erau îngrădiți de atât de multe reguli, păreau atât de liberi, iar frații mei de drum, dezlegați de lege ori de conștiință, erau atât de reținuți și înverșunați în discuțiile lor, nu scoteau o vorbă care să nu fie tăioasă sau grea, de parcă erau

toți prinși în capcană și se străduiau să scape în fiecare clipă a vieții.

Orfanii dormeau în propriul lor dormitor, o clădire solidă din piatră, cu acoperiș de tablă, curată pe dinăuntru și goală ca o chilie de călugăr. M-am întins printre ei, comod, pe salteaua din paie. Somnul ne-a prins destul de iute pe toți. Munca cinstită e cea care-ți permite așa ceva. M-am trezit totuși în puterea întunericului și-am rămas să ascult sunetele nopții, furișatul șoarecilor printre saltelele de paie, sforăiturile și mormăielile limbilor încleiate de somn, bufnițele plecate la vânătoare și vuietul apei prin roata morii. M-am gândit la frații mei de drum, pradă coșmarurilor, cu trupurile împrăștiate printre copaci. Aveau să se trezească în curând, rupți de foame, și să se îndrepte încoace.

Un călugăr a venit după noi înaintea zorilor, în așa fel încât să fim spălați și pregătiți pentru slujba de dimineață.

— Fără muncă azi! A șoptit de lângă mine Orscar în timp ce se îmbrăca.

— Serios?

— E duminică, tâmpitule.

David ridică obloanele folosindu-se de o prăjină lungă. N-a făcut mare diferență.

— Duminica e pentru rugăciuni, a zis Alfred, împăciuitorul din lanul de cartofi.

— Și studiu, a adăugat Arthur, un băiat înalt și serios, cam de vârsta mea.

S-a dovedit că duminica însemna studiu suplimentar față de cel stabilit de călugări. La început, am rezistat la lecții despre inscripții, studiul vieților sfinților, la o sesiune de repetiții – croncăneam ca o cioară. Un călugăr mai bătrân a intrat la ultima lecție a zilei, cocoșat și cu un baston negru, cu ochii strălucitori, dar spălăciți pe sub smocurile gri de păr. Avea o mutră acră, însă băieților părea că le era simpatic.

— Ah, un băiat nou. Cum te cheamă, tinere? A vorbit iute și tare, ușor hârâit din pricina vârstei.

— Jorg, am răspuns.

— Jorg, ai?

— Da, am zis, domnule.

— Sunt fratele Winter. Niciun domnule . Și sunt aici ca să predau teologie, a adăugat, după care a făcut o pauză, încruntându-se. Jorg, ai?

— Da, frate.

— N-am auzit niciodată de vreun Sfânt Jorg. Nu-i așa că-i cam curios? Sfântul Alfred, Sfântul Orscar, Sfântul David, Sfântul Arthur, Sfântul Winter… N-ai niciun sfânt, băiete?

— Maică-mea a crezut că ajunge ziua de Sfântul Gheorghe – Jorg fiind un derivat al lui George.

— Sfântul din Brettan? S-a întors el ca să tragă un scuipat și să tușească. A căzut din rai pe când mările au înghițit pământurile alea.

Fratele Winter mi-a lăsat în pace numele și semnele lui rele și a început să ne predea teologie, după cum s-a lăudat. S-a dovedit a fi distractiv și mi-a lăudat mintea ageră, așa că ne-am despărțit prieteni.

În cele două ceasuri rămase între vecernie și pavecerniță, am scăpat de lecții și de rugăciuni. La cea mai mică aluzie, Orscar a început să se roage de mine să-mi arate mănăstirea – clădirile și acareturile. M-a alergat în jurul ei cât de mult a putut până la căderea întunericului, dornic să-mi fie pe plac, de parc-aș fi fost fratele lui mai mare, iar aprobarea mea ar fi cântărit mai mult decât tot aurul din capelă. Ne-am cățărat pe grămada de lemne de lângă casa milei, acolo unde țăranii veneau după pomană în anii de restriște, și am spionat din punctul nostru de observație soldații Lui Ajah, încartiruiți acolo când nu erau de pază.

— Abatele zice că nu e nevoie de soldați peste tot.

Orscar s-a dat apoi jos, ștergându-și nasul cu mâneca.

— David zice însă că Sf. Goodwin – asta-i în jos, spre Farfield – a fost călcat de hoți acum juma de an și a ars până la temelii. A aflat de la novicele Jonas de la fierărie.

— În cazul unui atac, să n-ai încredere-n soldați, i-am spus. Fugi spre râu și mergi în susul apei. Nu te opri pentru nimic în lume.

M-am strecurat în noapte de lângă Oscar și m-am îndreptat spre drum, acolo unde poteca mănăstirii se întâlnea cu drumul cel lat. Chiar și faptul că am șters-o așa rapid, în întuneric, mi se părea un act de trădare față de băiat. Începuse să se țină după mine la fel ca Maical cu zâmbetul lui tâmpit când îl urma pe

Gemt. La fel cum Justice obișnuia să se țină după mine și William, ore în șir, fericit să fie împreună cu noi, bucuros din cale-afară dacă-l mângâiam, entuziasmat dacă Will îl lua în brațele lui mici și-și îngropa fața în blana lui. Câinele ședea atunci de parcă ar fi consimțit să tolereze îmbrățișarea, de parcă nu acela fusese motivul pentru care umblase-n urma noastră o jumătate de zi, însă coada îl dădea de gol.

Elban aștepta puțin mai în josul drumului, ca o nălucă în lumina lunii.

— Ce se-aude, Jorg?

Îl trimiseseră pe Elban pentru că nu arăta suspect, dar m-aș fi bazat oricând pe el într-o luptă împotriva a doua plutoane de-ale lui Ajah. Mă rog, nu într-o luptă dreaptă, dar nu prea mai vezi din astea prea des.

— Se-aude că sunt niște rezerve de aur și mai multe gărzi decât ar fi dispus fratele Burlow să facă înfrunte, bine înarmate și cu o fortăreață de apărare. Locul ăsta a fost făcut să reziste.

— N-o să le placă veștile astea, Jorg.

A zis *vess-tile,* luptându-se cu s-ul. Părea îngrijorat, deși se străduia s-o ascundă.

— Spune-i lui Burlow că nu ești decât mesagerul, i-am propus. Și ține-te departe de Rike.

— Nu vii cu mine? S-a încruntat Elban și limba i s-a strecurat peste pielea rozalie a gingiilor.

— Una sau două chestii merită șutite. Dacă le pot umfla, o să vin repede. Dacă nu, o să m-alătur vouă mâine, la aceeași oră, și mergem împreună.

L-am lăsat mormăind   N-o să le placă asta, n-o le placă asta .

Am numărat douăsprezece gărzi, niciuna dintre ele mai tinere decât Elban, și numai pentru crucifixul pe care abatele îl folosea la vecernie merita să le pui la pământ. În realitate, în ciuda lecției crude pe care mi-au dat-o propriul tată și spinii, prinsesem șoapta unui alt fel de viață pe câmpurile, în sălile și chiliile din Sf. Sebastian și, cu toate că ascultam cu scepticism, voiam totuși să aud șoapta aceea ceva mai mult.

Tatăl meu m-a învățat să nu iubesc și să nu fac niciun compromis, spinii m-au învățat că până și legăturile de familie pot fi o slăbiciune fatală, că bărbatul trebuie să umble de unul singur, să aștepte momentul și să lovească atunci când are puterea în mână.

Câteodată părea însă că tot ceea mă mai lega de lecțiile acelea erau numai cicatricile pe care le lăsaseră ele pe mine.

În timp ce mă opinteam să fac cale-ntoarsă, mi-am dat seama că ceea ce îmi doream eu de la drum, de la frații mei de drum, nu era nicidecum aurul sau măcelărirea călugărilor. Veneam din bogăție – știam cum a plătit cel nevinovat. Ceea ce căutam eu era însă puterea care stă în mâinile nelegate de lanțurile societății, nesilite de vreun cod moral, statut cavaleresc ori de legile războiului. Voiam să câștig superioritatea pe care Nubanezul mi-o arătase în donjonul tatălui meu, să fiu călit în luptă. Iar toate acestea aveam să le găsesc în vremuri grele. Aveam să-mi conduc frații spre cazanul în care Suta își înmuia săbiile și aveam să vedem ce se mai întâmplă.

Mi-am spus toate astea, dar nespus, în spatele acelor cuvinte, știam că poate îmi doream doar o ieșire dosnică spre zilele mai blânde, când mama mă iubea. La urma urmei, eram doar un copil de zece ani, slab, nătâng și neformat. Primisem lecțiile potrivite, însă toți profesorii știu că elevul va rămâne în urmă dacă lecțiile nu sunt susținute de repetiție.

Mirosul moscului alb a ajuns până la mine, a ajuns până acolo unde visătorul rămâne paralizat și își urmărește coșmarul. Ședea lângă mine, nevăzută și de neatins, însă aproape, aproape lipită de mine atunci când mi-am scos amintirile la suprafață trecând prin ea. Știam că simte amenințarea, cântărindu-i apropierea în bătăi de inimă, fără să știe însă nici natura, nici locul din care avea să atace.

Când m-am întors la mănăstire, am găsit gărzile aprinzând torțele în suporturi de fier în fața frăției. Mai mulți călugări decât aș fi bănuit că adăpostește Sf. Sebastian erau deja adunați în umbra zidurilor. Evident că nu veneau toți la masă.

— Unde-ai plecat?

Orscar mi-a sărit în față din întuneric. Dacă aveam un cuțit, s-ar fi înfipt în el.

— Vine episcopul! A adăugat repede, pentru că veștile lui erau prea importante ca să aștepte un răspuns.

— Ce episcop? Unde?

Nu părea o poveste verosimilă.

— Episcopul Murillo! Slujitorii lui tocmai ce-au ajuns înaintea procesiunii, ca să ne anunțe. E pe drumul din nord. O să vedem în curând luminile convoiului venind de pe dealul Jedmire.

Orscar sărea într-una de pe un picior pe celălalt, de parcă îi venea să facă pipi. Poate că-i venea.

— Fratele Miles a spus că Vaticanul a trimis pentru el trăsura Papei.

Arthur ședea în fața noastră acum.

— Murillo se îndreaptă spre Roma.

— Îl vor face cardinal! Sunt sigur!

Orscar părea mult prea entuziasmat de politica bisericii pentru un copil de opt ani.

— Unde sunt ceilalți? Am întrebat, pentru că, în afară de Orscar și Arthur, niciunul dintre orfani nu venise să urmărească spectacolul.

Orscar a clipit.

— Poate că l-au mai văzut înainte. Slujește la Sf. Cheile. A mai venit pe-aici. Așa a spus Fratele Winter.

N-am lăsat asta să-mi strice planurile. Mai văzusem episcopi. De fapt, doi. Episcopul Simon care slujea la Fecioara Maria din orașul Crath și episcopul Ferr, care l-a înlocuit pe Simon când îngerii l-au tras la ei, într-o noapte geroasă. Oricum, aveam să stau să aștept să trag cu ochiul și la cel de-al treilea. Poate că avea în trăsura lui comori care i-ar fi putut face fericiți pe frații mei de drum. Dacă ceilalți băieți au găsit ceva mai interesant de făcut, n-aveau decât.

— E nepotul ducelui din Belpan, știai? A spus Arthur.

— Episcopul?

A încuviințat. Am ridicat din umeri. Stareții unui ordin care a făcut jurământ de viață simplă și muncă grea pot avansa în rang pe baza cutiei unui orfan abandonat pe treptele bisericii. Episcopii în catifelele și palatele lor păreau să fi fost puși acolo la păstrare de către rude înstărite, care se trăgeau din ramurile îndepărtate ale unei familii ilustre.

A trecut ceva vreme. Torțele au început să pâlpâie, iar clopotul pavecerniței a dat de veste când, în sfârșit, am zărit procesiunea, călăreții înarmați în față, preoții pe jos, trăsura papală scârțâind, trasă de doi cai de povară, și mai mulți clerici târându-se după ei, iar la urmă de tot, doi călăreți în zale, ce purtau crucea sfântă, desenată cu roșu pe tunicile albe.

Trăsura sălta pe drum, șovăind între cele două șiruri de torțe ce formau un coridor către intrarea cea mare a frăției. Vizitiul, un fel de spiriduș cu sprâncene cărunte și stufoase, stătea

nemișcat, în vreme ce caii, cu capetele în pământ, fornăiau din când în când, asemenea bivolilor. Cel mai important dintre cei trei preoți care mergeau înaintea trăsurii a venit să deschidă poarta și i-a întins brațul episcopului Murillo, cu toate că acesta nu părea să aibă nevoie de el. S-a strecurat din interiorul întunecat al trăsurii, cu șuncile strânse în roșul sutanei. Odată ieșit, s-a întins ca să-și ia mitra întinsă spre el din negură. Nu-mi închipuiam că mai era loc acolo pentru un al doilea pasager. Murillo și-a îndesat pălăria pe cap, iar transpirația părului său negru și cârlionțat a început să treacă prin panglica roșie de la baza ei. A rămas drept, cu mâinile vârâte sub patrafirul ce-i ținea burta. Aproape că m-așteptam să aud un râgâit puternic din gura aia cărnoasă, însă a mârâit și s-a dus ață către mănăstire. Preotul șef și doi soldați l-au urmat îndeaproape. Deși era gras, episcopul emana o energie neobosită, îmi aducea aminte de un vier amușinând. Și de Burlow, un pic. Ochii lui l-au zărit pe Orscar, apoi pe mine, când a ajuns în dreptul ușii. Ne-a zâmbit, un soi de convulsie a buzelor, a mormăit ceva spre cel mai apropiat gardian și s-a făcut nevăzut înăuntru.

Slujba episcopului ne-a împiedicat să mergem la culcare, o bâzâială monotonă de rugăciuni în latină, în biserica plină ochi. Noi, orfanii, ședeam împrăștiați printre călugări și nu vedeam altceva decât dosurile capetelor tunse. Sfinți sau nu, călugării sunt o gașcă tare nespălată. Fratele în vârstă din fața mea scotea frecvent niște damfuri diavolești pe care sfoara din jurul veșmântului nu le putea opri. Avea două căpușe enorme în spatele urechii – nu-mi mai pot șterge imaginea din minte, două boabe roșii și umflate.

În sfârșit, împărtășania, iar șirul lung de oameni, lăsat în plata lui. În capul rândului, l-am văzut pe abatele Castel luând cupa întinsă și sorbind din vasul lui aurit.

— Sângele lui Hristos, a intonat preotul care slujea sub privirea atentă a episcopului.

Vin. Măcar anafura avea să alunece de data asta.

Ne-am târât înainte, mai încet decât o lumânare care se topește sub flacără. Șezând în coadă, am băgat de seamă din nou că cei mai mulți dintre orfani lipseau și doar Orscar era în fața mea, iar undeva în spatele rândului, Arthur.

Apropiindu-ne de altar, l-am observat pe abate așteptând în umbra zidurilor. Arăta ca un recrut potrivnic care încerca să se

adune, să-și scoată pușca și să se arunce în luptă. În hainele lui scumpe, episcopul i-a aruncat o privire răutăcioasă lui Castel. O fi arătat el grăsan și blând, însă într-o altă viață ar fi putut fi unul dintre frații mei de drum, mânjit de sânge din cap până-n picioare. Într-o altă viață, și Castel ar fi fost o altfel de victimă în mâinile unora ca Rike, Row sau Liar.

Mai aveam trei călugări în față până ne venea rândul. Apoi doi. Unul. Orscar a urcat treapta, însetat după vinul de împărtășanie. În mod normal, orfanii primeau trupul, nu și sângele. Mai repede decât mi-aș fi putut imagina, abatele s-a năpustit în față, a ridicat băiatul pe sus și l-a scos din biserică. Luat prin surprindere și amuțit de viteza cu care fusese răpit, Orscar n-a fost în stare să scoată niciun sunet înainte ca ușa frăției să se închidă în urma lor. Absolut fiecare persoană din biserică a rămas nemișcată, uitându-se spre ieșire până când s-a stins și ultimul ecou al ușii trântite. Murillo, deja roșu în obraji, s-a făcut stacojiu. Încă o clipă de liniște, după care episcopul și-a întors privirea spre mine, înfuriat din motive pe care nu mi le puteam închipui.

A lovit cu cârja în pământ. Preotul cu odăjdii argintii peste veșmintele din catifea neagră m-a fixat cu ochi reci și a ridicat cupa pentru împărtășanie, aproape goală deja. Am băut, iar vinul era amar.

Ceilalți călugări au defilat prin fața lui, sorbind, în timp ce noi am rămas și-am așteptat. Vinul îmi ardea și acum limba, de parcă puseseră la fermentat fiere în loc de struguri. Moleșeala începea să mă cuprindă, urcând din piatra rece al podelei, prin picior, spre burtă, până când gândurile au început să plutească prin ea și n-am mai înțeles nimic din litania liturghiei. În cele din urmă, după miezul nopții, episcopul a rostit cuvintele după care tânjesc toți copiii la orice slujbă:

— *Ite, missa est.* Sunteți liberi să mergeți.

M-am împleticit spre ușă, prinzându-mă de brațul unui călugăr ca să mă sprijin. S-a scuturat de mine, cu o privire împietrită pe chip, de parc-aș fi fost atins de boală. Biserica se lungea și se lățea, pereții și coloanele dansau precum reflexiile de pe lac.

— Ce?

Am simțit din nou amăreala și limba n-a mai putut rosti niciun cuvânt. Mâinile pipăiau în căutarea cuțitului pe care ar fi trebuit să-l am la cingătoare. Mâinile cunoșteau cuțitul.

— Jorg? Am auzit vocea lui Arthur și l-am văzut împins la o parte de către călugărul cu căpușe și mirosuri împuțite.

Cumva, am reușit să ajung la ușile care dădeau afară și m-am sprijinit de ele. Aerul rece al nopții ar fi trebuit să m-ajute. Ușile au cedat, deschizându-se ușor, și m-am strecurat printre ele. Niște brațe puternice m-au prins ca-ntr-un clește. Unul dintre soldații lui Murillo. O cagulă neagră mi-a tăiat lumea din fața ochilor, niște mâini mă strangulau. Mi-am smucit capul pe spate și-am auzit pocnetul unui nas rupt. Mi-am pierdut cunoștința, fără să mai știu dacă eram sus sau jos, fără să mai văd, luptându-mă cu strânsoarea, înecându-mă, sufocându-mă, icnind în beznă.

Memoria a păstrat doar frânturi din timpul pe care l-am petrecut în camerele episcopului, însă frânturile acelea sunt clare și tăioase. Nu mă împotrivisem niciodată atunci când Katherine mă atrăgea în coșmar. Acum mă luptam cu ea, în timp voia să mă părăsească. Mă luptam în timp ce trăgeam de fiecare dintre frânturile de amintiri, prin tunelul pe care ea îl deschisese – la fel ca fratele Hendrick și sulița lui din Conaught, nu-mi păsa dacă mă sfâșiau, câtă vreme simțea și ea ceva din toate astea.

Mirosul lui Murillo, parfum și transpirație. Moliciunea depravată a burții lui. Forța care mi-a răsucit brațele pân-au trosnit, până când durerea m-a ajuns din ceața nu știu cărui drog ascuns de vinul acela și a smuls icnete de după căluș. Am făcut-o pe Katherine să se uite și să împărtășească cu mine, am făcut-o să primească și ea contaminarea, duhoarea grosolană a poftei lui, plăcerea puterii pe care o simțea, oroarea de a fi fost neajutorat. Am lăsat-o să-l asculte cum grohăie. Am făcut-o să înțeleagă câtă murdărie poate intra în tine, prea adânc ca să mai poată fi curățată, prea adânc ca să mai poți sângera, poate mult prea adânc ca s-o mai poți mistui. I-am arătat cum se poate întinde pata aceea înapoi în timp, transformând toate amintirile copiilor în putregai și spurcăciune, până în viitor, răpindu-i culoarea și sensul.

Am ținut-o lângă mine, zăcând îmbibată de sânge și murdărie și durere, legată, orbită, amețită de drog și totuși agățându-se de el, de teama limpezimii pe care ar aduce-o cu sine un cap limpede.

N-o să spun că furia m-a ținut în viață. Orele acelea otrăvite nu-mi ofereau nicio scăpare, nimic mai tentant decât moartea, dar poate că, dacă aș fi putut trece pe nesimțite în moarte, dacă aceasta ar fi fost o opțiune, atunci poate că furia ar fi fost cea care m-ar fi adus înapoi. Pe măsură ce drogul își pierdea efectul și mi-am recăpătat atenția, nevoia de răzbunare a început să prindă contur, eclipsând toate celelalte nevoi minore precum fuga, alinarea durerii sau nevoia de a respira.

Lanțurile pot lega un om. Un prizonier nu se poate elibera din cătușele bine legate decât după ruperea oaselor. Funiile, în general, nu pot fi rupte, dar, dacă ești hotărât, poți scăpa de ele. Cheia este lubrifierea. Totul începe cu transpirația, dar, în scurt timp, va ceda și pielea, iar sângele va ajuta și el ca sforile aspre să alunece peste carnea crudă.

Episcopul nu s-a trezit. N-am făcut niciun zgomot în timp ce-mi eliberam mâinile legate la spate. Am alunecat din pat, strecurându-mă printre așternuturile de mătase pătate. Ajuns pe podea, am luat cuțitul pentru fructe de pe noptieră și, la lumina focului aproape stins, am tăiat legăturile din jurul gleznelor. Am ieșit gol din încăpere. De parcă m-aș mai fi putut rușina de ceva. Am luat cu mine cuțitul și vătraiul de lângă foc.

La acea oră târzie din noapte, coridoarele mănăstirii erau pustii. Le-am străbătut fără să văd nimic, lovind din când în când pereții cu vârful cuțitului, ca să măsor drumul. Auzeam cântări bisericești în timp ce mergeam, deși nu mai era nimeni treaz ca să le cânte. Chiar și așa, auzeam un imn atât de pur în făgăduința pe care o promitea, de parcă toate cele sfinte și bune din lume fuseseră concentrate în câteva note și revărsate prin gurile îngerilor. Îl aud chiar și acum când îmi amintesc de băieții aceia orfani, de săpatul în câmp, de noroi și cartofi, de lecții și de jocuri. Îl aud de parcă ar ajunge la mine nedeslușit, printr-o ușă închisă. Iar cântecul mi-a smuls o lacrimă, oh, frații mei, nu de durere, rușine sau trădare, ori din cauza șansei pierdute a mântuirii – doar pentru frumusețea acelui cântec. O singură lacrimă s-a rostogolit fierbinte pe obraz.

Am ieșit pe ușa care ducea către grajduri, am tras zăvorul și am întors inelul greu, de fier. Ambii soldații din partea cealaltă s-au întors, clipind, smulși din plictiseală. I-am culcat la pământ cu două lovituri de vătrai, prima în tâmpla stângă a gardianului din dreapta, apoi, în tâmpla dreaptă a celui din stânga. Pac, pac.

Nu meritau să li se spună soldați, învinși fiind de un băiat în pielea goală. Unul a căzut în liniște, celălalt, Bilk presupun că era, s-a zvârcolit și a icnit. Pe ăsta l-am înjunghiat în gât. Asta l-a făcut să tacă. Am lăsat vătraiul înfipt în el.

Grajdurile miroseau ca toate grajdurile. Cum ședeam pe întuneric în mijlocul cailor, puteam să mă aflu oriunde altundeva. M-am mișcat fără să scot un sunet, ascultând bocănitul copitelor, fornăielile și smucelile neliniștite ale cailor deranjați, fuga dezorientată a șobolanilor. Am luat câtă funie am fost în stare să car și un cuțit folosit pentru tăierea pieilor. Cercurile de funie îmi zgâriau umărul și spatele în timp ce mă întorceam pe coridoarele întunecate.

Am lăsat funia la ușa episcopului și m-am întors să iau un balot de paie și lampa soldaților. Caii cei mari înhămați la trăsura Papei erau adăpostiți în cușeta cea mai apropiată de ușile grajdului. Cel mai mare dintre ei a făcut un pas în afară când am deschis cușeta, cu capul în jos, părând mai mult adormit decât treaz. I-am așezat priponul în jurul gâtului lui gros și l-am lăsat acolo. Arăta de parcă avea să rămână nemișcat pentru totdeauna sau cel puțin până când cineva i-ar fi dat un motiv ca să se miște din nou.

Am presupus că soldații lui Murillo erau încartiruiți peste noapte, împreună cu cei ai lordului Ajah, în casa milei. La un moment dat, călugării urmau să se pună în mișcare pentru rugăciunea de dimineață. Nu știam când avea să fie asta și nici nu-mi păsa prea mult: aveam de gând să omor pe oricine îmi ieșea în cale. Noaptea părea în continuare ca desprinsă dintr-un vis, probabil că era doar o rămășiță a acelei otrăvi pe care Murillo i-a obligat pe preoți să o strecoare în vin.

Lampa agățată în cârlig arunca umbre înguste pe pereți, formele mâinilor și picioarelor mele. Am îndesat câteva mâini de paie sub streașină, acolo unde am putut să mă cațăr pe burlan sau pe pervaz. Am mai îndesat niște paie între lemnele tăiate, stivuite pentru iarnă lângă peretele frăției. Nu prea are ce să ardă într-o mănăstire din piatră, însă acoperișul este întotdeauna cea mai bună soluție. Și, bineînțeles, camerele pentru oaspeți unde dormea episcopul puneau la dispoziție și mai mult combustibil, cu mai multe tapiserii, mobilă de lemn și obloane. M-am dus în camerele preoților, doi dintre ei în camera din stânga episcopului și trei în cealaltă. Le-am retezat gâturile

în somn, ținându-le mâna pe gură în timp ce înfigeam lama cuțitului de pielărie prin piele, carne, cartilagiu și tendon, prin vene, artere și trahee. Oamenii tăiați în felul ăla scot tot felul de sunete ciudate, ca un burduf ud care se dezumflă, stropșesc totul înainte să moară, însă în încurcătura așternuturilor nu se aude prea tare. Am așternut paie gata să ardă și în camerele preoților.

Pe marele preot, cel care otrăvise cupa de vin pregătită pentru Orscar și pe care am băut-o eu, l-am tăiat. L-am tăiat ca să crape însă i-am crestat și fața și m-am uitat cum răsare carnea pe sub lamă. I-am retezat buzele și i-am scurs albul ochilor și m-am rugat, nu lui Dumnezeu, ci oricărui diavol dispus să-i ia sufletul, să-și ducă rănile cu el în iad.

Când m-am întors în camerele lui Murillo eram din nou îmbrăcat, în purpura sângelui preotului. M-am uitat o vreme la burta lui răsfrântă în pat, o movilă neagră în lumina jăraticului, și am ascultat cum inspiră hârâit și cum scoate aerul cu un sforăit. Era o enigmă. Un bărbat puternic care se putea trezi ușor. Nu voiam să fiu nevoit să-l ucid. Ar fi fost prea mare îngăduința.

În cele din urmă, am ridicat ușor păturile, ca să-i scot la iveală picioarele. I-am strecurat funia pe sub glezne în așa fel încât un metru din ea era pe un picior și un metru pe celălalt. Nodul de spânzurătoare nu e greu de făcut și am folosit bucla ca să-i trag gleznele laolaltă, înainte să le leg strâns. După aceea, am plecat cu roata de funie desfășurând-o în urma mea.

Pe drumul înapoi spre grajduri, am dat foc grămezilor de paie pregătite mai devreme. Odată ajuns la grajduri, am tăiat funia și i-am legat capătul de gâtul unui cal. Înainte să-i fac vânt acestuia, mi-au căzut ochii pe o straiță de cânepă aruncată pe podea, din care erau împrăștiate mai multe piroane negre și lungi. M-am oprit ca să o iau.

Fratele Gains, pe care Burlow îl pusese să țină sub observație mănăstirea, spune că am venit prin cimitir mânând cel mai mare cal din lume și că tot cerul din spatele meu era aprins în roșu și portocaliu, pe măsură ce focul sălta pe acoperișurile de la Sf. Sebastian. Spune că am venit în pielea goală, acoperit de sânge, și că a crezut că eu eram acela care urla, până când s-a apropiat și a văzut expresia sinistră ce-mi pecetluia gura.

Fratele Gains, un om care n-avusese vreodată treabă cu religia, și-a făcut cruce și s-a dat la o parte fără niciun cuvânt când am trecut pe lângă el. A văzut funia întinsă și s-a făcut mic, dându-se în spate, în vreme ce urletele se auzeau tot mai tare și mai pătrunzător. Iar din întunericul nopții, luminat de flăcările de la Sf. Sebastian, și-a făcut apariția târât pe jos episcopul Murillo, lăsând o urmă de sânge și piele pe pietrișul și nisipul de pe poteca cimitirului, în vreme ce oasele îi ieșeau de sub funia care-i lega gleznele rupte.

Am lăsat-o pe Katherine să împartă cu mine noaptea aceea. Am lăsat-o să-i privească pe frați cum se aruncă pe cai și pornesc călare, strigând pe drum către vâlvătaia portocalie din depărtare. A văzut cum l-am legat pe Murillo și felul în care, de groază, uitase agonia gleznelor lui sfârtecate. Și am învățat-o cât de mult poate să dureze până când înfigi treisprezece piroane în țeasta unui bărbat, poc, poc, poc. Cum noaptea se destramă în zi, iar frații se adună din nou, încărcați cu prăzi și relicve, negri de funingine. Frații erau publicul meu, unii fascinați, asemenea lui Rike, cu noua lui cruce de fier în jurul gâtului, cu un cerc roșu de email – roșu pentru sângele lui Hristos. Unii priveau cu groază, alții mai rezervați, însă cu toții erau atenți, până și Nubanezul, pe a cărui față nu se citea nimic în afara unor linii adânci, de tristețe.

— Suntem numai carne și murdărie, le-am zis. Nimeni nu e curat și nimic nu ne poate spăla păcatele, nici sângele nevinovatului, nici sângele mielului.

Iar frații priveau cum un copil învăța ce poate să facă răzbunarea și ce nu poate. Katherine și cu mine ne uitam împreună cum un copil învăța că un simplu piron de oțel poate să rupă în bucăți mintea unui om, făcându-l să râdă ori să plângă, făcându-l să-și piardă niște capacități esențiale, puțină memorie sau ceva din reținerea care-l făceau uman sau dădeau măsura demnității lui. Am lăsat-o pe Katherine să se uite cum un cui bătut poate provoca schimbări atât de profunde, atât episcopului cu capul găurit, cât și băiatului care mânuiește ciocanul. După aceea, i-am dat drumul.

Iar ea a fugit.

Visele aveau să-mi aparțină din nou. Am renunțat la jocuri.

9

M-am trezit în sunetul vocii lui Makin.

— Scoală-te, Jorg!

La Bântuitul, aveam un paj școlit în arta tușitului discret și a creșterii graduale în volum, până când Alteța Sa Regală binevoiește să se miște. Se pare că, în casa lordului Holland, „scoală-te!” era cea mai bună ofertă valabilă. M-am luptat să mă ridic în capul oaselor, îmbrăcat tot în hainele pe care le purtasem și seara trecută, și mult mai obosit decât înainte să cad în pat.

— Bună dimineața și ție, lord Makin.

Tonul meu îi arăta limpede că nu vorbeam serios deloc.

— Miana e aici, a spus el.

— În regulă, am zis și m-am rostogolit jos din pat drept în picioare, încă amețit de somn. Să mergem!

— Nu te razi?

Mi-a întins pelerina culeasă de pe scaun.

— E noua modă, am răspuns și am ieșit pe coridor, pe lângă gărzile postate la ușă. La stânga sau la dreapta?

— La stânga. E în camera albastră.

Și da, lordul Holland avea o cameră întreagă de mărimea naosului unei biserici, dedicată în totalitate culorii albastre.

Miana ședea acolo, palidă și drăguță, cu mâinile împreunate peste burtă. Marten era lângă ea, sprijinit într-un toiag, cu fața neagră de vânătăi. În partea din spate a încăperii, zece oameni din garda mea, cu pelerinele legate cu vierul Ancrath din argint, ședeau adunați în jurul unui cufăr negru. Sir Riccard era împreună cu ei.

Am traversat camera și am înconjurat-o pe Miana cu brațele.

Aveam nevoie să o ating cu mâinile după ce fusesem închis într-un vis cu mâini care nu erau ale mele și care încercaseră să o ucidă. Și-a lipit capul de obrazul meu, fără niciun cuvânt. Mirosea plăcut. Nimic special, doar plăcut. Makin a intrat după mine și a închis ușa.

— L-am văzut pe asasin, am spus. Un bărbat alb, trimis de Vatican sau făcut să pară astfel. Te-am văzut cum îl omorai. Pe tine și pe Marten, am continuat înclinând din cap spre acesta, pentru că el știa foarte bine ce însemna asta pentru mine.

Miana și-a ridicat privirea spre mine, ochii măriți de surpriză începând să se îngusteze de tulburare, chiar de îndoială.

— Cum?

— Cred că a folosit magia visului ca să arunce tot castelul în somn, chiar și pe trolii de dedesubt. Când folosești astfel de metode și-ți risipești puterea atât de nepăsător, devii vulnerabil în fața altora cu astfel de abilități. Poate ceva de la Sageous s-a transmis la mine atunci când l-am omorât. În orice caz, știi că visez urât, am ridicat eu din umeri. E mult mai ușor să cazi pradă farmecelor dintr-un coșmar decât dintr-un somn nevinovat.

N-am spus nimic despre Katherine. Nu mi s-a părut înțelept să-i aduc aminte că o altă femeie îmi umplea nopțile.

Marten a scos la iveală un sul de hârtie, trei monede de aur și un inel cu sigiliu:

— Am găsit astea asupra lui.

Inelul avea o gravură în montură de argint, un carneol lucrat cu un instrument complicat, sigiliul papal cu o linie. Îi conferea celui ce-l purta o autoritate asemănătoare cu aceea a unui cardinal. L-am lăsat să cadă înapoi în palma lui Marten și am luat sulul de hârtie.

— Un mandat pentru moartea ta, Miana.

— A mea!

Era mai mult scandalizată decât înfricoșată.

— E frumușel.

Scribul îl decorase foarte elegant și nu se zgârcise cu foițele de aur. Muncise cel puțin o săptămână la el.

— Se prea poate să fie falsuri, dar mă îndoiesc. Deranjul falsificatorilor ar fi mai mare decât orice câștig. Și, în afară de asta, Papa ar avea motive întemeiate.

Miana a făcut un pas înapoi cu ochi înflăcărați.

— Motive întemeiate! Ce ofensă am adus eu vreodată bisericii? A întrebat împreunându-și brațele și mai strâns.

— Ca să mă pedepsească pe mine, draga mea, am spus întinzând mâinile în semn de recunoaștere a vinovăției. Se pare că, în cele din urmă, Vaticanul a făcut legătura dintre mine și jaful de la Sf. Sebastian și, mult mai important pentru ei, a făcut legătura cu mutilarea episcopului Murillo Ap Belpan.

— Dar tu ești stăpân peste Belpan acum. Granița aceea a dispărut.

Furia îi întuneca judecata.

— Probabil că partea cu „episcopul” i-a înfuriat, am spus.

— Atunci, mandatul ar trebui să fie pe numele tău! A spus Miana.

— Biserica nu privește cu ochi buni uciderea regilor. E împotriva convingerilor sale legate de dreptul divin. Mai degrabă m-ar plesni peste mână și mi-ar cere să fac penitență. Dacă asta nu funcționează, atunci poate c-aș muri de febră în toiul iernii, dar niciodată ceva atât de evident ca un asasin plătit.

— Ce vom face? A întrebat Marten.

Își păstra calmul în voce, dar cred că dacă i-aș fi spus să ia zece mii de oameni și să asedieze Roma ar fi plecat fără să întrebe nimic.

— Cred c-ar trebui să deschidem cufărul, am zis. Sper că i-a dat cuiva prin cap să aducă și cheia.

Miana a pescuit piesa grea de oțel de sub fustele ei și mi-a așezat-o în palmă, încă păstrând căldura ei. Am făcut semn gărzilor să se dea la o parte și am băgat cheia în lacăt.

— E un fel de armă? A întrebat Makin, așezat acum lângă Miana, cu brațul petrecut în jurul ei.

— Da, am răspuns. Un fel de armă.

Am dat capacul pe spate. Monede de aur, stivuite și legate în fișicuri, ajungeau până aproape de capac, o mare de monede, îndeajuns pentru a cumpăra de zece ori reședința lui Holland.

— Asta, a făcut Makin lăsând să-i cadă brațul de pe umărul Mianei în timp ce se apropia, e o grămadă de aur.

— Doi ani de taxe adunate de la șapte națiuni, am răspuns.

— O să-ți angajezi propriii asasini? A întrebat Marten.

— Poți să angajezi o armată cu aurul ăsta. Una foarte mare, a spus Makin, aplecându-se atât de mult, încât lumina reflectată îi făcea fața să pară aurie.

— Nu.

Am închis înapoi capacul, iar Makin a tresărit.

— Vei construi catedrala, a făcut Miana.

— Lăudat fie Domnul pentru femeile istețe! Băiatul ăla pe care-l dospești pentru mine acolo va fi strașnic de inteligent.

— Construiești o catedrală? A întrebat Makin clipind.

Marten a rămas tăcut. Marten avea încredere în judecata mea. Prea multă încredere, câteodată.

— Un act de căință, a explicat Miana. Jorg are să-și cumpere cea mai scumpă indulgență din istorie.

— Și bineînțeles că Papa este obligat prin tradiție și prin datoria lui să asiste la sfințirea oricărei noi catedrale, am adăugat.

Învârteam între degete una dintre monedele din aur ale asasinului. Cuvântul indulgență mușca de la hotarul mândriei mele.

— Jorg!

Miana a mijit ochii spre mine, știind cum gândesc. A știut de la bun început și s-a străduit să mă facă să mă răzgândesc, cu ajutorul diplomației.

Papa se holba la mine de pe aurul Vaticanului. Aur pătat de sânge pentru copilul meu și pentru soția mea. Pius CXII. Când ești înfățișat gras pe o monedă înseamnă că ești de-a dreptul enorm. Am ridicat moneda ca s-o studiez.

— Nu-ți face griji, draga mea. O să joc cinstit. Când va veni să vadă catedrala pe care am construit-o pentru ea, am să-i mulțumesc pentru asta. Numai un nebun ar fi în stare să amenințe Papa…

— Și ce îl va opri pe un alt asasin să vină câtă vreme ești plecat? A întrebat Miana.

— Nimic.

Niciodată nu e o idee prea bună să tachinezi o femeie când i se apropie sorocul, cu atât mai puțin pe Miana, în orice situație, decât dacă vrei să ți-o iei înapoi și mai rău. A venit spre mine cu pumnii ridicați.

— Tu o să vii cu mine, am zis repede, dându-i ocol lui Makin.

— Tu ai spus că nevestele nu pot să vină!

Miana stăpânea, din fragedă pruncie, arta privirilor periculos de ucigașe.

— Tu ești acum sfătuitorul meu, am strigat retrăgându-mă spre ușă, de vreme ce niciuna dintre gărzile mele nu găsea de cuviință să sară în apărarea mea.

Asta a potolit-o îndeajuns cât s-o oprească din drumul spre mine și s-o facă să-și coboare mâinile.

— Nu pot călări în halul ăsta, a spus.

— Poți merge într-una dintre căruțe. Fiecare pluton are câte o căruță pentru echipament.

— Ei bine, zdruncinăturile o să-l facă pe copil să iasă mai repede.

După voce era supărată, dar părea că ideea îi surâde.

— Deci o să fiu zgâlțâită într-o căruță hodorogită și târâtă prin jumătate de imperiu?

— Marten îți va ține companie. Nu e în stare să călărească, am răspuns.

— Marten? Acum poate să vină oricine?

— Ca sfătuitor! Am ridicat eu din nou mâinile. Makin, spune-le lui Keppen și lui Grumlow că se pot întoarce la Bântuit.

Nu cred că pe Keppen l-ar fi deranjat câtuși de puțin să lipsească de la Adunare, iar Grumlow avea o femeie pe undeva prin orașul Hodd cu care ar fi preferat să-și petreacă timpul.

— Rămâne stabilit deci, am zis, frecându-mi mâinile una de alta, în timp ce aruncam o privire spre albastrul rău prevestitor al încăperii. Haideți să mergem și să-l facem fericit pe episcopul Gomst!

Am plecat în grup de la reședința lui Holland. Gorgoth căra cufărul și mi-a făcut plăcere să constat că până și brațele lui se luptau cu greutatea aurului. Lordul Holland, nevastă-sa și suita lor s-au înghesuit în jurul nostru încă de la primele trepte până la porțile proprietății. Makin era cel care dădea toate răspunsurile și împărțea complimente, de vreme ce rămășițele visului încă îmi amărau ziua. Ajunși la porți, Marten i-a arătat Mianei una dintre căruțe, un vehicul inconfortabil, dar funcțional. S-a întors imediat, Sir Riccard sărind în ultima clipă, ca să evite întâlnirea cu burta ei.

— Lord Holland! L-a oprit ea pe om în mijlocul drumului, vreau să vă cumpăr trăsura personală.

Am lăsat-o pe Miana să încheie afacerea, sub supravegherea lui Marten, Riccard și a opt dintre cei zece oameni care au însoțit-o de la Bântuit încoace. Rike, Grumlow, Keppen și Kent au venit cu noi, în timp ce îi conduceam spre catedrala pe jumătate construită din orașul Hodd. Gomst a pomenit că intenționau să o boteze Inima Sacră , după numele unei catedrale legendare care existase pe vremuri în orașul Crath. După mine, Sf. Gheorghe mi se părea un nume la fel de bun.

I-am lăsat pe frați între zidurile unei săli mari, umbrite de coloanele uriașe, pregătite să susțină acoperișul pentru un deceniu și mai mult chiar. Câțiva clerici, băieți de cor și unii dintre cei mai devotați și bine îmbrăcați cetățeni din orașul Hodd îi cercetau cu o curiozitate nedisimulată. Gorgoth a

coborât încărcătura din spinare, a pus un picior pe capac și a aruncat o privire în urmă, făcându-i pe mai mulți băieți de cor să o ia la sănătoasa.

Un prelat de serviciu m-a condus în marele vestibul, unde își amenajase Gomst biroul, cel mai probabil pentru că încăperea avea acoperișul terminat. S-a ridicat din spatele biroului ca să mă întâmpine. După cum arăta, dormise chiar mai rău decât mine. Gomst a arătat mereu mai bătrân decât anii pe care îi avea, însă acum anii atârnau pe el ca niște lanțuri nevăzute.

— Spune-mi că faci treabă bună aici, părinte Gomst.

Și-a înclinat capul fără să scoată o vorbă. În cei șase ani de când ne-am regăsit pe drumul acela, înainte să apară strigoii, firele albe din barbă începuseră să cucerească și părul negru din cap.

— Ți-am adus suficient aur ca să termini catedrala. Vreau câți oameni poți aduce să lucreze la zidurile astea ceas de ceas și zi de zi.

Gomst și-a ridicat fruntea încruntată, gata să spună ceva.

— Duminica se pot odihni, am adăugat.

— Crezi că bisericile și credința ne vor apăra de Regele Mort? A întrebat Gomst.

— Tu nu, episcopule?

Mă gândeam c-ar fi fost bine ca măcar unul dintre noi să creadă asta.

A tras adânc aer în piept, ațintindu-și spre mine ochii strălucitori și închiși la culoare.

— E mult mai simplu să ai credință când ești doar unul din turmă. Cu cât mă apropii de vârful acestei scări înalte căreia îi spunem biserica Romei… cu cât sunt mai aproape Marea Sfântă unde vorbește Dumnezeu… cu atât mai puțin îl aud, cu atât mai departe îl simt.

— E bine că mai păstrezi niște îndoială în tine, Gomsty. Oamenii care au certitudini despre tot… în fine, poate că nu sunt oameni.

Gomst a făcut câțiva pași din umbră spre lumina lămpii și mi s-a părut că-l vedeam pentru prima dată, suprapunându-se peste amintirea altui episcop, unul mult mai sigur de drumul și de drepturile lui. M-am întrebat oare câtă vreme îl ascunsese umbra lui Murillo privirii mele pe Gomst. În cel mai rău caz, se făcea vinovat de loialitate față de regi netrebnici, de o minte

îngustată de viața la Curte și de infatuare. Nu era vorba de o crimă capitală, așa cum erau vechile crime.

— Îți aduci aminte de strigoii de pe drum, părinte Gomst?

A dat din cap.

— Mi-ai spus să fug, să te las singur acolo. Și când au venit, ai început să te rogi. Credința îți era scut. I-am înfruntat împreună, tu și cu mine, toți frații mei au rupt-o la fugă.

Gomst a surâs amar.

— Eram într-o cușcă, dacă ți-aduci bine aminte, altfel aș fi fugit și eu, cot la cot cu ei.

— N-o să știm niciodată, nu? I-am oferit eu strălucirea propriului zâmbet, încrețindu-mi cicatricile țepene ale arsurii de pe obraz. Toți bărbații sunt niște lași. Poate că n-am fugit în ziua aia, dar am fost întotdeauna un laș, niciodată mai curajos decât imaginația mea.

Am scos de la centură ordinul pe care trebuia să-l semneze pentru a confirma faptul că biserica acceptă cufărul meu cu aur. Gomst și-a întors privirea spre el.

— Aș fi fugit dacă n-ar fi fost cușca aia.

S-a cutremurat. L-am bătut cu mâna pe umăr:

— Și iată-mă aici, cum îți construiesc o nouă cușcă, părinte Gomst, cu doar patruzeci de mii de gologani.

Ne-am așezat apoi, părintele Gomst și cu mine, și am băut o bere slabă, pentru că apa din orașul Hodd abia dacă este bună pentru spălat.

— Iată-mă, așadar, Gomsty, cu o cutie plină de metal strălucitor, cum fac să se ridice o catedrală. Făcând-o pe însăși Papa să iasă din Roma și să vină la mine în prag.

Episcopul a înclinat din cap, după care și-a șters o dâră de spumă de pe mustață.

— Vremurile se schimbă, Jorg. Oamenii se schimbă.

— Și cum crezi că am făcut rost de cufărul meu cu aur? Punându-mi toată voința într-o lamă ascuțită și adăugând o măsură nesănătoasă de hotărâre.

Am sorbit o gură din carafă și am continuat:

— Când începi să miști piesele importante pe tabla de joc, lumea pare mai mult ca niciodată un joc. Iluzia aceea cum că cei din vârf știu ce fac, sentimentul pe care îl au unii oameni, cum că lumea e un loc sigur, solid și bine organizat, ei bine, iluzia aia se evaporă atunci când noi suntem cei care stăm în vârf, care

facem și dregem. Nu mă îndoiesc că, pentru fiecare pas pe care îl faci către Roma, Dumnezeu pare să facă alți trei înapoi.

Lui Gomst i-a tremurat cupa în mână, iar încheieturile lui mari și urâte s-au albit.

— Ar trebui să ai mai multă grijă de comoara aia, Jorg. Rege Jorg. Triplează gărzile.

— Da?

Nu mă prindeam ce voia să spună. Transpirația îi lucea pe frunte.

— Am... am auzit zvonuri, de la episcopi, de la călugării care ne vizitează, de la preoții călători...

— Spune-mi.

— Papa știe. Nu de la mine. Spovedania ta rămâne între noi. Dar știe. Se spune că va trimite pe cineva, zise, apoi a pus cupa zdrăngănind pe masă. Păzește-i pe cei pe care-i iubești.

M-am uitat întrebător la Gomst, care m-a luat prin surprindere după toți acești ani. Mă știa de mai multă vreme decât oricare alt om cu care mă sfătuiam. După ce mi-a dat foc câinelui, tatăl meu l-a chemat pe Gomst să mă instruiască. Se gândea probabil că religia avea să mai întărească lecția. Sau poate că din cauza ciocanului, acela cu care aproape că l-am ucis când a început să dea foc, a crezut că aveam nevoie să fiu educat în dreptul divin. O fi judecat că, poate, dacă mă gândeam că Dumnezeu ședea în spatele lui, data viitoare n-aveam să mai ridic atât de repede ciocanul împotriva lui. Oricare ar fi fost motivul, a lăsat bunăstarea mea spirituală în cârca fratelui Gomst, pe când aveam doar șapte ani. Sau cel puțin a cerut unui preot din Castelul înalt să se ocupe de asta. Se poate să fi fost mama cea care a ales clericul care să ocupe acel post.

Pare ciudat, dar Gomst m-a văzut crescând mai multă vreme decât propria-mi mamă, mai mult timp decât Makin sau Nubanezul sau Coddin. M-a văzut trecând prin mai mulți ani decât oricare din ei, chiar și decât tatăl meu.

— Omul Papei a venit deja, părinte Gomst. În urmă cu două nopți. N-o să mai plece. Miana va veni cu noi la Adunare. De fapt, dacă îți joci cărțile cum trebuie, poți să călătorești împreună cu ea în trăsura lordului Holland, imediat cum reușește să o ia.

— Eu...

— Tu trebuie să fii la poarta de vest peste două ore. Atâta timp ai la dispoziție ca să dai frâu liber preoților pe proiectul acesta. O să vreau să văd progrese serioase pe când ne vom fi întors. Spune-le de unde vine aurul. Spune-le că, dacă mă întorc de la Adunare și tot nu sunt împărat, n-o să am deloc chef de justificări.

10

Cincizeci de cai sunt în stare să ridice mult noroi în jur. Din moment ce vremea se-ndrepta tot mai mult spre toamnă, iar cavaleria noastră era de șapte ori mai mare, am lăsat un râu de noroi. Căruțele, aflate în partea din spate a coloanei, se strecurau prin el, cu roțile mai mult alunecând, ca niște sănii. Se vede treaba că astfel era mult mai confortabil decât să salte peste brazde. De fapt, dacă trebuie neapărat să călătorești cu o căruță, e recomandat să ai o armată călare care să netezească drumul înaintea ta.

— Ei bine, asta-i plăcut, am spus.

Și chiar era cât se poate de plăcut pentru o căruță. Lordul Holland plătise ca să aibă aceleași detalii îngrijite în interiorul căruței la fel ca acasă. Exteriorul fusese și el bine lucrat, însă stratul gros de noroi îl ascundea în întregime.

Gomst a strănutat și s-a scotocit în căutarea cârpei de șters nasul. Episcopul se pricopsise cu o răceală pe drum. Ca preot, obișnuia să-și șteargă nasul cu mâneca neagră a veșmântului. Se vede treaba că episcopii aveau alte standarde.

— Mă mir că n-ai vrut să navighezi, Jorg, a spus.

— M-am gândit la asta.

O călătorie de trei mii de mile pe mare ar fi scurtat distanța pe uscat de la cinci sute de mile ușor de parcurs la o sută prin munți. Dar oricât de mult mi-ar fi plăcut noua mea navă amiral, nu mă puteam convinge că era un plan bun.

Osser Gant ședea lângă episcop, răcit și el. Doi bătrâni care strănutau și scuipau cot la cot. Miana, Marten și cu mine ședeam vizavi, cu fața spre direcția drumului. Mă înghesuisem înăuntru ca să arunc o privire și mi-am pus picioarele murdare de noroi pe covor.

— Ai nevoie de o doică și de o moașă, am spus. Un episcop, un șambelan și un general n-o să-ți fie de prea mare ajutor când îți vine sorocul.

— Am trei doici și două moașe bune, m-a fixat Miana cu una dintre privirile ei. Jenny și Sarah sunt acasă, la Bântuit. Nu mă așteptam să fiu luată pe sus spre orașul Hodd și apoi târâtă la Adunare!

— Trebuie doar să găsim înlocuitoare pe drum, i-am spus.

— Niște orfane și vagabonde. Fete de la fermă pricepute să aducă pe lume vaci și oi?

Femeile nu au cum să fie rezonabile atunci când sunt pe cale să dea naștere unui copil. Aveam încă propriile îndoieli legate de respectivul proces. Se părea că avea să fie la limită și mă bucuram că nu trebuia s-o fac eu.

— Și țăranii fac copii, Miana. O grămadă. Dar nu, nu o fată de la fermă. Vom călători prin Teutonia. Sunt cel puțin semicivilizați, așa mi s-a spus. Ne vom opri la unul dintre nobilii de acolo și-l vom face să ne ofere voluntare câteva femei cu o îndemânare și experiență corespunzătoare.

M-am uitat afară prin grilajul ferestrei, nerăbdător să mă aflu înapoi afară. Dacă stăteam chiar și un minut în căruță, îmi era de ajuns. Mi se părea un schimb onest să las băncuța căruței, cu toate pernele ei moi, pentru șaua lui Brath, mai ales că mă alegeam și cu o priveliște în locul fețelor lui Gomst și a lui Osser și cu aer curat în loc de strănuturile și fornăielile lor. Afară, depresiunile din Gelleth rămâneau în urmă, verzi și încântătoare, câmpuri largi, brăzdate când și când cu fâșii de pădure împestrițate în culorile toamnei. Nu se vedea niciun semn al prăpădului pe care-l provocasem în nord, la Castelul Roșu.

Drumul ne-a dus prin Gelleth sub imperiul păcii și avea să ne poarte prin Attar, ca să trecem peste Rhyme, în orașul Honth.

De acolo, căpitanul Harran intenționa să ne conducă de-a lungul râului Danoob, printr-o jumătate de duzină de regate teutone, până aveam să ajungem în Vyene. O călătorie care putea să dureze ceva mai mult de trei săptămâni. Am fi putut să scoatem un timp mai bun și să călătorim mai ușor pe o barjă, odată ce ajungeam la Danoob, însă, cu trei sute de cai la bord, împreună cu călăreții lor, cele mai multe barje aveau tendința să se scufunde, iar fără ei la bord, orice barjă care m-ar fi dus prin Teutonia s-ar fi scufundat cu siguranță. Tatăl meu încheiase o mulțime de alianțe cu regatele teutone, cu Scorron în mod

special, iar Teutonia nu agrea ideea ca regatele de coastă să se unească la vest de ele.

— Jorg? A venit lângă mine Miana.

— Poftim?

A suspinat împreunându-și mâinile micuțe în jurul burții.

— Da, am ghicit răspunsul.

Părea să îi fie pe plac. A dat din cap și s-a întors să vorbească cu Marten.

N-avea să treacă mult timp până când și el va vrea să iasă de acolo. Câteva zile încă, până când îi treceau vânătăile, poate ceva mai mult, pentru că nu mai era tânăr, după care va dori să călărească. Nu-mi dădea pace gândul – poate vinovăția – că eram atât de dispus să o abandonez în orice moment pe Miana. Se presupunea că trebuia să-mi petrec timpul cu ea, dar n-o făceam. O plăceam mult, dar nu într-atât de mult cât să petrec trei săptămâni în căruță cu ea. Mă întrebam dacă vreun bărbat era dispus să petreacă trei săptămâni așezat lângă nevasta lui. Ar fi fost oare vreo diferență dacă eu aș fi fost cel care a ales-o? Dacă m-ar fi ales ea? Dacă nu era Katherine lângă mine?

— Și la ce anume te gândești, Jorg? M-a întrebat ea.

Și-a fixat ochii întunecați asupra mea. Nu erau negri, mai mult verzi, ca frunzele în lumina lunii. Până atunci, nu băgasem de seamă ce culoare au. E tare curios cum te surprinde câte ceva și când anume alege s-o facă!

— Mă gândesc c-ar trebui să-mi scot ghetele murdare din căruța asta elegantă și să verific dacă nu cumva Harran greșește drumul.

N-a spus nimic, dar i-am observat dezamăgirea în colțurile gurii. Am ieșit afară simțindu-mă mai puțin rege. Viața poate fi destul de complicată, chiar și atunci când nu încearcă nimeni să te ucidă.

Am călărit o vreme, posomorât, pe lângă căruță. A început să cadă o ploaie slabă, neobișnuit de caldă și îndeajuns de ușoară pentru ca vântul să-mi arunce stropii în față în orice direcție îmi îndreptam capul. Makin călărea cu zâmbetul lui obișnuit, scuipând în ploaie și ștergându-și apa de pe gât.

— Grozavă vreme!

— Oamenii care vorbesc despre vreme ar face mai bine să recunoască de fapt că n-au nimic de spus și că le place doar să se audă.

Zâmbetul lui Makin s-a lărgit.

— Nu crezi că pomii arată minunat în perioada aceasta a anului?

L-am bănuit că luase un praf de cuișoare, de vreme ce mirosul lor părea că-l însoțește de câteva zile.

— Știi de ce-și schimbă frunzele culoarea, Makin?

Copacii arătau spectaculos. Pădurea creștea în jurul nostru pe măsură ce înaintam, iar coroanele pomilor explodau de culoare, de la roșu aprins până la arămiu învăpăiat, un foc autumnal ce se răspândea sfidând ploaia.

— Nu știu, a răspuns. De ce-și schimbă culoarea?

— Înainte ca un copac să arunce o frunză, o umple de toate otrăvurile de care altminteri nu ar putea scăpa. Roșul de acolo e, de fapt, pielea unui bărbat mânjită de vene sparte după ce un asasin i-a condimentat mâncarea cu un cui. Otrava se împrăștie în el înainte să moară.

— N-am știut niciodată că moartea poate să fie atât de încântătoare, a insistat el neobosit.

O vreme am călărit în liniște, iar eu mă întrebam dacă oamenii sunt frunzele lumii. Dacă, pe măsură ce înaintam în vârstă, lumea ne umplea cu otrăvurile ei, în așa fel încât, ajunși bătrâni și plini ochi de fierea cea mai amarnică, puteam să cădem în iad și să luăm cu noi totul. Cine știe, poate că-n absența morții lumea s-ar sufoca în propriul ei rău. Nordicii, oamenii lui Sindri, își imaginau că un copac, Yggdrasil, stă în mijloc și totul, chiar și lumile, atârnă de ramurile lui. Odată cu Sindri veneau și poveștile despre Elin, sora lui cu părul ca laptele, înaltă, cu ochii deschiși la culoare. Vino la mine la iarnă, spusese ea. I-am remarcat ochii în clipa în care am întâlnit-o. Ochii Mianei, după trei ani. Un copac poate că stă în centrul lumii unui bătrân. Totuși, de fiecare dată când îmi întorceam fața spre centru, vedeam o femeie. Cei mai mult bărbați pățesc asta.

Trei zile mai târziu, soldații lordului Redmal au ridicat barierele și ne-au lăsat să trecem granița în Attar. Bunicul lui Redmal construise o fortăreață peste drum, în urmă cu cincizeci

de ani, ca să le arate celor din Gelleth că nu sunt bineveniți. Meri Gellethar a culcat-o la pământ într-o bătălie, în urmă cu un deceniu, înainte să-l fac praf și pulbere otrăvită. Soldații din Attar umpluseră acum ruinele fortăreței și priveau cu nedisimulată venerație trecerea Gărzii Gilden.

Pe hartă, Attar părea un pământ ușor de cucerit, însă Motorul Răului se învârte și se tot învârte în Nathal, așa cum a făcut-o de zece secole, iar nordul Attarului este o pustietate. Mi s-a spus că nu otrava sau boala îi țineau pe oameni la depărtare de Nathal și de pământurile din jurul lui, ci doar o presimțire, doar certitudinea că nimic nu era în regulă acolo.

Ne-a luat o zi să traversăm ținuturile deluroase Attar, unde aveau viță de vie pe pantele sudice și cultivau strugurii din care fermenta Sângele lui Attar, un vin care se regăsea pe multe mese regale. La marginea viilor, acolo unde dealurile deveneau mai blânde și făceau loc câmpurilor de tabac și micilor ferme, Kent cel Roșu venea spre noi călare, înapoi din avangarda coloanei, cu vești.

— În față mai e o coloană de gardă, sire, a spus el pe cât de umil și de loial se putea.

Cred că lui Kent îi plăcea să fie cavaler mai mult decât orice pe lume și, prăjit cum era, cu vocea aia răgușită și înfricoșătoare, era cel mai nimerit să fie brațul regelui pe care să-l trimiți în mijlocul problemei ca să-i pună capăt.

— Nu e ultima pe care o vom întâlni, presupun. Cine sunt?

A făcut o pauză și am știut pe dată. Cine altcineva putea să fie? Stăpâneam fiecare palmă de pământ la est de noi, până la malul mării.

— Sunt din Ancrath, o gardă de o sută.

Voturile din Ancrath și Gelleth erau amândouă în mâna tatălui meu.

M-am gândit din nou la frunze căzătoare, întrebându-mă dacă nu venise vremea unui alt bătrân, plin până la buză de otravă, să facă ultimul salt.

11

Povestea Chellei

Cinci ani de marș forțat înainte și înapoi. Cinci ani de agitație, ca să ducă la îndeplinire poruncile Regelui Mort. Mereu la limită, pe cât de departe putea cineva să se afle și totuși să rămână în

imperiul lui. Chella a petrecut cinci ani trecând prin noroi și rahat, ca să crească îndeajuns în ochii Regelui Mort pentru a o chema la Curte și a-i cere socoteală pentru eșecul ei. Iar ea a venit plină de nerăbdare, alergând prin imperiul fărâmițat doar ca să se înfățișeze judecății lui, doar ca să stea în fața cruzimii moroiului, iar Regele Mort să o privească din trupul în care se statornicise cel mai profund. Cinci ani irosiți – fiecare din vina lui Jorgancrath.

— Există un motiv pentru care trebuie să-ți fac rău.

Chella s-a plimbat în jurul coloanei de piatră, mergând ușor în cerc, ca să-și ascundă enervarea. Tânărul a urmărit-o cu ochii până când coloana a ascuns-o privirii sale. A auzit zdrăngănitul lanțurilor în timp ce el își întindea gâtul ca s-o vadă întorcându-se. Avea ochi albaștri, la fel ca mulți dintre bărbații ăștia din Brettan, și se uita la ea la fel cum se uita la acul de fier pe care ea îl ținea între degetul mare și cel arătător.

— Unde e Sula? A întrebat el din nou.

În cele câteva petice neacoperite de noroi, se vedea părul blond, o claie aurie. El i-a întâlnit privirea printre pletele acoperite de praf și sânge. Strigoii mlaștinii îl luaseră pe el și pe o femeie în apropierea Mării Reed, în timp ce Regele Mort înainta. Emblemele de pe uniforma lui l-au trădat ca fiind jurat al cerului și l-au făcut să ajungă la acest interogatoriu.

— Kai, a spus Chella cu vocea blândă, în timp ce s-a apropiat rapid și a înfipt acul cinci centimetri în interiorul coapsei lui. Kai Summerson, a adăugat, cu buzele atât de aproape de urechea lui, încât părul blond a început să o gâdile. Trebuie să renunți la legăturile astea afective.

El și-a încleștat dinții, fălcile pulsând de tensiune. O clipă mai târziu, și-a ridicat din nou privirea.

— Unde…

Chella a scos acul.

— Durerea îți aduce aminte ce e important. Cel mai important lucru este că nu am prea mult timp de pierdut cu tine și, dacă nu ai de gând să cooperezi cât mai iute, am să te dau înapoi pe mâna strigoilor și-am să-i las să te mănânce bucată cu bucată. Al doilea lucru important este că ești în viață, iar durerea nu este singurul lucru pe care îl poți simți. Îți ofer o șansă rară. Putere, plăcere, un viitor.

— Unde este S…

Chella l-a pălmuit, atât de tare, că a durut-o mâna.

— Aici.

Nu trebuia să spună nimic. Doar a tras de firul care o lega de fiecare dintre cei întorși.

Sula a făcut un pas din umbră, intrând în raza privirii lui Kai. Strigoii n-o lăsaseră prea frumoasă. Carnea și pielea îi atârnau ca o zdreanță udă, scoțând la iveală osul maxilarului, falca, dinții rupți și ciotul negru al limbii. Fata cea moartă îl privea pe Kai lipsită de curiozitate. El și-a ținut respirația, suspinând adânc din pricina unei dureri mai profunde decât cea pe care i-o provocase acul. Poate că ea fusese iubita lui. Cu siguranță, mai mult decât o pasiune trecătoare.

— Sula? A spus, iar lacrimile i-au împăienjenit privirea.

— Oh, maturizează-te odată! izbucni Chella cu o voce plină de plictiseală și de nerăbdare, deși știa că niciuna nu-i era de folos ca să-l facă să se întoarcă. E moartă. Tu nu ești. Poți să-i accepți moartea și să-ți găsești o nouă cale sau poți să i te alături. Lumea se schimbă. Ai de gând să te schimbi și tu odată cu ea, Kai?

Chella a plesnit din degete spre Sula, iar cadavrul s-a prăbușit dizgrațios, aerul ieșind cu un râgâit din stomacul care se încolăcea.

— Mai este „iubita ta”, Kai? Oare iubirea adevărată supraviețuiește acolo unde carnea putrezește? Ce a însemnat ea pentru tine? O față drăguță, o finalizare rapidă și gâfâită? Nu e pic de romantism în moarte, Kai, iar moartea este cealaltă fațetă a monedei noastre, a spus Chella și și-a trecut degetele prin părul lui blond. Nu suntem decât carne pe oase, așteptând să putrezim. Găsește-ți plăcerea unde vrei, chiar te rog, dar n-o împopoțona cu dulcegării și promisiuni. Nu mai ai nimic de care să-ți atașezi loialitatea, Kai. Renunță!

Chella l-a prins de încheietură mai jos de cătușe și i-a înfipt acul în palmă, printre degetele încleștate. El a urlat atunci, jumătate înjurătură, jumătate țipăt, începând să cedeze. În curând, nu va mai fi decât țipăt.

— Ce-ce vrei? A șuierat cuvintele dindărătul dinților încleștați.

— Eu? Eu vreau ceea ce ar trebui să vrei tu, a răspuns Chella. Eu vreau ceea ce Regele Mort vrea ca eu să vreau. Regele Mort n-are ce face cu devotamentul tău, el nu cere decât să faci ceea

ce-ți spune el să faci. Iar atunci când nu ne cere să facem nimic, timpul ne aparține doar nouă.

Chella a scos acul, lingând sângele de pe el. Și-a strecurat cealaltă mână peste coastele lui Kai și mușchiul tare al stomacului, alunecos de la transpirație.

— Ce vrei de la mine? A întrebat el.

Nu e prost deloc. Mai mult, e un supraviețuitor – ba chiar un supraviețuitor gata să facă orice e nevoie. Manevrează-l ușurel totuși, pas cu pas.

Chella și-a coborât mâna. Până și supraviețuitorii se pierd dacă le arăți prea mult din cărare deodată. E un drum spre iad care e pavat cu bune intenții, însă e foarte lung. Calea mai scurtă e pavată cu acel soi de ignoranță la care excelează oamenii deștepți care pur și simplu nu vor să știe nimic.

— Ai niște talente care sunt foarte rare, Kai.

— Regele Mort vrea să recruteze acum jurați ai cerului?

— Jurați ai cerului, ai pietrei, ai focului, ai mării. La fiecare cuvânt, Chella îl împungea în coaste. Cu toții sunt jurați, iar bărbații care pot jura o dată, pot jura din nou. Suntem la fel, tu și cu mine, noi ne înălțăm și ajungem în alte locuri. Ce crezi tu că sunt necromanții, Kai? Monștri?

— Chestii moarte?

— Tu ești mort. Toată lumea știe că necromanții se ridică din morminte.

Chella s-a apropiat aplecându-se spre el, atât de aproape, încât el ar fi putut să o muște de gât, dacă voia, iar buzele ei erau din nou în urechile lui.

— Jurații morții.

În doar cinci ani, Regele Mort evoluase de la o simplă complicație în arta necromanției la o forță capabilă să schimbe lumea. Acum nu mai făcea schimb cu necromanții, nu mai manipula, acum îi dirija sau, pur și simplu, îi îngrozea ca să-i ducă la îndeplinire voința; Era stăpânul lor. Acum nu mai urmărea din Tărâmurile Pustii, cercetând viața prin ochi morți acolo unde cădeau, vorbind prin buze de hoit, ci sălășluia în lumea viilor în trupuri furate, mergând oriunde își dorea. În jurul lui crescuse o adevărată armată. Hoiturile țâșniseră dintr-o fântână necunoscută a groazei, locotenenți pentru hoardele lui de morți.

Câtă vreme Chella lâncezise, Regele Mort și-a sporit nemăsurat puterea. Convocarea lui la Curte putea însemna ori sfârșitul oribil al micii și întunecatei povești a existenței sale, ori un nou început. Avea de gând să se prezinte împreună cu Kai, drept ofrandă. Carne proaspătă. Necromanții erau o raritate până și în rândul forțelor Regelui Mort. Aducerea darurilor avea să răspundă chemării lui, dar și pentru eșecurile ei în ceea ce-l privește pe tânărul Ancrath – care, la rândul lui, și-a sporit nemăsurat și total neașteptat puterea.

12

CU CINCI ANI ÎN URMĂ

Izvoarele Carrod put. Nu e putoare umană, de resturi și putregai, ci o agresiune chimică a simțurilor, duhoarea sulfuroasă a oului clocit combinată cu miasme mult mai ascuțite, numai bune să dai ochii peste cap și să-ți cadă nasul de la ele.

— Pricepi acum de ce drumul ocolește atât, ca să vină dinspre vest în bătaia vântului, a spus Lesha.

— De ce și-ar dori cineva să trăiască aici? A întrebat Sunny.

Bună întrebare. La drept vorbind, apa devenise o raritate pe măsură ce ne continuam drumul spre nord, prin tărâmurile pustii, însă chestia aceea care bolborosea în izvoarele Carrod cu siguranță nu era potabilă. Se ridica fierbinte și aburindă din măruntaiele pământului. Și mirosea ca atare.

Așezarea, șapte colibe și două hambare, înghesuite pe un dâmb spre apus, era un loc în care adierea vântului îți putea umple plămânii cu aer. Numai dacă ar fi adiat vreodată vântul. Construcțiile păreau acoperite de gheață, dar dacă te apropiai ceva mai mult puteai să vezi despre ce era vorba cu adevărat: sare, crustă întărită pe lemn, întinzându-se pe streșini. Am trecut de primul hambar, cu ușile larg deschise, în care se vedeau mormane de sare, la fel ca grânele strânse după recoltă – unele grămezi erau albe, altele cenușii, în spate, arămiu ruginit, iar în stânga, movile mai mici, de un albastru închis, dar stins.

Balky trebuia încurajat cu bățul. Niciunul dintre animale nu-și dorea să se afle aici. Își lingeau boturile, scuipau de zor și se lingeau iar. Chiar și eu îi simțeam gustul pe buze, de parcă sarea era pulverizată din ocean, însă mult mai intensă și mai

pătrunzătoare. Mâinile îmi erau uscate, ca și cum pielea de pe ele murise și se prefăcuse în pergament.

Am legat caii, iar Lesha ne-a condus spre una dintre cele mai mici colibe – o luasem drept o latrină. O mână de oameni ne priveau din prag, toți mascați, materialul fiind acoperit cu o crustă de sare în locul în care respirau. Unul dintre ei avea o gușă enormă, care îi înconjura gâtul în falduri sufocante de carne marmorată. Ajunși la colibă, Lesha a bătut la ușă și a intrat. Sunny și cu mine am rămas în pragul ușii, scrutând bezna. Puțin probabil să fi încăput cu toții înăuntru.

— Lesha, a înclinat din cap spre ea o siluetă așezată în colțul cel mai îndepărtat.

— Toltech, a îngenuncheat ea în fața lui.

Toltech o urmărea cu ochi strălucitori pe deasupra măștii. În timpul ăsta, își vedea de lucru cu mojarul și pistilul pe care le avea în mâini, măcinând în continuare.

— Te duci din nou înăuntru? întrebă el, nu prea surprins.

— Suntem trei, cu trei animale. Ne trebuie pastile pentru o săptămână.

— O săptămână înseamnă foarte mult în Iberico, a zis Toltech aruncând o privire către mine și către Sunny. Și o oră poate fi prea mult acolo.

— Dacă avem nevoie de o oră, atunci vom sta o oră, a spus Lesha.

Toltech a pus jos pisălogul și s-a întins spre o etajeră joasă. A luat un castron plin cu pachețele din hârtie unsuroasă, strâns legate. Mâna îi era brăzdată de cicatrici. Aceleași cicatrici de piele arsă care o acopereau și pe Lesha.

— Ia una la răsărit și una la apusul soarelui. Înghite-le cu tot cu hârtie, dacă poți. Sarea absoarbe toată umezeala din aer și o dizolvă în ea, așa că astea n-o să reziste prea mult în locuri umede. Ia o sută. Cinci arginți.

Sărurile potrivite ne ajută să ne păzim de bolile provocate de ecourile focului Constructorilor. Nimeni nu știa de ce. Cu o experiență adecvată, sărurile necesare puteau fi scoase din apele izvoarelor Carrod. Cinci arginți nu era un preț prea mare. Am numărat monedele, una dintre ele purtând efigia bunicului meu, și i le-am dat Leshei.

Toltech a început să numere pastilele de sare într-un săculeț de bumbac.

— Dacă găsiți ceva pe coline, chiar dacă e spart în bucăți, să mi-l aduceți încoace. S-ar putea să vă dau argintul înapoi.

— Ce ai mai adunat din Iberico până acum, maestre Toltech? L-am întrebat. Sunt și eu un fel de colecționar.

M-am aplecat puțin prin tocul ușii. Dincolo de astringența sării, mirosul bolii mi-a ajuns la nări.

— Mărunțișuri, a arătat el spre două sticle verzi cu gâtul scurt, așezate pe același raft unde fusese castronul.

În afară de ele, o tavă plină de bucăți de plastik sfărâmat într-o mulțime de culori și forme. De undeva din spatele lui, a luat o roată zimțată enormă din metal argintiu, pătată de vreme. Puteai spune că era ruda uriașă a uneia dintre piesele din interiorul ceasului pe care îl aveam în bagaj.

— Nimic de importanță prea mare. Cele mai bune le vând mai departe.

— Ce știi despre Constructori, maestre Toltech? Le-ai aflat secretele odată ce ai iscodit prin rămășițele lor? L-am întrebat.

— Știu doar ceea ce știm cu toții despre Constructori. Și ceea ce știau și părinții noștri.

— Și anume? Am insistat, pentru că unora le place să fie împoldiți.

— Anume că nu sunt morți și că nu poți avea încredere în ei.

Noaptea aceea ne-am așezat tabăra chiar la marginea ținutului Iberico, acolo unde un pârâu otrăvit pe nume Cuyahoga străbătea terenurile aride. Am înghițit pastila de sare, simțindu-i amărăciunea în ciuda învelișului de hârtie. Toltech n-a mai avut nimic de spus despre Constructori, așa că imediat ce ne-am așezat tabăra după apusul soarelui am luat-o la întrebări pe Lesha.

— Ce vrea să zică prietenul tău atunci când spune că n-au murit Constructorii?

Mai degrabă am simțit decât am văzut cum ridică din umeri. Ne-am întins aproape unul de altul, deși căldura era apăsătoare.

— Unii spun că acum Constructorii sunt spirite, peste tot în jurul nostru, scrise în elemente.

— Nu doar ecouri în mașini? Mi-am amintit eu de Fexler care se trezea la viață când coboram treptele pivniței.

Lesha și-a ridicat fața spre mine, atât de încruntată, încât cicatricile ei deveniseră brazde adânci.

— Mașini? Chestii făcute din roți și scripeți? Nu înțeleg.

— Spirite, zici? Am zis hotărând să păstrez doar pentru mine mașinăriile de sub castelul bunicului. Spirite bune sau rele?

A ridicat iar din umeri.

— Doar spirite. În aer, în pietre, curgând prin râuri și șuvoaie, uitându-se la tine chiar și din foc.

— Din câte am auzit, Constructorii au pus stăpânire pe ceea ce e real și, înainte să pârjolească lumea, au schimbat-o.

— Ce-au schimbat? A zis Sunny, de care uitasem cu totul.

— Totul. Pe mine, pe tine, lumea, ceea ce e real. Au făcut lumea să asculte ceva mai mult decât ceea ce se găsește în mintea oamenilor. Au făcut ca gândurile și temerile să conteze, le-au făcut capabile să schimbe tot ceea ce ne înconjoară.

— N-au făcut-o să mă asculte pe mine.

Bombănelile lui Sunny m-au făcut să zâmbesc.

— Contele Hansa avea un mag jurat al pietrei în slujba lui, a continuat Sunny. Un tip tânăr. Cred că au trecut zece, cincisprezece ani de atunci. Arron. Așa-l chema. Făcea ce voia cu pietrele, ziceai că erau din unt în mâinile lui. Odată, și-a pus degetul pe sabia mea, care s-a făcut atât de grea, încât n-am mai putut să o țin în mână. N-am putut nici s-o ridic de jos până a doua zi.

— Ce s-a ales de el? Părea să fie un tip pe care era bine să-l cunoști, acest Arron.

— Scufundat.

— Ah.

— Dar nu în mare. Ortens spune c-a văzut ce s-a întâmplat, iar Ortens nu e genul care să mintă. Pur și simplu, într-o dimineață, s-a scufundat în podea. Chiar în curtea principală. Nimeni nu l-a mai văzut de atunci. A rămas doar o pată cenușie pe locul în care a intrat în piatră.

— Ei bine, asta e ceva, am spus.

Am tăcut cu toții.

O vreme, am rămas pe pătura întinsă în praf, ascultând liniștea. Ceva nu era în regulă. Am bâjbâit după acel ceva, căutând, așa cum faci de obicei noaptea, atunci când cuțitul nu mai este la locul lui. Prea multă vreme n-am reușit să îmi dau seama ce mă irita de fapt.

— Nu se aude niciun sunet, am spus ridicându-mă în capul oaselor.

— Ce? întrebă Lesha, cu vocea adormită.

— Chestiile alea, greierii ăia nenorociți care țârâie toată noaptea. Unde sunt?

— Nu aici, a făcut ea. Suntem prea aproape. Nimic nu trăiește în Iberico. Nici șobolani, nici gândaci, nici lichenii de pe pietre. Dacă vrei să te întorci, acum e momentul.

13

CU CINCI ANI ÎN URMĂ

Liniștea a făcut să ne găsim greu somnul. Tăcerea părea să ne fi contaminat pe toți, până și caii rămăseseră liniștiți, abia dacă mai fornăiau sau râcâiau cu copita în pământ, ore în șir. În locul zgomotelor nopții, urechile mele și-au inventat propriul scenariu pentru întuneric. Auzeam șoapte din cutia de aramă, o voce zeflemitoare abia perceptibilă, și chiar mai departe de asta, sunetul propriului meu strigăt. Poate că moartea tuturor acelor greieri, pârjoliți de fantoma focului Constructorilor, mă salvase. Sau poate că, așa cum sunt eu alcătuit doar din îndoială și neîncredere, i-aș fi auzit pe atacatori venind oriunde am fi dormit. Undeva ar fi scrâșnit o piatră sub talpa unui pantof.

Am dat din picior și am nimerit-o întâi pe Lesha. Cu mâna întinsă, am ajuns la o parte din Sunny și l-am ciupit. Dacă ar fi fost frați de drum, ar fi sărit în picioare cu sabia în mână sau ar fi înghețat pe loc, fiecare după firea lui, însă alerți în așteptare, până când ar fi înțeles care era treaba. Fratele Grumlow ar fi tăiat mâna care l-ar fi scuturat, fratele Kent s-ar fi prefăcut că doarme, ascultând în jur. Lesha și Sunny au dormit prea multă vreme în paturile lor sigure și au început să se trezească dezorientați, protestând întrebători.

Umbra dinaintea zorilor mi-a arătat inamicii ca pe niște grămezi de negură, mișcându-se aproape de pământul întunecat.

— Fugiți!

Am azvârlit cuțitul spre cea mai apropiată amenințare, rugându-mă să nu fi fost o piatră, apoi m-am rostogolit pe lângă Lesha și am rupt-o la fugă. Țipătul care s-a ridicat din noul posesor al pumnalului meu a reușit să-i convingă mai bine pe ceilalți de pericolul iminent, decât o făcuse ieșirea mea bruscă.

Era o prostie să alergăm pe întuneric, însă văzusem împrejurimile înainte de apusul soarelui. Nu existau tufișuri în

care să ni se încurce picioarele, iar majoritatea pietrelor nu erau destul de mari ca să reprezinte o problemă. I-am auzit pe ceilalți în urma mea, Sunny tropăind cu ghetele lui, Lesha în picioarele goale. Niciodată să nu lași dușmanul să aleagă terenul. Singura consolare a faptului că alergam orbește pe întuneric era aceea că, oricine ar fi fost aceia care voiau să ne facă rău, acum erau și ei obligați să facă același lucru.

Memoria îmi spunea că în fața noastră se găsea o vale îngustă, împărțind primele coline din Iberico. Am aruncat o privire în urmă, știind prea bine că, dacă dușmanul se apropiase deja prea mult, ar fi trebuit să-i aud pe ceilalți prăbușindu-se. Urmăritorii scoseseră la iveală mai multe felinare, iar luminile lor se legănau în timp ce alergau. Sunny reușise să alerge într-un ritm bun, iar acum aveam un mic avans, de vreo douăzeci de metri. Lesha era deja pierdută în întuneric, mult prea înțepenită de armura cicatricilor ei ca să poată alerga iute.

M-am oprit și l-am prins de guler pe Sunny în timp ce trecea pe lângă mine. Era cât pe ce să mă spintece.

— Lasă-te jos.

L-am tras înspre pământ. Cuyahoga era undeva pe acolo, bolborosind prin valea ei de piatră, iar Lesha ne avertizase să nu ne udăm picioarele în apele ei, dacă voiam să mergem mai departe.

— Ce e? De ce?

Măcar a avut bunul simț să șoptească întrebările.

— Călăuza!

Am rămas chircit, cât mai jos, în speranța că semănăm cu o piatră. Picioarele Leshei scoteau un zgomot ciudat când loveau pământul în timp de alerga. Părea aproape, nu prea departe erau și zgomotele urmăritorilor. Lesha ne-a apărut în fața ochilor, după care a țâșnit pe lângă noi. L-am lăsat pe Sunny să-l termine pe primul bărbat care o urmărea, în vreme ce eu m-am îndreptam spre ceilalți doi. În spatele lor, lumina acel puțin patru felinare se legăna sălbatic în mâinile celor ce alergau.

I-am luat prin surprindere. Am lovit în stânga și-n dreapta, am schilodit doi dintre ei și-am apucat-o din nou la fugă. Am văzut destul ca să știu că aveam mai bine de o duzină dintre ei pe urmele noastre, ciudat de dezordonați, după cum arătau. Frați de drum, într-un fel, însă nu erau frații mei și nu erau nici drumurile mele.

În scurt timp, am ajuns-o din urmă pe Lesha. Ar fi ajuns-o și ei. Singura ei șansă ar fi fost să ajungă la cal, însă nu mai avea timp.

— Încotro? Am strigat.

— Nu știu, a spus răsuflând din greu.

Un răspuns inutil, dar rezonabil.

Am lăsat ca valea să ne conducă printre coline. Se lumina pe măsură ce alergam sau cel puțin umbrele cedau, scoțând la iveală indicii. Sunny ne aștepta în locul în care valea se despărțea, respirând din greu, cu sabia în mână. Țipetele urmăritorilor au răsunat în urma noastră. Țipete și urlete de lup, de parcă totul ar fi fost doar un joc pentru ei. Părea că sunt mai mult de o duzină pe urmele noastre.

Mi-am dat seama că, de fapt, eram mânați. Am avut doar două secunde ca să cântăresc ideea înainte ca pământul să cedeze sub picioarele lui Sunny. S-a făcut nevăzut într-o gaură neagră, iar eu am evitat la mustață să o iau pe urmele lui. Lesha m-a izbit din spate tocmai când mă bălăngăneam cu mâinile în aer pe marginea gropii care se tot surpa și am căzut amândoi în hău.

— Căcat.

Am aterizat lângă Sunny, căderea fiindu-ne atenuată de o grămadă de surcele și iarbă uscată. Când mi-am ridicat privirea, am văzut din plin pământul afânat care se cernea deasupra noastră și o bucată din cerul alburiu, mult mai luminos acum, când îl vedeam din adâncurile unei gropi. Ca să scăpăm de aici, ar fi trebuit să ne cățărăm patru sau chiar cinci metri. Căzusem într-un fel de canal de scurgere natural, acoperit ca să devină o capcană.

— Cine sunt ăștia? am întrebat.

— Bandiți, a răspuns Lesha, cu vocea pierită de groază. Perros Viciosos, Câini Răi pe limba veche. Nu credeam că se vor apropia atât de mult de Iberico.

— Spune-le cine ești, Jorg. Vor cere răscumpărare.

Sunny a încercat să se cațăre, dar s-a prăbușit imediat sub o ploaie de pământ uscat.

— Nici nu tu crezi ce spui, Sunny. Crezi tu c-o să conving banda asta c-au pus mâna pe un rege?

Chiotele s-au auzit tot mai aproape, tot mai tare. De data asta, erau de râs.

— I-am prins!

— Viciosos? Asta înseamnă „răi"? Am întrebat pentru că mi se părea ceva în regulă.

— Viciați, a bolborosit Lesha. De la ceea ce le fac prizonierilor. Puțul mirosea a cărbune.

— Dă-mi un cuțit, am cerut.

— Pe-al meu l-am lăsat într-un Câine Rău, a răspuns Sunny lovindu-se peste cingătoare.

— Ale mele sunt toate pe Garros, a spus Lesha.

Își lăsase armele pe cal. Cine doarme în felul ăsta?

Mi-am scos sabia și am rotit-o încet în aer, ca să verific locul. Era loc cât să se învârtă o pisică, asta dacă n-avea coada prea lungă. Râsetele și murmurul vocilor s-au auzit tot mai tare deasupra noastră. Câinii Răi se adunau.

Am prins-o pe Lesha de umăr și am simțit suspinele mute și fiorul care o străbătea. Nu ne aștepta o moarte rapidă.

— Rămâneți pe loc.

Am împins-o într-un loc liber, împiedicându-mă în ramurile rupte. S-a întors spre mine și doar licărul din ochi o trăda în întuneric.

S-a făcut lumină de deasupra. O torță și bărbatul care o ținea. Ar fi putut să fie fratele mai mic și mai urât al lui Rike.

— Ați văzut în ce belea v-a băgat fuga?

M-am întors și am retezat gâtul Leshei cu o singură lovitură, lăsând vârful săbiei înfipt în perete. Înainte să se prăbușească, i-am prins capul în ambele mâini, greu și cu fața îngrozită, fără niciun licăr de înțelegere în ochii aceia, și l-am azvârlit în sus cât de tare am putut. L-a izbit drept în față pe bandit, nu în frunte, așa cum mi-aș fi dorit, ci în nas, gură și bărbie.

S-a clătinat, a făcut un pas în urmă, doi în față și s-a prăbușit înjurând nedeslușit. A căzut tocmai pe trupul Leshei. Am prins imediat torța.

— Ce naiba?

Sunny se uita îngrozit și uluit. Mai mult uluit.

— Uită-te la pereți, am zis.

Erau negri. Am înfipt torța acolo unde pământul argilos o putea susține.

Banditul s-a dovedit a fi pe cât de greu arăta. L-am smuls de pe trupul Leshei și am smucit sabia, pe care i-am sprijinit-o în gât.

— Ridică-te, Câine Rău!

Vârful ascuțit al săbiei l-a ajutat să se pună pe picioare.

— Sunny, împrăștie de jur-împrejur sângele ei!

— Ce?

Am dat cu piciorul în tufișul de la glezne și mi-am pus mâna stângă pe peretele puțului.

— Astea n-au fost puse aici ca să ne atenueze căderea.

Degetele îmi erau pline de funingine.

— Aici ard ei oameni.

Deasupra, zgomotele s-au întețit într-o dispută furioasă.

— Ați face mai bine să ne aruncați o funie, dacă-l mai vreți viu pe tâmpitul ăsta, le-am strigat.

S-a auzit un râs strident, iar schimbul de replici s-a încins și mai mult.

— Oh, pe cine cred eu că păcălesc? Am zis și i-am retezat gâtul cu lama săbiei, după care l-am întors invers, așa încât jetul de sânge să nu se risipească. Cine mai cască ochii peste margine? Nu se poate spune că n-ar fi știut că avem un cuțit de azvârlit.

Cinci torțe au căzut deodată, înainte chiar ca gâtul tâmpitului să înceteze a mai pulsa. Odată ce tufișurile deveniseră jilave, ne-am păstrat calmul și am reușit să punem torțele la loc sigur, apoi să stingem orice petic cuprins de flăcări. Fumul a acoperit mirosul greu al sângelui și al hoiturilor sfârtecate. Când am isprăvit, ochii lui Sunny mi-au întâlnit privirea.

— Ai omorât-o doar ca să ai ceva cu care să arunci?

— Ar putea fi și ăsta un motiv destul de bun, dar ai văzut cum se mișca, nu ne era de niciun ajutor în luptă. Prin urmare, nu.

— Pentru sânge?

— Ca să nu fiu nevoit să-i văd cum o omoară cât de încet sunt ei în stare. Dacă ai ști cum operează oamenii de soiul ăsta, și tu m-ai ruga să-ți tai capul.

— Dar îmi dai de ales?

— Ai putea să-mi mai fi de folos, am răspuns.

Lemnița noastră părea să fie o crăpătură care se întindea pe vreo cincisprezece metri, cu o lărgime maximă de trei metri în locul în care ne-am prăbușit noi.

L-am percheziționat pe tâmpit și am găsit nu unul, ci două pumnale, unul pentru luptă, celălalt ascuțit pentru a fi azvârlit. L-am lăsat pe Sunny să-l ia pe cel mai mare.

— Și acum ce facem? A întrebat el.

Îi simțeam frica, însă o ținea sub control. Faptul că ai o sabie în mână, îți lasă întotdeauna o umbră de speranță.

— Acum îi așteptăm să-și dea seama cum să ne omoare.

Furia îmi ținea frica la distanță. Îmi doream să ucid cât de mulți aș fi putut. Nu aveam în plan să mor într-un puț prăfuit din mijlocul pustietății și, știind că asta avea să se întâmple, aveam un gust amar în gură. În orice caz, cum naiba am reușit să picăm într-o gaură, cu toată întinderea asta în jurul nostru?

— Tu, ăla din puț! S-a auzit un strigăt de afară, însă de data asta nu se mai ițea niciun cap.

Am rămas tăcut. Alte două torțe au căzut înăuntru, lăsând în urmă scântei și fum pe fundalul cerului alburiu. Mi se părea lipsit de noimă, de vreme ce alte cinci nu făcuseră nicio treabă. Am simțit împunsătura ascuțită din umăr în clipa în care m-am aplecat după cea mai apropiată torță.

— Ce? L-am auzit pe Sunny exclamând.

Dacă i s-ar fi luat cuvântul ce , nu i-ar mai fi rămas prea multe de spus în ziua aia.

I-aș fi putut spune că se simțea ca un fel de venin, dar probabil că și-a dat și el seama între timp. Amorțeala mi s-a răspândit în umăr înainte să mă pot ridica, întoarce și arunca cuțitul în fața întunecată din spatele unui tub, din capătul îndepărtat al puțului. Am ratat ținta. Altă săgeată m-a nimerit în piept, o chestie mică și neagră, cât o jumătate de deget.

— La naiba!

Cea de-a treia săgeată m-a făcut să mă prăbușesc peste sabie, fără să mai am putere să mă uit în sus. S-ar putea spune că niciodată nu e prea cald ca să porți armură, însă de data asta aș fi alergat și mai încet decât Lesha dacă o mai țineam pe mine.

Mai mulți bărbați au sărit în puț și ne-au târât afară ca pe niște bucăți de carne, legați cu funii în jurul pieptului, în vreme ce picioarele ni se târau amorțite. Nu e prea greu să ții frica la o lungime de un braț distanță când ai o sabie în mână. Când ești neajutorat și te afli în ghearele unor oameni pentru care durerea este singura distracție mai acătării pe o rază de un kilometru, ești nebun dacă nu ești înspăimântat.

Doi bărbați mă țineau de brațe, iar creatura care aruncase săgeți venea pe urma dârelor lăsate de călcâiele mele prin praf.

Picioarele îmi erau roșii până mai sus de genunchi, iar praful se năclăise în sângele ud. Creatura semăna cu o fetiță, de vreo unsprezece ani, aproape scheletică, înnegrită de soare. A zâmbit fluturând din suflătoare spre mine.

— Săgeți fantomă. Din Cantanlona.

Avea vocea plăcută și clară.

— Greu de găsit, a spus unul dintre bărbații care mă țineau de mâini. Ai face bine să le meriți.

Ne-au târât așa vreo trei sute de metri, până la un loc de tabără. Caii noștri și Balky erau deja acolo, legați de o bârnă. Caii smuceau nervoși de funii, poate că de sete. Balky părea doar plictisit. Tabăra părea să fie una semipermanentă, cu câteva colibe în stare mult mai proastă decât cele de la izvoarele Carrod, o căruță, câteva butoaie de apă, o găină sau două prin mijloc și patru stâlpi groși înfipți în pământ. Asta spunea multe despre Perros Viciosos, care investiseră mai mult material de construcție și efort în infrastructura lor de tortură decât în propriile locuințe.

Am numărat în jur de treizeci de oameni, la fel de diferiți ca sorginte și înfățișare ca și propriii mei frați de drum, însă predominau bărbații bruneți, spanioli din centru, o spiță mult mai veche decât cei care trăiesc în regiunile de coastă, cei mai mulți dintre ei fiind deșirați și având o înfățișare periculoasă. După socoteala mea, omorâsem cinci dintre ei. Niciunul dintre cei pe care îi vedeam nu avea răni recente.

Doi bărbați l-au legat pe Sunny de un stâlp și apoi au venit după mine. Ceilalți fie căscau ochii, fie mâncau, fie se ciondăneau pe lucrurile noastre, fie toate deodată. Câțiva bărbați au întins mâna după cutia care-mi atârna la cingătoare, însă de fiecare dată le cădeau mâinile și își pierdeau interesul. Nu s-a învrednicit niciunul să ne tragă un șut ori un pumn măcar, vrând parcă să fim cât mai sănătoși atunci când avea să înceapă distracția.

— Acesta este Jorg Ancrath, le-a spus Sunny. Rege peste Ținuturile înalte Renner, nepot al contelui Hansa.

Câinii Răi nu s-au deranjat să răspundă, legând și mai strâns funiile și punându-se pe treabă. Așteptarea face parte din exercițiu. Să lași tensiunea să crească, la fel ca aluatul brutarului în lighean. Sunny continua să vorbească, să le spună cine eram eu, cine era el, ce avea să li se întâmple dacă nu ne

dădeau drumul. Fetița a venit și ea să se uite la noi. A întins o mână în care avea un gândac uriaș care se zbătea să scape.

— Mutant, a spus ea. Numără-i picioarele.

Avea opt.

— Urâtă chestie, i-am zis.

I-a smuls două picioare. Gângania era suficient de mare ca să aud cum pocnesc picioarele smulse.

— Mult mai bine.

A pus jos gândacul, care a luat-o la goană prin praf.

— L-ai omorât pe Sancha, a spus fata.

— Tâmpitul ăla mare și urât?

— Da, a făcut ea. Nu-mi plăcea de el.

Bărbații au pornit focul pe locul înnegrit din fața stâlpilor. Un foc mic, pentru că lemnul era greu de găsit în Iberico.

— Este rege al Ținuturilor înalte Renner, a strigat Sunny către ei. Are armate!

— Renar, l-am corectat.

Amorțeala începuse să-mi părăsească mâinile și picioarele, iar puterea îmi revenea încet.

Dintr-o colibă a ieșit o femeie, o cotoroanță cu părul rar și cărunt și cu nasul lung. A despăturit pe jos o piele de animal, scoțând la iveală o mulțime de cuțite, cârlige, sfredele și clești. Sunny a început să se zbată.

— Nu puteți face asta, ticăloșilor!

Doar că puteau.

Știam că nu avea să dureze prea mult până să înceapă să mă implore să-l scot din toată situația asta, apoi să blesteme pentru că l-am adus aici. Măcar n-o mai aveam și pe Lesha, care să facă același lucru din partea cealaltă. Știam ce urma să se întâmple, pentru că mai văzusem și înainte. Știam de asemenea că cei tăcuți, cei care așteptau la fel ca mine, aveau să urle și să implore pe cât de tare, pe atât de inutil, în cele din urmă. I-am urmărit pe bărbați cum se adună laolaltă, reținând cât de multe nume puteam: Rael, înalt și slab, cu o cicatrice de-a lungul gâtului, Billan, pântecos, cu barba căruntă și ochi de porc. Mi-am mormăit în barbă numele lor. Aveam să-i vânez în iad.

14

CU CINCI ANI ÎN URMĂ

În timp ce bătrâna se muncea să scoată la iveală coastele lui Sunny, fetița mi-a adus ultima ei descoperire. Într-un pumn

ținea strânși cleștii unui scorpion, iar în cealaltă mână, coada întinsă. Cele opt picioare se zvârcoleau frenetic. Chestia aia trebuia să fi avut mai bine de douăzeci și cinci de centimetri de la clești până în vârful cozii. Puteam să văd forța cu care îl ținea în mușchii mici și încordați de-a lungul brațelor ei.

— Ce-i?

— Nu e-n regulă!

A fost nevoită să strige ca să se facă auzită printre urletele lui Sunny.

— E mutant?

Mie mi se părea în regulă, doar că era mai mare decât îmi plăcea mie să fie scorpionii.

Bătrâna a mai smuls încă o fâșie de piele, iar două găini jigărite s-au luat la întrecere după ea. Bărbații, adunați în fața stâlpilor, aplaudau. Cei mai mulți dintre ei ședeau cu picioarele încrucișate, ținând în mâini un soi de lichior în tuburi din piele ceruită din care tot sorbeau. Cu toții păreau încântați s-o lase pe cotoroanță să-și vadă de treabă. Unii sporovăiau între ei, însă cei mai mulți se arătau interesați și aplaudau îndemânarea cu care era mânuit cuțitul la capătul fiecărei etape. Am băgat de seamă că unul dintre bărbați găsise capul Leshei și îl ținea în poală, întors către stâlpi. Prea puțini din rândul Câinilor Răi se uitau cu aceeași intensitate cu care ne privea ea.

— Nu mutant. Greșit.

S-a sforțat să rupă spinarea creaturii, însă n-a reușit. Picioarele i se zbăteau frenetic în continuare.

— Nu-l auzi?

Abia dacă o puteam auzi pe ea, peste urletele lui Sunny, darămite pe noul ei animal de companie. Cred că urla ca să nu se mai gândească la ceea ce se întâmpla, pentru că adevărata durere abia acum începea. Tortura înseamnă mai mult decât durere, iar Perros Vicios știau bine asta. Cu siguranță, bătrâna știa. Nici măcar nu se apucase de el, însă mutilarea doare mai mult decât agonia care nu lasă nicio urmă. Atunci când torționarii provoacă răni care e limpede că nu se vor vindeca, ei scot în evidență ireversibilitatea întregului act. Nu va fi mai bine. Nu va trece. Îi aduce aminte omului că nu este decât carne și vene și mușchi. Carne pentru măcelar.

Fetița, Gretcha, mi-a ținut scorpionul lângă față. Mi-am tras capul într-o parte, oferindu-mi priveliștea completă a pieptului

lui Sunny, albul coastelor ițindu-se printre tăieturile înguste făcute tocmai pentru a le scoate la iveală. Venele îi ieșeau de-a lungul gâtului, iar ochii îi ținea strâns închiși.

În clipa aceea l-am auzit, sfârâitul ciudat, păcănitul și ticăitul, dincolo de tremurul picioarelor. Mi-a adus aminte de zgomotul pe care l-am auzit când am dus la ureche ceasul Constructorilor, sunetul zimților, al dinților de metal învârtindu-se cu o precizie imposibilă. M-am întors și m-am uitat lung la creatură și, pentru o fracțiune de secundă, ochii ei negri au clipit roșii.

Gretcha a aruncat jos scorpionul și a început să-l urmărească, lovindu-l cu un băț gros. O lovitură i-a rupt majoritatea picioarelor de pe partea stângă. S-a făcut nevăzută dincolo de colțul ochiului meu stâng, fugărind mai departe arahnida schilodită. Nu puteam întoarce capul mai mult. Fulgerarea roșie mi-a apărut în fața ochilor și, pentru un motiv oarecare, am văzut din nou steaua roșie a lui Fexler, clipind peste Iberico.

Bătrâna a avut nevoie de aproape un ceas ca să-și termine treaba, iar în tot timpul ăsta a folosit majoritatea uneltelor din legătura pe care o desfăcuse la început. A făcut o operă de artă din pieptul și brațele lui Sunny, tăind, arzând, smulgând diverse părți, decojind straturi, prinzându-le înapoi în ace. Firește că el a urlat la ea, la mine, cerând să fie eliberat, să fac ceva, implorându-mă și în scurt timp jurând răzbunare cruntă, nu pentru torționarii lui, ci pentru Jorg Ancrath, care îl adusese în ghearele acestei sorți.

M-a cuprins frica – cum ar fi putut fi altfel? Teroarea mă străbătea ca un val fierbinte, apoi precum gheața prin vene, până când degetele și fața au început să mă usture de mâncărimi și înțepături. Am încercat să mă păcălesc cum că ședeam în public, privind cu cruzimea nepăsătoare a fraților de drum care se odihnesc. Am reușit până la un moment dat, pentru că de nenumărate ori șezusem și mă uitasem, dinainte să înțeleg cu adevărat suferința aceea, până când am înțeles-o și nu mi-a păsat. Cel puternic îi face rău celui slab, asta e ordinea firească a lucrurilor. Dar șezând legat sub soarele încins, așteptându-mi rândul să urlu și să fiu rupt în bucăți, știam prea bine ce înseamnă toată grozăvia și am simțit disperare.

În cele din urmă, cotoroanța a făcut un pas înapoi, roșie până la coate, însă fără niciun strop de sânge pe haine ori pe față. S-a

întors spre public, a făcut o plecăciune în batjocură și s-a dus înapoi spre colibă, cu uneltele înfășurate sub braț.

Din mulțime au răsunat aplauze, mulți dintre ei fiind deja beți. O respirație hârâită și greoaie se auzea dinspre Sunny, al cărui cap atârna acum, cu un ochi larg deschis holbându-se, iar celălalt închis. Bărbatul cel înalt, Rael, s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de Sunny ca să-i prindă capul cu legături din piele. Undeva lângă colibe, cineva se pișa, iar un alt bărbat împrăștia grăunțe pentru găini.

— Gretcha! A strigat-o pe fetiță bărbatul pântecos, Billan.

Aceasta a venit dindărătul stâlpilor cu un zâmbet abia mijit pe fața ei scheletică, aruncând o mână întreagă de bucăți de insectă, picioare și carapace neagră și lucioasă. Billan a tras un scaun pe care fata să se așeze, aproape de stâlpul lui Sunny.

Gretcha s-a îndreptat spre foc fără niciun comentariu și a luat fierul care fusese așezat acolo. N-am văzut când l-au pus. L-a prins de partea învelită în pânză și a îndreptat capătul încins către noi.

— Nu!

Sunny a înțeles la ce foloseau chingile din piele de pe fruntea lui. Nu-l puteam învinovăți că se împotrivea. Și eu m-aș fi împotrivit și le-aș fi spus nu când mi-ar fi venit rândul.

Forme ciudate dansau prin foc. Soarele făcea flăcările fantomatice și a trebuit să mă uit chiorâș, însă le-am văzut, forme și culori care n-aveau ce căuta acolo. Delirul se instala în fața vipiei și a groazei. Poate că nebunia îmi va lua mințile înainte ca ei să se apuce de mine.

— Faci prea multă gălăgie.

Gretcha a împins fierul încins în gura lui Sunny. Buzele lui strânse au sfârâit în calea fierului arzând. Dinții s-au spart la atingerea fierului. I-am auzit. S-au sfărâmat și s-au împrăștiat pe măsură ce fata împingea mai mult. Din gura lui au început să iasă aburi, aburi, un urlet înfiorător și mirosul cărnii arse.

Mi-am întors privirea, orbit de lacrimi, în vreme ce fetița îi scotea ochii. Aș putea spune că am plâns pentru Sunny sau pentru oroarea unei lumi în care se întâmplă astfel de lucruri, dar, în realitate, am plâns pentru mine, de frică. În prima linie, nu e loc decât pentru noi înșine.

Câinii Răi au chiuit și au aplaudat spectacolul. Unii au strigat niște nume, probabil ale celor pe care îi omorâserăm, dar nu

mai însemna nimic. Am fi putut îndura aceleași torturi și dacă ne-ar fi prins în somn, fără să sufere vreo pierdere.

— Gretcha, a strigat din nou Billan. Ajunge cu ăla. Mary o să găsească ceva în el mai târziu. Scoate-i ochii celuilalt. Numai unul. Nu-mi place cum se uită la mine.

Fetița a înfipt fierul în cărbunii încinși și a rămas pe loc uitându-se la el, cu spatele la mine. Am tras de legături. Se pricepeau să lege un om, nu doar în jurul încheieturilor, dar și în jurul coatelor și chiar mai sus. Am tras oricum. Furia îmi creștea tot mai mult. N-ar fi rezistat prea mult în fața fierului încins, însă pe moment a reușit să alunge oarecum frica. Furie față de torționarii mei și furie față de toată nebunia de a muri într-un câmp oarecare, plin de oameni goi, oameni care nu se duceau nicăieri, oameni pentru care agonia mea avea să fie o distracție pasageră.

Când s-a întors spre mine, am surprins privirea fetei și am ignorat fierul încins.

— Să ai mâna sigură, fetițo, i-am spus zâmbind sălbatic, cu o ură atât de intensă, încât aproape că mă durea.

Ești periculos? îl întrebasem pe Nubanez când oamenii ăia țineau fierul încins deasupra lui. I-am oferit o șansă, i-am slăbit legătura unei mâini și el a profitat de ea. Ești periculos? Da, zisese el, iar eu i-am spus să-mi arate. Voiam șansa aceea acum. Să spună cuvintele. Ești periculos?

În schimb, i-a dispărut zâmbetul, iar mâna i-a tremurat, doar puțin.

— Oprește-te! A strigat Rael. N-are capul legat. L-ai putea omorî.

A venit spre mine și m-a legat mai bine, cu alte chingi. M-am uitat la el, încercând să memorez fiecare detaliu al feței sale. Putea fi una dintre ultimele persoane pe care le vedeam.

— Dă-mi fierul, a scuipat el cuvintele, smulgând fierul din mâinile fetei. Am s-o fac eu, a spus după care s-a întors spre mine. Ai fi un fel de nobil. Ai destul aur la tine. Și asta, a zis ridicându-mi încheietura mâinii ca să arate ceasul din tezaurul unchiului meu. Dar știm amândoi că, dacă vei fi răscumpărat, nu vei face nimic altceva decât să ne vânezi, din clipa în care vei fi liber și în siguranță. Văd asta în tine.

Nu-l puteam minți. N-avea niciun rost. Dacă aș fi fost liber, i-aș fi vânat de oriunde și cu orice preț.

— Se vede treaba că ai mai făcut asta și înainte, zise Rael dând din cap spre obrazul meu. Poate c-ar trebui să începem de acolo de unde au rămas alții, ca să-ți aducem aminte cum se simte.

Vârful roșu al fierului s-a apropiat de țesutul gros al cicatricii, ajungând în partea stângă a feței mele. Mâna lui Rael n-a tremurat niciun pic, oricât de fioros mă uitam la el. Gretcha stătea lângă el, iar capul abia dacă îi trecea de cingătoarea lui Rael.

Căldura mi-a pârjolit buzele și mi-a uscat ochii, însă n-am simțit nicio durere în pielea cicatrizată, doar o căldură, aproape plăcută. Arsura omorâse toate simțurile în carnea aceea, o puteam zgâria cu unghiile și aș fi simțit doar cum se trage pielea neatinsă de sub ochi. Fierul s-a oprit puțin sub osul feței, ca apăsarea unui deget. Confuzia a rearanjat complet sprâncenele lui Rael.

— Ăsta nu a…

O neașteptată plăcere mi-a străbătut pielea cicatrizată, aproape orgasmică, iar o străfulgerare de căldură mi-a închis ochii. Mirosul părului ars mi-a umplut nările. Rael a urlat, iar când m-am uitat din nou la el, îl apucase dansatul. Dansul acela pe care bărbații îl execută atunci când durerea neașteptată pune stăpânire pe ei, cel mai adesea declanșat de un deget scrântit ori o lovitură în osul acela înșelător din cot. În mâna stângă își strângea încheietura mâinii drepte. Iar acolo, pârjolită de-a lungul palmei, suficient de adâncă încât să ajungă până la micile oase din mână, era urma lăsată de fier. La rândul lui, fierul zăcea în praf, luminos și strălucitor, atât de alb de la fierbințeală, de parcă s-ar fi aflat chiar la capătul foalelor din forjă, în vreme ce învelitoarea de cârpă ardea în jurul lui.

Trebuia să râd. Oare ce-ar fi făcut dacă râdeam de ei? Mi-ar fi făcut rău? Îmi mușcasem limba de șoc, iar acum râdeam în timp ce gustul sângelui îmi umplea gura, iar căldura lui mi se scurgea roșiatică pe buze.

— Tâmpitule.

Billan s-a ridicat și l-a împins la o parte din drum pe Rael. M-a prins de bărbie și de falcă într-o strânsoare dureroasă.

— Ce-ai făcut, băiete?

— Băiete?

A fost dureros să rostesc cuvântul, în timp ce degetele lui îmi sfredeleau mușchii fălcilor. Nu știam ce făcusem, dar eram bucuros. Am presupus că ceva din fragmentele lui Gog fixate în cicatricea aceea a reacționat la atingerea unei călduri atât de mari.

— Răspunde-mi.

Chiar și acum, Billan își închipuia că mă poate amenința cu ceva. L-am scuipat cu sânge fix în față. S-a dat la o parte, împotmolindu-se cu un țipăt de fată care m-a făcut să râd și mai tare. Isteria mă prinsese în gheare. Alți câțiva Perros Viciosos s-au ridicat și ei în picioare. Un dulap de mușchi pe nume Manwa, frate cu Sancha pe care-l omorâsem în puț, l-a prins de braț pe Billan și a încercat să-l liniștească. A încercat să-i șteargă sângele cu o cârpă murdară, dar n-a reușit. Câteva clipe mai târziu, uitându-mă mai bine, am văzut că însăși pielea devenise roșie acolo unde fusese atinsă de sânge, iar în ochi sângele îi pârjolea corneea albă ca laptele. Pare-se că necromanția care se ascundea în mine și putea ucide viețuitoarele mici, cu o simplă atingere a degetelor, îmi curgea într-adevăr prin vene.

— Aduceți-o înapoi pe bătrâna Mary! A strigat Billan orbit, tremurând de efortul pe care îl făcea ca să se abțină, să-și refuze pofta de a mă sugruma până la ultima suflare. Vreau să urle o lună întreagă.

— N-o să mai trăiești o lună, Billan. Când frații tăi vor înțelege că nu-ți va mai reveni vederea… cât crezi că va mai dura până când te vor lega de stâlpul ăsta?

Nu mă puteam abține să zâmbesc. Isteria și bravura urmau să-mi fie tăiate cu totul, odată ce cotoroanța își va fi adus uneltele, știam asta, dar, la naiba, râzi câtă vreme poți, nu-i așa?

Manwa și-a scos sabia, care s-a dovedit a fi sabia mea. „ Are o sabie de oțel vechi și poate face minuni” A întors tăișul în pumnul lui imens. Era un bărbat mare, însă mâinile lui erau de-a dreptul de gigant.

— Poate că ar trebui să cerem răscumpărare pentru el? Celălalt a zis că va plăti contele Hansa pentru ei.

Rael a scuipat, cu fața schimonosită de suferință. O mână arsă nu-i ceva care să dea pace unui bărbat.

— Să moară. Să moară în chinuri.

Manwa a ridicat din umeri și s-a așezat, cu sabia mea pe genunchi.

Doi bărbați au adus-o pe bătrâna Mary înapoi la stâlpi. I-am văzut mai întâi cu coada ochiului și i-am urmărit cu atâta atenție, încât era cât pe ce să nu observ sfoara slăbită în jurul gleznelor.

Dincolo de nemulțumirile și înjurăturile Câinilor Răi, dincolo de suspinele nefiresc de umede ale lui Sunny, am auzit un pocnet, un sfârâit și apoi un scârțâit ca niște unghii care zgârie lemnul. Ceva și-a croit drum pe stâlp în sus până în spatele meu, pe partea cealaltă. Funia din jurul gleznelor a căzut. Nimeni n-a băgat de seamă.

Mary și-a despăturit din nou în praf legătura de unelte. Mi-a aruncat o privire de parcă într-adevăr aveam s-o încasez acum, pentru că am deranjat-o. Din nou, absurdul situației mi-a făcut colțurile gurii să zvâcnească. A scos cea mai ascuțită unealtă pe care-o avea, o lamă înfiptă într-un suport cilindric de metal, de felul celor pe care doctorii Grecko le-ar folosi pentru a scoate cangrena. Din trei pași, Mary a fost lângă mine, nesigură pe picioare, dar sigură pe mâini. A tăiat rămășițele pătate ale cămășii. Lama n-a mișcat, iar materialul s-a sfâșiat înainte.

— Ai un neg tare urât acolo, bătrână Mary, am spus.

S-a oprit și s-a uitat la mine. Avea ochi răi, de femeie bătrână, foarte întunecați.

— Oh, scuză-mă. Mă refeream la ăla de pe obrazul tău. Tare urât. N-ai putea să ți-l tai? Cu cuțitul ăla drăguț și ascuțit al tău? Mai tunde și din stufărișul ăla. Doar nu vrei să ți se spună Mary cea bătrână și urâtă, nu-i așa?

— Ești cretin? A întrebat Mary după o pauză lungă.

Lui Sunny nu-i spusese o vorbă câtă vreme s-a ocupat de el.

— Te-am jignit, bătrână Mary? Am întrebat-o zâmbind, cu dinți roșii fără îndoială. Știi că oricât aș striga și aș implora, cuvintele astea nu pot intra înapoi, nu-i așa? Ești urâtă și bătrână. Nu putem face nimic în legătură cu asta, Mary. Presupun că micuța Gretcha îți va lua locul în curând și tu o să fii materialul ei didactic. Mă întreb ce modele o să taie din tine.

Câinii Răi mă priveau acum, toate certurile dintre ei fiind uitate. Până și Rael și Billan uitaseră de rănile lor pentru o clipă, ca să fie atenți la mine. Victimele amenință sau se roagă. Bătrâna Mary nu știa ce să înțeleagă din batjocura mea.

Poc. Încheieturile mele erau libere. Sângele a început să circule prin ele. Mă durea mai rău decât orice tortură pe care am îndurat-o până acum pe stâlpul ăsta.

Bătrâna Mary a scuturat din cap și și-a dat la o parte un smoc de păr cărunt. Părea deranjată, mai puțin sigură pe ea. Iat-o, pregătită să mă deschidă bucată cu bucată, iar eu o stânjeneam împroșcând comentarii despre negii ei. Am rânjit atât de larg, că mi-a trosnit fața. Eram destul de sigur că ar fi trebuit să mă ucidă imediat ce reușeam să mă eliberez. Perspectiva de a-i ataca în loc să pier pe stâlpul ăla m-a umplut de bucurie. Nu mă puteam opri din zâmbit.

— Ăsta-i smintit.

Mary a așezat vârful cuțitului în partea dreaptă a ultimei coaste de jos.

M-am încordat să ascult zgomotul slab al salvatorului meu cățărându-se pe stâlp. Dacă îmi tăia funia din jurul pieptului și al brațelor, toată lumea ar fi văzut-o căzând și aș fi fost totuși legat de cap. Nu ne-au pus o funie în jurul gâtului, poate ca să nu ne sugrumăm în timp ce ne-am fi străduit să scăpăm de durere.

Mary a făcut prima tăietură. Se spune că, dacă e ascuțit cuțitul, lacrimile nu curg. Tăietura nu a durut, însă un val mușcător de durere a urmat după ce cuțitul s-a oprit. Am avut nevoie de toată stăpânirea de sine ca să n-o lovesc și să mă dau de gol.

— Au! Am făcut. Asta doare.

Mary s-a dat înapoi ca să facă o tăietură mai joasă, paralelă cu cea dintâi. În spatele meu, creatura a alunecat și a căzut.

— Ah, rahat! Am strigat.

În mod surprinzător, bătrâna Mary s-a dat înapoi speriată, iar câțiva dintre Câinii Răi au tresărit. Creatura reușise cumva să se prindă de mâinile mele, o mușcătură sau o strângere, nu știam, ce știam însă era că durea tare.

— AU! Futu-i!

Mary a clipit. Aveam doar o despicătură subțire – nu înțelegea nimic.

— Ai de gând să faci asta din nou? am întrebat.

Creatura a dat drumul strânsorii și s-a urcat înapoi peste capul meu pe stâlp. Am simțit-o ca pe un crab uriaș sau un păianjen. Iisuse, urăsc păianjenii!

— Ai de gând să-mi faci treaba aia cu coastele, cum i-ai făcut și lui Sunny? Am întrebat-o arătând din ochi către el. Ar trebui să te pricepi mai bine la asta, s-o faci să fie mai interesant de urmărit! Nu-i de mirare că vor să te înlocuiască cu Gretcha.

— Coastele alea-s plictisitoare, a strigat cineva din spatele ei.

— E plăcut când i le rupe, zise și Rael.

— Avem unul pregătit pentru asta.

— Ceva nou!

Vibrații ușoare, pe măsură ce creatura a ajuns la funia din dreptul pieptului. Căcat! M-am încordat, pregătit să mă lupt din răsputeri odată ce era desfăcută. Și mai multe vibrații, creatura a trecut mai departe, iar funia tot intactă.

— Hai, bătrână Mary, arată-ne ceva nou! A strigat un tânăr tuciuriu din spate.

Lui Mary nu-i plăcea deloc asta. S-a încruntat spre mine, dezvelindu-și cioturile galbene ale dinților. Mormăind, s-a întors aplecându-se după un cârlig subțire.

Creatura s-a mișcat la spatele meu. Părul mă trăgea acolo unde smocurile fuseseră prinse în legăturile de piele. Un clește s-a strecurat pe sub chinga ce-mi lega fruntea.

Mary s-a întors spre mine, îndreptându-se pe cât îi permitea spinarea. În timp ce se apropia, ținea cârligul jos, la nivelul coapsei, zâmbind pentru prima dată.

Poc.

M-am aplecat în față, iar funia din jurul pieptului a cedat. Creatura pare-se că a slăbit-o, lăsând doar un fir în care să se țină.

Scamatorii îți vor reține atenția dacă vor, iar în timpul ăsta te pot lăsa orb la orice altceva se întâmplă în fața ochilor tăi. Cârligul lui Mary a captat atenția Câinilor Răi. Ultima funie a picat de pe mine și, ca prin magie, nimeni n-a văzut-o căzând.

Nebunia din mine, un fel de amestec puternic de teroare și ușurare, m-a îndemnat să-mi scarpin nasul și apoi să îmi pun din nou mâna la spate. Judecata a triumfat. Am rezistat tentației de a irosi clipa, vârându-i lui Mary cârligul într-unul dintre ochi. În schimb, m-am lăsat în față, foarte ușor, și mi-am smuls sabia din poala lui Manwa.

Am năvălit în mijlocul lor.

Ca să eviți lupta și să fii capturat, e mai bine să rămâi pe margine, însă aveau arcuri și, pe undeva, multe săgeți din

acelea. Sărind în mijlocul lor, îi țineam dezorganizați, aproape. Treceam printre ei și-i culcam pe rând în jurul meu. Înainte ca primul Câine să se ridice în picioare, am lăsat în patru bărbați răni care nu se vor mai închide niciodată.

Există o anumită libertate în a fi înconjurat din toate părțile de dușmani. În atari circumstanțe, cu o sabie puternică, suficient de ascuțită ca să rănești până și vântul, te poți învârti în cercuri largi și îndrăcite, iar singura ta grijă este să te asiguri că arma nu rămâne blocată în hoitul ultimei tale victime. În multe privințe, mi-am trăit viața în astfel de condiții, lovind în toate direcțiile fără să-mi fac nicio grijă din cauza cui ar putea muri. Experiența mi-a fost de folos la marginea colinelor Iberico.

Câinii Răi au murit, decapitați, dezmembrați, fără ca niciunul dintre ei să aibă vreme să cadă înainte ca vârful săbiei să nu tragă o brazdă roșie prin următorul. Niciodată până atunci sau de atunci nu mi-a adus o bucurie atât de autentică măcelul. Unii și-au scos armele, săbii, cuțite, mici securi, satâre, însă n-au rezistat să le încrucișeze mai mult de două ori cu mine: o contră rapidă și se prăbușeau înainte să riposteze. Am fost rănit în trei locuri. N-am știut decât mult mai târziu, când mi-am dat seama că unele pete de sânge nu se curățau.

La un moment dat, pe când oamenii se apropiau de mine din toate părțile, m-am învârtit și m-am pomenit cu Manwa în fața mea. Instinctul mi-a înfășurat mâna liberă în jurul cuțitului său și m-a răsucit într-o parte. Ura mi-a împins fruntea în nasul lui. Era un bărbat înalt, puternic, însă și eu crescusem înalt și, fie că furia îmi crescuse puterile, fie mușchii mei erau la fel de tari că ai lui, nu știu, însă cuțitul lui nu m-a găsit. De fapt, l-am mai ținut încă o grămadă de secunde blestemate, tăind și înjunghiind, până când l-am lăsat înfipt în gâtul lui Rael.

Mi-a fost de ajutor că mulți dintre ei erau beți, unii prea orbi de beție ca să-și mai găsească armele, darămite să le mânuiască eficient. M-a mai ajutat faptul că-i uram pe toți atât de intens și că mă antrenasem în mânuirea săbiei luni întregi, zi după zi, până când mâinile mi-au sângerat, iar sunetul metalului a ajuns să-mi răsune în urechi.

Un grăsan s-a îndepărtat de mine, cu mațele ieșindu-i în colaci albaștri din burta spintecată. Pe un altul, care alerga deja, l-am doborât din spate. Întorcându-mă am văzut alți doi Câini alergând spre vale. Pe unul l-am doborât după cincizeci de pași,

cu un topor luat de pe jos. Celălalt a scăpat. Liniștea a fost neașteptată și deplină.

Mary ședea lângă stâlpi, cu Gretcha lângă ea. Fetița avea o mână încurcată în fustele bătrânei, iar în cealaltă ținea suflătoarea, îndreptată spre mine. M-am îndreptat spre ele. Pfă. Săgeata fetei m-a nimerit în claviculă. I-am smuls suflătoarea și am aruncat-o în spate.

— Semănăm tare bine, Gretcha, tu și cu mine.

M-am ghemuit ca să ajung la nivelul ei. Săgeata a ieșit imediat ce am tras de ea și am lăsat-o să cadă în țărână. Mă privea cu ochi negri. Semăna mult cu Mary. Nepoată-sa, poate.

— Te pot ajuta, i-am spus și i-am zâmbit cu tristețe, pentru ea, pentru tot. Dacă cineva ar fi făcut asta pentru mine când eram copil, ar fi scutit pe multă lume de o groază de necazuri.

Din gura ei a ieșit un oh de surpriză atunci când sabia a străpuns-o, scrâșnind peste oasele subțiri. Când m-am ridicat în picioare, a alunecat din sabie.

— Urâta. Bătrâna Mary, am spus.

Ținea încă în mână cârligul. Am apucat-o de gâtul sfrijit, însă n-a încercat să mă înjunghie cu el. Necromanția mi-a furnicat degetele, stârnită poate de vârsta bătrânei. Degetele au găsit noduleţele de pe șira spinării și am lăsat moartea să se scurgă prin ea, până a căzut grămadă pe jos.

Sunny încă trăia. Suspinele lui erau singurele zgomote în liniștea care se așternuse după carnagiu. Poate că și câțiva dintre Câinii Răi erau la rândul lor răniți, dar în viață. Dacă într-adevăr erau, au reușit să nu scoată niciun sunet, iar asta mi-a distras atenția de la ei.

De aproape, rănile lui Sunny urlau. Am simțit durerea care-l străbătea în râuri roșii. Necromanția se pricepe la așa ceva. Cu mâna așezată pe pieptul lui, părea că-l cunoșteam până-n oase și sânge, că-i știam încrengătura venelor, forma șirei spinării, bătaia și tremurai inimii. Cu toate astea, nu aveam în mine vindecarea, ci doar moartea. Mucoasa groasă pătată de cărbune i se scurgea încet din orbite. Limba îi atârna arsă și umflată în gura spartă.

— Nu te pot ajuta, Greyson Landless.

Efortul prin care și-a ridicat capul fără ochi spre mine a sfâșiat firele necromantice dintre noi și mi-a smuls un suspin adânc. I-

am tăiat funiile și l-am coborât la pământ. Nu voiam să-l văd murind legat.

— Pace, frate, am spus, cu vârful săbiei așezat deasupra inimii lui. Pace.

Și am isprăvit cu el.

Suferința lui Greyson îmi scutura în continuare mâinile. Am îngenuncheat lângă bătrâna Mary, mototolită în țărână, fixându-mă cu ochi lucioși, cu praful năclăit în dâra de bale de pe obraz. Cu o mână înfiptă în gâtul ei sfrijit și alta pe capul femeii, am eliberat durerea lui Sunny. Se vede treaba că degetele unui necromant pot face, câteodată, cu doar câteva lovituri și ciupituri, ceea ce toate instrumentele ei tăioase reușeau după ore-n șir. Inima nu i-a rezistat prea mult, iar moartea a ajuns-o din urmă. A murit ușor.

Capul Leshei zăcea aruncat printre hoituri. L-am recuperat, omorând în drum un mort prefăcut. Multe cadavre păstrau urme ale posesorilor lor atunci când le atingeam. Carnea lui Row putrezise pe el. Însă capul Leshei părea gol, nu la propriu, nu fusese scobit, ci golit de orice urmă din ea, o carcasă. Într-un fel, îmi plăcea asta, că plecase undeva unde nu putea fi găsită. Undeva într-un loc mai bun, speram.

I-am așezat capul lângă Sunny, pregătit să-i îngrop. Mai întâi însă am înconjurat stâlpii. Scorpionul, fără trei picioare pe o parte, cu armura spartă în câteva locuri pe spate, atârna nemișcat în spatele stâlpului de care fusesem legat. Chinga de piele care îmi fixase capul era prinsă în cleștii lui. Capul scorpionului s-a ridicat o clipă, când m-am apropiat, și încă o dată mărgelele negre ale ochilor lui au strălucit purpuriu.

— Fexler? am întrebat.

A zvâcnit de două ori și a căzut de pe stâlp, aterizând pe spate, încă o convulsie și s-a strâns cu un pocnet puternic, armura de pe spate prinzându-l într-o îmbrățișare eternă.

— La naiba!

15

Povestea Chellei

— Mai spune-mi o dată.

Era înlănțuit și însângerat într-o lemniță înconjurată de morți vii, iar deasupra lui mișunau tot felul de chestii și mai rele, strigoii mlaștinilor și casapi în zdrențe, cei mai puțin periculoși… și totuși pune întrebări!

— Ești un bărbat neobișnuit, Kai Summerson.

Chella a înconjurat coloana încă o dată. Nu părea să-și poată ține locului picioarele. Era prea multă viață în ele, poate.

— Asta din partea necromantei care are cadavrul femeii mele pe jos.

Chella s-a aplecat spre el, cu acul de fier în mână, însă știa deja că balanța nu mai înclina în partea ei. Undeva pe parcurs, tânărul acesta neobișnuit și-a dat seama că avea nevoie ca el să coopereze. Poate că fusese destul de evident faptul că l-ar fi omorât dacă nevoia ei n-ar fi fost atât de mare.

— Ce anume nu pricepi? I-a șoptit în ureche.

El n-avea de unde să știe câtă nevoie avea de o reușită, de orice care s-o scoată din umbra rece a dispreţului Regelui Mort.

— Sula e în rai... dar și aici?

I-a scăpat un oftat, mai profund, de frustrare. Până și bărbații deștepți pot fi niște proști.

— Ceea ce nu ajunge în rai va fi înapoiat trupului. Cât anume este înapoiat depinde de persoană, în urma chemării. Nu e nevoie de multe ca să pui pe picioare un cadavru nou-nouț. Puțină foame, lăcomie, niște mânie, probabil. Sula avea mânie din plin.

— Așadar nu toată lumea poate fi înapoiată. Unii oameni trec curați și întregi?

— Un sfânt, poate. N-am întâlnit niciunul.

Și copiii. Însă asta n-a mai spus-o. Indiferent cu ce era pavat drumul spre iad, cheia era să-l parcurgi pas cu pas.

— Și dacă mi-ai adus aminte de rai, te aștepți să mă condamn la o eternitate în flăcări numai ca să evit o moarte chinuitoare?

Kai a scuipat sânge pe podea. Probabil că-și mușcase limba. Nu părea nici pe departe atât de speriat pe cât ar fi trebuit să fie. Poate că totul îi părea un vis, un coșmar, prea multă stranietate, mult prea iute. Dacă ar fi avut timp, Chella l-ar mai fi lăsat o zi sau două. Frica se insinuează treptat în om. Într-un loc rece și întunecat, singur, fără nimic altceva decât propria imaginație care să-i țină tovărășie, avea să-l cuprindă groaza. Însă ea n-avea două zile, nici măcar una.

— Moartea e distrusă, Kai. Iadul se ridică. Câtă vreme crezi tu că te va ține raiul la adăpost? Regele Mort va pune capăt la toate astea. Eternitatea va fi aici, în lumea asta, în carnea asta.

Tot ceea ce trebuie să faci este să te hotărăști dacă vrei să hrănești focul sau să-l pornești.

16

Poate că Motorul Răului găsise o nouă viteză, pentru că nimic nu mai era așa cum trebuie după ce Kent ne-a adus vestea că trăsura tatălui meu mergea înaintea noastră. Am pornit călare spre fruntea coloanei, cu Makin și Rike lângă mine. Urcând o culme joasă, alături de căpitanul Harran, după câteva minute, am zărit în fața noastră sclipirea monotonă a coloanei Ancrath. Era nevoie de mai mult de un râu de noroi pentru ca Garda Gilden să nu mai strălucească într-atât.

M-am ridicat în șa ca să mă uit la trăsura care se hurduca pe drum, printre călăreți. Ultima dată am călătorit cu ea pe când aveam nouă ani.

Ticălosul bătrân o recuperase.

— Și pe mine mă sperie, a spus Makin.

— Nu mi-e teamă de tatăl meu.

I-am oferit privirea mea amenințătoare, însă el doar a zâmbit.

— Nu știu cum reușește să bage spaima în om, a continuat Makin. Adică mânuiesc mai bine sabia, și da, e rece și dur, dar așa sunt mulți regi, duci, conți, baroni și lorzi… La dracu’, orice om care dă ordine mai mult ca sigur că e gata să scoată și sabia, doar ca să-și păstreze poziția. N-are nici măcar vreo înclinație spre tortură: fratele lui, nepoții lui, toți renumiți pentru asta, însă Olidan te-ar spânzura doar și ar termina treaba.

Rike a pufnit auzind acestea. Văzuse din partea greșită temnițele tatălui meu. Totuși Makin o nimerise, erau o mulțime de oameni care îl făceau pe Olidan Ancrath să pară un om de-a dreptul rezonabil.

— Am zis că nu mi-e teamă de el.

Bătăile inimii îmi arătau că mințeam, însă numai eu le puteam auzi.

Makin a ridicat din umeri.

— Toată lumea se teme. Bagă spaima în om. Are privirea aia. Asta face tot. Ochii reci. Te fac să tremuri.

Devenisem cunoscut pentru deciziile mele neînfricate, pentru că îndrăzneam să provoc chiar și atunci când știam că nu era cazul. Sub cerul acela cenușiu totuși, cu vântul care sufla umed din nord, nu simțeam niciun imbold să ajung trăsura care trudea în fața noastră și să solicit o întrevedere cu trecutul. Mă durea

pieptul de-a lungul liniei înguste a vechii cicatrici și, pentru prima dată, m-am pomenit că-mi doream s-o las baltă.

Am călărit fără să scoatem o vorbă, coloana venind în urma noastră – atât de multe gărzi în armurile lor elegante, atât de siguri pe obiectivul lor. Adierea rece mă sâcâia și tot trecutul mi s-a îngrămădit pe umeri, așteptându-și rândul să înceapă tărăboiul sub țeasta mea.

— Cerys, am spus.

Makin și-a ridicat viziera coifului și s-a uitat la mine.

— Ucisă pe când avea trei ani. Povestește-mi.

Mă gândisem că dacă aveam vreodată să vorbim despre fiica lui Makin, am fi făcut-o în mahmureala orelor mici dinainte de răsărit sau poate dacă ar fi încasat Coddin o rană mortală, care să ne îndrume discuția spre chestiunile importante. Nu mi-a trecut prin cap că s-ar fi putut întâmpla în timp ce călăream prin noroi, în lumina rece a zilei, înconjurați de străini.

Makin continua să mă privească, săltând în șa, cu o rigiditate neobișnuită pe fața lui altfel atât de flexibilă. Pentru o clipă îndelungată, am crezut că nu va spune nimic.

— Tatăl meu avea pământuri în Normandia, o mică proprietate lângă orașul Trent. Nu eram primul lui fiu. M-am căsătorit cu fiica unui bărbat bogat. Tatăl ei și cu mine ne-am înțeles asupra câtorva acri și a unei case. Casa a venit la doi ani după căsătoria noastră oficială. Ceva mai mică decât un conac, ceva mai mare decât o fermă. Genul de loc pe care l-ai fi prădat pe vremea când erai în fruntea fraților pe drum.

— Au fost haiducii? am întrebat.

— Nu, a zis cu ochii licărind luminați de amintiri. A fost un conflict oficial, mult prea mic ca să poată fi numit război. Trent și Merca se luptau din cauza granițelor. O sută de soldați și militari călare de fiecare parte, nu mai mulți. Și s-au întâlnit în lanul de grâu. Amândoi aveam șaptesprezece ani, Nessa și cu mine, iar Cerys, trei. Aveam trei muncitori la fermă, doi servitori, o fată în casă și o doică.

Până și Rike a avut bunul simț să nu spună nimic. Nimic în afară de bocănitul copitelor în noroi, pașii grei ai lui Gorgoth, scârțâitul harnașamentului, zornăitul monoton al metalului pe metal, ciondăneala pițigăiată a păsărilor de nevăzut pe cer.

— Nu le-am văzut murind. Cred că zăceam în țărână, pe lângă poarta mare, cu mâna încleștată pe piept. Se prea poate că

Nessa a fost doborâtă câtă vreme am zăcut acolo, uitându-mă la cer. Am leșinat mai târziu. Cerys s-a ascuns în casă și probabil că focul a ajuns-o după ce am fost târât într-un șanț. Așa fac copiii, se ascund de foc în loc să fugă, iar fumul îi ajunge din urmă.

— De șase luni am avut nevoie ca să-mi revin. Am fost înjunghiat în plămân. Mai târziu, am prădat Merca împreună cu o bandă de oameni care supraviețuiseră acelei zile. Am aflat că băiatul lordului care condusese raidul a fost trimis la un văr din Attar, ca să fie în siguranță. Ne-am întâlnit un an mai târziu. L-am urmărit într-o mică fortăreață, cam la treizeci de kilometri spre nord de aici. Drumul de întoarcere m-a adus în Ancrath și am rămas acolo. Între timp, mi-am găsit de lucru la tatăl tău. Și asta e tot.

Makin nu avea niciun surâs pe chip, deși îl văzusem zâmbind de atâtea ori în fața morții. Își ținea ochii ațintiți spre orizont, însă știam că se uită mult mai departe. Peste ani. Niciodată nu *e asta tot*. Durerea se împrăștie, crește și ajunge să strice tot ceea ce e bun. Timpul vindecă toate rănile, dar de cele mai multe ori doar punând piatra de mormânt, iar câtă vreme trăim, unele dureri rămân cu noi, arzându-ne, făcându-ne să ne zvârcolim ca să scăpăm de ele. Și pe măsură ce ne zvârcolim, ne transformăm în alți oameni.

— Și cât durează ca un copil pentru care ai traversat mări și țări ca să-l răzbuni, pentru că n-ai putut s-o salvezi atunci când salvarea ei era o opțiune, să devină copilul pe care îl înjunghii pentru că nu l-ai putut accepta atunci când acceptarea era o opțiune?

Makin a zâmbit pe jumătate, cu toate că nu și-a mutat privirea de la trecutul acela care îl ținea captiv.

— Ah, Jorg, dar tu n-ai fost niciodată atât de dulce ca și Cerys, iar eu n-am fost niciodată atât de rece ca Olidan.

A mai trecut o zi în care am mers pe urmele coloanei Ancrath prin inima Attarului. Peste tot, țărani cu legături de cârpe în picioare veneau să ne vadă trecând, înconjurați de fumul câmpurilor pe care liniile roșii de foc mistuiau miriștile. Lăsau baltă ritualurile funerare ale recoltei, aranjarea și stivuirea paielor în căpițe, murăturile și legumele uscate pentru iarnă, ca să privească Garda Gilden și să vadă flamurile negru cu auriu

fluturând în văzduh. Ceva mult mai vechi și mai profund, un vis pe jumătate uitat al unei vieți mai bune.

După-amiază târziu, soarele a pătruns printr-o deschizătură în nori, iar Miana a coborât din trăsura lordului Holland ca să călărească o milă liniștită stând într-o parte, în timp ce ne târâm printr-un oraș dintr-o vale cu incredibilul nume Piddle[2]. Marten a urcat și el în șa, iar când Miana s-a retras, el a rămas lângă mine.

— Îi este greu, sire, a spus el dintr-odată.

— Mai greu decât să se fi aflat la Bântuit, așteptând musafiri de la Vatican?

— E o treabă grea să poarte copilul în ultima lună.

Marten a ridicat din umeri, dar mi-am dat seama că îi păsa mai mult de atât.

Mă face praf câteodată să văd bărbați mult mai entuziasmați decât mine în legătură cu lucruri de care ar trebui să îmi pese. Știam că aș fi fost îndurerat dacă asasinul Papei i-ar fi omorât pe Miana și pe copilul nostru nenăscut. Dar mai știam și că o parte groaznică din mine, din inima mea, și-ar fi ridicat fața către lume cu un rânjet incendiar, primind șansa, scuza pentru viitoarele momente de limpezime în care răzbunarea mea avea să plutească pe un val de sânge. Și mai știam că mânia ar fi măturat din cale orice altceva, chiar și tristețea.

— E o lume dură, Marten.

Mi-a aruncat o privire, derutat o clipă, de vreme ce călărisem aproape o jumătate de kilometru de la ultimele lui cuvinte.

— Nici n-ar trebui să fie ușor să aduci pe cineva pe lume. E mult prea ușor să începi o viață nouă, mult prea ușor să iei una veche. E corect însă ca o parte din acest proces să aducă unele dificultăți.

Și-a păstrat privirea asupra mea, un drept câștigat pe deplin de când mă slujea, și am simțit povara judecății lui.

— Fir-ar să fie! Am pufnit exasperat. Mă simt în inferioritate numerică în trăsura asta.

Marten a zâmbit.

— Un bărbat însurat e întotdeauna în inferioritate numerică.

Am tras un scuipat în noroi și am tras de frâiele lui Brath înjurând. Cinci minute mai târziu, ședeam din nou în trăsură lângă Miana.

---

[2] „A urina“ - în 1b. engl. (n. tr.).

— Trăsura tatălui meu e chiar în fața noastră, am zis.

— Știu.

Mă simțeam ciudat să vorbesc despre el, mai ales când Gomst și Osser se uitau la noi. Gomst, cel puțin, a avut bunul simț să-și deschidă Biblia, o carte suficient de mare ca să-i ascundă pe amândoi îndărătul ei, și l-a atras pe bărbatul mai vârstnic într-o discuție despre un psalm sau altul.

— Coddin vrea să-l votez pe tatăl meu la Adunare. Ca să fac pace cu el.

Vorbele mi-au îmbâcsit gura.

— Și tu ai prefera... să n-o faci?

Un zâmbet i-a răsărit în colțul buzelor, însă nu m-am simțit luat în râs.

Am auzit o frântură din conversația lui Gomst. *Părinte, unde este mielul care va fi sacrificat?* Iar Abraham a răspuns: *Fiul meu, Doamne, va fi mielul.*

— Am o mulțime de motive să-i doresc moartea. Și la fel de multe motive să fiu eu acela care o provoacă.

— Dar vrei să o faci? Jorg pe care îl cunosc eu tinde să facă numai ce vrea el, iar dacă motivele îi sunt potrivnice, le schimbă.

— Eu...

Eu voiam să înțeleg cum merge toată treaba asta, ce înseamnă să trăiești și să crești copii. Voiam să mă descurc mai bine decât o făcuse el.

— Oamenii îi vor spune fiului nostru ce s-a întâmplat între mine și tatăl meu.

Miana s-a aplecat mai aproape de mine, cu părul ei negru ca pana corbului căzându-i în jurul feței palide.

— Și ce le vor spune copilului nostru?

Nu voia să-i spună fiul nostru până când nu venea pe lume să o dovedească.

— Nici măcar regele nu poate pune căluș în gura lumii, i-am răspuns.

Miana s-a uitat la mine. Purta o diademă din aur împletit, însă părul ei ședea așa cum voia el, având nevoie de cel puțin două slujnice și o mână întreagă de agrafe ca să-l stăpânească. În cele din urmă, lipsa mea de înțelegere a mânat-o să-mi explice.

— Cum poate un om deștept să fie atât de prost? Ce s-a întâmplat între tine și Olidan nu s-a terminat. Povestea ce va fi spusă încă n-a fost scrisă.

— Ah.

Am lăsat-o să mă alunge din trăsură.

Nu înainte ca soarta să aibă un cuvânt de spus, m-am încumetat să călăresc până la trăsura tatălui meu. Un căpitan de gardă a venit cu vești și m-a găsit pitit prin mijlocul coloanei, cu Gorgoth lângă mine. Gorgoth era întotdeauna o companie potrivită dacă n-aveai chef să vorbești.

— S-a rupt o osie la trăsura Ancrath, a anunțat el fără să se deranjeze să-mi menționeze titlul. Putem găsi loc într-a voastră? Au fost ridicate câteva obiecții împotriva folosirii căruței pentru bagaje.

— Voi veni să discut problema.

Mi-am înăbușit un suspin. Câteodată simți de-a dreptul încotro se îndreaptă universul și nimic nu i se poate împotrivi pentru prea multă vreme.

Toți oamenii mei au călărit în urma mea. Vestea s-a răspândit iute. Până și Gorgoth a venit, curios probabil să vadă de unde a ieșit așa un fiu ca mine. Am trecut de Garda Gilden și sutele ei de soldați, opriți cu toții pe traseu. Toate capetele se întorceau spre noi. Iar pe o porțiune îngustă a drumului, banală cu excepția izvorului în a cărui albie stâncoasă se rupsese osia trăsurii tatălui meu, am venit încă o dată ca să vorbesc cu regele din Ancrath.

Credeam că măcar Coddin avea să fie mulțumit. Poate că nu îi urmasem sfatul, însă soarta părea să nu fie de acord cu hotărârea mea, silindu-i pe cei doi Ancrath să facă încă un pas pe calea vechii profeții. Era nevoie de doi Ancrath care să lucreze în echipă pentru a rupe puterea mâinilor nevăzute și iată-i pe ultimii doi Ancrath. Mă rog, poți duce calul la apă, însă cu hotărăsc ce naiba beau, iar eu nu am o părere prea bună despre profeție. Iar eu nu mă văd aderând la cauza tatălului meu nici dac-ar îngheța iadul.

Trăseseră trăsura vreo douăzeci de metri în susul pantei dinspre izvor. Am descălecat în apropiere, iar ghetele mi s-au scufundat mai bine de cincisprezece centimetri în noroiul frământat. O boare a mișcat crengile pleșuve ale rândurilor de

pomi, un copac mai înalt se întindea până la noi, degete negre pe cerul spălăcit. Mâna de pe hățurile lui Brath s-a scuturat de parcă vântul o trăgea și pe ea. Mi-am blestemat în gând slăbiciunea și m-am așezat în fața ușii trăsurii. Cu o mie de ani în urmă, Big Jan m-a tras afară pe ușa aceea, dintr-o lume în alta. Ședeam acolo înfrigurat, cu vezica prea plină, cu un tremur în mâini și picioare, transformat într-o clipită din regele celor șapte națiuni în drum spre Adunare într-un copil speriat.

Căpitanul de gardă al coloanei Ancrath a lovit cu pumnul îmbrăcat în zale în ușa de lemn.

— Honorous Jorg Ancrath solicită o întrevedere.

Aș fi vrut să mă fi aflat oriunde altundeva, însă am făcut un pas în față.

În afara căpitanului, niciuna dintre gărzi n-a descălecat ca să împiedice săvârșirea unor acte de violență. În orice caz, nu știau poveștile pe care oamenii le istoriseau despre mine sau nu le păsa. Poate că pentru ei slujba era o răsplată pentru a distruge pacea, nicidecum pentru a preveni astfel de încălcări.

Ușa s-a deschis, iar din întunericul trăsurii a ieșit o mână subțire și palidă. O mână de femeie. Am făcut un pas în față și am prins-o. Sareth? Tatăl meu își adusese soția?

— Nepoate.

Și a coborât pe scăriță, toată numai mătăsuri foșnitoare și gulere țepene de dantelă, cu mâna ei rece arzând totuși în palma mea. În spatele ei, trăsura a rămas goală.

— Mătușă Katherine, am spus, rămânând încă o dată fără cuvinte.

17

Șase ani au făcut-o să devină și mai frumoasă. Tot ceea ce Katherine Ap Scorron ascundea în vise se afla acum în fața mea, într-o zi friguroasă de început de iarnă.

— Katherine.

Îi țineam în continuare mâna, ridicată între noi doi. Și-a retras-o.

— Tatăl meu te-a trimis la Adunare? În locul lui?

— Ancrath e în război. Olidan a rămas cu armatele lui ca să fie sigur că nu pierde războiul.

Era îmbrăcată în negru, o rochie fluidă, faldurile de satin coborând până la tivul din piele neagră de pe care noroiul putea fi înlăturat cu ușurință după ce s-ar fi uscat. În jurul gâtului avea

o dantelă asemenea unor tatuaje cu cerneală, iar în urechi, cercei din argint și obsidian. Era încă în doliu după prințul ei.

— El te-a trimis? Cu două voturi și niciun sfătuitor?

— Trebuia să vină Nossar din Elm, dar s-a îmbolnăvit. Regele are încredere în mine, m-a asigurat cu o privire dură, cu buzele aranjate într-o o linie subțire pe un chip palid. Olidan a ajuns să-mi aprecieze calitățile.

Provocare pe jumătate îndeplinită – mai mult de jumătate. De parcă ar putea să-l prefere pe tată în locul fiului și să o înlocuiască pe sora sa la tron.

— Și eu am ajuns să-ți apreciez calitățile, doamnă, i-am răspuns schițând o plecăciune doar ca să am timp să-mi adun gândurile. Îmi permiți să-ți ofer un loc în trăsura Renar? Reparațiile la cea a tatălui meu par să fi fost greșit estimate.

Am smucit de hățurile lui Brath, aducându-l îndeajuns de aproape pentru ca ea să poată urca direct de pe scăriță.

Katherine a ieșit din trăsură fără niciun ajutor, urcând în șa și așezându-se pe o parte, ca să își potrivească lungimea rochiei. Pentru o clipă, satinul a rămas întins peste șold. O doream nu numai pentru forma trupului ei – dar o doream și pentru asta.

Kent a descălecat iute, în așa fel încât să-i pot lua calul și să călăresc împreună cu Katherine îndărăt, de-a lungul coloanei. Am mers aproape de ea, dorindu-mi să-i vorbesc, dar știind și cât de lipsite de vlagă ar fi sunat cuvintele.

— N-am vrut să-l omor pe Degran. M-aș fi luptat ca să îl salvez. A fost…

— Și totuși l-ai ucis.

Nu s-a uitat la mine.

Aș fi putut vorbi despre Sageous, însă păgânul doar mi-a pus funia în mână, iar faptul că știa că cineva urma să fie spânzurat nu îmi oferea o scuză prea bună. La urma urmelor, nu puteam decât să fiu de acord. L-am ucis pe fratele meu.

— Orrin merita și el o soartă mai bună decât fratele lui, am continuat.

— Ar fi putut fi un împărat destoinic.

— Lumea asta mănâncă bărbații destoinici la micul dejun.

A tras de hățuri ca să-l îndemne de Brath să meargă mai iute.

Cuvintele erau cunoscute. Am dat pinteni calului lui Kent și am prins-o din urmă. S-a oprit lângă trăsura lordului Holland.

— N-am știut că ai gusturi atât de costisitoare.

— Alegerea soției mele, am răspuns.

Am făcut semn din cap spre garda de lângă ușa trăsurii, iar el a ciocănit la ușă ca să o anunțe pe Katherine. Degetele lui abia au atins lemnul lăcuit înainte ca ușa să se dea în lături, iar Miana să se aplece cu ochii întunecați, având buzele țuguiate, spre Katherine. Părea inexplicabil de frumoasă.

— Draga mea, ți-am adus o doică, mătușa mea Katherine.

Sper din toată inima că expresia de șoc de pe fața lui Katherine a fost mult mai spectaculoasă decât cea pe care o aveam eu pe când i-am luat mâna într-a mea, cu cinci minute mai devreme.

Am intrat primul în trăsură și m-am așezat între tânăra regină și prințesa mai vârstnică. Nu aveam încredere că Gomst va fi în stare să oprească vărsarea de sânge, dacă lucrurile aveau să meargă prost.

— Regină Miana din Renar, am spus, aceasta este prințesa Katherine Ap Scorron, delegată de tatăl meu la Adunare și văduva prințului de Arrow. Am înfruntat armata Arrow, în urmă cu doi ani, dacă-ți aduci aminte. Osser Gant din Kennick, sfătuitorul lordului Makin și, desigur, pe episcopul Gomst îl cunoști, am adăugat fluturând din mână spre cei doi bătrâni.

Miana și-a așezat mâinile pe burtă.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, Katherine. Jorg mi-a spus că l-a omorât pe bărbatul care ți-a ucis soțul.

— Egan, da. Fratele mai mic al lui Orrin. În orice caz, cea mai bună realizare a acelei zile a fost faptul că i-a pus capăt păgânului Sageous. El i-a otrăvit mintea lui Egan. Altminteri, nu l-ar fi trădat pe Orrin.

M-am lăsat pe spate, sprijinit de perne. E ceva neobișnuit pentru două femei, ambele hotărâte să spună ce gândesc și să calce-n picioare toate conveniențele care le-ar fi stat în cale, să poarte discuții scurte care să se încheie interesant. Părea o cruzime din partea lui Katherine să admită amestecul lui Sageous în fratricidul lui Orrin, odată ce nu-mi lăsa loc să mă ascund în spatele unor astfel de scuze. În realitate totuși nu puteam să arunc toată vina mea asupra lui.

— Primii născuți sunt adesea cele mai bune roade pe care le oferă pomul, a spus Miana. Anticii ofereau primele fructe zeilor.

Se prea poate ca primul copil să poarte bunătatea pe care părinții o au de oferit.

Și-a adunat degetele peste pântecele bombat.

Un zâmbet fugar a apărut pe buzele lui Katherine.

— Sora mea este prima născută. Toată blândețea și bunătatea au ajuns la ea, nu la mine.

— Iar fratele meu care, într-o bună zi, va domni în Wennith este un bărbat destoinic. Orice viclenie și răutate pe care le-au avut părinții au ajuns la mine, a răspuns Miana și a făcut o pauză, cât s-a pus în mișcare trăsura, laolaltă cu toate celelalte coloane care începeau acum să avanseze. Iar Orrin și Egan nu fac decât să-mi susțină teoria.

— Firește că asta face ca Jorg din Ancrath să fie modelul de perfecțiune al familiei Ancrath, a spus Katherine aruncând o privire către Gomst, care a avut bunul simț să se uite în altă parte. Povestește-ne, Jorg, cum era William?

Asta m-a luat prin surprindere. Aș fi fost fericit să le las să se-ncaiere pe lângă mine.

— Avea șapte ani. Greu de spus.

— Tutorele Lundist spunea că William era cel mai inteligent dintre cei doi. Era soarele pentru luna lui Jorg, a vorbit Gomst fără să-și ridice însă ochii din pământ. Mi-a spus că băiatul avea o voință de fier și nicio doică nu-l putea face să-și schimbe părerea. Nici măcar Lundist, cu viclenia lui orientală, nu-l putea abate pe puști. Odată, l-au adus înaintea mea, un băiat de șase ani hotărât să pornească pe jos ca să găsească Atlantida. Am discutat despre responsabilitățile lui, despre planul lui Dumnezeu pentru fiecare dintre noi. Mi-a râs în față și a spus că avea și el un plan pentru Dumnezeu. Gomst și-a ridicat privirea fără să ne vadă, cu ochii ațintiți asupra trecutului, apoi a clipit și a continuat:

— Blond, de parcă ar fi ieșit chiar din sângele împăratului. Era de fier. Cred că băiatul acela ar fi putut face orice, dacă ar fi fost lăsat să crească. Orice. Bine sau rău.

Amintirile mele zugrăviseră o imagine mult mai blândă, însă nu-l puteam contrazice pe Gomst. Când William își punea ceva în minte, când hotăra cum trebuia să fie ceva, nu puteai discuta cu el. Chiar și când era chemat tata era în stare să-și păstreze cumpătul. Și, în ciuda a tot ceea ce știam despre cruzimea tatălui meu, când era vorba de William, nu mă puteam gândi că

s-a rezolvat problema nici măcar atunci când auzeam pașii tatii pe coridor. Poate că motivul pentru care mă urăște tatăl meu este chiar atât de simplu. Am fost mereu cel mai slab dintre noi doi. În noaptea aceea, a murit fiul nepotrivit și a rămas agățat în spini celălalt fiu nepotrivit.

Miana a spart tăcerea stânjenitoare.

— Spune-mi Katherine, cum este socrul meu? Va trebui să îl întâlnesc. Aș vrea să ajung să-l cunosc. Sperasem că va veni la Adunare, pentru ca Jorg să ne facă cunoștință.

Asta era o imagine pe cinste. Ce și-ar fi închipuit tata despre micuța mea soție-copil care și-a incinerat proprii soldați numai ca să sfâșie inamicul?

— Regele Olidan e neschimbat, a spus Katherine. Am petrecut șapte ani la Curtea lui și nu-l cunosc, așa încât mă îndoiesc că ai fi aflat prea multe dacă ar fi venit la Adunare. Nu sunt prea sigură nici că sora mea l-ar cunoaște, după șase ani în patul lui. Nimeni nu știe care este visul lui în ceea ce privește Ancrath.

Am înțeles limpede mesajul codificat. Nu i-au reușit vrăjile nocturne asupra tatălui și poate că nici Sageous n-a izbutit. Poate că mâna tatii a fost singura care m-a înjunghiat. Firește, dacă presupunem că nu minte Katherine, însă părea că spune adevărul și mă îndoiesc că-și imagina că merit osteneala de a-și mânji buzele cu minciuni pentru mine.

— Cum merge războiul, prințesă? S-a aplecat în față Osser Gant.

Se mișca sprinten pentru un bărbat cu barba albă, cu ochii lui închiși și vicleni. Îmi dădeam seama de ce îl prețuia Makin.

— Morții continuă să forțeze dinspre mlaștini, rareori în număr mare într-un singur loc, însă suficienți cât să pustiască pământul. Țăranii sunt uciși în satele lor, trupurile le sunt târâte în mocirlă, fermierii mor în casele lor. Morții se ascund în noroi atunci când sunt urmăriți de trupele Ancrath sau se adăpostesc în Umbra Bolnavă, în orice loc în care pământul e mult prea otrăvit pentru oameni. În Gelleth sunt astfel de locuri.

S-a uitat din nou spre mine.

— Atacurile subminează moralul, împuținează hrana. Înainte să plec, se discuta despre un moroi care mergea prin mlaștină.

La vorbele acestea, Gomst și-a făcut cruce.

— Și ce se spune la Curtea lui Olidan despre sensul acestor atacuri? A întrebat Osser.

Era o întrebare de mare însemnătate pentru toți oamenii lui Kennick pentru că, deși și-au pierdut mlaștinile în favoarea morților cu mulți ani în urmă, pământurile uscate din Kennick au fost prea puțin prăduite. Trupele lui Makin nu aveau de ce să se îngrijoreze câtă vreme își țineau picioarele pe pământul solid.

— Se spune că Regele Mort îl urăște pe regele Olidan, a răspuns Katherine.

— Și tu ce crezi, Katherine? A întrebat Miana aplecându-se peste mine, cu parfumul ei de crini și copilul nostru lovindu-mă peste picioare prin burta ei.

— Eu cred că corăbiile negre vor veni prin estuarul Sane și își vor rervărsa trupele în mlaștini atunci când Regele Mort este gata să atace. Și că de acolo, regină, vor trece prin Ancrath, adăpostindu-se prin craterele pe care ni le-au lăsat Constructorii, Umbra Bolnavă, întunericul Răsăritean, Rana lui Kane, locurile pe care oamenii le numesc pământurile promise . Vor intra în Gelleth pe potecile pe care Jorg le-a deschis atunci când a distrus muntele Honas și vor continua, prin toate mijloacele, să-și sporească puterea din mai multe surse, până când vor ajunge la Vyene, unde votul interminabil al Adunării nu va mai conta.

— Asta te-a trimis regele Olidan să spui Sutei? A întrebat Gomst.

Își ținea atât de strâns crucifixul, încât aurul s-a îndoit în mâna lui, iar în ochi avea o sclipire fanatică. O astfel de patimă transforma un om în străin după atâția ani de pietate găunoasă.

— Asta spun sfinții, a adăugat el, Dumnezeu le spune asta.

Katherine a slobozit un râs sonor.

— Olidan știe că corăbiile negre se îndreaptă spre el. Spune că Ancrath va rezista, că această nouă invazie va fi spulberată, că Ancrath va salva imperiul. El cere doar să-i fie recunoscut dreptul la tron și, de vreme ce el își conduce armatele ca să salveze Suta, ei să-i pună în brațe coroana și să-l restituie la conducere. Bineînțeles că cerința lui este formulată cu mai mult tact, în mai multe mesaje potrivite pentru mai multe urechi, invocând vechi datorii și promisiuni. Datoria filială trebuie reamintită, a adăugat ea după ce ochii ei verzi i-au găsit pe ai mei, așa cum stăteam, cu fețele apropiate și piciorul meu lipit de al ei, emanând căldură.

— Ce…

Katherine m-a oprit.

— Tatăl tău spune că îl cunoaște pe Regele Mort. Îi cunoaște secretele. Știe cum să-l distrugă.

18

Povestea Chellei

— Nimic din ceea ce ai văzut până acum nu te-a pregătit pentru asta. Impietrește-ți mintea. Jură orice jurământ îți e cerut.

Chella a îndreptat gulerul mantiei lui Kai și s-a ridicat din nou în picioare, ca să-l privească.

— Jur.

Zece ani se așternuseră asupra tânărului peste noapte, linii fine îi apăruseră în jurul gurii, iar buzele i se subțiaseră. Își purta oboseala în jurul ochilor și chiar în ei. Nu l-a distrus. Nu poți face necromanți din oamenii distruși. E o înțelegere ce trebuie încheiată din propria lui voință, iar Kai avea suficient instinct de conservare ca să vrea asta. Îndărătul farmecului și al simplității, Chella își imaginase o duritate latentă. A făcut câțiva pași, iar el a urmat-o de-a lungul coridorului.

— Nu te uita la niciunul dintre ei. În special nu privi moroii, a spus ea.

— Hristoase! Moroi!

S-a oprit locului, iar când ea s-a întors, el s-a îndepărtat, culoarea pierindu-i din obraji. Pentru o clipă, părea că genunchii aveau să-i cedeze.

— Credeam că la Curtea regelui sunt necromanți…

— Moroii ar trebui să fie ultima ta grijă.

Chella nu-l putea învinovăți. Trebuia să-l întâlnești pe Regele Mort ca să poți înțelege.

— Dar…

Kai s-a încruntat. Ea a băgat de seamă că mâna lui se mișca pe sub mantie. Putea să aibă în mână cuțitul pe care chiar ea i l-a dat, consolându-se cu lama lui ascuțită. Bărbații!

— Dar dacă sunt morți, nu ar trebui noi să fim aceia care comandă?

Frică și ambiție, o combinație potrivită. Chella și-a simțit buzele răsucindu-se într-un surâs amar. Abia începuse să prindă înțelesul tărâmurilor moarte băiatul ăsta, cu doar câteva ceasuri înainte abia făcuse primul hoit să se zbârcească și deja se credea un necromant și voia să aibă frâiele-n mână.

— Dacă ar fi fost decăzuți vreme de zece ani, un necromant i-ar fi ridicat la viață, un necromant i-ar fi condus.

— Nu sunt morți?

Din nou încruntătura aceea.

— Oh, sunt morți. Dar nu îi vom conduce niciodată. Moroii sunt morți, dar nu au murit niciodată. E menirea noastră să-i rechemăm la viață pe cei care nu pot ajunge în rai și să-i redăm, sub controlul nostru, cărnii și oaselor pe care le-au avut odată. Însă, în tărâmurile moarte, de unde îi rechemăm pe cei decăzuți, nu există nimic mort care să nu fi trăit niciodată. Moroii sunt astfel de creaturi și sunt soldații Regelui Mort. Și în întinderile întunecate, printre astfel de creaturi, Regele Mort a apărut de nicăieri și s-a încoronat în mai puțin de zece ani.

Chella a continuat să meargă, iar Kai a urmat-o, după o clipă de ezitare. Unde altundeva se putea duce?

Au trecut pe lângă mai multe uși de pe partea stângă și ferestre deschise pe partea dreaptă. Furtuna zguduise totul, iar ploaia încă mai cădea. Două gărzi așteptau la colț, bărbați morți în armuri ruginite, învăluiți de un vag miros de putreziciune, acoperit de chimicalele alea folosite ca să le vindece carnea și care-ți făceau ochii să lăcrimeze.

— Aceștia sunt puternici. Simt asta, a spus Kai și s-a oprit, ridicându-și mâna spre cei doi de parcă ar fi apăsat ceva în aer.

— Nu mulți dintre ei au putut trece, a spus Chella. Oameni răi. Vieți rele. Au lăsat în urmă destule de rechemat în noul trup. Viclenie, niscaiva inteligență, câteva amintiri folositoare. Cele mai multe gărzi de aici sunt de felul ăsta. Când găsești un hoit pe care îl poți umple aproape până la buză, n-ai vrea să-ți putrezească în brațe, nu-i așa?

Bărbații morți o urmăreau cu ochii lor stafidiți și cu gândurile lor întunecate, incognoscibile.

Și mai mult coridoare, și mai multe gărzi, și mai multe uși. Regele Mort a luat castelul în stăpânire cu doar câteva luni înainte, de la ultimul lord important din Brettan, Artur Elgin, ale cărui corăbii au pornit din portul de mai jos și au navigat vreme de mai bine de douăzeci de ani, terorizând coastele continentale din nord și din sud. Zilele de teroare ale lui Artur Elgin nu se terminaseră. E adevărat că începuseră în forță, însă acum îl slujea pe Regele Mort – sau mai bine zis ceea ce fusese

rechemat la viață din tărâmurile moarte o făcea, iar Chella bănuia că asta era cam tot ceea ce fusese înainte omul acela.

Chella l-a simțit mereu pe Regele Mort, îl simțea de la bine de o mie de kilometri, ca pe ceva care i se târa pe sub piele. În palatul în care își urzea planurile, nu mai exista niciun colțișor care să nu poarte gustul lui, amar pe vârful limbii.

În cele din urmă, au ajuns la ușile curții lui Artur, tăblii din stejar vechi traversate de balamale din fier negru. Putoarea mocirlei i-a încrețit nasul. Strigoii mlaștinilor îi urmăreau din umbrele de pe ambele părți, unii strângând în mâinile mânjite săgeți negre. În fața ușilor stăteau doi uriași, fiecare mai înalt de doi metri și jumătate, ciudați din pământurile promise, a căror sevă fusese pârjolită de focul Constructorilor, așa că au crescut defectuos. Mari, dar cu defect. Iar acum erau morți. Păpuși din carne manevrați de voința necromanților.

Uriașii s-au dat la o parte, iar Chella s-a îndreptat către uși. Prezența Regelui Mort copleșea întreaga lui curte, trecând prin piatră și lemn, inundându-i simțurile. Cu puterile ei neoromantice, în clipa în care a părăsit viața până în locul din care încă se mai putea întoarce, Chella a simțit prezența Regelui Mort – acea lumină întunecată, soarele negru a cărui strălucire îngheța și corupea totul – însă tot a fost atrasă de el. Acum însă, învăluită doar în rămășițele vechii ei puteri, cu sângele pulsându-i din nou în vene, Chella își simțea stăpânul ca pe o amenințare, ca pe ceva dăltuit din toate amintirile legate de durere, rană și suferință, urlând ura într-un registru dincolo de auz.

Și-a lipit mâinile de uși dându-și seama că-i tremurau.

Duhoarea moroiului se împrăștie prin carne precum cerneala pe sugativă: ajunge până la os, fără să țină seama de piedici irelevante precum nasul. Oamenii sunt ocupați să moară încă din clipa în care s-au născut, dar din leagăn până în mormânt e doar un mers agale. Totul devine o adevărată cursă atunci când te afli lângă un moroi.

Curtea Regelui Mort zăcea în întuneric, însă când Chella a deschis ușile, o strălucire rece a început să se împrăștie în încăpere. Fantome, înfășurate strâns în jurul stăpânilor lor, începeau să se desfășoare, ca o a doua piele, smulse de pe moroi de prezența vieții. Spiritele ardeau în lumina propriei lor nenorociri, apariții difuze, țesături delicate de amintiri, țesuturi

ale unor vieți uzurpate. Moroii înșiși erau unghiuri moarte ale ochilor lor vii, ca și cum bucăți ale retinei ar fi murit, suprapunând imaginea camerei asupra ei înseși în acele locuri. Pe vremuri, când necromanția era adânc înrădăcinată în ea, iar sângele îi era nemișcat, Chella văzuse moroi, albi ca oasele, slabi ca oasele, cu craniile lor fără de ochi pline de dinți mici și ascuțiți, cu mâinile despicându-se în trei degete, asemeni rădăcinilor de copaci.

— Kai!

A simțit cum el bate în retragere. Auzul numelui său l-a făcut să se oprească. Știa că nu trebuie să fugă.

Regele Mort ședea pe epava tronului lordului Artur Elgin. Purta veșmintele lui Artur Elgin. Îi veneau bine. Umeri din piele albastră, un pieptar din dantelă prins cu cleme din argint, decorate fiecare cu cuarț, catifea groasă acolo unde se sfârșea pielea, albastră ca miezul de noapte. Purta chiar și trupul lui Artur Elgin, însă nu-i venea atât de bine, ci cocoșat și bizar, iar când și-a ridicat capul spre Chella, zâmbetul pe care l-a schițat din gura mortului a fost îngrozitor.

19

CU CINCI ANI ÎN URMĂ

Două cuțite s-au rupt încercând să descolăcesc scorpionul. Când am reușit să-i țin coada pe loc cu ajutorul agrafelor bătrânei Mary și să o ridic folosind o sabie, mortăciunea s-a desfăcut printr-o serie de mișcări convulsive, acompaniată de scârțâituri asemănătoare sticlei sparte sub talpă.

— Ești ceva fabricat, i-am zis. O mașinărie lucrată deștept.

Nu vedeam însă nici roți, nici zimți, oricât de aproape l-aș fi studiat. Doar cristal negru, urme de gelatină transparentă și sclipitoare, și o mulțime de fire, cele mai multe atât de subțiri, încât erau aproape invizibile.

— Ceva stricat.

L-am băgat în traista de la șaua Leshei ca să-l iau cu mine.

A durat ore întregi până am săpat mormintele. Rănile mă usturau și mă înțepau. Mai târziu, m-au durut și au început să pulseze. Am folosit un topor ca să desfac pământul și un scut ca să scot țărâna. Pământul avea gust amar, mai rău decât sărurile de la izvoarele Carrod.

L-am înmormântat pe Greyson mai întâi. Am găsit un coif cu vizetă, l-am lustruit cu nisip și i l-am așezat ca să îi acopăr fața.

— Să nu uiți să te văicărești oriunde te vei afla, Sunny.

Două scuturi pline de pământ și pietriș mi l-au ascuns vederii. Era doar un alt hoit. Alte patru scuturi și nu mai era decât o ondulație a terenului. După alte zece, am netezit pământul deasupra lui.

Am așezat capul Leshei lângă gât. Așa mi s-a părut corect, de vreme ce eu le despărțisem de fapt. Bucățile nu păreau să se potrivească.

— Toți caii regelui și toți oamenii regelui nu o vor putea face înapoi pe Lesha.

M-am așezat lângă mormânt fără să mă uit la ea, privind la soarele care apunea spre vest.

— Oamenii ăștia nu erau foarte deosebiți de mine și de ai mei.

Rănile mă înțepau și pulsau. M-am gândit la suferința de care am scăpat și toată jalea a dispărut. Faptul că te afli de partea ascuțită a bățului îți schimbă perspectiva asupra afacerii ăsteia cu împunsul, nu-ncape îndoială – ar trebui să fii tare prost ca să nu vezi ce te așteaptă totuși.

M-am oprit din vorbit. Nu neapărat pentru că nu era nimeni acolo care să mă asculte. Când ai moartea în tine și ești înconjurat de hoituri, ei bine, întotdeauna vei avea un soi de public. Era vorba de faptul că ceea ce mă strângea era mult prea fluid, mult prea incert ca să poată fi surprins și spus. Cuvintele sunt instrumente contondente, mult mai potrivite pentru a ucide, decât pentru a găsi un înțeles în lume. Am umplut mormântul. Era timpul.

Soarele rămăsese agățat de orizont cu degete purpurii. M-am întins și m-am oprit din drum. Ochi roșii mă urmăreau, cerul reflectând privirile celor căzuți. Prea multe capete erau întoarse spre mine ca să fie o întâmplare. Senzația de răceală îmi pulsa în vechea rană din piept, necromanția, o amorțeală asemenea celei pe care o provocau săgețile fantomelor, o detașare poate, ca și cum o mână nevăzută s-ar închide în jurul meu, împietrind energia lumii. În apropiere zăcea Rael, cu un cuțit în gât, înfipt într-o veche cicatrice, acolo unde un atac de demult eșuase. Am făcut un pas, iar ochii lui mi-au urmărit mișcarea.

— Regele Mort.

Cuvintele au gâlgâit, iar sângele era atât de întunecat, încât îi curgea vinețiu printre dinți.

— Hmmm…

Am ridicat cel mai solid dintre topoarele aruncate pe jos. Perros Viciosos aveau o slăbiciune pentru topoare. Greutatea lor le dădea o anume siguranță. Cu o scuturare iute, am alungat oboseala și m-am apucat de treabă. Nu e treabă ușoară să smulgi membrele unui om. În special la picioare trebuie să tai mai abitir, iar carnea e mult mai bine îndesată decât ți-ai putea închipui. În clipa în care pierzi controlul asupra toporului, acesta are tendința să ricoșeze de pe pielea coapsei, dacă lovitura ta nu este perfectă. Cu puțin noroc, vei rupe osul în cele din urmă, dar să tai cu totul piciorul? Gândiți-vă cum doborâți un copac: întotdeauna e mult mai greu decât te gândești că ar trebui să fie. La sfârșit gâfâiam, iar sudoarea îmi picura de pe nas. M-am mulțumit să tai mâinile și picioarele ultimilor zece bărbați înainte să mă prăbușesc din nou grămadă, cu picioarele încrucișate în fața lui Rael.

— Viața era mult mai simplă atunci când morții rămâneau doar cu ceea ce le era dat, am spus.

Nu eram sigur dacă Rael mă urmărea în continuare, dar prezența Regelui Mort persista în duhoarea sângelui închegat.

— Mă gândesc că, dacă ai fi putut să-i ridici din nou pe flăcăii ăștia, ai fi făcut-o deja, dar paza bună trece primejdia rea, ai?

Tot nimic. Părea că Regele Mort o avea pe Chella la degetul mic, prin urmare interesul lui pentru mine devenea… neliniștitor.

M-am aplecat peste hoitul lui Rael și l-am ciocănit pe frunte. – Alo?

Nu părea o idee bună să-mi adun ultimele rămășițe de necromanție și să încerc să ajung înăuntru, ar fi fost la fel ca și când ai încerca să iei osul unui câine flămând folosindu-ți degetele.

Nimic. Probabil că regele avea la îndemână o mulțime de ochi morți ca să urmărească împrejurimile – prea mulți oameni de speriat ca să zăbovească mai mult decât o simplă verificare a numelui fiecăruia. Am ridicat din umeri. În esența lor, Perros Viciosos nu erau mai înspăimântători așa morți decât erau în viață. Asta nu însenina totuși că aveam de gând să-mi petrec

noaptea dormind printre ei. Cu siguranță, așa morți miroseau mult mai rău.

Am mânat calul Leshei dincolo de tabără și m-am așezat la o sută de metri depărtare, pe o creastă joasă. În ciuda dorinței mele, am dormit prost, bântuit de urletele lui Sunny și trezit de cel mai mic zgomot din întuneric.

Zorii m-au găsit în tabăra Câinilor Răi. Am blagoslovit otrăvurile din Iberico pentru lipsa țânțarilor și a șobolanilor. Orice frumusețe care există acum aici se datorează războiului. După o zi, orice câmp de luptă e ceva mai mult decât o mulțime de stârvuri și căutători prin gunoaie. În Iberico, cel puțin, stârvurile nu colcăie de muște. De fapt, în afara răsfățului aplicat de mine cu toporul și a câtorva gândaci mari și voinici săpând după micul dejun, morții păreau neatinși.

Mi-am adunat lucrurile. Balky m-a cadorisit cu o căutătură plină de reproș în timp ce-l încărcăm. Am priponit măgarul de armăsarul Leshei și i-am mânat pe amândoi spre pământurile promise.

În lipsa îndrumărilor Leshei, nimic nu mă putea opri să merg spre focurile invizibile care au ars-o atât de rău. În fiecare zi trăim totuși pe muchie de cuțit și cei mai mulți habar n-au – cel puțin pe pământurile promise, în Iberico, în Rana lui Kane și Umbra Bolnavă, acasă în Ancrath, în astfel de locuri nu ai nicio pretenție, nicio pretinsă siguranță, nicio amăgire precum cea din cântecul strămoșilor, iubirea este tot ce ai nevoie . Un singur pas greșit și poți arde – și chiar o vei face. Ca întotdeauna.

Din când în când, lăsam calul Leshei să o ia înainte, însă cailor le place să fie mânați și, tot împungându-l, am ajuns să înaintez destul de încet. Prima dată când am zărit-o, nu eram sigur ce îmi arată ochii. Pe o pantă din dreapta noastră, umărul unei stânci a Constructorilor, tocită de vreme, se ițea dintr-un șist. Deasupra și împrejurul ei, aerul vibra într-o ceață încinsă. Obrazul meu pârjolit a pulsat în ritmul ei și, în clipa în care am închis ochiul care tresărea, ceața s-a risipit. Uitându-mă încă o dată și numai cu ochiul aproape orbit atunci când Gog m-a ars, am văzut din nou sclipirea, asemănătoare fantomelor din foc ce dansaseră deasupra lui Jane sub muntele Honas.

— Vezi-ți de drum.

L-am tras în sus pe Balky de pripon. A slobozit un „iii-aaa” îndeajuns de sonor ca să facă pietrele să crape. Ideea de a-l împinge prin ceața aceea sclipitoare a venit și dusă a fost. Lăsând deoparte aceste considerații, eram nevoit să-mi car singur echipamentul. Dacă aș fi avut la îndemână unul dintre gândacii aceia de mărimea unui șoarece, i-aș fi aruncat pe acolo. Un gând răzleț mi-a trecut prin minte. Am pescuit inelul vizionar din traistă și l-am ridicat ca să văd prin el fenomenul. Într-o clipă, umbrele roșiatice au cuprins lumea, pictând-o într-un purpuriu adânc în jurul vechii pietre și estompându-se spre nuanțe mai puțin violente în josul pantei. De-a lungul cărării noastre, în partea de jos a văii uscate, inelul înfățișa porțiuni răzlețe de arămiu anost, atârnând asemenea cețurilor.

— Cât de folositor e, al naibii! Ce altceva îmi poți arăta?

Și, asemenea duhului din lampa lui Aladin, în fața mea, pe drum, a apărut Fexler Brews, nici prea mare, nici prea mic. Am făcut un pas înapoi, acel pas care nu cere nimănui încuviințare și se trage din zilele în care temerile oamenilor erau înscrise în miezul rasei noastre. Genul de pas pe care întotdeauna îl regret. Am dat la o parte inelul, iar Fexler a dispărut împreună cu umbrele de roșu și arămiu. L-am ridicat din nou, iar el s-a întors împreună cu inelul.

— Ce fac eu aici, Brews?

Mă simțeam ridicol vorbind cu ceva ce vedeam numai datorită unei bucle de oțel, chiar și aici, în sălbăticie, unde nu mă vedea nimeni în afară de doi cai și un catâr.

Fexler și-a desfăcut mâinile. Purta aceleași straie albe pe care le avea și la castelul Morrow, fără niciun fir de praf pe ele.

— Ce-i cu misterul ăsta? Spune-mi pe șleau și…

S-a întors și s-a îndepărtat spre vale.

— La naiba!

L-am urmat, trăgându-l pe Balky după mine.

20

CU CINCI ANI ÎN URMĂ

Fantoma lui Fexler Brew m-a condus prin colinele Iberico. Am mers mult dinainte de prânz până mult după aceea, îndeajuns de mult ca eu să obosesc, iar rănile de pe spate, chiar deasupra șoldului, să înceapă să răspândească o durere sâcâitoare și o căldură care nu putea însemna decât febră.

Colinele purtau toate culorile, de la albul de os până la cenușiu și ocru. Noroi întărit, pământ sfărâmicios, stânci pleșuve. Și din când în când, câte o carcasă ruginită, erodându-se în felul acela încăpățânat specific operelor Constructorilor, sfidând natura secol după secol. Cele mai multe erau blocuri de metal fără niciun indiciu cu privire la rolul lor, semănând cu oțelul, adunate și îngropate, unele la fel de mari precum o casă, altele strâmbe, de parcă ar fi fost împinse la o parte de uriași, toate pătate de eroziune cu verde prelins și alb-pudră. Am trecut pe lângă unul care bâzâia, un vaiet ascuțit care îmi dădea dureri de dinți, iar Fexler a dispărut până când zgomotul a rămas mult în urma mea. În alt loc, o coloană din metal înclinată, pe jumătate îngropată ori poate aproape în întregime îngropată, cânta cu o voce de o frumusețe răpitoare și într-o limbă necunoscută mie. Am rămas în lumina soarelui ce bătea direct înspre mine, cu firele de păr de pe ceafă scăldate în căldura lui.

Pe Fexler în vedeam doar prin inelul vizionar și poate că tocmai inelul l-a adus la mine, apărând în decor asemenea unei picturi pe sticlă. Oricum ar fi fost, m-a călăuzit prin văile secate și viroagele prăfuite ale pământului promis, fără să scoată o vorbă, oprindu-se doar când mă opream și eu.

Am trecut de o mașină ale cărei foi din metal fuseseră rupte ca să scoată la iveală cilindri care se răsuceau, roți care se învârteau în roți, toate mișcându-se în liniște, strălucind. Îmi aminteau de interiorul ceasului din traistă. Fexler n-ar fi zis nimic despre asta.

Umbrele s-au alungit odată ce drumul nostru, care mergea pe lângă o râpă, a ajuns într-o fundătură, închis de pereți fărâmicioși din pământ și nisip. Fexler s-a oprit și s-a uitat la mine.

— De ce ne-am oprit? am întrebat.

Nu că nu m-aș fi bucurat că ne-am oprit – însă nu vedeam niciun motiv. Fexler s-a făcut nevăzut.

Nu l-am făcut să reapară nici după ce-am lovit inelul vizionar de mânerul săbiei. M-am întors încet, întregind cercul, cu brațele desfăcute. Armăsarul Leshei mă urmărea cu un vag interes. Balky doar se uita în gol.

M-am îndreptat spre ultimul loc în care se aflase Fexler și mi-am scrântit un deget. O zi mai devreme, o expertă mă torturase,

deși pentru puțin timp. Faptul că mi-am scrântit degetul s-a dovedit a fi mult mai intens și mai uluitor. M-am cufundat până în gât în hârdăul de obscenități și am slobozit un șirag spectaculos de exemple. Aș fi meritat un public mai acătării. În cele din urmă, după ce am săltat într-un picior și am blestemat bine, m-am dus șchiopătând să văd ce mă rănise.

După ce-am îngenuncheat, răzuit și curățat, am scos la iveală calota unei stânci a Constructorilor, circulară, cam de un metru diametru. Pete ruginii arătau că lucrul acela fusese odată fixat pe loc nu doar de propria greutate. Sabia de rezervă pe care o legasem de calul Leshei s-a dovedit a-mi fi de ajutor pentru a ridica doar câțiva centimetri capacul, însă era suficient ca să-l pot împinge într-o parte. A fost nevoie de o jumătate de ploscă de apă ca să înlocuiesc toată sudoarea efortului. Pe colinele acelea, soarele era nemilos.

Sub capac cobora un puț, neluminat, lin din câte îmi puteam da seama și fără niciun miros. Am luat o pietricică și i-am dat drumul în întuneric. E ceva de la care nu mă pot abține, chiar și atunci când nu am niciun motiv. Pauza de dinainte de zăngănit mi-a dat de înțeles că nu voiam s-o iau pe urmele pietrei.

— Ai fi putut să-mi spui să aduc niște nenorocită de funie!

În ciuda faptului că Fexler nu mă avertizase, aveam niște funie, dar mă îndoiam că îmi era de ajuns.

Într-un puț atât de îngust precum acela din fața mea, îți puteai sprijini spinarea de un perete și picioarele de celălalt, și să-ți dai drumul în jos. În orice caz, chiar dacă puțul se lărgește, ajunge într-o cameră sau e mai lin decât ai spera, ar putea fi mult mai greu să te întorci. Venisem în Iberico pregătit să înfrunt focuri invizibile. Cumva, ideea de a rămâne blocat într-o gaură și a muri de sete mi se părea mult prea jalnică ca să merite riscul.

Am pescuit din echipament cutia cu iască și mi-am scos bandajul pe care mi-l legasem în jurul rănii de la braț. A trebuit să desprind bandajul, iar locul în care rămăsese lipit puțea grețos de dulceag. Capătul uscat s-a aprins destul de bine și a ars în timp ce se unduia pe urmele pietrei pe care o aruncasem. Pereții păreau să fie paraleli până jos. Aș fi zis că era adânc de vreo doisprezece metri. Crezusem că se deschidea un tunel la baza puțului, dar nu-ți puteai da seama de unde mă aflam eu.

Am stors rana descoperită, încercând să forțez puroiul să iasă afară. Hristos pe motor! . Asta era una dintre înjurăturile lui Makin. Nu știu ce e acela un motor, dar sună destul de dureros. Marginile cărnii erau de un roz nesănătos, înconjurate de cruste negre. Nu-mi imaginam cum s-ar fi putut lipi la loc vreodată cele două jumătăți.

Câinii Răi aveau funie din plin în tabăra lor și am luat cu mine o bucată sănătoasă. Niciodată nu plec la drum fără o bucată de funie, așa cum ne învață poveștile. Cele trei bucăți de sfoară ale mele legate împreună ajungeau până la două treimi din puț. Am făcut un nod mai mare la unul dintre capete și l-am fixat sub o piatră în loc să-l încredințez unuia dintre tovarășii mei ecveștri.

Mi-am legat de centură felinarul pe care îl luasem din tabără și un bidon cu petrol de rezervă. Mi-am îndesat cremenea, cuțitul și iasca într-un buzunar. Era mai bine să nu cobor cu o sursă de lumină, altminteri, în cădere mi-aș rupt ceva și pe deasupra aș fi luat foc.

O durere moleșitoare mă făcea neîndemânatic, orice aș fi făcut. Am mai înghițit o pastilă amară, din sărurile de la izvoarele Carrod, și am apucat funia în amândouă mâinile. Am mai aruncat o privire înspre colinele prăfuite, la cerul albastru ponosit și am început să cobor.

Departe de soare, mi s-a făcut frig și am început să tremur, cu toate că asta putea fi mai mult din cauza febrei, nu din cauza scăderii temperaturii. Am coborât ajutându-mă de mâini, strângând funia cu genunchii. Atunci când genunchii au descoperit că nu mai rămăsese nimic de strâns, partea de sus a puțului ascunsă de capac mi-a înfățișat vederii un colț strălucitor de cer. Un fior a pus stăpânire pe mine, odată cu convingerea subită că cineva va pune înapoi capacul și va îndepărta lumina.

Gemând de efort, mi-am ridicat amândouă picioarele ca să mă sprijin de peretele puțului și am împins până când umerii și spinarea au atins peretele opus. Nu eram prea convins că presiunea mă va împiedica să cad dacă aș fi dat drumul funiei, dar și mai puțin convins eram că aș mai fi putut urca înapoi.

I-am dat drumul.

Centimetru cu centimetru, încordat, am alunecat în josul puțului. Picioarele îmi tremurau de efort și eram sigur că lăsasem o urmă de piele și sânge pe stânca Constructorilor: cămașa mea n-avea cum să reziste atât de mult frecării.

Aveam destulă lumină naturală ca să știu când s-ar fi terminat peretele puțului și mi-am dat seama destul de repede că, în timp ce vârfurile ghetelor împingeau piatra, călcâiele nu aveau pe ce să se sprijine. Atunci când decizia devine inevitabilă, e de preferat să o iei cât de iute poți, în așa fel încât să-ți mai rămână ceva cu care să te descurci, indiferent de consecințele ce pot apărea. Am căzut, străduindu-mă să-mi balansez picioarele sub mine. Efortul s-a dovedit a fi un succes, încheindu-se cu călcâie rănite, genunchi loviți, coate izbite de pământ și, în cele din urmă, o parte a capului trântită de pământ. Cei câțiva centimetri de praf care acopereau podeaua de piatră au atenuat impactul, salvându-mă de la crăparea craniului și lăsându-mă conștient, tușind și cu un fir de sânge curgându-mi din nas. M-am cules de pe jos, dar am rămas așezat în genunchi și mi-am sprijinit spatele de cel mai apropiat perete.

— Au.

Oftatul mi-a ieșit pe nas.

Durerea mi-a condus degetele spre bucata din sticla felinarului înfiptă în coapsă. Am scos-o și am ținut rana închisă până când sângele n-a mai pulsat în jurul degetelor. După un timp, am găsit fitilul felinarului, l-am înmuiat în flaconul cu petrol și, cu ajutorul cuțitului și cremenii, mai mult pe dibuite, i-am dat foc. Tunelul ducea înainte și înapoi, circular în secțiune transversală, semănând suspect de mult cu un canal de scurgere. Capătul funiei se legăna la trei metri deasupra mâinii mele, întins, așa că, pentru a ajunge înapoi în puț, aș fi avut nevoie de mai multă gimnastică decât aș fi fost eu în stare, chiar și fără răni ori febră.

Plecând de la ipoteza că apa a curs odată de-a lungul tunelului, am presupus în ce direcție ar fi putut să o ia și am început să merg în susul râului . Când te afli într-un loc întunecat, iar sursele de lumină se vor termina nu peste mult timp, îți vezi de treabă. E de mirare pentru mine cât de puțini oameni aplică aceeași logică în viețile lor.

Noi tuneluri s-au intersectat cu al meu de trei ori până acum și de fiecare dată mi-am analizat opțiunile prin inelul vizionar al Constructorilor, care făcea puțină lumină în privința asta, o lumină roșie intermitentă care mi-a cerut să o iau la dreapta de două ori și apoi să merg tot înainte. La două viraje, urmele de

rugină indicau că, pe vremuri, drumul fusese închis cu grilaje de metal. Un mare înțelept a spus odată că există puține probleme care nu dispar dacă le ignori îndeajuns de mult. Din fericire, aceste obstacole fuseseră ignorate anterior timp de o mie de ani.

Spre capătul său, conducta urca într-un unghi abrupt, ducându-mă într-o cameră circulară, preponderent goală, însă presărată cu fragmente de plastik. Sfărâmicioase din cauza vechimii, scoteau un crănțănit satisfăcător sub tălpi. Unele bucăți ar fi putut fi brațele unui fotoliu, roți de dimensiuni mici, altele rămăseseră legate de rămășițele unor dulapuri de metal. Un coridor se deschidea din acel loc și m-am dus într-acolo, cu umbrele dansând peste tot. Locul nu avea niciun fel de miros, de parcă însăși râncezeala care bântuie încăperile abandonate ar fi renunțat și ar fi plecat de acolo.

Coridorul lung m-a condus pe lângă mai multe cadre de uși, toate deschise și întunecate, decorate cu fragmente din ușile care le păziseră. Pe tavan, fâșii plate de sticlă albicioasă însoțeau drumul și, la un moment dat, trecând pe dedesubt, două dintre ele au încercat să revină la viață, pâlpâind asemenea becurilor incandescente de la Castelul înalt.

Am cutreierat prin ruinele fortului în care mai multe generații și-au dus viața, fort care a văzut trecerea secolelor pustii peste vechile pietre, măcinând ascuțișurile care defineau vieți. În locurile acelea, la fiecare pas sunt amintiri ale vechilor locatari. Locul în care o ușă s-a închis decenii după decenii, trepte îndoite de uzură, un nume crestat adânc în locul în care un copil și-a pus amprenta deasupra unui pervaz. Oricât de prăbușite ar fi, poți citi ruinele, aproape că poți vedea soldații de pe ziduri, pe băieții de la grajduri mânând caii afară, la antrenament. Însă în coridoarele aride ale acestui bârlog al Constructorilor, neatins de ploi sau vânt, netulburat, nu vedeam nimic altceva decât enigmă și durere. Aș putea fi chiar primul om care pășește pe aici în ultimii o mie de ani. Ar putea să treacă alți o mie de ani până când altcineva să ajungă aici. Într-un astfel de loc, liniștea și praful așteaptă, în timp ce viețile oamenilor trec. Dacă n-ar fi fost pâlpâirile flăcării cu care să număr secundele, orele ar fi putut trece pe lângă mine, anii s-ar fi scurs, iar eu m-aș fi târât mai departe bătrân și nechibzuit.

Coridorul s-a terminat cu o sală mare cu multe uși, aparent din lemn, însă neatinse de timp.

Liniște.

Atunci când am trecut dincolo de morți ca să scot de acolo ceea ce era nevoie să-i determin să se ridice, părea că ajunsesem într-un loc ca acesta. Pe Row l-am tras înapoi în hoitul lui pe niște pământuri aride unde îl urmărisem, deși el murise în noroiul mlaștinilor din Cantanlona. M-am gândit o clipă la William, la fratele meu cel mic, căzând într-un loc ca acesta după ce l-au sfâșiat. Când zăceam aproape mort după ce cuțitul tatălui meu îmi atinsese inima, mi-am închipuit că un înger a venit după mine, iar eu l-am refuzat. Am sperat că, în urmă cu mulți ani, a coborât pe pământurile aride ca să-i facă aceeași ofertă și lui William. Și că el nu l-a refuzat.

Inima mi s-a oprit, smulgându-mă din moțăială.

— Destul!

Delirul începuse să mă prindă în mreje. L-am alungat și m-am concentrat. Am mers mai departe, pufnind la gândul cu William și îngerul. Chiar și la șapte ani, probabil că i-a dat mai multă bătaie de cap decât am făcut-o eu la paisprezece ani.

În capătul îndepărtat al încăperii, o arcadă ducea spre o sală mai mică și mai joasă. Mi-a atras atenția deoarece Constructorii nu erau pasionați de arcade. O duzină sau mai bine de cabine dădeau către o parte și cealaltă a sălii mai mici, asemănătoare cu chiliile călugărilor, fiecare dintre ele acoperite de praf, presărate cu fragmente de plastik și bucăți de metal corodat. Am ridicat o tijă de metal. Era mai ușoară decât m-am așteptat, nu era fier și nici ruginită, și era acoperită cu pudra unui reziduu alb. Oxidare. Cuvântul a plutit spre mine dinspre lecțiile de alchimie ale lui Lundist.

Cea de-a șaptea celulă de pe partea stângă adăpostea o minunăție. Acolo aștepta un bărbat, nemișcat, cu spatele la mine. Dintr-o parte a capului, stropi de sânge roșu, fragmente de oase rostogolindu-se în aer... toate înghețate într-un moment. O fotografie, însă nu era o fotografie. Era ceva real și palpabil, doar că dincolo de timp. În vreme ce toate celelalte celule aveau un inel de coroziune pe mijlocul tavanului, aceasta avea un guler din metal argintiu, fixat din loc în loc cu aramă și înconjurat de lumină albă. Bărbatul ședea în tunica sa cenușie chiar sub lumină. Cumva, lumina nu ajungea în sală – și totuși

am văzut lumina. Bărbatul stătea pe un scaun care părea și el prea firav ca să-l susțină, bizar în forma lui subțire și lină, fără decorațiuni ori mecanisme. Lângă el, o parte dintr-un pat. Nu era o bucată ruptă sau o parte componentă, ci o secțiune, de parcă ar fi fost tăiat așa cum se taie biscuiții în aluat, terminându-se într-o zonă nevăzută, care îi înconjura și pe el, și pe bărbat. Dincolo de cercul acela mic din mijlocul celulei, în care se aflau bărbatul, scaunul și bucata de pat, restul camerei zăcea în ruină, prăfuită la fel ca toate celelalte.

Am intrat ca să-l ating pe bărbat – sau imaginea – poate era o imagine, la fel ca și fantoma de date a lui Fexler, însă desenată mult mai convingător. Ceva ce Constructorii considerau, poate, a fi artă?

Sticla invizibilă mi-a oprit degetele. Nu mă puteam apropia de bărbat. Mâna mi-a alunecat pe suprafața nevăzută, rece și netedă sub vârfurile degetelor.

Celula s-a dovedit a fi destul de mare ca să mă mișc în jurul zonei interzise, să calc prin praful de la marginea camerei. Am zărit mâna bărbatului, ținând îndreptat spre cap o piesă complexă confecționată din metal, cu un tub din fier proiectat dinăuntru ca să-i atingă tâmpla.

— Știu asta. Cele mai vechi dintre cărțile tatălui meu aveau imagini ale unor obiecte asemănătoare cu acesta. E un revolver.

Încă un pas și am văzut fața, surprinsă în acel moment, imaginându-și durerea, însă fără să o simtă încă, în ciuda jetului de sânge, creier și os din spatele lui.

— Fexler!

Găsisem însuși omul. Nu amintirea. Inelul vizionar arăta doar încăperea, iar Fexler iluminat în roșu, de parcă, în tot timpul acesta, punctul acela roșu care pulsa între colinele Iberico fusese acest cerc blocat în timp.

Am dat încă o dată roată tabloului.

— Ai oprit timpul!

Am stat să mă gândesc la asta, după care am ridicat din umeri. Constructorii puteau zbura, se spune. Cine știe ce e mai greu, să oprești timpul sau să te îndrepți spre ceruri? M-am gândit la ceasul ascuns în bagajele mele de pe spinarea lui Balky. Un dispozitiv al anticilor – poate dacă i-aș fi oprit brațele să se mai învârtă aș fi putut opri și eu timpul, asemenea lor.

— Tu m-ai adus aici, Fexler, am spus spre bărbat. Ce vrei de la mine? Nu te pot repara.

Era limpede că nu-l puteam repara. Ce-o fi fost în mintea fantomei lui Fexler? Răspunsul a venit destul de repede. Jorg distruge lucruri. Fexler nu m-a trimis ca să repar asta – m-a trimis ca să-i pun capăt.

Firește că distrugerea unor lucruri care sunt închise în spatele unui perete de sticlă incasabilă putea fi destul de grea. În timp ce vârful cuțitului meu aluneca de-a lungul barierei invizibile, am început să mă îndoiesc că sticla chiar exista, de fapt. Era limpede că ceva trebuia să existe între un spațiu în care timpul curgea și un spațiu în care rămăsese pe loc. Mi-au trecut prin minte paradoxurile lui Zeno. Grecii adorau paradoxurile. Probabil că le foloseau ca monedă de schimb. În orice caz, n-am făcut niciun progres.

M-am îndepărtat, cu un tremur ușor din cauza febrei. În niciuna dintre celelalte celule nu rămăsese nimic întreg. Am bănuit că dispozitivul din tavan oprise timpul și, făcând asta, a oprit și procesul propriei sale decăderi.

Amintirile m-au întors înapoi sub muntele Honas. În sălile Constructorilor văzusem rămășițele multor tuburi înguste, unele având urme slabe de cocleală, altele înfipte în stâncă, unele urcând pe pereți, altele atât de subțiri, încât nu puteau fi decât fire de sârmă. Istoria spune că focul secret al Constructorilor era transmis prin astfel de căi ca să le trezească la viață dispozitivele. Ceasul meu nu avea nevoie de un astfel de foc, însă poate că un arc răsucit nu era suficient pentru un mecanism ca acela pe care îl ținea în mână Fexler. Cu siguranță nu s-a oprit de-a lungul atâtor secole. Oare mașina trebuia alimentată ca să mențină timpul oprit?

O examinare minuțioasă și tacticoasă a pereților nu a scos la iveală niciun semn al unor căi ascunse care să aducă focul în inelul de pe tavan. Mi-a luat destul de mult timp ca să bat coridoarele în căutarea a ceva pe care să mă urc și să cercetez tavanul. În cele din urmă, am găsit o grămadă de sticle, asemănătoare sticlelor de vin, însă transparente și cilindrice, subțiri ca brațul meu. Legându-le una lângă alta cu bluza, am reușit să confecționez o platformă pe care să mă urc. Dintre toate artefactele Constructorilor, numai sticla a rezistat în timp fără să aibă de suferit.

De pe platforma mea mișcătoare și zornăitoare, am descoperit că bariera care îl ținea captiv pe Fexler se îngusta pe măsură ce se înălța, așa că la tavan puteam ajunge la mai puțin de câțiva centimetri de inelul de metal. Mi-am folosit cuțitul ca să împung zidăria din jurul lui. Un tratament necorespunzător pentru o armă bună, însă aveam săbii de rezervă ascunse pe spinarea calului Leshei, dacă mai ajungeam vreodată la el, și nicio altă unealtă de care să mă folosesc.

Cândva, în Gelleth, am înfipt o sabie într-o magie a Constructorilor, un spirit blocat după o sticlă în camera de dinainte de sala de arme. O undă de șoc a trecut prin sabie și m-a aruncat zvâcnind pe jos. Din cauza amintirii, a trebuit să-mi fac curaj la fiecare zgârietură și împunsătură prin care crestam un cerc în jurul inelului din tavan. Mușchii mei și-au amintit acel șoc și au încercat să opună rezistență oricărei șanse de a retrăi acea experiență.

Sub atacul meu, piatra Constructorilor a început să se desfacă în straturi și să se facă pulbere. Mi-a luat o oră, poate chiar o zi. Mai degrabă o zi. Sudoarea mi se scurgea în râuri fierbinți, brațul mă durea, devenind tot mai slăbit, așa cum se întâmplă cu mâinile când sunt folosite deasupra capului mai mult de câteva minute. Am împuns și am crestat, am crestat și am împuns. Fără niciun avertisment, un zgomot asurzitor a explodat în jurul meu, lumina s-a stins și am căzut deodată cu sticla care s-a spart sub mine.

Pentru a doua oară de când am coborât în puț, am zăcut rănit și suferind în întuneric, cu cioburi de sticlă înfipte în picior.

Felinarul meu provizoriu s-o fi răsturnat și stins când am căzut. În loc să-l caut, am ridicat inelul vizionar în fața ochilor. Inelul îmi înfățișa celula în tonuri verzui, arătându-mi la fel de multe detalii pe câte aș fi putut vedea la lumina zilei. Fexler zăcea pe podea, întins la picioarele mele, cu revolverul ținut strâns în mâna întinsă și un fuior de fum ieșind din țeava lui. În jurul capului său, o baltă neagră, tot mai mare, de sânge.

— Mulțumesc.

Fexler – Fexler al meu din Castelul Morrow, o proiecție de lumină albă – ședea lângă leș, uitându-se la membrele răsfirate, fără nicio expresie pe chip.

— Mă bucur să te văd, Fexler, am spus.

Și așa era. Orice companie într-un loc ca acesta era binevenită. Am tras aer adânc în piept, inspirând duhoarea chimicalelor și a focului din revolver, miasma sângelui. Sălile Constructorilor păreau, în sfârșit, reale.

— De ce atâta liniște și mister?

M-am ridicat dintre cioburile de sticlă și praf ca să mă sprijin cu spatele de un perete, în parte pentru sprijin, în parte pentru că era un bun exercițiu.

— Oamenii de pe vremea mea trăiau printre minuni, dar nu erau alcătuiți altfel decât strămoșii lor care purtau piei și mâncau carne crudă în peșteri, sau decât urmașii lor care poartă săbii de fier și trăiesc în ruine pe care nu le pot înțelege. Pe scurt, aveau aceleași instincte ca oricare alt om. Ai avea încredere într-o copie a ta?

— Așa că te-au vrăjit pentru ca nicio fantomă de date să nu poată ucide persoana după care au fost copiați? am întrebat.

— Pentru ca niciun ecou de date să poată face rău oamenilor, să ceară să li se facă rău ori să întreprindă acțiuni care ar putea duce la rănirea lor. A trebuit să treacă o mie de ani de manipulări subtile, întorsături și scamatorii ale logicii, ca să ajung în stadiul în care să pot îndruma pe cineva ca tine în direcția asta, Jorg.

— Și de ce ai face-o?

Am ajuns cu mâna la sticla căzută cu petrol. Am răsucit-o. Mai rămăsese cam o cincime, cel mult.

— Ecourilor de date nu doar că le este interzis să facă rău modelelor lor originale. De fapt, câtă vreme trăiește persoana ale cărei date au creat un anumit ecou, acesta este supus la o mulțime de restricții, pentru confortul, intimitatea și liniștea persoanei respective. În lumea în care locuiesc, am fost un cetățean de clasă inferioară pentru o perioadă considerabil mai îndelungată decât cea de când există imperiul tău.

— În Castelul Morrow? Lumea în care trăiește el?

Un zâmbet reținut, a venit și a dispărut.

— Imaginează-ți un ocean mai mare și mai adânc decât toate celelalte, plin de minuni și diversitate, iar la suprafață un strat gros de gheață spartă doar din loc în loc. Ecourile pe care Constructorii le-au lăsat în urma lor, fantome de date , dacă așa vrei să ne spui, noi, ecourile, înotăm într-un astfel de ocean, iar locurile în care putem fi văzuți în lumea aceasta mică a

voastră sunt asemenea găurilor din gheață pe unde putem ieși la suprafață. Existăm în complexitatea combinată a mașinăriilor Constructorilor și putem fi văzuți în locuri precum terminalul de la Morrow.

— Și de ce nu sunteți?

— De ce nu suntem ce?

— Văzuți? De ce doar tu bântuiai pivnița aceea?

Un nou surâs, cu mai multă amărăciune în el decât prietenie.

— Cetățean de clasă inferioară. Îndatoririle casnice cad în sarcina mea. Să fiu cu ochii pe sălbatici.

Trebuia să-mi amintesc că Fexler cel care avea ceva în comun cu mine zăcea pe podea, cu sângele închegându-se în jur. Fexler cel care vorbea cu mine nu era un om, ci doar ideea unui om, o idee păstrată într-o mașină. Am întins un picior ca să-i dau un ghiont mortului. Ecoul lui Fexler s-a cutremurat de parcă gestul îl deranjase.

— Și de ce s-a sinucis? am întrebat. Și ce l-a oprit?

— A început un război, a răspuns Fexler. Și l-a încheiat.

— La naiba, am aprins unul dintre sorii voștri și asta nu m-a făcut să iau cuțitul și să-mi tai gâtul imediat.

— Armele pe care Fexler Brews le-a lansat nu puteau fi detonate cu un foc.

— Ai văzut asta?

Fantoma lui Fexler mă urmărea și în urmă cu șase ani, sub muntele Honas?

— Armele noastre ardeau ca soarele. Exact la fel. Fiecare avea nevoie de un mecanism de declanșare care să le aprindă, o implozie mică și mult mai primitivă. Focul tău de la Silo Eleven, care folosea arme aduse din Vaucluse, a topit componentele de implozie într-o masă critică. Ceea ce ai văzut tu a fost aprinderea parțială a unui mecanism de declanșare care ar fi luminat apoi soarele. Combustibilul pentru sori este efemer, e o chestiune de timp de înjumătățite, combustibilul pentru rachetele pe care îl conțin durează ceva mai mult. Tot ceea ce a mai rămas sunt mecanismele de declanșare.

Mă întrebam dacă lui Fexler cel original îi plăcea mult sunetul vocii sale. În orice caz, era înviorător să aflu că am pustiit Gellethul cu doar o fracțiune din scânteia care ar putea aprinde un adevărat Soare al Constructorilor. Și, în ciuda a tot ceea ce am spus, moartea Gellethului m-a bântuit de-a dreptul în vise.

Gândul de a pârjoli întreaga lume în felul acela ar fi fost… incomod.

— Chiar și cu revolverul lui, nu a reușit să se sinucidă?

Având asemenea jucării la îndemână, mi se părea de neiertat ca vreun Constructor să eșueze într-o încercare de a-și curma viața.

— Cabinele acestea au fost concepute ca să mențină personalul-cheie în stază până când situația se îmbunătățea și putea trăi din nou afară. Poate că Fexler nu gândea limpede pe când stătea aici luptându-se cu conștiința lui. Poate că nu a prevăzut că sistemele automatice vor interveni pentru a-l conserva sau poate că nu a realizat cât de repede pot acționa.

— În orice caz, te-a lăsat în rahat, împreună cu toți oamenii reali din lume.

— Așa e.

Imaginea lui Fexler a pâlpâit, cu o încruntătură deasupra ochilor.

Am rânjit. Trebuie să fi fost ciudat să petreci o mie de ani blestemându-l pe omul a cărui copie erai.

— Acum te-am eliberat și o să înoți în marea ta cu peștii cei mari și nu o să mai pierzi timpul urmărindu-i pe sălbatici. Eu cu ce mă aleg de aici?

Ținând mai departe inelul vizionar în fața ochiului, am smuls revolverul din mâna caldă încă a lui Fexler, mâna moartă, cu grijă să nu-i îndrept capătul ucigător înspre mine. Părea că nu voia să-i dea drumul.

— Din păcate, trebuie să-i urmărim și mai mult pe sălbatici zilele acestea, a spus Fexler. Mașinile care funcționează încă nu o vor face la nesfârșit și, dacă voi nu evoluați de la săbii și arcuri, nu va mai rămâne nimeni care să le întrețină. Mentenanța înseamnă civilizație și nu vom avea parte de civilizație din nou decât după ce toate războaiele se vor opri.

— N-ai fost în stare să-ți oprești propriile războaie, Fexler.

— El nu a putut, s-a uitat Fexler în jos, la leșul său. Eu sunt altceva.

Mi-am strâns buzele.

— În orice caz, se vede treaba că ți-ar plăcea să existe un împărat pe tronul Gilden.

21

CU CINCI ANI ÎN URMĂ

În sălile aride și lipsite de moarte ale Constructorilor, sub colbul otrăvit din Iberico, ședeam pe jumătate delirând de febră și vorbeam cu o fantomă care mă ajutase să-l ucid pe omul din care s-a ivit.

— Pe cine-și doresc fantomele din mașinile voastre drept conducător al imperiului de servitori pentru ei? L-am întrebat.

— Orrin de Arrow este preferatul proiecțiilor noastre, a răspuns Fexler. Un pacificator. Un om al progresului.

— Ha! Am aruncat eu un scuipat din gura uscată, suferind de durere în fiecare mădular. Deci nu te interesează deloc să plec de aici ca să-l opresc?

— Proiecțiile îl favorizează pe Orrin, a admis Fexler.

Am lovit din nou leșul cald de la picioarele mele.

— E posibil ca tu… ca el să se mai ridice? Se pare că mi-am făcut un prieten nou, Regele Mort. Manifestă un interes bolnăvicios pentru mine. Îl găsesc urmărindu-mă prin orice pereche de ochi morți care se află la îndemână. Te-ar deranja dacă l-aș… te-aș… mutila puțin? Doar ca să fiu sigur?

O parte din mine trăgea nădejde că Fexler s-ar fi opus și m-ar fi scutit de tot efortul acela de a tăia din nou. A scuturat din cap ca și cum subiectul nu avea importanță.

— Proiecțiile îl favorizează pe Orrin, însă unii dintre noi preferă să pună pariuri cu bătaie lungă pentru o răsplată mai mare, a continuat Fexler.

— De ce? Ce fel de răsplată? Aș fi pariat și eu pe Orrin dacă aș fi avut o miză.

Cuvintele mi s-au rostogolit de pe buzele amorțite, otrava pulsa în mine, îi simțeam mirosul în răni. Asta se întâmplă când te oprești. Te odihnești și lumea te prinde din urmă. Lecție de viață: continuă să mergi!

— Poate îți amintești, a spus Fexler venind mai aproape între mine și rămășițele lui pământești, că am vorbit despre o roată. Și că marile realizări ale generației mele nu aveau nimic de-a face cu noi modalități de a pârjoli pământul, ci cu felul în care puteau să schimbe toate regulile, felul în care funcționează lumea?

— Foarte vag, am răspuns fluturând dintr-o mână tremurândă. Era ceva despre cum să faci să conteze ceea ce dorim.

Nu părea să fi funcționat. Voiam să tacă din gură și să mă lase în pace, iar asta nu se întâmpla.

— Pe aproape, a zâmbit Fexler. Fizicienii au numit-o o ajustare a intensității cuantice . Însă efectul era acela de a schimba rolul observatorului. Al tău sau al meu. Al voinței observatorului asupra materiei. În așa fel încât omul putea să controleze mediul direct prin forța dorinței lui, nu cu ajutorul mașinăriilor.

Aveam senzația că, dacă aș fi murit, el ar fi continuat să-și recite discursul în fața hoitului meu.

— Din nefericire, roata aceea nu a fost doar întoarsă, a fost și pusă în mișcare. Nu s-a mai oprit. De fapt, asemenea multor aspecte din natură, procesul are un punct critic și noi ne apropiem de el. Fracturile din lume, din zidurile dintre minte și materie, dintre energie și voință, dintre viață și moarte, toate se adâncesc. Și totul este în pericol să se prăbușească printre crăpături. De fiecare dată când aceste puteri, aceste abilități de a influența energia, masa ori existența, sunt folosite, divergențele sporesc. Aceasta este magia pe care tu o cunoști ca fiind jurată-focului sau jurată-pietrei sau necromanție și altele asemenea. Cu cât mai mult sunt folosite, cu atât devin mai ușoare, și cu atât mai grav va plesni lumea. Iar acest Rege Mort al tău nu este decât un alt simptom. Un alt exemplu al forței unice a voinței care e folosită pentru a schimba lumea și care, făcând asta, accelerează învârtirea roții pe care noi am pus-o în mișcare.

Un suspin a ieșit la suprafață, dar s-a deschis și un ochi de geam pe care nu-l văzusem până acum, pe peretele din stânga mea. Venea destulă lumină prin cavitatea din spatele lui ca să ilumineze întreaga încăpere. Am coborât inelul vizionar, dar Fexler s-a făcut nevăzut, așa că mi l-am pus din nou la ochi.

— Ia pastilele, mi-a arătat Fexler înspre cavitate. Înghite două pe zi până se termină. O să vindece infecția.

M-am ridicat în genunchi și am râcâit o mână de pastile galbene din firidă. Erau singurele lucruri de acolo și nu vedeam niciun mijloc să le înghit. M-a durut gâtul când am înghițit două dintre ele. Putea fi și otravă, însă Fexler cu siguranță știa o mie de metode de a mă ucide dacă asta ar fi vrut.

— Și ce vrei de la mine, Fexler?

— După cum am spus, sunt multe fantome în mașinile Constructorilor, a spus el încruntându-se în încercarea de a-și alege cuvintele pe înțelesul meu. Aceste fantome, aceste ecouri, nu acordă prea mare importanță celor ca tine. Însă ochii lor se întorc către prezent, către praful și mizeria de unde am început. Multe dintre ele sunt în favoarea unei noi civilizații pentru ca rețelele complicate să poată fi întreținute și reparate. În orice caz, un număr tot mai mare se preocupă acum mai mult de amenințarea imediată, pe măsură ce vălurile se subțiază. Chestiunea decăderii e mai puțin presantă. Ei consideră că singurul mod de a opri roata să se mai învârtă, să mențină barierele care fac ca pământul să fie diferit de foc, iar viața diferită de moarte, este să distrugă omenirea. Și au avut la dispoziție o mie de ani ca să ocolească regulile care odată îi opreau de la așa ceva. Când nu va mai exista nimic care să stăpânească aceste puteri, când nu va mai exista nimic care să aibă o voință de pus în practică, dezastrul va fi anulat sau cel puțin oprit.

— Așadar, singura vină a bietului Fexler a fost aceea că nu a aprins destui sori? Dacă i-ar fi omorât pe ultimii oameni n-ar mai fi fost nicio problemă, nu-i așa? Am pufnit. Nu merită să începi o treabă și să nu o termini.

Fexler a pâlpâit de parcă ar fi fost o reflexie deranjată de o piatră aruncată în baltă. S-a încruntat.

— În ce tabără ești tu, Fexler? Ne faci servitorii tăi ca să-ți reparăm trăsura sau ne ucizi pe toți cât mai iute, înainte să distrugem lumea?

— Am o a treia variantă, a răspuns el.

S-a încrețit din nou, răsucindu-și gura de parcă îl durea ceva. Lumina a tremurat în spatele ochiului de geam și s-a stins.

— O alternativă pe care ceilalți nu o cunosc încă… Ah!

A pălit, aproape a dispărut, a revenit strălucitor, făcându-mă să mijesc ochii.

— Ia cu tine inelul conducător la Vyene. Sub tron, acolo…

Și a dispărut.

22

Povestea Chellei

— Jorg din Ancrath te aduce înapoi la mine, Chella.

Ceva din scrâșnetul fălcilor lui Artur Elgin o scotea din minți pe Chella. Ceva din felul în care Regele Mort își ținea maxilarul atunci când îl mișca pentru a rosti cuvintele.

— L-am adus la Curte pe Kai Summerson, sire, un necromant în căutare de slujbă…

— N-ai fost pe gustul lui Jorg, Chella? Ți-a respins propunerea?

Numai scrâșnetul acela, os pe os, îi încrețea pielea. Asta și sclipirea din ochii lui. Se gândea la vremurile când înotase în mizerie, la hoituri în locurile cele mai întunecate, la vânătoarea de rămășițe ale oamenilor la hotarele tărâmurilor moarte, destulă oroare cât să ia mințile oricui… și totuși iat-o cum tremură pentru nimic altceva decât pentru crănțănitul și păcănitul fălcilor unui mort.

— Chella?

O aluzie destul de blândă însă mai puțin mustrătoare ca asta i-ar fi dat pe slujitorii Regelui Mort pe mâna moroilor.

— M-a refuzat, sire.

Trecuseră mai bine de cinci ani, însă Regele Mort încă voia să revadă eșecul ei.

— Iar tu încă mai crezi că e un tânăr nesăbuit care are mai mult noroc decât minte?

— Nu, sire.

Și totuși asta credea. Indiferent ce emoții stranii ar fi stârnit în ea, Chella nu vedea nicio urmă de geniu în spatele acțiunilor lui. Atunci când oamenii fac pariuri pe termen lung în număr destul de mare, unii dintre ei vor pleca acasă cu premiul. Asta nu însemna că cei învingători vor câștiga și a doua zi.

— Îl vreau aici, Chella, să stea în fața curții mele și îmi dea socoteală.

— Da, sire.

Pentru ce-ar fi trebuit însă să dea socoteală Jorg Ancrath în fața Regelui Mort, ea nu avea nicio idee. Pe buze i-a tremurat un „de ce", dar știa prea bine că întrebarea nu avea să fie niciodată rostită.

— Adu-l pe Kai Summerson în fața mea.

Chella s-a întors ca să-l împingă în față pe Kai, respirând ușurată că scăpase, chiar și pentru o clipă, de sub privirea fixă a Regelui Mort. În atmosfera rece a arătărilor de lumină, Kai a îmbătrânit încă un deceniu atunci când privirea Regelui Mort s-a îndreptat asupra lui.

— Kai, căzu numele de pe buzele lui Artur Elgin, de parcă era ceva mort. Jurat al cerului. Ai zburat, Kai? Ai atins cerurile?

— Nu, stăpâne, zise Kai ținându-și privirea în pământ. Am văzut ceea ce vulturii văd, însă numai cu mintea. Iar acum, sunt jurat al morții.

— Moartea poate călări vânturile, Kai. Ține minte asta! De ce nu ai zburat? A fost peste puterile tale? Ai avut într-adevăr cerul în tine?

— Frica m-a ținut la pământ, stăpâne, a vorbit el cu pasiune acum, acesta fiind talentul Regelui Mort, să atingă orice rană deschisă. Frica să nu mă pierd.

Chella știa că puțini jurați ai cerului care au plecat în zbor s-au mai și întors. Vânturile îi revendicau. Își pierdeau esența și dansau în furtună, subțiați mult prea mult ca să mai poată fi cuprinși din nou în trup. Chella îl privea pe Kai, cu încheieturile lui albe, rozându-și unghiile. Oare își dorea acum să se fi pierdut în albastrul nemilos?

— E voința ta, puterea dorinței tale, cea care contează în lumea aceasta și în toate lumile, a spus Regele Mort și, pentru o clipă, a părut chiar tandru, ceea ce era cu mult mai înfiorător decât mânia ieșită de pe buzele moarte ale lui Artur Elgin. Forța convingerii tale poate ancora mintea de trup, dacă simțul a ceea ce ești și stăpânirea asupra ceea ce ești sunt mult mai puternice decât vântul. E aceeași putere a voinței care rotește șnurul de argint și aduce necromantul înapoi din călătoriile lui spre pământurile aride. Același simț al sinelui aduce ceea ce nu va intra în rai înapoi în carcasa trupului unui om, în ceea ce îl poartă prin viață, înapoi la mormântul pe care l-a săpat în lume, ca să fie trup decăzut sau chiar os despuiat, iar când, în cele din urmă, osul s-a pierdut, îl aduce înapoi într-un loc, poate o casă, o cameră, ca să-i bântuie pe cei în viață, pentru că nenorocirea adoră compania, la fel ca toți prietenii săi.

Kai și-a ridicat privirea spre căutătura apăsătoare a Regelui Mort.

— Frica m-a oprit.

— Frica îi oprește pe mulți oameni, frica îi împiedică să-și îndeplinească îndatoririle, tații își abandonează fiii, un frate îl lasă pe celălalt să moară.

— Da, stăpâne.

— Când vine furtuna, Kai Summerson, arată-mi moartea cu aripi, a zis Regele Mort, apoi a fluturat din degetele lui Artur Elgin ca să-l îndepărteze pe Kai.

Până când nu s-au închis ușile în urma lui Kai, n-a mai fost rostit niciun cuvânt. Chella a rămas pe loc, singura ființă vie în camera boltită a tronului. Poate că ea era singura curiozitate. Regele Mort avea nevoie de ea. Altfel, de ce s-ar fi aflat din nou aici, după tot acest timp, în cercul de încredere, singurul preț al acceptării fiind doar amintirile umilitoare ale eșecului ei?

— Chella Undenhert, i-a articulat cu grijă numele Regele Mort.

— Sire.

Ultimul care mai știa acest nume a murit cu șase ani în urmă de sabia lui Jorg Ancrath. Nimeni nu l-a mai amintit, de zeci de ani.

— Unii ar putea crede că necromanția e o amenințare pentru cei dintre noi care pășesc în afara pământurilor aride, în afara colbului de dincolo, o rivalitate, în cel mai rău caz.

— Niciodată așa ceva, sire.

Și-a amintit cuvintele lui Kai. *N-ar fi trebuit să fim noi cei care dăm ordine?*

— Știi ce vreau eu, Chella?

Nu știa cu adevărat.

— Jorg Ancrath?

— Vreau ceea ce vrea și el, lucrurile de care au nevoie cei ca noi. Să conduc, să stăpânesc, să ocup cea mai înaltă poziție, să triumfe voința noastră.

— Să fii împărat?

Chella cunoștea foamea morților, însă ambiția era o adevărată surpriză pentru ea, deși toate semnele erau chiar în fața ei. Un rege mort pe tronul unui rege mort.

— Imperiul va fi doar începutul. Refăcut, poate fi primul pas de la care să iau totul. Nu mi se spune rege al unui loc sau al altuia, mi se spune Regele Mort, stăpân al tuturor celor ce nu trăiesc. Crezi că în lumea aceasta m-aș mulțumi cu Lordul din Brettan ? Sau împărat al unui imperiu peste ale cărui granițe se află un pământ nerevendicat?

— Nu, sire.

Cu toată grozăvia lui, Regele Mort avea lăcomia și mândria unui copil. Poate că interesul lui față de regii Ancrath se datora doar oglinzii pe care aceștia i-o așezau în față.

— Știi de ce Suta nu s-a aliat încă împotriva mea, Chella?

— Se urăsc unii prea alții prea mult, sire. Urcă-i pe toți pe o corabie și las-o să se scufunde. Nu va rămâne nicio mână liberă ca să se salveze ori să înoate, toate vor fi încleștate în grumajii altora, înăbușindu-și unii altora respirația înainte ca apa să apuce s-o facă.

— Nu s-au aliat pentru că nu se tem de mine, zise Artur Elgin ridicându-se de pe tronul Regelui Mort. Cei întorși nu pot procrea, ei putrezesc, știu mai multe despre foame decât despre prudență, înfruntă armate numai acolo unde terenul este prielnic.

E o adevărată minune că am luat în stăpânire ceea ce posed acum fără să am nimic la dispoziție decât niște hoituri.

Mâna lui Artur s-a așezat pe umărul Chellei luând-o complet în stăpânire:

— Imperiile sunt câștigate în multe feluri. Te pricepi la tactică, Chella?

— Puțin, sire.

Dacă și-ar lua mâna aceea…

— Care sunt singurele avantaje tactice ale legiunilor mele, Chella?

— Ăăă… ăăă… Că nu cunosc frica?

— Nu, zise Regele Mort aducând înapoi mâna lui Artur lângă corpul lui, oprind suferința insuportabilă pe care o împrăștia în umărul ei. Un om fără frică are un prieten lipsă. O fantomă bătrână mi-a spus asta odată. Trupele mele au două avantaje tactice. Nu respiră și nu mănâncă. Asta înseamnă că orice mlaștină, orice lac și orice mare pot fi o fortăreață și că nu am nevoie sa de linii de aprovizionare. În afară de asta, sunt slujitori proști, în cel mai bun caz. Acestea au fost avantajele care mi-au adus Insulele și mi-au permis să iau cu asalt Ancrath din mlaștinile Ken. Iar ambiția mea necesită noi strategii, dacă sunt îndeplinite într-o perioadă de timp pe placul meu.

Regele Mort s-a așezat din nou pe tronul din plută al lui Artur Elgin. Și-a plimbat degetele albe de-a lungul brațelor lustruite ale fotoliului, iar Chella a putut auzi urletele marinarilor înecându-se.

— Thantos, Keres!

Doi moroi s-au desprins de lângă confrații lor și s-au apropiat flancându-l pe Regele Mort. Chella nu reușea să-i zărească, ochii ei prinzând doar străfulgerări de oase fantomatice.

— Chella, s-a aplecat spre ea regele din trupul lui Artur, alegerea unei strategii este ca atunci când te decizi asupra unei arme. Iar o armă are nevoie de un vârf ascuțit dacă trebuie să străpungă vrăjmașul, nu? Tu, Chella, vei străpunge burta imperiului pentru mine. Te trimit în călătorie. Fratele Thantos și sora Keres vor avea grijă de tine. Restul escortei tale se află pe o corabie care se apropie de port chiar acum.

23

Am făcut progrese, nu grozave, dar destule. Câteodată, gărzile nu și-au adus încărcătura la timp în Vyene, însă asta nu se întâmplase în timpul vieții mele. Chiar și când un membru al Sutei murea pe drum, leșul său ajungea la timp. Atunci când orașele și satele se aflau în locuri convenabile, petreceam noaptea în locuințe rechiziționate, altfel, corturile erau ridicate pe câmpuri sau în luminișuri. Acele nopți îmi plăceau cel mai mult, cu Katherine și Miana luminate de foc în pădure, unde cețurile reci se împleteau prin copaci, încadrate de marginile de blană ale mantiilor de iarnă, cu toții ghemuiți cât mai aproape de foc. Gomst și Osser, așezați cu pocalurile de vin în mâini, discutau așa cum fac bătrânii, Makin și Marten se țineau aproape de regină, pregătiți să compenseze lipsurile mele, Kent ședea tăcut, privind noaptea. Rike și Gorgoth, cu care se încheia mica noastră trupă, se bucurau de căldură, arătând amândoi mai răi decât iadul.

Într-o asemenea noapte, pe când focul trosnea și multe alte puncte sclipitoare ne înconjurau din pădure, Miana a început să vorbească.

— Jorg, tu dormi mult mai bine când ești departe de Bântuit, de ce oare?

Răsuflarea ei ridica aburi în noapte și, cu toate că era cu fața la mine, se uita de fapt la Katherine.

— Mereu mi-a plăcut să fiu pe drum, draga mea, am răspuns. Lași toate necazurile în urmă.

— Nu și dacă-ți iei nevasta cu tine, a pufnit Rike uitându-se mai departe spre foc, imun la privirea tăioasă pe care i-a aruncat-o Marten.

— La Bântuitul vorbeai mereu în somn, a continuat Miana, întorcându-se către Katherine. Practic, urla. A trebuit să-mi fac patul în turnul de est, ca să mă pot odihni.

Katherine n-a spus nimic, iar fața i-a rămas împietrită.

— Acum însă doarme ca un copil nevinovat, fără să spună nici măcar „pâs”, a continuat Miana.

Am ridicat din umeri.

— Episcopul Gomst e cel cu spaimele nocturne. Ar trebui să ne îngrijorăm atunci când cel mai sfânt dintre noi are somnul neliniștit?

Miana nu mi-a dat atenție.

— S-a terminat cu „Sareth”, s-a terminat cu „Degran” și cu nesfârșitele „Katherine!”, „Katherine!”

Katherine a ridicat o sprânceană, delicată, expresivă și delicioasă. Miana fusese irascibilă întreaga zi în trăsură, dar mă gândesc că, dacă aș fi înghițit un copil pe de-a-ntregul, iar acesta ar fi insistat să mă lovească cu nemiluita pe dinăuntru, poate că și eu aș fi fost mai puțin tolerant ca de obicei. O surcea a pocnit asurzitor, aruncând scântei din foc. Apărarea e întotdeauna o slăbiciune și nici nu voiam să trec la atac, așa că am așteptat. Katherine avea la dispoziție atât de multe opțiuni – voiam să știu pe care o va alege.

— Presupun că regele Jorg mi-a strigat numele doar în chinuri, regină?

Mă întrebam oare ce făceau mâinile ei pe sub acoperământul de blană. Se răsuceau? Se strecurau după un cuțit? Ședeau nemișcate și împreunate?

— E adevărat, a zâmbit Miana, scurt și neașteptat, iar încruntarea i s-a topit. Niciodată nu părea încântat să te vadă.

Katherine a încuviințat din cap.

— Nepotul meu trebuie să dea socoteală pentru multe crime, însă cea mai gravă dintre toate e cea împotriva surorii mele, regina Sareth, și a copilului ei. Poate că, așa cum spune și el, păcatele sunt lăsate în urmă pe drum. Poate că, atunci când ne vom opri la Vyene, îl vor ajunge din nou.

Nimeni dintre cei așezați în jurul focului n-a schițat un gest să mă apere de astfel de acuzații. Mi-am luat singur apărarea.

— Dacă ar fi existat dreptate, doamnă, Dumnezeu însuși ar fi venit și m-ar fi trăsnit de moarte, pentru că sunt vinovat precum

spui. Dar până o va face, nu pot decât să merg mai departe și să fac ce mă pricep în lume.

Gorgoth m-a luat prin surprindere atunci, cu vocea atât profundă, încât la început ai fi putut crede că tremura pământul însuși. Mi-a luat o clipă să înțeleg că începuse să cânte, ceva lipsit de cuvinte, elementar precum trosnetul focului și captivant totodată. O bună bucată de timp doar am șezut și am ascultat, cu stelele rotindu-se deasupra noastră, înghețate în noapte.

Timp de trei zile și trei nopți, ploaia a căzut dezlănțuită din cerul plumburiu, înecând orice urmă de conversație în trăsură și încercând să inunde aproape totul afară. În fața noastră, drumurile deveniseră râuri de noroi, iar râurile deveniseră monștri întunecați și învolburați ce puneau stăpânire pe copaci și trăsuri pe măsură ce creșteau. Căpitanul Harran și-a condus trupele pe rute alternative stabilite dinainte pentru astfel de eventualități, ducându-ne prin târguri mai mari, prin orașe ale căror poduri de piatră văzuseră multe inundații.

M-am urcat din nou în șaua lui Brath. După ce petrecusem zile întregi lipit de căldura indiferenței de gheață a lui Katherine, îmi prindea bine un duș rece.

— Încerci să scapi, Jorg? M-a întrebat Makin care mi s-a alăturat, călărind lângă mine după ce m-am îndepărtat de trăsura lui Holland.

Drumul se întindea ca un dig printr-o mare de pășuni inundate, o întindere de apă, spartă doar de tufișuri pe jumătate scufundate. Câteva ceasuri mai târziu, ploaia s-a oprit, iar norii s-au răzlețit de-a lungul unei falii luminoase. Apele nemișcate din jur au devenit oglinzi, în care reflexiile copacilor singuratici arătau ca niște degete goale, îndreptate și-n jos, și-n sus. Lumea depinde foarte mult de suprafețe, ochiul poate fi înșelat, iar adevărul rămâne în adâncuri necunoscute și incognoscibile.

— La naiba!

Am scuturat din cap. Coborâsem din trăsură ca să mă gândesc la orice altceva în afară de Katherine.

— Domnul meu? S-a apropiat una dintre gărzi.

— Nu e nimic, am răspuns.

— Stăpâne, căpitanul Harran vă solicită prezența la conducerea coloanei.

— Ah.

După un schimb de priviri cu Makin, am iuțit pasul ca să-i depășim pe cei din față, care deja încetineau.

La apus, soarele a început să se strecoare pe sub pătura de nori și să coloreze în stacojiu apele revărsate. L-am ajuns pe Harran după cinci minute de noroi și băltoace. Un mic oraș se afla în față, pe un dâmb – o insulă, deocamdată.

— Gottering, a dat din cap Harran spre casele din depărtare.

Marten și Kent ni s-au alăturat.

— Drumul ăsta e impracticabil? Am întrebat, uitându-mă cum drumul se scufunda sub ape înainte să se ridice din nou, tocmai la intrarea în Gottering.

— N-ar trebui să fie prea adânc, a apreciat Harran, aplecându-se în față și atingând piciorul calului ca să arate nivelul.

— Deci ce facem? Am întrebat din nou.

Marten și-a scos sabia cu un gest domol și a arătat spre gardurile din stânga noastră. Am crezut că era grohotișul obișnuit pe care inundațiile îl îndeasă în orice gard sau cu care îmbracă tufișurile, dar o privire mai atentă ne arăta altceva.

— Zdrențe?

— Haine, a răspuns Harran.

Kent a alunecat de pe cal și a lipăit câțiva pași de-a lungul drumului. S-a aplecat și a cules o mână plină de noroi. A ridicat palma soioasă spre mine.

Văzusem punctele albe, însă nu le dădusem atenție. La câțiva centimetri în fața ochilor, puteam să văd ce erau. Dinți. Dinți de oameni, cu rădăcini lungi și însângerate.

Apele se făceau de un roșu arzător pe măsură ce soarele cobora la apus. Aerul era deja rece.

— Și asta îți spune ceva, Harran?

— Gărzile călătoresc într-o mulțime de locuri. Am auzit povești.

O veche cicatrice de sub ochi îi strălucea din cale-afară de albă. Nu o observasem până acum. Harran arăta apăsat de ani în seara asta.

— Mai bine adu-l pe episcopul ăla al tău aici. Poate are mai multe să ne spună.

Câteva minute mai târziu, Makin s-a întors cu Gomst în spatele lui în șa. Kent, care se dusese să-l escorteze pe episcop, nu din motive de siguranță, ci din cauza evlaviei care l-a pocnit la Bântuitul, s-a întors împreună cu Katherine.

— Ai fi putut să-i dai calul tău prințesei, Sir Kent. Sunt convins că n-a vrut să se înghesuie într-un copoi scorțos ca tine.

— Nu l-aș fi lăsat să se opintească prin noroi în urma noastră, a zis Katherine și s-a aplecat pe după umărul lui Kent și mi-a aruncat o privire înveninată.

— I-ai arătat episcopului Gomst ce-ai găsit, Kent?

N-am băgat-o în seamă pe Katherine. O simțeam cum mă provoacă să spun c-ar fi trebuit să rămână la locul ei.

Makin l-a ajutat pe Gomst să coboare în locul în care pământul se ridica spre o coamă, de-a lungul căreia se întindea gardul.

— Asta e de rău.

Gomst s-a bălăbănit și aproape c-a alunecat pe iarba udă înainte să ajungă la învelișul negru de zdrențe. Mâna sa tot căuta sprijinul toiagului, lăsat pe acoperișul trăsurii lui Holland.

— Ca la Sf. Anstals... Aveam un raport, adăugă el și își pipăi veșmântul căutând ceva, apoi renunță. Și ruinele din Tropez, a adăugat, privindu-mă cu ochi sălbatici. Aici este lucrătura Regelui Mort. Strigoi și casapi în zdrențe, dacă avem noroc.

— Și dacă nu suntem atât de norocoși, bătrâne?

— Moroi, a spus fără să-și poată ascunde groaza din glas. Ar putea fi moroi.

Harran a încuviințat:

— Monștrii din Insule.

— Maica Ursula a avut o viziune cu moroii care trec apele. Un val întunecat îi aduce, a zis Gomst și și-a adunat brațele în jurul său înfrigurat. Se spune că acești moroi au o singură îndurare.

— Care e aceea, Sfinția Ta? A scrâșnit Kent.

— La sfârșit, te lasă să mori.

M-am uitat la formele întunecate din Gottering – acoperișuri, un turn de biserică, hornuri, girueta unei taverne. E bine să-ți alegi terenul, iar eu aș alege orașul, în locul unei fâșii înguste de noroi din mijlocul lacului. Dar oare dușmanul alesese și el deja orașul, își lăsase deja capcanele acolo? Sau vedeam prea multe înțelesuri în câteva zdrențe și niște dinți împrăștiați?

— Numărați-i, am cerut.

— Stăpâne? S-a încruntat Harran spre mine.

— Câți dinți, câte haine? S-au încăierat cumva niște țărani, făcând Garda Gilden să se oprească din drum sau e scena unui masacru?

Harran a făcut semn către doi dintre oamenii săi, iar aceștia au coborât să cerceteze îndeaproape.

I-am dat pinteni lui Brath, ca să ne apropiem de căpitan.

— Dacă ne vom lupta cu hoituri, ar fi bine s-avem picioarele uscate și destul spațiu ca să-i vedem când vin. Cât de adâncă e apa în jurul nostru? Aș zice cam jumătate de metru. Un metru? Ne putem îneca? Chiar dacă morții se furișează prin ea, un om ar putea să vadă apa ondulându-se în urma lor?

— E mai adâncă pe alocuri, a spus Harran.

Un alt căpitan n-a fost de acord. Harran, împreună cu alți doi căpitani de gardă, Rosson și Devers, au început să dezbată asupra configurației terenului.

Marten a călărit printr-o deschizătură a gardului, direct spre apa revărsată. S-a ridicat în scară ca să-l vedem prin beznă, cu apa atingându-i vârfurile picioarelor.

— Atât de adâncă e, sire.

— Câteva duzini, a spus bărbatul care cerceta gardul, adunând hainele de pe el. Poate chiar zeci.

— Rămânem aici, am spus. Și mergem spre Gottering la prima rază de soare.

I-am însoțit pe Katherine și pe Gomst înapoi spre trăsură.

— Voi dormi aici la noapte, am anunțat-o pe Miana când a deschis ușa. Vreau oameni înarmați lângă tine.

— Am să aranja garda în jurul trăsurii, a spus Makin din șa.

— Pune-l pe Kent pe planșeu. Rike și Gorgoth lângă uși. Marten să trimită patrule în câmp. Mai bine o gardă sau două înecate, decât să fim luați prin surprindere.

Frigul m-a trezit în toiul nopții. Chiar și cu Miana lipită de mine sub o blană de urs și cu Katherine, a cărei greutate o simțeam prin grosimea blănurilor sale, frigul tot mi-a deschis ochii. Pleoscăitul slab al cailor mișcându-se prin apa care băltea s-a transformat într-un sunet frânt, un zăngănit, un scârțâit ușor. Gheață.

M-am aplecat spre cea mai apropiată fereastră, peste Katherine, și am descoperit că mă privea. Pe întuneric, ochii ei sclipeau lipsiți de culoare. A dat la o parte perdeaua de la fereastră și ne-am uitat amândoi prin grilaj, aburii răsuflărilor noastre amestecându-se.

Urletele au început să se audă slab și nu s-au auzit mai tare, dar, cu fiecare minut care trecea, oroarea sporea. Urletele se auzeau peste întinderea de gheață, dinspre contururile întunecate din Gottering. Erau de durere. Teroarea are un alt gust, iar durerea alungă frica în cel mai scurt timp.

— Ar trebui să ies.

— Stai, a spus ea.

Așa că am stat.

Katherine s-a ridicat cu spatele drept, rezemat de perne.

— Se apropie ceva.

M-am întins să iau sabia, dar ea a scuturat din cap:

— Se apropie altfel.

Pentru o clipă, înainte să-și închidă ochii, pot jura că i-am văzut: verzi, verdele ierbii, luminați dinăuntru. A rămas nemișcată, ca de gheață, purtând desenul de umbre și lumini al lunii care trecea prin grilajul ferestrei. Era perfectă și am simțit dorința palpitând în mine. Urlete am mai auzit și înainte.

Ședea nemișcată în timp ce noaptea se scurgea, buzele ei zvâcnind câte un cuvânt, murmurat și de neînțeles. Miana și bătrânii dormeau neliniștiți în visele lor, însă nu chinuiți, iar eu o priveam pe Katherine, ascultând urletele îndepărtate, scârțâitul gheții și respirația ei.

24

Am ajuns la Gottering la prima oră. Apa pleoscăia pe podeaua trăsurii în punctul cel mai adânc și aducea mirosul râului, însă n-a trebuit să ieșim.

Am coborât din trăsură în piața centrală, apa scurgându-se pe treaptă în urma mea. Locul nu părea să fi fost lovit, arăta ca un oraș destul de încântător, din cea mai prosperă regiune a Attarului. Steaguri de la festivalul recoltei încă atârnau pe strada principală, de la un acoperiș la altul. Cercul unui copil, lângă roata trăsurii. Cântec de păsărele.

— Patrulelor li s-a părut că urletele veneau dinspre oraș? am întrebat.

Harran a dat din cap aprobator.

— Nu e mai mult de o oră de când s-au oprit.

Puteai simți în aer iz de putregai și rahat și o răceală în nări – adică exact ceea ce era de așteptat de la orice oraș. Și încă ceva.

— Sânge, am spus. Aici a fost un măcel. Îi simt mirosul.

— Verificați casele! Le-a făcut semn Harran oamenilor lui.

Zeci dintre ei s-au pus în mișcare, aplecându-se pe sub pragurile ușilor, cu lumina zorilor strălucindu-le pe armuri.

Prima dintre gărzi a ieșit în câteva minute. Ținea în față un soi de veșmânt, ceva albicios și zbârcit, iar fața lui, aproape la fel de albă, era nemișcată într-o expresie de repulsie.

— Aici! L-am chemat pe om la mine și am întins mâinile ca să cercetez prada.

Mi-a așezat-o în brațe fără să aștepte încă o invitație.

Chiar dacă o țineam întinsă pe brațe, în ciuda greutății, a mirosului crud și a căldurii slabe și dezgustătoare încă agățate de ea, mi-a luat câteva clipe să înțeleg ce țineam în mâini. Am făcut eforturi să nu tresar și să n-o scap, în clipa în care mi-am dat seama. Am ridicat-o, lăsând brațele și scalpul să atârne.

— Trebuie să ai ceva îndemânare ca să jupuiești un om atât de bine, am zis scrutându-mi trupa și căutând privirea fiecărui soldat. Teroarea e o armă, domnii mei, iar dușmanul nostru îi înțelege scopul. Să ne asigurăm că și noi înțelegem jocul ăsta.

Am lăsat pielea să cadă pe pavaj. Un sunet umed.

— Găsiți-le pe toate. Adunați-le aici.

Am călărit pe străzile pustii împreună cu Kent cel Roșu și Makin, înconjurând orașul pe la marginea apei, fără să găsim nimic. Până când soarele a scos la lumină acoperișurile, oamenii lui Harran făcuseră o movilă de o sută nouăzeci de piei, adunate din pivnițe, dormitoare, grajduri, scaune din fața căminelor, din tot orașul. Fiecare dintre ele avea doar trei crestături, pe care un vânător experimentat le-ar face pentru a jupui pielea unei căprioare. Bărbați, femei, tineri și bătrâni, piei de copii zăceau acolo, toate cu fețele zbârcite acum. Am ridicat cercul de jucărie de lângă trăsură și l-am învârtit printre degete în timp ce gărzile ridicau movila.

Marten le-a escortat pe Miana și Katherine din trăsură până la hanul Vulpea Roșie, singurul local de acest fel din Gottering. Miana se clătina, cu burta ei imposibil de mare și întreg disconfortul întipărit pe față. Marten le-a instalat în jilțuri cu perne și a rămas să le țină companie în timp ce așteptau, cu focul aprins. În jurul lor erau gărzi, iar Gorgoth stătea la ușă. Afară, Gomst citea o binecuvântare pentru rămășițele din piață. Aveam încredere în Katherine că va reuși să păstreze ridicat

zidul acela cu care ținea moroii la distanță de capetele noastre, dar la un moment dat tot trebuia să doarmă.

— Ar trebui s-o luăm din loc, a spus Harran, trăgându-și iapa albă lângă Brath. Asta nu e treaba noastră.

— E adevărat. Ducele din Attar nu ne va mulțumi pentru că i-am păzit pământurile în numele lui.

Harran și-a șters recunoștința de pe față atât de iute, că mulți nici n-ar fi putut s-o zărească.

— Pregătiți-vă să plecăm! A strigat el.

Aș fi fost fericit să pot călări și eu mai departe – dar mă simțeam de parcă aș fi fost grăbit.

Prin geamurile plumbuite ale ferestrelor hanului, ușor pătate cu verde de la sticla de Attar, l-am văzut pe Marten mergând pe jos și luând îngrijorat mâna Mianei.

— În orice caz, am zis, nu vă așteptați ca alte trupe de gardă să vină încoace? Inundațiile le limitează opțiunile de călătorie din vest. Câți din Sută trebuie să vină după noi?

— Ar putea fi câțiva.

Onoarea nu-i dădea voie să mintă. O problemă care pe mine nu m-a deranjat niciodată.

— Iar gărzile nu sunt obligate să îndeplinească sarcina până la capăt, să-i ducă pe toți din Sută la Vyene, nu doar pe cei care sunt răspunderea lor imediată?

Harran s-a ridicat în scara șeii.

— Uită de asta! Vreau să fie găsite victimele. Vreau ca fiecare casă să fie sigură, a strigat el și s-a îndepărtat cu un mârâit, în galop, ca să supravegheze totul.

— Oricine mai trebuie să călătorească încoace e puțin probabil să voteze în favoarea noastră la Adunare, s-a ridicat Osser Gant din umbrele clădirii grajdurilor, cu trupul său sfrijit sprijinit pe un toiag cu măciulie argintie, o lucrătură frumoasă în forma unui cap de vulpe.

— Și atunci de ce-i aduc eu aminte lui Harran despre o îndatorire pe care ar fi preferat s-o uite? am întrebat.

Osser a încuviințat din cap:

— Și te pui în pericol.

— Ai trăit o viață întreagă la marginea acelor mlaștini puturoase, Gant. Câți moroi ai văzut?

— Un bătrân ca mine nu rătăcește prea departe de conacul stăpânului, rege Jorg. Însă n-ai să întâlnești prea mulți oameni

care să fi dat de un moroi. Ai putea găsi leșul unui om care a văzut unul, iar leșul acela va încerca să te ucidă, însă omul va fi dispărut de multă vreme.

Osser a dat din cap, de parcă și-ar fi dat singur dreptate.

— Nici măcar unul în toți anii ăștia? am întrebat.

— Moroii pot fi din vremuri vechi, a continuat Osser. Nu știu. Însă sunt noi în mlaștinile Ken. Mișună pe acolo de zece ani, cel mult. Poate nu mai mult de cinci ani. Chiar și în Insule sunt o plagă nouă.

Marten a apărut în ușa hanului și mi-a făcut semn. Ceva important. Câteodată știi, pur și simplu. Mi-am luat avânt și am coborât din șa. Mersul după un timp lung de stat în șa îngreunează în mod neobișnuit un lucru pe care-l faci în fiecare zi – doar pentru o clipă, cât timp mușchii picioarelor își aduc aminte cum lucrează. Am ales să traversez încet piața. Ceva îmi spunea că putea fi o plimbare scurtă, însă mi-a luat mai mult.

Marten s-a apropiat.

— Cred că i-a venit sorocul. Sarah era așa.

— Nu poate să aștepte? am întrebat. Să-l țină înăuntru?

— Nu merge așa, Jorg, a zis zâmbind scurt.

— La naiba! Am exclamat, apoi am strigat: Vreau mai multe gărzi în jurul hanului. Păziți toate ieșirile.

M-am uitat printr-un ochi de geam. Miana își întinsese spatele în jilț, iar Katherine era mai în față, blocându-mi vederea. Nu voiam să intru. Era o vreme când eram încântat să găsesc ceva care mai putea să mă înspăimânte. Cu trecerea anilor, am tot găsit lucruri pentru care să mă îngrijorez. Plăcerea se transforma în spaimă. Se vede treaba că bărbații au mai multe motive să se teamă decât băieții.

M-am întors la Osser. Makin și-a hrănit calul și ni s-a alăturat împreună cu Kent.

— Câți moroi sunt acolo, cancelare Gant? am întrebat.

— Am auzit vorbindu-se că sunt șapte în toată lumea, a spus Kent trăgând cu ochiul spre episcopul care se ruga în fața mormanului de piei. Șapte sunt prea mulți.

— Ar putea să fie șapte, a spus Osser. Episcopul are o listă cu șapte nume scrise de surorile din ordinul Helskian.

— Credeam că Papa a cerut ca toate clarvăzătoarele să fie ucise. Spunea că mănăstirile de călugărițe n-au fost făcute ca să adăpostească vrăjitoare.

Decretul mi-a rămas în minte – arată cât de departe e în stare să meargă Vaticanul ca să evite adevărurile supărătoare.

— Sfinția Sa a cerut ca surorilor din Helsk să le fie scoși ochii, a spus părintele Gomst, după ce a terminat ori și-a lăsat baltă rugăciunile. Și li s-au scos ochii. Însă viziunile lor au continuat.

La o privire către fereastra hanului, n-am văzut decât că Marten se uita afară. Katherine se mișca prin cameră cu un lighean cu apă fierbinte și o pânză pe braț, dispărând în dosul umerilor lăți ai lui Marten. Rike s-a întors în piața centrală, cu un cufăr din stejar negru sub braț, plin ochi de argint și mătăsuri fine.

Câteva dintre gărzile care stăteau în punctele de intrare i-au aruncat priviri dezaprobatoare, însă nicicare nu a mers atât de departe ca să-i ceară socoteală. Cu sau fără armuri aurite, aș fi fost surprins dacă oricare dintre soldații profesioniști ar fi refuzat o pradă în timp ce scotoceau Gotteringul. Chiar și așa, ceva nu era în regulă. Mi-am strâns buzele și m-am încruntat.

— Frate Rike!

A venit spre mine, morocănos în ciuda prăzii. Am întins mâna și am tras de o bucată de mătase, de un portocaliu lucitor pe care nu-l mai văzusem până atunci:

— Care-i treaba cu tine și țoalele, Rike? Nu cred că te-am văzut vreodată ieșind dintr-o casă în flăcări fără un braț de haine furate. E ceva ce nu ne spui?

Imaginea lui Rike într-o rochie era la fel de scârboasă ca aceea a grămezii de piei. Dar nu asta era problema. Dintr-odată, găsisem răspunsul:

— Poți căra mai mult de atât, am insistat.

Oare când l-am văzut ultima dată pe Rike oprindu-se din jefuit înainte ca greutatea prăzii să-l pună în imposibilitatea de a mai strânge ceva?

Rike a ridicat din umeri și a aruncat un scuipat, iar obrajii i s-au umplut de culoare:

— Am luat destul.

— Niciodată nu ai destul, frate Rike.

— E din cauza ochilor, a zis, apoi a scuipat din nou și a început să lege cufărul de cal. Nu mă deranjează degetele, dar ochii n-arată a fi morți.

— Ce ochi?

— În fiecare casă, a scuturat el din cap și a strâns încă o legătură. Într-un sertar cu cuțite și furculițe, pe un raft dintr-un dulap, în spatele borcanelor din cămară, oriunde te duci să cauți ceva care merită luat. Nu-mi plac.

A strâns ultima legătură.

— Globii ochilor? A întrebat Makin.

Rike a încuviințat, iar eu m-am cutremurat fără să vreau. Nu încăpea îndoială că fuseseră scoși cu aceeași precizie ca și pieile. Cred că precizia mă descuraja. Văzusem un corb scoțând ochii dintr-un cap înnegrit de putreziciune și mi-am mâncat prânzul mai departe. Dar hăcuiala îngrijită a moroiului avea ceva nefiresc. Am alungat gândul.

Marten a venit dinspre han, alungat de Katherine. Am ezitat o clipă. Putea fi oare Katherine lăsată singură cu copilul meu, câtă vreme mă învinovățea de moartea nepotului ei? Să o fi salvat pe Miana de cuțitul asasinului doar ca să aibă ocazia să-i ia viața fiului meu? Am alungat și gândul acela. Răzbunarea e specialitatea mea, nu a ei.

Marten s-a oprit lângă mine și Rike, ignorându-ne pe amândoi, holbându-se la grămada de piei, în vreme ce o întrebare nerostită îl lăsase cu gura deschisă. Am ridicat din umeri.

— Oamenii sunt făcuți din carne. Moroilor le place să se joace cu bucățile de carne. Am văzut lucruri mai rele într-o pescărie.

La naiba, am văzut lucruri mai rele când oamenii se ocupă de prizonierii lor!

Ultima pane era o minciună, însă adevărul era că nu conștiința era cea care-i oprea pe oameni de la excesele moroilor – oamenii nu erau, pur și simplu, niște măcelari atât de desăvârșiți.

Mă uitam mai mult la Rike decât la Marten. Tot ce nu era natural băga frica în Rike. Unele lucruri îl puneau pe fugă, însă era furios ca naiba în timp ce fugea și în tot timpul acela ar fi plănuit răzbunarea. Ultima dată l-am văzut fugind îngrozit de fantomele de pe drum. Degetele și ochii îngrămădiți în casele țăranilor nu-l înfricoșau. L-am văzut smulgând și degete, și ochi și nu i-a păsat niciodată prea mult dacă foștii proprietari mai aveau nevoie de ei.

Mi-am întors privirea spre grămada de piei. Ceva din mintea mea și le închipuia târându-se.

— Ardeți-le, am zis. Oricum nu mai are nimeni nevoie de ele.

M-am îndreptat spre han. Venise momentul să intru pe ușa aceea.

— La naiba! Jorg, unde dracu' ai fost până acum?

Miana a mârâit Jorg printre dinții ei mici și albi. Mereu am spus că avea o față drăguță și o gură spurcată. Se mai spune că cea mai cuviincioasă fată în casă poate înjura ca un marinar atunci când aduce pe lume un copil. Oare ce cuvinte avea să găsească atunci când venea momentul să împingă și să-l scoată afară? Sună ciudat să spun că venim pe lume în înjurăturile mamelor noastre, dar toată viața ele sunt convinse că cei mici au urechi gingașe și pot asculta numai ceea ce se poate spune în biserică. Am tras ușa în urma mea, lăsând-o întredeschisă cam doi sau trei centimetri.

În interiorul hanului era miros de fum de lemn, încins și închis, dar și mai erau și alte izuri, mai puțin plăcute, poate ale crimelor înfăptuite aici înainte de răsăritul soarelui.

— Doamne Iisuse! A icnit și a scuipat Miana, strângându-se de burtă.

Era lăsată pe spate într-un jilț mare, plin de perne.

Fruntea i se îmbrobonise de sudoare, iar tendoanele gâtului erau încordate.

— Nu vreau să nasc aici. Nu aici.

Katherine mi-a aruncat o privire peste sânii împliniți ai Mianei. Pete maronii mânjeau pereții acolo unde trupurile jupuite de piele atinseseră lemnul brut.

Nu voiam ca fiul meu să se nască pe drum. Abia dacă e un loc în care să trăiești, darămite un loc potrivit ca să vii pe lume, nici măcar când ai o trăsură aurită și o gardă de onoare împodobită la fel de opulent. Iar satul acesta cu morți aducea prevestiri și mai rele. M-am gândit la Degran mic, fragil, strivit în mâinile mele. Moroii aveau Gottering în mâinile lor – așteptând –, iar Miana era gata să nască.

Gorgoth s-a întors din pragul ușii hanului, ducând mai mult lemn pentru rugul din piață. O buturugă groasă în fiecare mână, luată din cele stivuite lângă perete. Gărzile i se alăturaseră, smulgând obloanele de la ferestre, rupând în bucăți orice căruță abandonată. Alții au venit din pivnița hanului cu sticle de brandy și urne cu petrol de lampă ca să întețească focul. Am deschis ușa și m-am dus după Gorgoth.

— Întoarce-te aici, pui de curvă!

Am închis ușa de la camera Mianei, păzită de-o parte și de alta de Garda Gilden. Sprâncene ridicate.

— Regina nu e în apele ei, am spus.

Șase capete în coifuri aurite s-au smucit în timp ce treceam printre gărzi.

Moroii aveau orașul, ne aveau pe noi, cu toate că mulți dintre noi încă n-o știau. Poate că puțin foc le va mai slăbi strânsoarea și va curăța aerul. Gottering era o vrajă acum, un farmec, o singură rană, mare, scrisă în bucăți de oameni. Vraja sângelui.

Când scândurile au fost stropite și stivuite în jurul grămezii de piei jupuite, l-am scos pe Gog din teacă. Sabia a lucit în soarele iernii, de parcă dansau flăcări pe tăișul ei. Am așezat-o pe lemne.

— Arzi! Am spus.

Iar flăcările au dansat cu adevărat pe linia aceea ascuțită.

Vâlvătaia s-a ridicat iute, săltând printre lemnele rupte, devorând petrolul și spiritele, înfigând colți fierbinți în scânduri. Aproape instantaneu, mirosul de carne al trupurilor arse s-a simțit mai puternic decât fumul. Amintirile m-au dus la Bântuitul, pe când mergeam printre leșurile arse ca să-l întâlnesc pe Egan din Arrow. Doar o clipă mai târziu, o altă amintire, țipetele celor pe care focul îi lăsase în viață. Doar că nu era o amintire.

— Ce?

Mi-am înclinat capul ca să-mi dau seama de unde venea sunetul. Un bocet ascuțit.

Căpitanul Harran a năvălit călare în piață.

— Vine dinspre crângul de pe coama din vest. Pădurea Hollow.

Pe când ajungeam în Gottering, văzusem o altă insulă în mijlocul câmpurilor inundate, la vreo trei sute de metri spre vest, câțiva acri de pădure încâlcită.

Îndurarea moroilor, spusese Gomst, *e aceea că într-un sfârșit te lasă să mori.*

Dar nu încă.

Oamenii din Gottering încă trăiau. Încă simțeau. Undeva, în pădurea din apropiere, două sute de locuitori ai satului, jupuiți, fără degete ori ochi ori dinți, urlau în timp ce eu le ardeam pieile.

— Jorg!

Un strigăt ascuțit ca un țipăt. Katherine, în pragul ușii, cu fața palidă, încadrată de bucle arămii.

Am luat-o la goană cu sabia în mână. Am împins-o la o parte.

— E… e tot mai puternic. Nu-l pot opri, a spus Katherine în urma mea.

Miana zăcea în fața focului și a scândurilor care trosneau pe așternuturile din camerele hanului, cu fustele ridicate în mai multe straturi în jurul șoldurilor. Durerea îi răsucise picioarele. Lumina focului strălucea pe pielea ei mult prea întinsă de pe burtă. Albă, pe pielea roșie, așternută peste copilul meu ascuns, urma unei mâini cu trei degete.

— Miana? Am zis apropiindu-mă de ea și înfigându-l pe Gog înapoi în teacă. Miana?

Un fior rece mi-a traversat pieptul. Poate că aceeași mână cu trei degete ajunsese la mine. Nu aveam nicio treabă cu poeții și vorbele lor înflorite, însă în clipa aceea mi-a înghețat inima cu adevărat, transformându-se într-o rană adâncă și dureroasă, să o văd acolo – o durere fizică ce mi-a înmuiat picioarele. O slăbiciune cu care m-au infectat moroii, fără îndoială.

— Miana?

Ochii ei, întorși spre mine, nu mă cunoșteau.

Am făcut cale întoarsă către ușă, aproape dărâmând-o pe Katherine.

— Pleci?

— Da.

— Are nevoie de tine.

Furie. Dezamăgire.

— Aici, a precizat ea.

— Moroii vor să ajungă la amândoi, și la ea, și la fiul meu, am răspuns. Iar moroii ăștia pot fi oriunde, dar aici nu sunt.

Am părăsit-o pe Katherine, am părăsit-o pe Miana, am părăsit hanul. Am trecut în grabă pe lângă rugul pe care pieile bolboroseau și se topeau, grăsimea scurgându-se și fumegând pe deasupra steagurilor.

Cu frații pe urmele mele, am alergat la colțul de lângă cuptoarele brutăriei, pe o coamă care ne oferea o priveliște asupra apelor strălucitoare, spre copacii desfrunziți unde așteptau dușmanii mei. M-am oprit, poruncind picioarelor să rămână nemișcate, lăsând doar răsuflarea să măsoare timpul –

timp să-mi recapăt judecata și limpezimea minții. Clipele au trecut fără să se audă nimic altceva decât urletele îndepărtate, doar cu imaginea reflexiei întunecate a ramurilor apropiindu-se de Gottering.

— Suprafețe și reflexii, Makin, am spus. Lumile sunt despărțite de granițe atât de înguste, nevăzute, neștiut de adânci.

— Iertare, sire?

Makin prefera să se ascundă în adăpostul vorbelor ceremonioase decât să încerce să înțeleagă.

Fiecare fibră din mine vibra, dornică să treacă la faptă. Soția mea zăcea însemnată și chinuită, o străină pentru mine, o închisoare pentru fiul meu. Fiul meu!

Găsește-ți altă nevastă , mi-ar fi spus tatăl meu. Țintuiește-i pe amândoi, mamă și fiu, la podea cu o singură lovitură de sabie și pleacă la drum. Lasă să le stea în gât moroilor. Și aș fi făcut-o, dacă n-aș mai fi avut de ales. Aș face-o. Mi-am spus că aș face-o.

Am rămas nemișcat, cu doar un tremur în vârfurile degetelor.

— Hai să vedem cum stă treaba, lord Makin. Bunul episcop îmi spune că sunt cel puțin șapte moroi, poate mai mulți. Iar noi știm că lovesc Altarul pentru prima dată. Poate că atacă și pe alte drumuri către Vyene? Or fi răsfirați? Din cât se vede, dacă ar fi fost mai mulți și ar fi fost încrezători că pot învinge soldați și nu țărani, atunci ne-ar fi atacat noaptea trecută. Sau poate doar se joacă cu noi, ca șoarecele cu pisica, am zis. Eu, unul, aș prefera să aflu cum este un nou dușman mai degrabă întâlnind unul, așa că asta e mai degrabă o șansă pe care nu trebuie să o ratăm decât o grozăvie din calea căreia să fugim, am spus.

Ei voiau să fugim. În toate era vorba doar despre frică. Ei voiau ca Miana să șadă îngrămădită într-o trăsură, iar cinci sute de gărzi să se îndepărteze în galop pe drumul spre Honth.

— Și dacă pisica e cea care se joacă cu șoarecele? A întrebat Makin.

Am zâmbit.

— Ce altă șansă ar mai avea șoarecele să ucidă pisica?

L-am scos pe Gog, iar focul care a izbucnit de-a lungul săbiei a făcut să pălească orice flacără care arsese vreodată acolo. M-am îndreptat spre copacii întunecați și spre strigătele slăbite din Gottering, înaintând prin apele negre, cu frații pe urmele mele.

Mai mult mergeam decât fugeam, cu toate că focul ardea în mine la fel de aprig ca și cel de pe sabia mea, pentru că suprafețele împărțeau știutul de neștiut și, cu toate că mergeam acolo unde îngerilor le e teamă să calce, încercam să nu mă reped ca un nebun.

25

Apele revărsate au întotdeauna aceeași miasmă, de pământ după o ploaie care a mers prea departe și s-a otrăvit cu putreziciune. Răceala apelor, din ce în ce mai adânci, mă făcea să-mi țin răsuflarea. Fața îmi ardea de la căldura focului de pe lama lui Gog, reflectată în apa întunecată și flămândă. Nebunia m-a împins să mă gândesc la șerpuirea blândă a râului Sane prin orașul Crath, la cotul de după Podul Artelor, unde pilonii de piatră ieșeau din curenții blânzi ca să marcheze zona de înot. Mama obișnuia să ne ducă acolo în toiul verii, când apele lui Sane încă aduceau aminte de iarnă. Băieți mici fiind, ne scufundam în apă, centimetru cu centimetru, schelălăind. Țipetele și suspinele acelea, în timp ce râul ne cuprindea oușoarele în mâini înghețate – le-am simțit din nou și mi-am înghițit strigătul de uimire.

— Foarte înviorător! A zis Makin din spatele meu. Nu cred că boașele mele o să-și revină o lună.

— Dar de ce mergem? A întrebat Rike din spate.

M-am uitat peste umăr la Gorgoth, aproape despuiat în ciuda frigului, cum împingea un val dinaintea lui, la Red Kent, cu sabia lui scurtă și toporul ridicate deasupra apei, la Makin, care rânjea, la Rike, îmbufnat nevoie mare, la Marten încruntat, hotărât, cu scutul lui decorat cu stinghiile negre ale unei case mistuite pe un câmp verde.

— De ce? A repetat Rike.

— Pentru că ei nu vor să o facem, am răspuns apăsat.

Mi-am propus să țin minte să-mi schimb metodele. Dacă de fiecare dată când inamicul îți cere să te așezi tu sari în picioare, predictibilitatea asta devine un fel de belciug de care poți fi tras oricând înapoi dacă nu-ți reușește mișcarea de împingere.

— Distracție plăcută! se auzi Rike parcă mult în urmă.

M-am oprit și m-am uitat înapoi. Rike nu fusese niciodată prea impresionat de ideea că eu eram rege. Puteam să am șapte țări în care oamenii îngenuncheau cu miile în fața mea, mânați de iubire sau de teamă în general de teamă , însă Rike n-ar fi

îngenuncheat decât atunci când știa că, dacă s-ar fi împotrivit, s-ar fi ales cu genunchiul spart.

— Trebuie să facem asta acum, frate Rike? am întrebat.

A rânjit.

— Ce-ai de gând să faci? Să-mi belești pielea și să-mi scoți ochii?

Se vede treaba că moroii l-au speriat mai mult decât aș fi făcut-o eu.

— Firește că nu, am scuturat din cap, arătându-i vechiul meu zâmbet. Sunt rege!

Am făcut un pas spre el. L-am coborât pe Gog astfel încât vârful să atingă apa, iar sabia a sfârâit, a sărit și a scuipat, ridicând abur între noi.

— Am să las un profesionist să o facă. Pe cineva căruia chiar îi face plăcere. Regii nu-și murdăresc mâinile.

Auzind asta, Gorgoth a slobozit un râs gros. Makin i s-a alăturat. În cele din urmă, până și Rike a dat drumul la acel hâr al lui și ne-am continuat drumul. Glumele vin destul de greu atunci când ești în apă înghețată până mai sus de boașe și te îndrepți spre iad, dar din fericire publicul meu n-avea gusturi atât de rafinate. Și-n plus, nici nu glumeam.

Aproape de dumbravă, apa îmi ajunsese în jurul brâului, fiecare pas afundându-se într-o moliciune nevăzută. De trei ori era cât pe ce să cad, împiedicat de cine știe ce mărăcini ori stâlpi de gard scufundați. Makin a alunecat o dată și a ieșit la suprafață înjurând și scuipând apă.

În apropierea copacilor, apa părea deja mult mai rece, bucăți de gheață subțire alunecau pe nesimțite în urma noastră, ceața se ridica, în vreme ce cârceii deveneau totuna cu frigul ce îngheța respirația. Cețurile s-au ridicat odată cu noi îndată ce panta ne conducea printre cei mai îndepărtați dintre copacii negri, și mai plini de apă.

Am zărit prima fantomă ca o străfulgerare, doar printre trunchiuri – o siluetă mișcându-se iute, fără să vălurească apele adânci cât înălțimea unui vițel. Doar o străfulgerare, cu păr negru câlțos, plin de noroi, un copil. Numele Orscar mi-a trecut prin minte, cu toate că nu puteam fi sigur. M-am întors ca să-i avertizez pe frați, cu sabia încă îndreptată spre locul în care se aflase băiatul. Firește că n-am văzut decât ceață în fața ochilor. Ceață și o cruce de fier, un pandantiv atârnat de cea mai joasă

ramură, o pată de email roșu la punctul de intersecție. Pentru sângele lui Hristos.

— Cunosc jocul ăsta al umbrelor, mortăciune! Am zis învârtindu-l încet pe Gog într-un cerc, risipind cețurile cu flăcări. Adu-mi mama moartă, pe William, pe copil dacă trebuie, adu fantoma lui Greyson cu ochii lui smulși, adu-o pe Lesha cu capul în mâini. Joci o carte proastă împotriva mea. Am văzut lucruri și mai rele.

— Chiar așa?

O durere ascuțită m-a lovit în piept. M-am întors din nou, iar focul lui Gog s-a stins, sabia prăbușindu-se odată ce vlaga mi s-a scurs din mâna stângă.

Tata ședea cu mantia din blană de lup, cu coroana de fier, cu fier în păr și iarnă în priviri.

— Nu ești mort, am lăsat să-mi iasă cuvinte molatice și fără nicio emoție. Nu ești o fantomă.

— Nu sunt?

— Nu ești! Am scuturat din cap și am simțit cum, dindărătul platoșei, a țâșnit sângele, împins de vechea rană, udându-mi cămașa și lenajul, scurgându-se în pâraie subțiri în jos, pe burtă. Castelul înalt n-ar cădea în mâna fantomelor mlaștinilor. Iar oamenii tăi sunt mult prea lași ca să-ți taie gâtul.

Am clipit. Ședea acolo, cu apa clipocind în jurul ghetelor, puternic și mai țeapăn decât un piron, nicidecum ca o stafie cenușie.

— Vei fi tată în mai puțin de o oră, Jorg.

Și-a privit mâinile, le-a întins în față, rotindu-și palmele-n sus și-n jos.

— Nu... am început eu, strângând mai tare, cu degetele moi, mânerul lui Gog. De unde știi asta?

— Fantomele știu ceea ce știu, a răspuns și s-a întors ca să scruteze ceața.

— Nu ești mort.

Nu era cu putință. Nu putea să fi murit. Nu bătrânul. Și nicidecum fără ca eu să fi fost acela care îi pusese capăt.

— Cum...

— A murit fiul care nu trebuia, Jorg! A spus tatăl meu, cu acel talent al lui de neegalat în a tăia vorba cuiva fără să ridice glasul. William trebuia să fie cel scos din spini. El avea tăria

mea. Tu ai fost întotdeauna cățelandrul maică-tii. Și Degran era mai bun decât tine. Până și el.

— Cine te-a ucis? am întrebat.

— Cine?

Și privirea mi s-a întâlnit din nou ochii aceia, pe care mă înșelasem să-i cred reci înainte.

— Mi-a cedat inima când o ciocăneam pe teutona aceea drăguță a mea. Cum îi spuneai? Târfa Scorron.

Apele s-au ridicat în jurul lui, învolburându-se și clocotind printre copaci. Până la genunchi, până la coapse.

Cu fiecare bătaie a inimii, puterile mă părăseau și picioarele mi se făceau de gheață, singura căldură rămânând cea a sângelui ce curgea din vechea rană, cea pe care tatăl meu mi-a făcut-o, cea care n-ar fi trebuit să se vindece niciodată.

— Vei fi tată în curând, Jorș. Femeiușcă aia din sud care ți-e nevastă va scoate afară un fiu. În noroi și sânge, urlând la lume. Așa cum a făcut și a mea. Omul Papei a ratat. I-am spus trimite trei sau cel puțin doi , dar târfa proastă a trimis unul singur. Zicea că e cel mai bun om al ei. Aveam speranțe mari, dar a ratat.

— Știai?

Apele mi-au ajuns până la piept. Fără sprijinul apei mă îndoiam c-aș fi reușit să rămân în picioare. Când a atins rana, am simțit răceala revărsându-se în mine, de parcă apa neagră ar fi umplut o tigvă goală.

— E bine că n-ai să-ți vezi băiatul, mi-a spus tatăl meu. Ești mult prea slab ca să crești un fiu.

Mantia din blană de lup s-a ridicat în apa revărsată, dar nu i-a păsat. Mă urmărea cu doar cu o umbră de zâmbet, la fel de rece ca și privirea lui.

Apa s-a revărsat în jurul gâtului meu, făcând să-mi clănțănească dinții, părul îmi plutea de jur-împrejur, tras de curenți. Greutatea armurii, a săbiei din mâna amorțită, noroiul care mă trăgea, toate mă țintuiau locului. M-am gândit la copilul meu, la Miana cu mâinile albe strânse pe burtă, și un licăr de mânie m-a aprins, în ciuda răcelii.

— Eu trebuia să te omor, bătrâne.

Am mârâit înainte ca apa să-mi închidă gura și să mă înghită cu totul.

M-am uitat în sus, spre suprafața îndepărtată a apei, printre ierburile întunecate ce pluteau încurcate prin părul meu. Mult deasupra mea, de-a dreptul imposibil de mult, suprafața încrețită a apei spărgea lumina zilei ca să trimită licăriri spre adâncurile înghețate. O mână spânzura deasupra mea, flască, îndreptată spre cer. Mâna mea. Lumina slabă și verzuie se mișca în modele ondulate deasupra degetelor mele.

Am privit țintă. Am privit țintă soarele îndepărtat. Putea fi la un milion de kilometri depărtare. Lundist spusese un milion. Mai mult de un milion. Apele mă țineau în stăpânire. Am atârnat fără vlagă și am privit țintă până când peticul sclipitor de lumină verzuie a rămas tot ceea ce mai puteam vedea, până când el a devenit lumea mea.

Umbrele au prins formă. Verzui. Și, cu toate că apele mă țineau sub stăpânire, cu toate că pieptul îmi ardea după aer, iar inima mi se zbătea în dosul coastelor, părea că nu priveam cerul prin apă, ci prin pata verzuie a sticlei din Attar din camera hanului. O cameră în care focul ardea în vatră, în care Miana zăcea, iar Katherine era ghemuită lângă ea.

Am văzut moroiul venind după ele, ușa lovindu-se de perete și făcându-se țăndări. A intrat, cu pași înceți și măsurați, o făptură osoasă învăluită în moarte acolo unde ochiul nu putea vedea.

Creatura ne-a atras în capcană în pădurea Hollow și ne-a așteptat să plecăm. Pe când noi ne înecam, moroiul s-a strecurat în Gottering.

Gărzile veneau în urma lui. În urma ei. Cumva, știam că moroiul era o ea. Au căzut sufocându-se, poate că se înecau cu propriile lor fantome, strangulați de iubiri pierdute, înăbușiți de părinți dezaprobatori ori cine știe ce rămășițe persistente din trecut îi bântuiau. Cu toții purtăm cu noi sămânța propriei noastre distrugeri, cu toții târâm după noi trecutul ca pe un lanț ruginit.

Katherine s-a ridicat în picioare ca s-o întâmpine.

— N-ar fi trebuit să vii.

Cumva, vocea lui Katherine a ajuns până la mine, a trecut prin creierul meu muribund, prin bubuitul inimii.

Moroiul a înaintat spre Katherine. Îi vedeam limpede doar mâinile, albe ca osul, ca putregaiul. Ochii mi-au pulsat și m-au usturat. Într-o clipă aveam să trag gura de aer după care corpul meu se zbătea.

— Nu știi multe, mortăciune.

Katherine ședea în fața moroiului, cu roșul estompat al rochiei de călătorie legănându-se în jurul ei. Chiar și fiind pe moarte puteam să-i văd frumusețea. Fără dorință – doar ca pe-o realitate, precum măreția unei ferestre aurite sau joaca luminii cu umbrele în munți. I-am văzut însă și teama, și forța care o ținea sub control.

Mâinile acelea s-au întins spre ea, iute, dar încetinind, de parcă ar fi întâmpinat o oarecare rezistență invizibilă.

— Nu poți fi prea în vârstă, mortăciune, a spus ea. E scris în vechile cărți. Somnul și moartea sunt frate și soră. Bardul o știa.

Pentru că, în somnul morții, ce vise se-mplinesc? Și, crede-mă, mortăciune, la vise chiar mă pricep.

Moroiul a urlat și a ridicat un vârtej cenușiu deasupra lui Katherine. Fustele s-au zbătut în jurul ei. Miana s-a răsucit și a gemut la picioarele lui Katherine. În acel vârtej se învârteau forme. Forme și iluzii.

— Ajunge! A spus Katherine cu vocea ascuțită. Fantome, nu-i așa? Dar visele sunt populate doar de fantome. Fantomele sunt plăsmuite din vise, vise moarte, vise pierdute, vise rele, vise care se învârt în cercuri strânse, care-și sapă propriul făgaș în pânza lumii și nu-ți dau drumul.

Mâna lui Katherine s-a furișat și a prins ceva din vârtej, ținându-l de gât. Mie-mi părea a fi Orscar de la mănăstire, Sunny legat de stâlpul Câinilor Răi, Lesha așteptând să o salvez, copilul din Albaseat bătut de fierar. Dacă nu-i poți salva pe toți, atunci de ce să salvezi pe cineva?

L-a sugrumat, cu degetele albindu-i-se din cauza strânsorii. La sfârșit, era fața tatălui meu cea care atârna acolo, înnegrită de sânge. Iar atunci, puf, a dispărut – un fuior de fum și nimic altceva.

Katherine a făcut un pas în față, unul grăbit. Moroiul a tresărit. S-a întors s-o ia la goană. Însă ea l-a prins. I-a prins mâinile albe ca oasele într-ale ei. Katherine ținea moroiul, țeapănă din cauza efortului, cu mâna albindu-i-se și venele înnegrindu-se tot mai mult, dar încăpățânându-se să nu-i dea drumul.

— N-ar fi trebuit să vii.

Și am ajuns la suprafață. Tușind și gâfâind, m-am ridicat, cu apa de nici jumătate de metru în jurul meu, treizeci de

centimetri, poate. Nu mai mult. Am tras cea mai dulce răsuflare și am dat la o parte vălul negru al părului. În jurul meu, la marginea pădurii Hollow, ședeau frații, sufocându-se și gâfâind, scuipând apă, cu fețele stacojii.

26

Povestea Chellei

Trăsura sălta prin noroiul întărit și înghețat, iar Chella a blestemat din nou. Pe banca de vizavi, Kai se simțea mult mai bine, aproape gata să adoarmă, de parcă era legănat în brațele doicii. Și-a încleștat mâna pe cotieră, degete albe pe suprafața pielii. Cinci ani privată de necromanție, cinci ani de când băiatul Ancrath o secase, răvășindu-i puterea în furtuna de foc a fantomelor lui. Își imaginase că fusese o cruzime din partea Regelui Mort să o pedepsească astfel, să o lase din nou naufragiată pe țărmul vieții, chinuită de durerile obișnuite ale trupului, batjocorită de banalități precum temperatura. Acum îi aprecia și viclenia.

— La naiba! exclamă Chella strângându-și blănurile în jurul ei. Cine a făcut toamna să fie atât de rece?

— Cine a hotărât ca Adunarea să aibă loc la începutul iernii? A întrebat Kai. Asta e o întrebare mult mai rezonabilă.

Chella se simțea înfrigurată, nicidecum rezonabilă. Felul simplu de a fi al lui Kai o scotea din sărite. Se gândea adesea la ziua în care strigoii mlaștinilor îi trăseseră, pe el și pe fată, prin păpuriș. Noroi și mâzgă în părul lor, groaza întipărită pe fețele lor tinere și proaspete. Fiecare dovadă a încrederii lui redobândite, fiecare aluzie a unui dispreț ușor ascuns îndărătul zâmbetului o făceau să regrete hotărârea de a-l folosi mai departe. Mai bine ar fi murit împreună cu târfa lui obraznică.

În esența ei, necromanția este o plăcere vinovată, o capitulare în fața celor mai întunecate instincte. Faptul că Băiatul de Aur își regăsise încrederea în sine, farmecul și zâmbetul cuceritor, de parcă s-ar fi dedat unui viciu secret, un rău necesar, o dezgusta clipă de clipă. Faptul că se dovedea atât de priceput la asta o făcea să-și dorească să-i smulgă fața. Părea să considere că era ceva ce putea lăsa în urmă atunci când n-ar mai fi avut nevoie, așa cum făcuse și cu fata aceea. Cum o chema? Sula? se întreba dacă el își mai aducea aminte.

Trebuie să plătești un preț pentru necromanție. Chella cu siguranță l-a plătit. O fi luat Jorg o bucată pe gratis, însă nu

făcuse decât să o guste. Băiatul de Aur, pe de altă parte, a luat-o de parcă ar fi fost o simplă jonglerie și trebuia doar să arunce o minge.

— Urăsc să fiu în viață, a spus Chella către priveliștea schimbătoare care se vedea prin grilajul trăsurii, garduri vii tivite cu brumă atât de groasă, încât toate crenguțele erau pline de spini de gheață.

— Și totuși ne agățăm de ea, dragă, a spus Kai. Câteodată, cu vârfurile degetelor.

Trecuse deja prin pământurile aride. Credea că știa totul. Că putea cunoaște ambele fețe ale monedei din țopăiala lui la granițele la care cei care muriseră de curând se pierdeau câteodată. Chella se întreba cât de mult avea să-l schimbe călătoria. Ce-i va șterge zâmbetul firesc. Undeva dincolo de Absolvire, în locurile în care îngerii se tem să se aventureze, poate chiar dincolo de nisipurile negre, în peșterile în care sălășluiau moroii. Asta îl aștepta acolo – iar în ziua epifaniei lui, ea îi va ierta disprețul și superioritatea, pentru că vor fi rămășițe care nu-i vor mai fi de folos. Totuși, până în acea zi… încă o încurajare voioasă, și ea îi va smulge fața.

Hurducăturile și zdruncinăturile trăsurii îi ridicau stomacul în gât. Oasele o dureau atât de tare, încât și să șadă era o suferință. Iar frigul, frigul acela jilav și înșelător! Și-a șters nasul, lăsând o urmă umedă de-a lungul mâinii, apoi a pufnit, observând, dar prefăcându-se că ignoră privirea plină de dezgust a lui Kai.

Noi ne jucăm cu cadavrele, dar pe el îl deranjează mucii mei!

Fiind atât de vie, se simțea neînsemnată și slabă.

Trăsura s-a oprit hurducându-se, iar vizitiul a ciocănit de trei ori în plafon.

Kai și-a ridicat privirea.

— Probleme?

Chella nu simțise nimic, însă în starea ei precară asta nu însemna mare lucru. A ridicat din umeri, s-a aplecat în față și a deschis ușa trăsurii.

Axtis ședea în noroi, cu armura lui aurită strălucind în soarele iernii și orbindu-i ochii. Mai mulți din Garda Gilden erau strânși călare în jurul lui.

— Se ridică fum deasupra orașului, în fața noastră.

— Care oraș? A întrebat Chella mijind ochii.

Nu simțea nicio atracție să coboare din trăsură, soarele promitea căldură, însă era înșelător.

— Gottering.

— N-am auzit niciodată de el. Trimite călăreți înainte și pornește! A ordonat ea, după care s-a lăsat înapoi pe spate, în trăsură, și a închis ușa. Două sute cincizeci de oameni! Speriați de un fum. Și dacă ar fi fost un mare foc de tabără, tot am fi putut trece prin el.

— Poate că prietenii noștri au fost aici înaintea noastră.

Kai și-a prins aburul răsuflării și l-a modelat într-un semn de întrebare care s-a risipit între ei doi. Trucuri vechi.

— Moroii nu sunt prietenii nimănui, jurat al vântului ce ești. Ar trebui să ții minte asta.

Trăsura s-a zgâlțâit și s-a pus din nou în mișcare. În curând, a început să alunece pe noroiul umed și gheața scârțâitoare.

— Drumul e inundat, trecem prin apă, a spus Kai, cu capul sprijinit de spătar și cu ochii închiși. E un fel de rug în piața orașului. Niciun os.

Kai îi spusese că văzul-vântului i se dezvolta deodată cu văzul de mort. Pentru asta îl ura și mai mult. Pupilele îi zvâcneau pe sub pleoape, privind dincolo de ele, văzând ceea ce ea nu era în stare. Cu toate astea, și-a îngăduit un zâmbet. În fața lor, se găsea ceva ce Kai n-ar fi putut să prevadă, oricât de departe îi zbura văzul prin vânt. Viclenia Regelui Mort îi adusese pe calea aceasta. Doi necromanți care mergeau la Adunare. Necromanția era necesară țelului său și la fel de necesar era faptul că ei doi erau destul de aproape de viață încât să nu ridice bănuieli, Kai mult prea nou pentru vocația lui ca să atragă atenția, iar ea, mult prea îndepărtată de vechile ei puteri ca să reprezinte o amenințare.

Apele întunecate se prelungeau pe lângă îmbinările ușii pe măsură ce înaintau, iar trăsura aproape plutea acum. Apoi, chiar când păreau că deja se scufundă, roțile au reușit să găsească din nou drumul și au reînceput să-i hurduce pe pământ uscat. Chella a simțit miasmă de carne prăjită.

— E un rug funerar.

— Nu sunt oase, a spus Kai. Iar steagurile festivalului sunt arborate. O sărbătoare, poate?

Chella cunoștea moartea. A scuturat din cap.

Coborând din trăsură, a sărit pe pământ înainte ca aceasta să se oprească.

— Ce este? A sărit și Kai în spatele ei.

Chella a ridicat mâna făcându-i semn să tacă, nu c-ar fi ascultat cu urechile, ci pentru că-i făcea plăcere să-i închidă gura.

— Țipete… a spus ea.

Agonie îngrozitoare. Îi ardea pielea simțind-o. O mână ridicată în față, pe care, pentru o clipă, nici nu și-a recunoscut-o ca fiind a ei, atârnând de un fir invizibil, cu un deget lung, osos la încheietură, ațintit în față. Mâna iscoditoare s-a oprit, arătând apele întunecate dintre oraș și o dumbravă apropiată:

— Acolo.

— Abia dacă simt ceva, a spus Kai.

— Se ascunde.

Chella și-a împreunat mâinile în față, dând formă dorinței. Chiar dacă-i mai rămăsese doar un ecou al puterii de odinioară, a mânuit ceea ce mai avea, folosindu-se de meșteșugul de-o viață.

— Ajută-mă s-o scot la lumină, i-a cerut ea.

Atunci când trăgea afară lucruri moarte dindărătul vălului, își amintea de haznaua din Jonholt. Era o vară fierbinte, iar duhoarea se ridica printre scânduri, acră, suficient de puternică cât să-i facă ochii să lăcrimeze în ziua aceea – ziua în care a scăpat broșa lui Nan Robtin. „Scăpat” nu era neapărat cuvântul potrivit. O înfipsese cu grijă în bluză, străpungând lâna aspră cu acul de oțel. Chiar și așa, a căzut, răsucindu-se în aer, strălucind, aruncând săgeți de diamant în lumină, cu toate că nu era decât sticlă și oglindă. De două ori a scăpat broșa în aer, atingând-o cu degetele, bâjbâind după ea apoi, trimițând-o prin ricoșeu, pe deasupra scândurilor, direct în groapa de bălegar.

Timp îndelungat, Chella a rămas locului holbându-se la groapa aceea. Imaginea broșei strălucitoare căzând în întuneric îi juca în fața ochilor. Nu ceruse să o ia. Nan ar fi refuzat-o. *Se cheamă împrumut dacă o aduci înapoi,* așa își spusese.

— Furt, dacă n-o aduci, a șoptit ea acolo, lângă haznaua din spatele tufișurilor de liliac.

Se lăsase pe burtă pe scânduri, cu nasul strâmbat, ținându-și respirația în fața forței fizice a duhorii. Cu obrazul lipit de lemn, brațul întins, scândurile murdare zgâriindu-i mușchii prin haină.

Degetele au atins spurcăciunea, de o răceală surprinzătoare, senzația de repulsie o cuprindea pe măsură ce le scufunda mai adânc, iar stomacul îi ajunsese în gât. Mâna învăluită își dorea să se strângă în pumn, în vreme ce se întindea mai mult și scotocea.

Simțea nevoia de a-și trage răsuflarea – o cerință bubuitoare în piept. Ochii strânși. Degetele de la picioare răsucite, picioare bătând, mâini cercetătoare. VEI RESPIRA. În cele din urmă, dorința trupului se dovedește a fi mai puternică decât cea a minții și întotdeauna vei trage acea răsuflare. Chella s-a înecat, o dâră de vomă acidă curgându-i din gura ei fără suflare, iar degetele i se agitau în continuare prin lumea aceea rece, pe jumătate solidă, pe jumătate lichidă. Și peste toate acestea – înțepătura subită a broșei a făcut-o să strige și să scoată mâna afară, goală, împrăștiind murdărie.

— Trucul, a murmurat ea către Kai, este să o lași să te înțepe.

Când a venit înțepătura, Kai s-a prăbușit în urlete, iar Chella a răbdat cu o satisfacție macabră, urlând ca să scoată afară ceea ce era pierdut și ascuns. Slăbită cum era, Chella folosea viața care pulsa în ea ca să ademenească și să prindă prada. În cele din urmă, pe când oasele ei amenințau să sfâșie carnea și pielea dacă nu dădea drumul strânsorii, Chella a tras cu și mai mare putere, iar ceața a început să se răsucească la suprafața apei revărsate. Modele înghețate s-au răspândit îndărătul cețurilor, alergând nebune, o masă colțuroasă deasupra apei întunecate.

S-a ridicat într-o explozie de așchii de gheață, ceva mai alb decât gheața și, în același timp, mai întunecat decât apele, o creatură cu mădulare sidefii precum osul, învăluită în umbra nopții, ascuțită ca lama, cu mâinile desfăcându-i-se în trei degete asemeni rădăcinilor. În ciuda lipsei unor trăsături definitorii, incontestabil femeie. Lipsită de gură, durerea se auzea într-un alt registru, rezonând într-o suferință profundă până la rădăcinile dinților Chellei. Gărzile s-au împleticit în jurul ei, sufocându-se și frecându-și ochii înlăcrimați.

— Keres! A rostit Chella numele moroiului, închizându-l înapoi în lume.

— Ce s-a întâmplat? A întrebat Kai ridicându-se în picioare, trăgând cu zgomot aer. Îl văd. Ce s-a schimbat?

— Eu…

Ceva *se schimbase,* moroiul era dezvăluit, despuiat de giulgiul lui fantomatic.

Kai și-a încleștat fălcile la auzul agoniei reverberante a moroiului.

Fantomele dispăruseră – sfârtecate.

Acela a fost momentul în care Chella a priceput.

— A fost jupuită.

27

CV CINCI ANI ÎN URMĂ

Am zăcut multă vreme pe întuneric, cuprins de febră. Am zăcut în praf, lângă leșul cald încă al bărbatului de o mie de ani și, din când în când, atunci când mintea mi se limpezea suficient ca să înțeleg nevoile nedeslușite ale limbii uscate ca iasca, beam.

Fără lumină și fără niciun sunet, visele nu se pot distinge de coșmaruri. Vorbeam singur – mormăieli și acuzații –, câteodată cu Fexler, care era cu fața în jos, cu încurcătura umedă de chestii moi și ascuțite din dosul capului. I-am luat arma – totemul meu împotriva spaimelor nocturne. În cealaltă mână țineam strâns cutia cu model de spini, rezistând dorinței puternice de a o deschide, chiar în nebunia febrei.

Am vorbit cu demonii mei, adresându-mă fiecăruia în monologuri lungi și mohorâte, în timp ce mă zvârcoleam în praf. Capul Leshei mă privea din nișa în care se aflaseră pastilele, cu pielea strălucitoare și sângele prelingându-i-se negru din ciotul gâtului. Sunny a venit fără ochi ca să stea de veghe, iar de pe limba lui arsă cuvintele ieșeau la fel de incoerente ca și ale mele. William a venit de mână cu mama – ea, cu privirea îngrijorată, el, cu ochi împietriți.

— Am încercat să te salvez.

Aceeași veche poveste – nicio scuză nouă din partea lui Jorgy.

A scuturat din cap, sânge și bucle. Știam amândoi că spinii nu aveau să-l țină și pe el.

Morții din Gelleth au venit să privească, dar și frații mei din mlaștină, adunați de Chella pentru mine.

Medicamentele lui Fexler și-au făcut încet numărul, febra a scăzut, iar visele s-au estompat în întuneric, ultimii fiind ochii lui William, agățați acolo ca o acuzație.

— Mi-e foame.

Șira spinării a scrâșnit când m-am ridicat.

Nu știam câtă vreme am zăcut acolo – suficient cât Fexler să capete un miros nefiresc de dulceag. Însă nici asta nu a făcut ca stomacul să nu-mi mai urle.

Am pregătit masa din biscuiții pe care îi aveam în traistă, pe care i-am găsit pe pipăite, și am mestecat pe întuneric, scuipând din când în când chestii necomestibile, culese din greșeală. L-am jefuit pe Fexler fără să mai risipesc lumina, l-am cercetat cu vârfurile degetelor descoperind și explorând prin multele lui buzunare. Într-o mână, țineam pregătit cuțitul tocit, neavând încredere că leșul lui rece și țeapăn avea să suporte atenția pe care i-o acordam fără să protesteze. Zăcea liniștit totuși. Se prea poate ca acești Constructori să fi avut mijloace de apărare a acestor săli față de astfel de intruziuni, așa cum sigiliile puse de jurații vântului pe mormintele regale țineau încărcătura în siguranță. Am găsit o cutie dreptunghiulară ușoară, ca o cutie de cărți de joc, plină de chestii zgomotoase și grele, în altă parte, câteva cărți care păreau din plastik, tuburi care poate că fuseseră instrumente de scris în buzunarul lui de la piept. Toate au ajuns în traista mea.

În fine, când credeam că sunt gata să plec, am aprins din nou lampa cu fitil.

Intrarea în puț s-a dovedit a fi cel mai rău coșmar pe care mi l-am imaginat. Cățăratul până unde aș fi putut prinde funia s-a dovedit a fi și mai rău. Scăparea funiei, căderea și nevoia de a repeta mișcarea au fost cât pe ce să pună capăt poveștii mele, lângă un schelet prăfuit de pe fundul unei gropi adânci și pustii.

Când am ieșit afară, în soarele de la amiază, cu mâinile însângerate, gâfâind, prea deshidratat ca să mai transpir, Balky și armăsarul așteptau în locul în care îi lăsasem, aruncându-mi aceleași priviri cu care mă petrecuseră la plecare. Armăsarul avea stropi de spumă albă pe bot și amândoi dădeau semne de deshidratare, scofâlciți și cu o sclipire nesănătoasă în ochi. Am rămas în fața lor, încovoiat de extenuare, trăgându-mi sufletul, cu ochii strânși în fața luminii strălucitoare a zilei. Mă întrebam dacă fantomele Constructorilor se simțeau la fel când ieșeau dintr-o lume în alta. Erau nevoite oare să se lupte în adâncurile existenței lor ciudate ca să iasă la suprafață la fel ca Fexler, desenați de mașini pentru ochii umani? Acele vechi fantome mă urmăreau cum mă îndreptam, cu o mână ridicată ca să-mi

umbresc privirea. Le-am simțit atenția. La fel de întunecată și indescifrabilă precum cea a măgarului, însă cu siguranță mult mai ostilă.

Ultimele rămășițe din apa încărcată în spinarea armăsarului n-au făcut decât să ne sporească setea, după ce am împărțit-o la trei. Firește c-aș fi băut-o pe toată dacă n-aș fi crezut că puteam reuși toți trei să scăpăm de aici și să ne întoarcem la barăcile Câinilor Răi.

Tabăra Câinilor Răi păstra prea puține indicii ale foștilor ei stăpâni. Câte un os despicat ici și colo, armele, bucăți de haine, resturi de armuri, toate acoperite de praf. Am rămas cât să iau încă una dintre pastilele amare ale lui Toltech și să umplu pieile cu apă.

Înainte să plec, am aruncat o privire prin inelul vizionar. O parte din mine voia să-l vadă pe Fexler acolo, să-i spun cât de scumpă fusese eliberarea lui, să văd dacă-i păsa. Inelul nu mi-a arătat nimic, doar lumea printr-un cerc de metal argintiu. Pe când îl lăsam în jos, priveliștea s-a smucit spre cea văzută în panta de jos a paradisului, cu țări desfășurându-se în tonuri de maro și verde, fără să țină cont de granițele de pe hărțile oamenilor, cu oceane învolburate în jurul lor, într-un albastru profund. Iar acolo, pe coasta sudică, pe brațul îngust al mării care separă pământurile noastre de Africa… un punct roșu, arzător.

— Nu sunt jucăria ta, Fexler. Nu mă poți trimite prin tot imperiul ca să unesc punctele tale roșii.

Balky a fornăit, de parcă se întreba dacă am înnebunit de la căldură. Am dat inelul la o parte.

— La dracu’.

Plănuisem o călătorie exact în locul acela.

— Regele Honorous Jorg Ancrath.

Lacheul cu toiagul mic pentru ciocănitul ușilor a rostit prezentarea peste care trecuse la prima mea vizită.

Comandanta ședea în scaunul ei de abanos de parcă rămăsese acolo de când am plecat, așezată în tot acel timp cu registrele și răbojurile, în mijlocul splendorilor geometrice ale sălilor ei maure. Masa de scris din fața ei era goală, poate că-l lăsase liber pe scrib, în timp ce comandanta îi verifica munca.

M-a urmărit traversând încăperea și s-a oprit din scârțâitul penei sale.

— A triumfat judecata, rege Jorg? M-a întrebat. Te-ai întors înainte să ajungi la Coline? Când am trimis-o pe Lesha să te călăuzească, am tras nădejde că cicatricile ei îți vor arăta calea, adică înapoi printre porțile orașului.

— Nepoata voastră mi-a oferit atât prudență, cât și inspirație, doamnă comandant.

M-am apropiat de treapta podiumului ei și i-am oferit o plecăciune mai adâncă decât ar fi meritat. La urma urmei, aduceam vești rele.

— A fost o exploratoare, am continuat. Lumea noastră are nevoie de mai mulți ca ea.

— A fost?

Femeia nu părea să-i ducă lipsa prea mult. Mai degrab-am simțit decât am auzit încordarea celor doi bărbați de la ușă.

— Nelegiuiții ne-au atacat tabăra în timp ce dormeam. Perros Viciosos.

— Ah, a făcut ea, deodată îmbătrânită la auzul celor două cuvinte.

Anii care doar o înăspriseră până atunci i s-au strâns pentru o clipă, cu toată greutatea lor, deasupra capului. Apoi a spus:

— Bine că a găsit focul a două oară.

— Lesha a murit în luptă înainte să fim făcuți prizonieri, doamnă comandant. Aghiotantul meu, Greyson, n-a fost atât de norocos. A avut o moarte grea.

Și totuși tu ai supraviețuit. N-a spus-o. Suta și progeniturile lor au instinct de supraviețuire și nu merită niciodată să întrebi cu ce preț.

Comandanta s-a lăsat pe spate în scaun și și-a așezat pana pe cotieră. După o clipă, a lăsat hârtiile să cadă.

— Am șaisprezece nepoți, știi, Jorg?

Am încuviințat. Nu era momentul potrivit să spun cincisprezece.

— Cu toții, copii inteligenți și minunați, care alergau la un moment dat prin sălile acestea, țipând, râzând, plini de viață. La început câțiva, iar apoi o mulțime. Mamele lor obișnuiau să mi-i pună în poală, întotdeauna mamele, iar noi ședeam și chicoteam, tineri cu bătrâni, fiecare un mister pentru celălalt. Apoi viața avea să-i împrăștie, iar acum aș putea mai degrabă

să-ți spun cum îi cheamă pe cei șaisprezece șefi de pază de coastă decât pe copiii aceia. Pe mulți nu i-aș recunoaște pe stradă, dacă nu mi-ai spune să fiu atentă la careva. Lesha a fost o fată curajoasă. Nu frumoasă, însă deșteaptă și aprigă. Poate chiar în stare să-mi ia rolul, însă viața de oraș nu era pentru ea. Acum îmi pare rău că n-am ajuns s-o cunosc mai bine. Mai mult pentru tatăl ei, care a cunoscut-o chiar și mai puțin probabil, însă o va plânge, pe când eu n-am decât scuze.

— Îmi plăcea de ea. Aceeași forță ne mâna pe amândoi. Și de Greyson mi-a plăcut, am spus.

Mi-am dat seama brusc că rareori mi se întâmplase să găsesc pe cineva căruia să-i pot spune prieten. Iar în ultimele trei luni, găsisem și pierdusem doi.

— Sper că orice ai găsit merită sacrificiul.

Arma îmi atârna grea la șold, învelită în piele. Aproape la fel de grea precum cutia de aramă de pe celălalt șold.

Comandanta și-a ridicat din nou pana. N-a mai spus nimic despre recepții, ospețe cu negustori, slujba cu cardinalul. Poate că voia mai întâi să-i spună fiului său că fiica lui era moartă.

— Omul care nu poate face sacrificii a pierdut încă dinainte să înceapă, doamnă comandant. Era o vreme când iroseam viețile celor din jurul meu fără să-mi pese. Acum, câteodată, îmi pasă. Câteodată, mă doare, am spus cu gândul la Nubanez care s-a prăbușit după ce am tras în el. Dar asta nu înseamnă că nu pot și nu voi sacrifica absolut totul, decât să las să mă conducă astfel de lucruri, decât să mă facă să pierd.

— Ei bine, atitudinea aceasta îți va fi de folos la Adunare, rege Jorg, mi-a aruncat comandanta un zâmbet amar, reținut în pliurile feței sale.

— Nepoata voastră nu era însă ceva de care să mă dezbar ca să-mi urmăresc scopul. Am făcut tot ce-am putut ca să o scutesc de suferință.

Comandanta a luat un sul și și-a scufundat penița în cerneală.

— Acești Perros vor fi dați pe mâna justiției în curând, a zis ea aruncându-mi o privire rece. Acești frați de drum. Ordinul acesta va trimite gărzile orașului ca să-i spânzure pe toți.

— Sunt morți cu toții, cred. Poate să fi scăpat unul sau doi.

Mi-am amintit cum am azvârlit toporul, un braț de om aruncat în sus pe când trupul se prăbușea și un doilea fugar dispărând după tufișuri.

— Unul, am corectat.

Aș fi vrut să mă întorc și să-l vânez eu însumi. Am făcut un efort și mi-am descleștat fălcile, întâlnind privirea comandantei.

— Știm despre Perros Viciosos din Albaseat, rege Jorg. Poveștile ajung dincoace de porțile noastre, multe povești.

— Atunci spune-le să adauge și asta la povestea Leshei. La urma urmei, ea le-a adus sfârșitul Câinilor Răi, salvându-i pe mulți de la jafurile acestora. Iar sfârșitul acela am fost eu.

Mi se părea că Lesha ar fi fost de acord cu varianta asta.

Comandanta a dat din cap, doar puțin, arătându-și fără vorbe neîncrederea.

— Nu-mi vine să cred că erau doar câțiva în banda aceea, nu după toate nelegiuirile pe care le-au provocat, toate atrocitățile…

— Erau două duzini, poate puțin mai mulți, am ridicat eu din umeri. Nu e nevoie de prea multe mâini sau de multă imaginație ca să-ți construiești o reputație sângeroasă și înfricoșătoare.

— Două duzini – și zici că i-ai ucis pe toți în afară de unul?

Comandanta a ridicat o sprânceană și și-a așezat din nou pana jos, de parcă n-ar fi dorit să consemneze un fals.

— Stimată doamnă, i-am ucis de la cel mai mic copil până la cea mai vârstnică femeie, iar când am terminat, am tocit trei topoare ciopârțind leșurile lor. Sunt Jorg din Ancrath, am pârjolit zece mii de oameni în Gelleth fără să mi se pară prea mulți.

Am făcut o plecăciune și m-am întors spre ieșire. Bărbații de la ușă, mari și strălucitori în armurile lor negre, s-au dat brusc la o parte.

28

CU CINCI ANI ÎN URMĂ

Am împlinit cincisprezece ani pe drumul spre Africa, întotdeauna mi-am închipuit o astfel de călătorie ca pe un test de rezistență pe mare, ca-n odiseele furtunoase din legende, care se sfârșesc cu eroul agățat de pluta unei epave, ascunzându-se de soare sub o bucată de pânză, pe punctul de a-și bea propria urină tocmai când conturul încețoșat al pământului apare la orizont.

Adevărul este că din Albaseat poți călători pe drumuri foarte bune prin regatele Cadiz și Cordoba și să ajungi pe coasta Cordobei, unde promontoriul se termină într-o stâncă uriașă, lată de câțiva kilometri – Muntele lui Tariq. Dacă privești spre

sud din turnurile de pază amplasate pe înălțimile acestui munte lovit de valuri, de-a lungul a patruzeci de kilometri de ocean, poți zări coastele Africii, piscuri golașe ivindu-se provocatoare deasupra cețurilor marine ale dimineții. Dacă privești spre vest, peste golful Tariq, vei vedea portul Albus, unde o mulțime de corăbii așteaptă să ducă un bărbat cu buzunarele doldora de aur în orice colț al Pământului își dorește.

Nu faptul că este atât de departe îi conferă Africii acel mister. Din ținuturile Coastei Calului poți ajunge chiar să o atingi, dar din câte am aflat de când cu Katherine, a atinge nu e totuna cu a cunoaște. Țărmurile Marocului pot fi văzute din turnurile de pază ale Stâncii, însă ținutul nesfârșit al Africii se întinde spre sud atât de departe, încât la capătul ei se află regiuni mai îndepărtate de Coasta Calului decât nordul înghețat al Iarlilor, la fel de îndepărtate precum Utter în est și chiar mai îndepărtate decât Marile Pământuri din vest, peste ocean.

Pe scurt, atunci am fost pe mare doar o zi, iar în ziua aceea, la jumătatea distanței dintre două continente, când am pierdut din vedere pământul – mulțumită stăruinței cețurilor de coastă –, ora nașterii mele a venit și a trecut, iar eu am intrat în cel de-al cincisprezecelea an al vieții.

Am ajuns în portul Albus, negru tăciune din pricina soarelui din Cordoba, care este de fapt aproape același cu soarele din Cadiz și cel din Wennith ori din Morrow, deși celor din Cordoba le place să spună că al lor este diferit. Am negociat trecerea prin strâmtori pe cheiuri aglomerate cu atât de mulți mauri, nubanezi și oameni din Arabia, precum și cu oameni de pe Coasta Calului sau din Regatele Port. Căpitanul Akham de pe Keshaf a fost de acord să mă ducă în dimineața aceea. Am așteptat până când nubanezii musculoși, negri precum trolii, au adus la mal ultima încărcătură. Au pus unul peste altul blocuri albe de sare, groase cât lățimea mâinii și lungi de o jumătate de metru, aduse cine știe din ce colț al deșertului, pe spinările cămilelor. Alături, coșuri cu fructe din livezile Marocului. Lămâi mai mari decât cele pe care le-am mai văzut, fructe culese din copaci pe care nu-i mai văzusem până atunci. L-am pus pe un docher să-mi spună cum se numesc – ananas, carambola, litchi pufoși. Am cumpărat câte unul din fiecare, cu două monede de aramă, amândouă cam îndoite, iar după un ceas, m-am urcat la

bord cu mâinile lipicioase, fața lipicioasă, cuțitul lipicios și gura flămândă după gustul țărmurilor străine.

În timp ce așteptam și-mi mâneam fructele, un bărbat mi s-a alăturat pe stiva de butoaie, pe partea opusă pasarelei. Un bărbat mai ciudat decât toți ceilalți de pe chei, deși nu era în niciun caz din cel îndepărtat ținut.

— Sir Jorg din Conaught, am schițat eu o plecăciune. Trebuie că ești florentin?

A încuviințat cu o mișcare scurtă pe sub cilindrul înalt al pălăriei. Nu i se vedea nicio parte a corpului, cu excepția feței, dolofană și de un alb bolnăvicios, pe sub borul de cinci centimetri al pălăriei.

Cum de nu lua foc, n-am priceput.

— N-am mai cunoscut un om al timpurilor noi până acum.

Nu-mi plăcuse înclinarea aceea tăioasă a capului, așa c-am scuipat pe jos ultima urmă de politețe odată cu coaja groasă bucății de ananas pe care o mestecasem.

N-a avut nimic de comentat și s-a uitat într-o parte, la doi bărbați care se luptau cu bagajele lui, un cufăr uriaș, acoperit cu același material negru din care părea că erau făcute redingota, nădragii, vesta și cămașa. O simfonie în negru, asezonată doar de mănușile albe din bumbac și, bineînțeles, de fața lui palidă. Sudoarea i se prelingea pe marginile nasului, haina părea îmbibată de transpirație și strălucitoare de la grăsimea umană.

— Un bancher Florentin în drum spre Africa fără nicio gardă de corp? am întrebat. Pot să țin hoții la distanță pentru câteva zile dacă ai bani.

Mă gândeam c-aș putea să nu atrag prea mult atenția asupra mea ca gardă de corp a unui bărbat mult mai ciudat decât mine.

Și-a întors privirea spre mine, nereușind să-și ascundă dezgustul.

— Mulțumesc, domnule, dar nu.

Am ridicat din umeri, am căscat și mi-am întors capul. Mi-am închipuit că vastitatea și sălbăticia lumii pot fi șocante pentru cineva din clanul bancherilor, după pacea fără săbii menținută în Florența de către soldații lor de jucărie. Următoarea bucată de ananas a lucit în vârful pumnalului... și a dispărut într-o îmbucătură zgomotoasă.

— Care ți-e numele, bancherule? am întrebat.

— Marco Onstantos Evenaline din Casa Aurului, Comerț și Instrumente Financiare Derivate Sud.

— Ei bine, mult noroc, stăpâne Marco.

I-am întors spatele și am urcat la bord în urma cufărului său. Probabil că avea să aibă nevoie de tot norocul din lume, însă rațiunea îmi spunea că trebuia să fi avut ceva, altfel n-ar fi supraviețuit și ajuns atât de departe de mesele de calcul ale florentinilor.

Am petrecut ore întregi pe punțile albite ale vasului Kershaf, urmărind marea învolburată de la prova și am descoperit că, deși sudul mă colorase, n-aș fi putut să fiu niciodată atât de negru, încât soarele să nu-și mai lase puțin urma pe pielea mea. A doua parte a călătoriei m-a găsit ascuns la umbra pânzelor.

— Stăpâne?

Musul căpitanului, cu apă într-o halbă din piele. Am luat-o. Niciodată să nu refuzi apa pe pământurile uscate – și nu există loc mai uscat decât mările care înconjoară Africa.

— Mulțumirile mele.

Setea mă făcea recunoscător.

Călătoream mai degrabă ca un cavaler scăpătat decât ca un rege, ducând cu mine scrisorile bunicului, care să-mi ușureze trecerea pe unde aș fi avut nevoie. Viața a devenit mult mai simplă după ce m-am dezbărat de greutatea titlului meu. Am sorbit apa și m-am lăsat pe spate peste colacii de funie, mult mai liniștit decât fusesem în ani de zile. Mă formalizasem suficient în Albaseat, cu toate că am reușit să scap de amenințarea recepțiilor. Preferam să învăț obiceiurile din imperiu în mod incognito, de pe străzi, din canale, dacă era nevoie, decât printre fântânile și adierile parfumate ale bogaților.

În momente ca acestea, când îmi găseam pacea în anonimat, chiar mă întrebam de ce oare continuam să am pretenții la un tron mai mare, la o coroană mai grea, dacă îmi făcea atâta plăcere să mă sustrag obligațiilor regalității? În scârțâitul scândurilor din jurul meu, în umbrele fâlfâitoare ale pânzelor și în briza răcoroasă care-mi usca transpirația, era greu să găsesc răspuns la astfel de întrebări. Dar degetele mele au găsit răspunsul. O cutie de aramă, cu model de spini. Chiar și aici, în largul mării albastre, dus de vânturile neobosite, copilul mă putea găsi și, cu toate că acea cutie ascundea cele mai rele

crime ale mele, erau destule care hoinăreau libere, astfel încât, dacă aș fi zăbovit prea mult, oricât de luminos ar fi fost paradisul pe care l-aș fi găsit, trecutul m-ar fi prins din urmă, s-ar fi ridicat în jurul meu asemeni unui val negru și ar fi devorat liniștea.

Dacă trebuie să fugi, găsește-ți ceva spre care să alergi, pentru ca lașitatea să nu fie atât de apăsătoare. Și dacă trebuie să alergi spre ceva, de ce n-ar fi acela tronul unui imperiu? Ceva îndeajuns de îndepărtat și imposibil de atins. Până la urmă, să obții tot ceea ce ți-ai dorit este un blestem la fel de îngrozitor ca transformarea tuturor visele tale în realitate.

Yusuf Malendra mi s-a alăturat lângă parapetul navei. Un bărbat înalt, subțire, căruia vântul îi umfla în jur hainele largi, din bumbac. Căpitanul Akham ne-a făcut cunoștință când am urcat la bord, era singurul pasager în afară de Marco și de mine, însă de atunci a rămas ascuns – o ispravă destul de grea pe o navă atât de mică. Omul timpurilor noi, Marco cel cu nume lung, a vomitat chiar înainte să ieșim din port, gata să-și piardă pălăria aceea fantezistă. Imediat după aceea, s-a făcut nevăzut sub punte. Poate că și Yusui se ascunsese acolo.

— Impresionant, nu-i așa? A dat el din cap către Stâncă, acel Munte al lui Tariq, care se vedea uriaș, deși rămăsese la mulți kilometri în urma noastră.

— Foarte. Acest Tariq trebuie să fi fost un mare rege, am spus.

— Nu știe nimeni. E un nume foarte vechi, a zis și și-a încleștat ambele mâini de parapet. Toate numele noastre sunt vechi. Constructorii și-au scris numele în mașini, iar noi nu le mai putem citi acum. Serii au ars tot ceea ce a fost scris pe hârtie, în afara celor mai vechi scrieri, care au fost păstrate în cripte adânci, știai asta? Scrierile pe care le-am găsit erau dintre cele mai valoroase, mai mult pentru vechimea lor decât pentru secretele pe care le păstrau. Când pământurile au putut fi din nou locuite, iar oamenii s-au târât înapoi la ele, cele mai multe arhive pe care le-au recuperat au fost cele ale grecilor și romanilor.

— Așadar, suntem în urma Constructorilor din toate punctele de vedere, chiar și al numelor? Mi-a scăpat un scurt hohot.

O vreme, am privit amândoi pescărușii rotindu-se și le-am ascultat țipetele.

— Mergi să vizitezi o rudă în Maroc? M-a întrebat el. Te însori?

— Crezi că doamnele de la voi m-ar plăcea? M-am întors eu spre el, arătându-i arsurile.

Yusuf a ridicat din umeri.

— Fiicele se mărită cu oricine le cer tații lor.

— Tu te însori?

Mi-am ridicat privirea de la sabia îngustă și arcuită de la șoldul lui spre claia de păr negru din capul lui, o încurcătură umflată de bucle mici, ținută în frâu de piepteni din os. El și-a aruncat capul pe spate, hohotind.

— Răspunzi cu o altă întrebare. Ești un bărbat care a petrecut ceva timp la Curte, a zis, sprijinindu-se cu burta de parapet și aruncându-mi o privire pătrunzătoare. Sunt prea bătrân ca să am mai multe neveste, Sir Jorg, iar tu probabil te crezi prea tânăr ca s-o ai pe prima?

Buzele întunecate îi conturau surâsul, mai închise decât pielea lui de culoarea caramelei. Mă gândeam că are în jur de treizeci de ani, nu mai mult.

Am ridicat din umeri.

— Cu siguranță, prea tânăr pentru una. Și ca să-ți satisfac curiozitatea, lord Yusuf, călătoresc pur și simplu ca să văd ce are lumea de oferit.

Un val s-a izbit de carenă, aruncând un val neașteptat de stropi peste noi.

Marocanul și-a șters fața.

— E sărată! Să sperăm că lumea are de oferit și altceva, nu?

Din nou zâmbetul, cu dinții lungi, drepți și curios de cenușii.

I-am zâmbit la rându-mi. Mi-ar fi convenit o odisee, cu excepția resturilor plutind în derivă și a consumului de urină. O zi pe mare era prea puțin. În afară de asta, intrarea într-o nouă lume merită o călătorie mai acătării, nu doar un salt peste un canal de cincizeci de kilometri.

— Vei veni să locuiești la mine, Sir Jorg. Am o casă frumoasă. Vino cu mine când debarcăm. Ca să nu mai spun că Marocul nu e prea primitor. Insist. Și ne vei putea spune ce speri să găsești în Africa.

— Mă onorezi, i-am răspuns.

Am rămas o vreme fără să mai scoatem o vorbă, privind din nou pescărușii și valurile smălțuite în alb, până când, în cele din urmă, ceața și aburii îndepărtați ne-au lăsat să vedem încă o

dată munții, coasta zimțată a lumii celei noi. M-am întrebat ce le voi spune gazdelor mele atunci când mă vor întreba la masă ce mă aduce pe aici. Le-aș fi putut dezvălui titlul meu și vorbi despre Adunare, despre felul în care comandanta din Albaseat mi-a dat de înțeles că, la Vyene, tronul imperiului poate fi cucerit printr-un altfel de joc, cu mai puțină vărsare de sânge și mai multă minciună. Și ca să joc în acest joc nou, aveam nevoie să aflu mai multe despre figurile cheie ale Sutei, mai multe decât erau ei dispuși să arate în fața Gărzii Gilden. Poate că le-aș mai putea povesti despre prințul Arrow. Despre felul în care batjocura lui, mai degrabă decât vântul din pânzele lui Keshaf, m-au adus să văd cu ochii mei granițele imperiului, să cunosc ceea ce aveam să dețin, să-mi ofer motive mai bune ca să mi-l doresc. Și, în cele din urmă, dacă m-ar fi cuprins nebunia, le-aș fi putut povesti și despre Ibn Fayed și despre un matemagician pe nume Qalasadi. Petrecusem ani întregi încercând să mă răzbun pe un unchi care mi-a omorât mama și fratele și am găsit un bărbat care ar fi căsăpit toate neamurile mamei mele într-o singură noapte lăsând să cadă vina pe mine. Mai încape îndoială că merita aceeași soartă ca unchiul Renar?

Portul Kutta se întindea de-a lungul unui țărm prăfuit și lung, mărginit de mare și de munți care se înălțau spre cer, lemnul și pâlcurile întunecate de frunziș cedând iute locul stâncilor golașe. Am coborât pe mal pășind pe un chei lung și șubred, înțesat de atât de multă lume, încât părea că, în orice clipă, o duzină dintre ei ar fi putut să se prăvălească în apă. L-am lăsat pe Yusuf să deschidă calea.

Echilibrul dintre forța ce trebuie depusă într-o astfel de încercare și natura răspunsului atunci când oamenii se ofensează diferă din punct de vedere geografic. Decât să mă arunc cu capul înainte într-o luptă inutilă, la câțiva metri de ceea ce plănuiam să fie o călătorie lungă prin Africa, am preferat să mă las condus, dar am rămas vigilent.

Mulțimea nu avea nicio noimă, în afară de nubanezii pe jumătate goi, cu toții erau înfășurați din cap până-n picioare în mantii, albe sau negre, toți cu turbane specifice Marocului, cu eșarfe care le acopereau capetele și fețele, lăsând doar ochii la vedere. Iar zgomotul!... Un perete de sunete, o sporovăială aspră, pe jumătate amenințătoare, pe jumătate în grulă. Poate că liniștea călătoriei o făcea să sune astfel sau poate că gloata

pare mai răgușită atunci când nu cunoști limba sau poate că doar căldura și presiunea trupurilor amplificau gălăgia. Luptându-mă în urma lui Yusuf, prin masa aceea de oameni, știam că pășisem pentru prima dată într-un loc cu adevărat străin. Un loc în care se vorbea o altă limbă, unde mințile merg altfel. Timp de secole, Marocul făcuse parte din imperiu, stăpânii participau totuși la Adunare, însă pentru prima dată pășisem într-un ținut care mărginea regate ce nu făcuseră niciodată parte din imperiu. Un loc în care imperiu n-ar fi fost suficient, ci necesar pentru a fi recunoscut ca sfânt , pentru că ei cunoșteau și alte imperii. În Utter ni se spune Creștinătatea , dar în Maroc eram Sfântul Imperiu , mult mai potrivit, de vreme ce nouăsprezece din douăzeci de marocani răspund chemării la ezan atunci când aud strigarea muezinului din minarete.

Mulțimea avea un miros specific, mirodeniile acoperind orice duhoare de trupuri nespălate – mentă, coriandru, susan, turmeric, ghimbir, piper, altele necunoscute, purtate de oameni de parcă le eliminau prin sudoare.

— Ține pasul, Sir Jorg! Mi-a zâmbit Yusuf peste umăr. Dacă te arăți câtuși de puțin interesat, rămâi fără o lețcaie până ajungem la cafenea, încărcat de covoare, lămpi de alamă, buruieni narcotice cât să omori o cămilă și o narghilea prin care să o fumezi.

Am dat la o parte covoarele brodate a doi vânzători, trecând printre ele ca printre niște cortine:

— Nu.

Vorbeau destul de bine limba imperiului atunci când vânzarea era iminentă.

— Nu.

Încă o dată și am trecut, traversând o piață largă și prăfuită urmăriți de copii desculți, cu haine murdare și zâmbete largi:

— Nu.

În cealaltă parte, mărgineau piața o duzină și ceva de cafenele deschise, cu mese împrăștiate la umbra unor copertine spălăcite, verzi și roșii. În spatele nostru, cheiurile și corăbiile, în mare parte bărci, vasele mai mari ancorând pe cheiuri mai importante, înaintea marilor depozite aflate mai departe în golf.

În afara copiilor îmbrăcați în albituri și a ceea ce s-ar putea numi femei și bărbați în vârstă înfășurați în negru, care se

plimbau încet pe marginile umbrite ale pieței, nimic nu mai mișca. Mulțimea prin care ne-am croit drum a rămas ferm blocată de-a lungul pasarelelor înguste și pompoase, cacofonia ei disipându-se în urma noastră, amestecată cu mișcarea lină a valurilor oceanului lovindu-se de diguri. Căldura soarelui te dobora cu o mână enormă, făcând până și muștele să se zbată aproape în agonie, văduvite de frenezia lor.

Un bărbat s-a apropiat de noi venind de pe una dintre aleile dintre magazine, mânând trei cai, un armăsar arab înalt și două iepe, cu toții de culoare deschisă. Cinci astfel de armăsari au fost parte din compensația primită de tata pentru moartea mamei și a lui William.

— Omul meu, Kalal. Putem să mergem călare până la reședința mea sau să mai stăm o vreme și să privim marea, a spus Yusuf arătând spre cea mai apropiată și cea mai mare cafenea. O să-ți placă mult cafeaua java în Maroc, Sir Jorg. Fierbinte, dulce și tare.

Nu-mi plăcea java în Ancrath sau în Renar, rece și amară și slabă, dar și scumpă, mai ales scumpă. Mă îndoiam că aș fi avut altă părere dacă ar fi fost făcută mai tare. Se vede treaba că Yusuf mi-a descifrat încruntarea, cu toate că mă credeam priceput în a lăsa să se citească pe fața mea doar ceea ce voiam eu.

— Au și ceaiuri. Și ți-aș putea prezenta sportul nostru național, a zis el.

— Ceaiul sună încurajator, am spus știind că nu e înțelept să refuzi o băutură într-un loc arid. Iar sportul acesta presupune și cămile?

Amândoi bărbații au izbucnit în râs. Kalal, poate o rudă, avea aceeași culoare a feței, iar când râdea, aceiași dinți ușor cenușii.

— Zaruri, prietene, a zis Yusuf punându-și brațul în jurul umerilor mei. Fără cămile. E jocul celor douăsprezece linii. Îl știi?

— Nu, am răspuns. Arată-mi.

Yusuf m-a condus spre mesele la care ședeau bătrânii cu mantii albe și fesuri roșii, fumând din narghilea, sorbind din căni minuscule, aplecați peste tablele cu triunghiuri, pioni și zaruri. A lătrat două cuvinte aspre în limba berberilor, iar Kalal a mânat caii cu un ultim zâmbet cenușiu.

— Un joc de noroc? am întrebat.

Zarurile zornăiau scuturate în pahare în timp ce ne apropiam.

— Un joc al calculelor, prietene. Al probabilității.

M-am gândit atunci la zâmbetul negru al lui Qalasadi, la felul în care matemagicienii, în ciuda științei numerelor, păstrau totuși tradiția și misterul ca să insufle un dram de magie dincolo de simpla aritmetică. Mă întrebam cum ar arăta astfel de dinți pătați de frunzele de betel dacă ar fi fost curățați. Poate că cenușii?

— Da, am spus. Mi-ar plăcea să joc un astfel de joc. Spune-mi care sunt regulile. Întotdeauna îmi place să știu regulile.

29

CU CINCI ANI ÎN URMĂ

Tabla ședea între noi – jocul celor douăsprezece linii, cu pionii ordonați și zarurile pregătite în pahar. Știam destul de bine regulile: aveam jocul în Ancrath, aproape la fel, însă îi spuneam battamon . Explicațiile lui Yusuf referitoare la mecanismul jocului mi-au dat timp să-l studiez, să-mi cântăresc opțiunile. Felul în care vorbea despre joc, despre combinații, șanse și despre strategiile de bază, toate îl făceau să pară un matemagician. Dacă n-ar fi fost dinții totuși n-aș fi pus lucrurile cap la cap.

— De ce nu începi tu? am întrebat.

A luat paharul și a zornăit zarurile.

Cu siguranță își făcuseră calculele, puseseră puțină magie și îmi anticipaseră mișcările. Mă citiseră cu precizie sau doar trasaseră căile pe aș fi putut să o iau, le încărcaseră cu probabilități mobilizându-și corespunzător resursele? Oricum ar fi fost, mă neliniștea să mă știu subiectul unor calcule.

Yusuf a aruncat zarurile, un trei și încă un trei. Mâna lui s-a mișcat prea repede ca să pot vedea, mutând pionii de-a lungul tablei de jos.

— Nu te aștepta să mă descurc bine, învăț încet, am zis în timp ce luam paharul să arunc zarurile dinăuntru.

Maurul părea relaxat. Își permitea să fie, dacă mă citise, dacă știa dinainte ce curs aveam să urmez. Câte tăblițe au umplut cu ecuațiile lor, câți oameni au trecut înainte și înapoi prin calculele lor ca să-mi echilibreze și simplifice termenii matematici? Știau deja când aș putea scoate sabia ca să atac? Oare un bărbat aștepta pregătit la o fereastră întunecată, cu arbaleta încărcată și țintită spre locul pe care l-aș alege eu? Știau ei oare ora la care aș alege să o șterg sau direcția spre care m-aș îndrepta?

Dacă aveau cu toții meșteșugul lui Qalasadi, nu m-ar surprinde să aflu că scriseseră deja și următoarele cuvinte care aveau să-mi iasă din gură.

— Ei, asta nu-i de bine!

Un unu și un doi. Mi-am mutat pionii.

Yusuf a scuturat zarurile. În jurul nostru, bărbații jucau același joc, fumau, sorbeau din băuturile lor întunecate și amare. Din când în când, câte o față se întorcea spre mine, ridată și arsă de soare, cei cărunți depășindu-i numeric pe cei bruneți. Niciun zâmbet pentru călătorul acesta, nicio expresie în ochii aceia nepăsători. Mă întrebam oare câți dintre ei lucrau pentru Qalasadi? Cu toții. Doar Yusuf și slujitorul lui?

Puteam să mă ridic și ajung la Keshaf, legat încă la chei. Însă ei știau deja dacă aveam să o fac sau nu. Exasperant.

Yusuf a aruncat și a făcut mutarea. Pionii albi străbăteau toată tabla. A venit ceaiul meu, împreună cu java lui. Ar putea fi otrăvit? L-am ridicat la buze.

— Portocale?

— E parfumat cu flori de portocal, a încuviințat Yusuf.

Dacă voiau să mă otrăvească, musul de pe Keshaf mi-ar fi putut pune prafuri în apa pe care mi-a adus-o. Am atins cana cu buzele, un porțelan subțire înconjurat cu un model delicat de romburi. Poate că mă voiau ostatic în războiul lui Ibn Fayed împotriva bunicului meu.

Ceaiul avea gust bun. Am aruncat zarurile și am făcut mișcările, lăsându-mi mai mult răgaz decât era necesar, doar ca să-i zăpăcesc. Următoarele mișcări ale lui Yusuf nu mi s-au părut în regulă. Nu erau prostești, însă mult prea precaute. Mi-am amintit că până și matemagicienii sunt supuși greșelii. Au vrut să-l otrăvească pe bunicul, care totuși a trăit. Au vrut să sprijine cauza lui Ibri Fayed și totuși o duzină și ceva de morți de neam nobil de pe cuprinsul Coastei Calului erau acum stivuiți la ușa lui – crime dezonorante. Duhoarea lor îi vicia casa.

Am dat cu zarurile. Șase și patru.

Pe sub masă, am înfășurat degetele în jurul mânerului pumnalului.

— Știi ce voi face mai departe, lord Yusuf? am întrebat.

Îi puteam înfige pumnalul în gât mai iute ca gândul.

Un zâmbet reținut.

— Nu, dar pot ghici.

Am făcut mutarea.

Yusuf a ezitat o clipă înainte să pună zarurile în pahar. O cută îi străbătea fruntea. Poate că refăcea calculele.

În timp ce maurul își făcea mutarea, eu mi-am făcut o listă în minte. O listă cu șase opțiuni, alegeri pe care le-ar putea face alți oameni:

1) Rike: întinde mâna, apucă-l pe Yusuf de ceafă și izbește-l tare cu fața de masă. După aceea, lasă-te dus de val.
2) Makin: Fă-ți un nou prieten. Folosește-ți farmecul.
3) Gorgoth: Desparte-te fără zarvă. Alege calea prin care să-i protejezi pe cei care depind cel mai mult de tine.
4) Tata: Cumpără devotamentul oricui e de vânzare. Împarte dreptatea care poate fi plătită fără pierderi. Întoarce-te acasă ca să-ți consolidezi puterea.
5) Gomst: Roagă-te ca să primești îndrumare. Urmează-l pe Yusuf, respectă regulile, fugi când se ivește ocazia.
6) Sim: Nu te arăta sfidător. Mergi cu Yusuf și cu omul lui. Omoară-i pe amândoi pe o stradă lăturalnică. Mergi mai departe deghizat în maur.

Mi-a venit din nou rândul la zaruri. Am ales unul. Dacă lăsam zarul să hotărască, dacă lăsam soarta să aleagă între opțiuni la fel de improbabile, asta ar fi putut rupe plasa de predicții care mă prinsese în capcană.

— Poate că unul câte unul îmi vor schimba norocul, am spus.

Yusuf a zâmbit, însă n-a spus nimic, urmărindu-mă atent.

Am aruncat zarul. Hai să prezici asta!

Un doi. Să-mi fac un prieten? La dracu'!

Am trimis și al doilea zar învârtindu-se pe tabla de joc. *Alea iacta est*[3]*,* cum ar spune Caesar. Zarul a fost aruncat. Soarta mea e legată de el.

S-a învârtit un secol într-un colț, a prins o margine și s-a rostogolit zornăind afară de pe tablă. Yusuf s-a aplecat după el și l-a ridicat în mână.

— Încă un doi.

La naiba!

Am mutat pionii, sperând la mai multă inspirație. Yusuf deja se prefăcea că era prietenul meu. Cum aveam să transform asta

---

[3] „Zarurile au fost aruncate", expresie atribuită lui lulius Cezar - în 1b. lat., în orig. (n. tr.).

în realitate, n-aveam habar. De fapt, nu eram convins că înțelegeam diferența. Privirea mi-a fost atrasă de o tulburare în căldura albă de afară. Un uriaș cocoșat, în negru, atacat dintr-odată de mulțime? Nu, atacat de copii, un bărbat înconjurat de copii zdrențăroși trăgea după el ceva prin piață.

— Iertare, Yusuf.

M-am ridicat în picioare, însoțit de zăpăceala de moment din privirea maurului. Câțiva pași mici și câteva viraje strânse m-au purtat printre mese și apoi în lumina soarelui. Omul timpurilor noi, în hainele lui negre, cu pălăria periculos de strâmbă, trăgea cufărul în timp ce copiii îl batjocoreau, îl tachinau, aruncau pietricele sau încercau să-l buzunărească.

— Un prieten la nevoie…

Am ridicat din umeri și-am traversat cu pași mari, ridicând brațele și imitându-l acceptabil pe Rike atunci când speria de moarte găinile. Copiii s-au împrăștiat, iar omul timpurilor noi a reușit să alunece, pierzându-și pălăria cu această ocazie. Am cules-o de pe jos întinzându-i-o tocmai când se ridica în picioare.

— Marco Onstantos Evenaline din Casa Aurului, Comerț și Instrumente Financiare Derivate Sud, am spus. Ce naiba mai faci?

Și i-am înmânat pălăria aceea caraghioasă.

Pe corabie, nu reușisem să-mi fac o idee despre vârsta lui și nici acum nu îmi era ușor să o nimeresc. Pe sub pălăria aceea, Marco își ținea părul răvășit pieptănat peste cap, însă șuvițele blonde nu reușeau să-i ascundă scalpul chel ca burta peștelui. Stilul său demonstra un anumit talent în autoamăgire – un astfel de om era capabil să-și ierte orice.

— Mulțumirile mele.

Nu mai auzisem niciodată mulțumiri oferite cu atât de puțină recunoștință.

După o examinare atentă și plină de suspiciune a pălăriei, Marco a pus-o înapoi la locul ei și și-a curățat haina de praf.

— Casa Aurului n-are bani pentru un hamal și o gardă de corp? L-am întrebat, urmărindu-i pe doi dintre cei mai îndrăzneți ștrengari ivindu-se din nou din umbre.

— Nimeni de pe chei nu vorbea limba imperiului, a răspuns Marco încruntându-se. N-au vrut banii mei.

— Ei bine, ți-am spus deja că eu îți iau banii, bancherule.

I-am oferit ceea ce speram să fie un zâmbet prietenos. Nu sunt obișnuit să mă prefac că-mi plac oamenii.

— Și vorbesc șase limbi, am adăugat, omițând să precizez că niciuna dintre acelea nu era maura, deoarece eu consider că gesticulatul și o lamă ascuțită sunt mult mai potrivite pentru a înlătura neînțelegerile.

— Nu, a spus el atât de iute, încât m-am gândit că-și dăduse seama cine eram din clipa în care și-a pus ochii aceia mici și negri pe mine.

— Te ajut fără niciun cost, gratis, pro bono, am încercat eu să zâmbesc altfel, închipuindu-mi-l pe Sir Makin coborând pe uscat cu o glumă la îndemână. Ți-ar fi de folos un prieten, nu crezi, Marco?

În cele din urmă, plin de neîncredere, bancherul a reușit să schițeze un zâmbet, la fel de urât pe care l-am simțit și eu pe al meu.

— Poți să-mi aduci cufărul și să găsești un mijloc de transport pentru noi.

Apoi a întins o mână în mănușă albă, de bumbac, și a adăugat:

— Prietene.

I-am strâns mâna moale, umedă în ciuda mănușii, și i-am dat drumul iute.

— Încotro ne îndreptăm, Marco?

— Hamada, a pronunțat el cu grijă cuvântul.

— Ce este în Hamada?

Mă uitam cu atenție la fața aceea bolnăvicioasă, întrebându-mă din nou dacă eram eu cel care mă jucam cu soarta ori soarta se juca cu mine.

— Afaceri bancare, a răspuns, strângându-și buzele subțiri.

Am încuviințat. Palatul lui Ibn Fayed se afla în Hamada. Nu exista nicio afacere bancară în orașul acela care să nu-l privească și pe Ibn Fayed.

Cufărul bancherului era mult mai greu decât mă așteptasem. L-am ridicat în spinare și l-am cărat până la cafenea, cu un respect înnoit pentru forța omului timpurilor noi. Transpirasem ceva până când am ajuns la umbră.

— Ai grijă de cufăr pentru o clipă, Marco, eu trebuie să mă scuz față de lord Yusuf.

Acesta stătea la masă studiind tabla de joc și cu ceașca de java nemișcată la buze.

— Să știi că nu sunt lord, Sir Jorg. Avem conducătorii noștri pe coasta de nord, sultani, califi, împărați, toate soiurile. Mai jos de ei, avem o gamă largă de prinți, mai mulți decât ai putea număra, unii mai săraci decât șoarecii. Orice persoană întâlnești cu mătăsuri sau bijuterii, care nu e vânzător, trebuie să fie un prinț. Mai jos de prinți, mai jos de cei care au cel puțin pământuri și case mari, găsești prietenii prinților, cei mai mulți dintre ei, soldați, însă câteodată și înțelepți. Când stăpânii noștri ne cheamă, suntem la dispoziția lor, când nu ne cheamă, suntem propriii noștri stăpâni. Deci, vei călători cu acest om al timpurilor noi? Ar trebui să vii la mine acasă, să-mi cunoști soțiile, să mănânci rodii, să încerci păunul fript. Dar n-o vei face. Călătorește, așadar, cu omul timpurilor noi și ai grijă, prietene! Bărbatul nu e binevenit. Nu i se va face niciun rău, însă deșertul e un loc potrivnic fără sprijinul unui seamăn. Iar străinii, oameni ca voi din tărâmuri mai blânde, vor muri la Mărginind înainte chiar de a ajunge la nisipuri.

I-am întins mâna, iar el mi-a strâns-o, cu o mână fermă și uscată.

— Câteodată, oamenii trebuie să riște, am spus și, aplecându-mă, am luat cel mai apropiat zar. Dacă-mi dai voie… Nu poți să știi niciodată când îți poate salva viața unul din ăsta.

— Mergi cu Dumnezeu, Jorg din Ancrath, mi-a spus și s-a întors să studieze tabla.

30

CU CINCI ANI ÎN URMĂ

Marco stătea lângă cufărul lui, țeapăn, cu redingota prea strânsă pe el.

— E vreo lege care spune că nu poți da jos chestia aia? Am rânjit și am luat cufărul de o jumătate de tonă.

— Bănuiesc că te cam irită armura pe căldura asta, nu-i așa, Sir Jorg?

Mi-o legasem la loc când ajunsesem în port. Nu era ceva în care să fie bine să cazi peste bord, însă pe uscat merita suferința.

— Negrul o să oprească loviturile de pumnal? am întrebat.

— Tradiția nu va lăsa pe nimeni să încerce, a răspuns Marco.

Privilegiile clanului bancherilor n-au însemnat mare lucru pentru mine pe când eram frate de drum, dar cu siguranță că la curțile celor din Sută și pe coridoarele din Vyene acestora li se asigură protecție mai ceva decât regilor.

— Să găsim un mijloc de transport.

Am dat din cap spre cea mai largă alee care ieșea din piață. Toate străzile din Kutta păreau înguste, înghesuite între clădiri înalte care aruncau umbră. O căruță încăpea la limită, însă încărcăturile mai serioase erau descărcate mai jos pe coastă, la Tanjer, un port comercial mult mai mare.

Marco m-a urmat, păstrând distanța de parcă îmi refuza protecția și mă așeza hotărât la locul meu de hamal. Poate că el era mai în siguranță decât mine. Peste tot se știa că, dacă vrei să dobori un om al timpurilor noi, trebuia să deschizi un cont pe numele clanului și că aurul acela se va revărsa din cuferele florentinilor până când datoria avea să fie plătită, iar registrele contabile echilibrate. Totuși, într-un imperiu fărâmițat, promisiunea morții de sabia unui asasin s-a dovedit a fi mai puțin asiguratorie decât ar fi sperat bancherii puși în fața siguranței câștigului imediat. Poate că, într-o țară mai puțin sălbatică și mult mai onorabilă, tradițiile oamenilor timpurilor noi ofereau mai multă siguranță. Cu siguranță că maurii puneau comerțul la loc de cinste și păstrau ordinea mult mai bine decât o făceam noi în ținuturile de lângă Vyene.

Târând cufărul acela în timp ce căutam grajdurile, decizia mea de a-l lăsa pe Brath în siguranță, în grija unui potcovar din portul Albus, s-a dovedit a fi tot mai prostească cu fiecare pas. Când în sfârșit am găsit ceea ce căutam, scuipam deja înjurături, îmi curgeau sudorile, iar brațele îmi ardeau. Părea să fie un fel de grajd. Cămilele leneveau în jurul unui jgheab de apă acoperit, bestii soioase cu câlți de blană năpârlită în jurul gâtului și piele crăpată la genunchi. Am mai văzut o cămilă, mai demult, la circul doctorului Taproot. O creatură posacă, dizgrațioasă și cu înclinație spre scuipat. Nici astea nu arătau mai bine.

— Așteaptă aici, l-am pus la adăpost pe Marco, ascuns vederii.

Am bătut la o ușă din plăci decolorate și sparte, la care a răspuns la un moment dat un bătrân cu un ochi lăptos. În umbra din spatele lui, am auzit fornăitul și bocănitul cailor.

— *As-salamu alayku*[4] am pogorât eu pacea asupra bătrânului hoț – toți negustorii de cai sunt hoți. Doi cai de călărit și un măgar de povară, i-am cerut apoi.

Am ridicat trei degete, iar în cealaltă mână țineam un florin de aur ștanțat cu efigia bunicului și am încheiat cu *Insha'allah*[5]. În felul ăsta, am epuizat toate frazele locale pe care le învățasem de la Yusuf cât timp ne-am întreținut.

M-a privit cu ochiul cel bun, trecându-și degetele peste bărbia nerasă, cu pielea de culoarea cafelei cu lapte. O umbră a căzut peste noi, un bărbat în spinarea unei cămile. M-am uitat la el – un războinic călărind pe cocoașa înșeuată, înfășurat cu totul în negru, lăsând la vedere doar sclipirea ochilor prin deschizătura eșarfei. A mers mai departe.

— Doi cai, am repetat.

Bătrânul negustor mi-a aruncat ceva în păsărească lui și a fluturat din mână în semn de refuz. Știa ce voiam, oricine care are ceva de vânzare în Kutta știe câteva cuvinte din limba imperiului, necesare ca să ducă la bun sfârșit o vânzare.

— Doi.

Am mai pus o monedă și le-am frecat între degete.

Deși se vedea că-l doare, a scuturat din cap și a plecat mormăind. Ușa s-a închis cutremurându-se.

— Ăștia chiar nu vor să ajungi în Hamada, Marco.

M-am apropiat de el. Se încrunta ori de câte ori îi spuneam numele, tresărind la încălcarea manierelor, la familiaritatea excesivă.

— Marco, am spus aplecându-mă suficient de mult ca să-i simt mirosul acru, e un drum lung. Nu ai niciun prieten în Kutta?

— Nu, a făcut el.

Mă întrebam dacă avea vreun prieten oriunde. Părea o misiune nebunească să traversez împreună cu el deșertul spre Hamada, cu sau fără cai. O persoană influentă, posibil însuși Ibn Fayed, nu voia ca Marco să ajungă acolo. Mai mult decât atât, se vedea treaba că cel puțin trei matemagicieni îmi anticipaseră venirea, ceea ce însemna că Ibn Fayed îmi cunoștea deja planurile. Singura acțiune de bun-simț ar fi fost să ne întoarcem și să ne urcăm pe vas până în portul Albus. Doar că o astfel de

---

[4] „Pacea fie cu tine" - în lb. arabă, în orig. (n. tr.).

[5] „Cu voia lui Allah" - în lb. arabă, în orig. (n. tr.).

mișcare ar fi, cu siguranță, inclusă în calculele făcute cu mult înainte de sosirea mea de către Yusuf, Qalasadi și ceilalți. Să mă comport conform prezicerilor n-ar face decât să mă afunde și mai mult în plasa lor. Poate într-o celulă de arest pe chei sau într-un accident pe mare – puse la cale pentru călătoria de întoarcere, în timp ce eram absorbit în jocul celor douăsprezece linii și sorbeam ceai. A fost de la bun început o idee proastă să vin aici – de fapt, o aroganță, vanitatea unui copil.

— Așadar, ce-ai vrea să fac, Marco?

Să-l las în voia sorții părea să fie cea mai înțeleaptă alegere. Însă zarul mi-a cerut să-mi fac un prieten nou, iar alegerile înțelepte erau alegeri predictibile, ceea ce, în punctul în care mă aflam, prins în plasa lor, nu avea să mă omoare.

— Am nevoie de o cameră.

— Asta pot face.

Am mers singur, am înhățat un pici de pe stradă și am lăsat ca o monedă de aramă să ne conducă pe amândoi până la o casă de oaspeți. Ușa grea și veche la care m-a dus băiatul nu promitea nimic bun, așa cum ședea ea stingheră pe un perete lat și gol. Când am ciocănit, o femeie s-a holbat la noi printr-un grilaj. O cotoroanță, mai bătrână decât lemnul spălăcit și balamalele ruginite pe care le-a deschis. Prea zbârcită și cocoșată ca să mai aibă nevoie de un văl care să-i apere decența, mi-a aruncat o privire dezaprobatoare și m-a condus înăuntru. Interiorul m-a luat prin surprindere. Un coridor scurt ducea spre o curte interioară unde lămâii creșteau la umbra balcoanelor, urcând până la al patrulea etaj pe fiecare parte. Toate suprafețele erau decorate cu plăci emailate, albastre și albe, așezate după un model geometric. O iluzie a răcorii, dacă nu chiar răcoare adevărată. Am luat două camere, am plătit în gologani din douăsprezece țări și am plecat să-l aduc pe Marco. Mă așteptase într-un loc de unde cotoroanța nu putuse să-l vadă prin grilaj și nu i-am băgat în seamă protestele, tăioase și guturale, în timp ce căram cufărul, cu omul timpurilor noi pe urmele mele.

— E prea mică, a protestat Marco.

Sudoarea îi curgea în râuri, însă nu părea să-l deranjeze. Încă nu-l văzusem să bea ceva. Mă întrebam dacă nu avea să înceapă în curând să se ofilească. Ceva din el trezea magia

morții din mine, inima necromantului. Mă furnica în vârfurile degetelor.

— Prea mică pentru ce?

M-am prăbușit pe cufăr. Aproape că mă omorâse să-l târăsc după mine două rânduri de scări.

Marco s-a încruntat. Mă așteptasem ca bancherii, în special cei care călătoresc, să fie ceva mai diplomați, maeștri ai conduitei, însă acesta nu făcea niciun efort să își ascundă disprețul față de mine. Poate că-și încuiase farmecul împreună cu tot aurul, pentru că nu văzusem nicio licărire până acum.

— Îmi ești dator pentru cameră și pentru călăuză, bancherule.

— Călăuză? Un copil zdrențăros te-a condus.

— Un copil pe care l-am plătit, am ripostat, lățit în continuare pe cufăr.

— Eu țin socotelile, Sir Jorg. Acum, dacă îmi permiți să rămân puțin singur...

M-am ridicat și m-am dus în camera mea, unde m-am prăbușit din nou. Am zăcut cu ochii închiși, imaginându-mi vânturile puternice de pe umerii de gheață ai Halradrei. În șase luni străbătusem o jumătate de imperiu. Și, asemenea Fetiței cu părul de aur cu urșii și terciul ei de ovăz, am găsit locuri prea calde și locuri prea reci. Pentru prima dată, voiam să mă aflu înapoi în ținuturile înalte, acolo unde era numai bine. Pentru prima dată, m-am gândit la regatul meu ca la casa mea. Când te uiți la tavanul alb și crăpat, mintea ți-o ia razna. Am făcut o listă în mintea mea. O listă a motivelor care m-au adus aici. O listă a răspunsurilor pe care le-aș fi dat acelei întrebări. Niciunul dintre ele nu stătea în picioare de unul singur, însă împreună erau forța motrice care mă atrăsese în toată această nebunie. Orrin de Arrow fusese cel care mă trimisese la drum, cu vorbăria lui despre oceane și pământuri îndepărtate. M-am gândit că, poate, lărgindu-mi orizonturile, aveam să dobândesc ceva din magia lui. Fexler Brews mă trimisese la drum, cu punctul lui roșu care acum licărea deasupra califatului Liba. Curiozitatea m-a condus în Iberico și apoi m-a legat de stâlpul de tortură al Câinilor Roșii. Cinstit ar fi să spun că și acum mă rodea curiozitatea. Fără să ajung să deschid o anumită cutie, curiozitatea mă putea determina să fac o mulțime de lucruri. Qalasadi și trădarea lui mă trimiseseră la drum. Ibn Fayed și amenințarea lui. Bunicul, atunci când a considerat că sunt demn de salvat și m-a sfătuit

să nu merg. În cele din urmă, cu toate că-i spuneam răzbunare, nu nevoia de a lovi înapoi era cea care mă mânase de data asta, ci nevoia de a mă apăra. Aveam o familie.

Demult, mama mă însărcinase să am grijă de William, pentru ca frățiorul meu să fie în siguranță. Și, cu toate că de atunci am dat greș de multe ori, acela a fost primul meu eșec și cel care mă rănea cel mai profund – mai profund chiar decât spinii ai căror cicatrici îmi amintesc mereu de momentul acela. Asemenea lui Marco, am și eu socoteli de echilibrat și, cu toate că datoria aceasta era doar un umil substitut, aveam de gând să o duc până la capăt. Aveam din nou o familie. Bătrânul acela din castelul de lângă mare. Bătrâna care îl iubea și care o iubise pe mama mea. Unchiul meu, chiar dacă era soldat. Și niciun spin care să mă țină pe loc. O amenințare plana deasupra capetelor lor și, de data aceasta, nimic – om, monstru sau fantomă – nu mă va împiedica să-i salvez.

Limpezimea privirii este un lucru tare prețuit. Cred că, atunci când întorci privirea aceea limpede asupra ta însuți – și vezi adevărul din spatele faptelor tale – ar fi mai bine, poate, să fii orb. Pentru binecuvântarea ignoranței, eu îmi voi spune că doar răzbunarea m-a atras la drum, așa cum a mai făcut-o și în zilele de demult, când alegerea era doar între alb și negru, precum piesele de pe tabla de joc, iar viața era și ea un joc mai simplu.

Căldura, liniștea instantanee și zgomotele slabe pe care depărtarea le făcea atât de familiare – stridențele lor străine fiind mult atenuate –, toate conspirau ca să mă îndemne la somn. Un zumzet m-a trezit și m-am întins după cuțitul de la șold. Era ceva pe pieptul meu? Am izbit cu mâna în metalul încins al armurii. Din nou acel bâzâit, de parcă o muscă uriașă s-ar fi cățărat pe sub armură și ar fi rămas captivă.

Mi-am îndesat degetele și ele au găsit sursa bâzâitului, între fier, pânză și pielea asudată. Am scos-o afară. Inelul vizionar al Constructorilor! Am apucat cureaua care îl ținea legat la gâtul meu și am lăsat inelul să se învârtă încet. A bâzâit din nou, mici vibrații vizibile doar ca o tulburare a suprafeței lui. L-am ținut în dreptul ochiului și, dintr-odată, întreg peretele care despărțea camera mea de cea a lui Marco a fost acoperit de un scris luminos pulsând în roșu.

— Curios.

M-am îndreptat spre perete și mi-am lipit urechea de el. Am auzit zgomotele unei conversații, prea nedeslușită ca să pricep cuvintele sau măcar limba în care se vorbea. În fața ferestrei mele, balconul care dădea spre lămâi deservea toate camerele. M-am strecurat afară și m-am întins spre camera lui Marco. Avea obloanele trase.

Oricine s-ar fi aflat în curte și ar fi privit în sus sau orice oaspete de pe balcon m-ar fi văzut acum. În orice caz, clanul bancherilor era mai puțin popular chiar și decât negii genitali în Kutta, așa încât mă îndoiesc c-ar fi fost cineva nemulțumit că spionam. De fapt, lipsa de atenție de care mă bucuram m-a asigurat de faptul că erau cu toții ocupați să mă spioneze.

Am tras cu ochiul printre șipcile oblonului. N-aveam cum să văd prea multe, așa cum mă uitam din lumina zilei spre întunericul dintr-o cameră cu obloanele trase. Fantoma Constructorului a strălucit din propria sa lumină totuși, pictată în nuanțe de alb, de la cea a fildeșul până la cea a magnoliei, așa că nu mi-a fost greu să o văd sau să îl văd pe Marco, așa cum ieșea într-un relief bolnăvicios în lumina albă.

Spionajul e bun și sănătos, însă, în general, nu am răbdare pentru așa ceva, iar răbdarea pe care o am se pierde tocmai când se încing lucrurile. Mi-am strecurat degetele printre șipci și am tras de obloane, deschizându-le. Încuietoarea a cedat și a căzut în bucăți pe podea, ajungând până la pantoful din piele lustruită al lui Marco. Am intrat și am închis oblonul în urma mea.

— Scuze, am zis schițând o plecăciune leșinată. Dar chiar voiam să văd ce pui la cale.

Omul timpurilor noi s-a dat pe spate clătinându-se, cu fața schimonosită între crimă și teroare.

Cufărul zăcea desfăcut în mijlocul camerei, patul ridicat în picioare și sprijinit de ușă ca să facă loc. Pe dinăuntru, pielea de rechin lăsa locul metalului, plastikului și unor tipare de lumină estompată pe sub sticlă, care mi-au amintit de geamul ascuns din hrubele cu arme de sub muntele Honas.

— Oh, aberația.

Fantoma aceea de Constructor a vorbit fără căldura lui Fexler, cuvintele căzând moarte din gura lui. Părea mai tânăr, în jur de treizeci de ani, poate patruzeci, greu de spus pentru un desen făcut în nuanțe palide. Și hainele lui erau neobișnuite, mai multe

straturi strânse pe corp, cu nasturi în față de sus până jos și cu un buzunar la piept.

— Aberație? Îmi place asta. Mi s-a spus în multe feluri, dar tu ești primul care folosește aberație . Iar eu cum ar trebui să-ți spun, fantomă?

— Ucide-l! A șuierat Marco, ținându-și pălăria la piept ca pe un talisman.

— Ei, nu așa te porți cu un prieten, am zis aruncând un zâmbet lui Marco, din acela tăios, apoi mi-am întors privirea spre fantoma de date. De ce nu-mi spui mai bine cum se face că ai nevoie de Marco să te târască prin jumătate din Maroc, când ar trebui să fii în stare să privești prin o mie de ochi, să treci prin tot felul de uși ascunse în răbojurile țărilor? Și ce vrei de la Ibn Fayed?

— Poți să-mi spui Michael.

Fantoma a rânjit, un zâmbet cules din cele o mie furate de la Michael cel făcut din carne și oase, un bărbat care era praf și pulbere de secole. Un zâmbet adevărat și totuși în neregulă, de parcă ar fi fost cusut pe fața unui mort.

— Și trebuie să fiu transportat pentru că Ibn Fayed are o nouă credință, a continuat Michael, o credință care îi cere să caute și să distrugă orice urmă a Constructorilor. Ceea ce, bineînțeles, răspunde la întrebarea ta legată de ce vreau de la el, Jorg.

— Prea bine, atunci. Și eu am treabă cu el. Cum să ajungem acolo ar putea fi o problemă. Poate că ai niște minuni ale anticilor care să ne ducă în zbor până acolo, precum păsările?

Marco a pufnit dispreţuitor. Însă Constructorii zburaseră. Știam asta din biblioteca tatălui meu.

— Ei bine? Am insistat.

Dacă această răsturnare de situație se afla în calculele matemagicienilor, atunci puteam și eu să accept înfrângerea – dar având vedere că eu nu credeam că asta făcea parte din complotul lor, eram și mai interesat să traversez deșertul spre curtea lui Ibn Fayed împreună cu cei doi noi prieteni ai mei.

— Am ceva mult mai bun decât atât, Jorg din Ancrath, a spus Michael. Putem merge cu vasul.

31

Somnul devenise un lux rar după sosirea noului nostru tovarăș de călătorie. Zi de zi, Gotteringul rămânea tot mai mult în urma noastră. În cea de-a cincea zi, căpitanul Harran a

decretat că ar trebui să ne continuăm drumul și noaptea, ca să ajundem la Honth în zori. În acea călătorie lungă și zbuciumată, o clipă de liniște a fost de ajuns, iar extenuarea m-a tras în jos mai iute decât mâlul din Cantanlona. Zdruncinați de kilometri plini de gropi, ocupanții trăsurii lui Holand schimbau periodic partenerii. La o astfel de hurducătură, am deschis un ochi lipit de somn și am văzut capul cărunt al lui Osser Gant culcușit în poala episcopului. O altă zgâlțâitură mi-a smucit capul de pe umărul Mianei, iar alta i-a trimis capul lui Katherine pe umărul meu.

În întunericul viselor mele, pielea lui Katherine ardea lipită de mine, dar nu împărtășeam nimic altceva în afară de căldură. Când m-a trezit din coșmarul tăcut al spinilor și ploii, n-a spus nimic.

— Katherine?

Îi știam atingerea. Pare-se că poveștile și spectacolul meu despre durerea copilăriei nu au alungat-o din visele mele, așa cum sperasem. Probabil că, la fel ca și mine, se gândea cât de prost fusesem să-l las pe episcopul Murillo să pună mâna pe mine de la bun început. Trebuie să mulțumesc bisericii pentru că m-a învățat acea ultimă lecție despre cum să citesc semnele, să văd când se deschide o capcană în jurul meu și cum nu trebuie să las niciodată garda jos. O lecție care mi-a fost de mare folos.

— Katherine?

Un hol întunecat. Am trecut printre coloane de lumină aruncate de lună dindărătul ferestrelor cu obloanele închise. Capul mi s-a întors singur, degetele mele urmăreau peretele fără să-mi ceară permisiunea. Familiar. Totul îmi era familiar, holul, mirosul locului, asprimea peretelui și, fără îndoială, faptul că eram captiv în capul altcuiva. Treptele coborau, o scară lungă și răsucită.

— Asta seamănă cu acea noapte de la Bântuit, atunci când a venit omul Papei, am spus, cu toate că buzele nu s-au mișcat ca să rostească vorbele.

Capătul scării. Am virat la colț. Era familiar, însă nu era Bântuitul. Și mai multe trepte coborau. Mâna mea – mâna lui – a luat o lampă de petrol din firida ei.

— Katherine! Am făcut ca vocea mea tăcută să strige mai tare, poruncitoare.

— Șșt! O să-l trezești, idiotule.
Vocea ei părea să vină dintr-un loc adânc.
— Pe cine să trezesc?
— Pe Robart Hool, firește! Spionul tău de la Castelul înalt.
O ușă. Degetele lui Hool au atins fierul negru al mânerului.
— Dacă el e spionul meu, de ce-l folosești pe el?
Spionajul nu a fost niciodată punctul meu forte, însă fusesem chiar mândru să am un om atât de important din garda regelui pe statul meu de plată. Până acum.
— Sageous l-a făcut să se destăinuiască viselor adevărului, a spus Katherine din puțul ei. Umblă în somn, iar gărzile castelului au fost înștiințate să nu-l trezească, altminteri vor da de necaz. Mânuiește bine sabia. Mă folosesc de el ca să pot fi cu ochii pe Sareth când nu sunt acolo.
— Și acum…
— Șșt!
— Dar…
— Tacă-ți gura!
Hool a trecut de ușă, apoi printr-un coridor lung, cu umbrele jucând în jurul lui. Am ajuns la Podul Scurt, un metru de lemn de mahon care trece peste o fosă de unde o ușă metalică încuie hrubele. A traversat și a început să coboare scările din partea cealaltă.
S-a făcut tot mai frig. Nu ne mai aflam în temnița Castelului înalt, ci sub acesta, într-un coridor lung, săpat de Constructori, care mergea în zigzag prin hrubele de deasupra, către o veche anexă excavată de regretata Casă de Or. Construite ca să le adăpostească morții. Nu la fel de vechi precum castelul, bineînțeles, însă aveau decența de a-și purta anii mai fățiș. În hrubele-morminte, pereții erau crăpați, iar din loc în loc, plăcile de piatră căzuseră, scoțând la iveală piatra brută cu urme de unelte.
Picioarele lui Hool lipăiau goale pe piatra rece, veșmintele de noapte adăpostindu-l prea puțin în fața frigului subteran, însă teaca săbiei îl lovea peste picioare, o apărare ceva mai bună, în general. Somnambul sau nu, un spadasin își încinge mereu sabia. Makin l-a învățat bine, pe vremea săbiilor din lemn din curtea interioară. Sper că învățase și lecția pe care i-o predasem chiar eu, în după-amiaza aceea, la duel, când am încălcat regulile jocului și l-am doborât cu un pumn în gât.

Picioarele lui Hool urmau răsuflarea aburindă din fața lui. Când cei din neamul Ancrath au strămutat clanul Or, strămoșii mei s-au grăbit să golească mausoleul, evacuând fiecare mormânt gata să primească noi ocupanți. Cu timpul, am început să umplem locul. Vechile statui au fost înlocuite ori modificate, uneori. Gospodar demn de laudă și lipsit de sentimente, străbunicul le-a cerut zidarilor să spargă mustața fondatorului dinastiei Or și să-i remodeleze puțin nasul, apoi l-a așezat peste leșul stră-străbunicului meu ca reprezentare acceptabilă a omului.

Dacă Katherine îl folosea pe Hool ca să vegheze asupra lui Sareth, de ce ne aflam în hruba mormintelor? Dacă nu cumva Sareth murise? Ce voia Katherine să-mi arate? Sau mă ducea în locul în care mă târâse în ziua în care m-am întors din Gelleth, acolo unde m-a dus ca să-l oprească pe tatăl meu să isprăvească ceea ce începuse? Îmi reamintea că-i datoram viața? Dacă ar fi fost necesar, el mi-ar fi scos inima din piept doar ca să nu mai bată, asta o știam prea bine. Ne întorceam oare la mormântul mamei?

Imaginea unei suprafețe luminate de soare s-a trezit înăuntrul meu. O suprafață mult deasupra mea. Presiunea apei reci. Plutind din acele adâncuri, a răsărit o amintire care părea mai puțin reală acum, în Castelul înalt, în casa morților Ancrath, decât păruse în cețurile din Gottering. Tatăl meu era mort? Nu vorbisem cu nimeni despre asta. Katherine îmi arătase că fantomele erau plăsmuite din vise. Moroiul putuse să mă mintă – nu încăpea îndoială că ea mă mințise. Bătrânul acela era mult prea rău ca să moară. Mai ales de o moarte ușoară precum cea din confortul unui pat. Oare într-acolo ne îndreptam? Ajunsesem atât de departe? Să-l văd în propriul lui mormânt?

La un colț, ne-am întors ca să vedem o lumină dispărând după următorul, la vreo treizeci de metri în față. Am zărit doi bărbați în partea din spate, înainte să dispară după colț. Ceva nu era în regulă cu ei – ceva familiar. Atmosfera avea un iz acru.

Oamenii se îndreptau spre morminte. Spre locul în care mama și William odihneau sub lespezi de marmură. Dincolo de sigiile fermecate. Hool a grăbit pasul, fără nimic presant în mișcările lui, doar a iuțit pasul, atingerea lui Katherine fiind destul de ușoară cât să nu-l trezească, dar suficient de fermă cât să-l zorească. După următorul colț, am văzut bine cele trei siluete.

Fiecare dintre ele, o arătare descompusă, cu pielea întunecată, nu de la soare, ci de la mâl, cu părul lins și în smocuri, atârnând peste zdrențe negre. Duceau cu ei tuburi și săgeți. Strigoii mlaștinilor.

Cum au reușit astfel de creaturi să pătrundă în castel? De ce nu a dat alarma Katherine când a avut ocazia?

Încă un colț, la capătul coridorului Constructorilor, în ruinele Or de data asta.

De ce nu a dat alarma Katherine? Pentru că asta l-ar fi trezit pe Hool, iar ea și-ar fi pierdut ochii pe care îi avea în Ancrath și n-ar mai fi aflat motivele. Iar motivele pot valora greutatea lor în aur. Fexler mă trimisese la mormântului lui ca să pun capăt cum se cuvine rămășițelor lui, ca să-și primească puterea deplină. Morții nu erau mult prea diferiți. Necromanții îi readuceau în carnea și oasele lor ca să le regăsească din nou puterile. Dar ce îi aducea aici?

Praful înăbușea acum pașii lui Hool. Spre deosebire de oricare altă pivniță din orașul Crath, prăfuită și umedă, o anumită magie a fundațiilor Constructorilor păstra hrubele uscate precum osul. Un loc uscat și plin de șoapte, asemenea pământurilor aride unde ajungeau sufletele.

Cele mai vechi rude ale mele odihneau în capătul îndepărtat, stră-stră-străbunic, stră-străbunic, bunic, neveste, frați, surori, neamuri Ancrath inferioare care, în ciuda păcatului capital al nașterii lor, fuseseră mari luptători. O adevărată hoardă, căzută în uitare. Relicve încremenite, scrutând nesfârșitul întunecat deasupra bătrânelor oseminte. Lumina venea însă dinspre niște scări mai apropiate, ce duceau spre o încăpere bine cunoscută mie.

Degetele lui Robart Hool s-au încleștat în jurul mânerului săbiei.

— Nu! Se va trezi! S-a auzit vocea lui Katherine în urechea mea ori într-a lui, nu-mi dădeam seama.

Sabia a șuierat din teaca ei, o armă destul de bună, ieșită din forja lui Samath din josul podului Târgului, înscrisă cu rune, pentru ascuțime. În fața noastră, trebuie că strigoii intrau în mormântul mamei.

— N-am să-l las!

Nu mă interesa prea tare cum anume aveam să-l fac pe Hool să se oprească din mers. Poate că era suficient să-mi doresc

destul de mult ca să se și întâmple, în lumea aceasta pe care ne-o lăsaseră Constructorii. Indiferent de ceea spusese Fexler, părea că rareori se întâmpla ceea ce-ți doreai.

Katherine îl făcuse pe Hool să înainteze cu pași mari – eu l-am făcut să alerge, trasând opturi largi cu sabia, ca să-mi dau seama de greutatea și balansul ei. Nu prea știu cum am reușit să-l manevrez. Se prea poate ca lui Katherine să i se fi făcut milă de mine și să-mi fi împrumutat din puterea ei, însă mi-am dat seama că, atunci când cei din sângele meu erau amenințați, chiar și când erau morți deja, voința mea nu avea margini.

Atunci când te dedici violenței, e nevoie de un efort aproape supraomenesc să te oprești. E unul din lucrurile acelea pe care, odată ce le-ai început, trebuie să le isprăvești, precum coitul, e un păcat să-l întrerupi, chiar și popii o spun. M-am oprit totuși, iar Robart Hool nu s-a trezit. Un eventual asalt nu făcea decât să le ofere un cadavru proaspăt strigoilor și prietenilor care îi acompaniau, ca să-și facă de cap. Iar dacă aș fi dat alarma, ne-ar fi dus prea departe, ar fi luat prea mult timp și le-ar fi dat răgaz invadatorilor să scape cu prada aceea după care veniseră.

Am hotărât să-l fac pe Hool să fugă înapoi în susul coridorului, pe scări, înspre Podul Scurt. A ajuns răsuflând din greu, însă fără să gâfâie. În cavitățile zidurilor, de fiecare parte a podului, se găseau panouri de argint cu butoane de argint. O anumită combinație a butoanelor ar fi putut ridica ușa, o dală implacabilă din oțelul Constructorilor din care se puteau face o mie de săbii – una dintre comorile clanului Ancrath.

N-am văzut niciodată ușa aceea ridicându-se. Nimeni nu mi-a spus vreodată ce butoane trebuia să apăs.

— Tata n-a visat niciodată combinația pentru tine, presupun? am întrebat.

Katherine n-a răspuns, însă Hool a ridicat din umeri în locul ei. Mă întrebam dacă visele tatălui erau mult prea întunecate pentru ca ea să le cutreiere.

— Futu-i.

Am trecut sabia lui Hool prin panou. Ușa s-a smucit în sus cu o asemenea viteză, încât una dintre plăci nici n-a avut timp să se dea la o parte. S-a făcut așchii. În fața mea, de-a lungul coridorului, pâlpâiau în mai multe locuri becuri incandescente, formând o insulă de lumină roșiatică. Undeva, departe, a început să urle o sirenă, sunând pentru toată lumea precum

vocea din turnul Connath, deși aveam îndoieli că trei bărbați în putere s-ar fi încumetat să mânuiască un dispozitiv asemănător. Vocea părea mult mai pătrunzătoare, mult mai clară, opera unei mașini mult mai vechi. Dacă fuga, înjunghiatul și sfărâmatul ușilor de oțel au eșuat, bocetul acesta îndepărtat a început să-mi slăbească strânsoarea asupra lui Hool, desfăcându-mi degetele unul câte unul, trezindu-l din somn de parcă ar fi fost un scufundător într-o mare întunecată, luptându-se acum să ajungă la sclipirea de la suprafață. L-am împins din nou în jos, efortul meu trimițându-mă tocmai spre acea suprafață, totodată aproape și departe. Zgomotul trăsurii a început să mi se strecoare în urechi, trosnetul cadrului, huruitul roților, sforăitul lui Gomst.

— Nu.

Hool și cu mine am fugit înapoi, lipăind în picioarele goale, urmând cotiturile așa cum îți amintești un vis de veghe care-ți scapă printre degete, oricât ai încerca să-l păstrezi.

Mai aproape. Încă un colț.

Săgețile au început să șuiere prin întuneric. Una dintre ele a lovit lampa de petrol și a căzut într-o parte. Cealaltă s-a înfipt în pieptul lui Hool, în mușchiul tare al pectoralului stâng. Un cerculeț roșu se lățea în jurul săgeții negre.

Continuă să alergi. Continuă să visezi.

Hool s-a dovedit a fi mai iute de picior, iar vizibilitatea prea mică pentru o nouă șarjă. A aruncat lampa și a luat-o la goană după ea, în loc să alerge împrăștiind petrol la fiecare pas. Lampa s-a făcut țăndări de zid acolo unde coridorul cotea, flacăra luminând contururile a doi strigoi, pândind după colț în vreme ce, cu degete febrile, îndesau săgeți noi în țevile de suflat. I-a ajuns tocmai când trăgeau aer ca să arunce săgețile. O lovitură de sabie le-a distrus ambele țevi. S-au mișcat iute și sigure pe ele, creaturile acestea diferite de morții pe care Chella îi făcea să umble, decăzuți, dar în viață, cândva niște bărbați, însă transformați de otrăvurile pământurilor promise.

Amândoi s-au repezit spre noi, însă următoarea loviură a lui Hool l-a despicat pe unul în aer, de la umăr până la șold, mațe gri deschis țâșnind afară într-o învălmășeală de sânge negru. Cel de-al doilea l-a pus la pământ, cu ghearele înfipte în umerii lui, căscând dinții verzi și ascuțiți spre fața lui. Cu sabia blocată între noi și strigoi, Hool nu mai putea face decât să împingă și să

se rostogolească. Creatura nu era foarte grea, poate jumătate din greutatea unui om în toată firea, însă brațele lui subțiri vădeau o forță înfricoșătoare. Răsuflarea duhnea a morminte, iar dinții aceia străduindu-se atât de tare să ajungă la piele băgau groaza în mine, deși nu era fața mea cea pe care voia să o smulgă.

Disperarea i-a dat lui Hool forța brută ca să se elibereze. A reușit să scape de strigoi, folosind sabia ca pe o bară. Ghearele strigoiului i-au zdrelit umerii, sângele împrăștiindu-i-se pe piept în jos. Gâfâind și înjurând, Hool l-a țintuit cu genunchiul pe strigoi și a întors sabia ca să i-o înfigă în gât.

S-a uitat în jur, sălbatic, pierdut. Mi-am dat seama că, în ciuda sângelui care ni se scurgea pe piept, înroșind cămașa noastră de noapte, nu simțeam nicio durere.

— Jorg! Trezește-te! răsună vocea lui Katherine în urechea mea, căldura răsuflării ei pe gâtul meu, huruitul trăsurii în spatele glasului ei.

Nu.

Hool s-a întors ca să-și continue drumul.

Nu.

I-am adus în fața ochilor imaginea săgeții, ținând-o între vârfurile degetelor.

A întins mâna ca să o scoată. Chestia se ținea bine, ridicându-se odată cu pielea atunci când a tras de ea. *Doar un spin! O mișcare bruscă, să smulgă toți ghimpii, apoi sângele curge curat. A* făcut-o.

— La naiba! A scuipat sânge, uitându-se din nou în jur. Ce dracu’?

I-am simțit buzele mișcându-se, am simțit-o pe Katherine cum mă scutură la aproape o mie de kilometri depărtare.

Imagini ale visului său l-au făcut să se miște din nou. Ceea ce văzuse cu propriii lui ochi adormiți. Ușa care încuia hrubele, cel de-al treilea strigoi, poate mai mulți, intrând în cripta Ancrath. L-am hrănit și cu propria mea mânie, alungându-i amorțeala ce-l furnica deja la degete.

Nu foarte departe în fața noastră, sunetul unui ciocan care izbește fierul, iar și iar.

Cumva, am reușit să-l urmez în timp ce el alerga, lăsând în urma noastră lumina muribundă a lămpii sparte. O cotitură bruscă la stânga, prin întuneric, iar în fața noastră, în încăperile

funerare furate ale Casei Or, o altă lumină. Mai lentă, acum, încet, urcând scările spre mormântul mamei, lumina intrusului se reflecta în sabia lui Hool, alunecoasă încă de la sângele negru al strigoilor.

Acolo, în lumina unui singur felinar, cel de-al treilea strigoi și trei morți, cu pielea închisă însemnată de tatuajele ierarhice ale marinarilor din Brettan. Se uitau cu toții la un al cincilea, un bărbat palid, cu pelerină neagră, glugă neagră, care îngenunchease în fața celui mai mic sarcofag, lovindu-i cu ciocanul și cu dalta runele din jurul capacului.

Spre meritul său, Hool nu i-a provocat, nici n-a scos vreun strigăt de luptă. S-a strecurat în spatele lor fără nicio ezitare, a ridicat sabia și a tăiat pe din două capul strigoiului. Chiar când Hool ataca, mă minunam de morții care priveau. Mințile acestor creaturi sunt pline ochi de tot ceea ce trăiseră mai rău, iar curiozitatea prostească nu e un păcat, cel puțin nu unul atât de greu încât să te întorci la un leș. Și totuși se uitau cu aviditate la mormânt, neglijenți chiar. Hool și-a scos sabia cu o smucitură și a zburat capul primului dintre morți înainte ca ceilalți doi să apuce să se întoarcă. N-a fost o lovitură perfectă, deși vădea ceva pricepere, cea a maestrului Hool, dar cât timp sabia lui avea tăișul ascuțit, greșelile minore erau trecute cu vederea.

Morții s-au repezit la el, mai iute decât sperasem. Odată scăpați de fascinația lor pentru mormântul fratelui meu, s-au dovedit a fi cu totul altceva față de morții des întâlniți, cei cu mersul târșâit. Hool i-a tăiat unuia brațul, smulgându-i-l din cot. Mortul a prins brațul cu sabia lui Hool în ceea ce îi mai rămăsese din mână, iar cel de-al doilea s-a aruncat la picioarele lui.

În timp ce Hool se prăbușea, necromantul se ridica.

Poate că nu-l respectasem eu prea mult pe Robart Hool, însă a murit cum se cuvine. A mutat sabia din brațul blocat, iar cu mâna stângă a înfipt-o cu putere în gâtul leșului care se arunca peste el.

Pus la pământ de un leș cu un singur braț, luptând din picioare cu celălalt mort, care îi smulgea carnea de pe coapse, Robart a urlat, străduindu-se să se ridice. Necromantul și-a făcut iute apariția și a atins cu degete reci încheietura mâinii care se lupta să elibereze sabia. Orice urmă de împotrivire l-a părăsit pe Robart. Nu durerea, nici măcar groaza față de colții mortului

care îi mesteca tendonul în sus pe coapsă, ci doar împotrivirea. Știam prea bine ce poate face atingerea necromantului.

Marinarul mort a îngenuncheat, apoi s-a ridicat, cu rânjetul stacojiu și sângele picurându-i din piept. Ochii care ne-au urmărit nu erau cei cu care ne văzuse prima oară. Ceva privea prin ei. Necromantul a îngenuncheat, mult mai palid acum, mai palid decât îmi închipuiam că poate fi un om.

— Stăpâne, a spus el fără să-și ridice privirea din lespezi, regele meu.

— Stăpâne! S-a auzit vocea ascuțită a lui Gomst.

— Regele meu! A zis Osser Gant.

— Trezește-te, copil nechibzuit!

O palmă usturătoare și m-am pomenit uitându-mă în ochii lui Katherine.

— Dracu’ să vă ia pe toți! A strigat Miana, iar copilul a început să urle.

32

— Ține copilul, Jorg!

Miana mi l-a încredințat pe fiul nostru, înfășat și cu fața roșie, trăgând aer pentru un nou urlet. Ea s-a cățărat pe banca trăsurii și a îngenuncheat în dreptul geamului ca să iscodească pe-afară. Zidurile orașului Honth apăreau ca o linie întunecată spre vest.

Micul William și-a făcut plinul cu o tresărire ușoară care preceda un țipăt. Nu reușea să atingă un volum prea mare, însă scâncitul nou-născuților a fost ticluit cu mare viclenie, ca să alunge liniștea adulților, a părinților în mod special. Am împins vârful degetului meu mic în gura lui și l-am lăsat să uite de țipete câtă vreme morfolea intens.

Katherine ședea lângă mine, uitându-se la fiul meu cu ochi de nepătruns. L-am strâns mai aproape, armura mea fiind acum legată în spinarea lui Brath, învelită în piele de miel și bine unsă. Mi-am dat seama că nou-născuților nu le plac armurile. William a scuipat afară degetul meu și a tras aer pentru o nouă încercare de țipăt. A venit pe lume cu fața roșie, chel, cu excepția câtorva smocuri negre, cu mâini și picioare subțiri, însă grăsun la trup, mai degrabă o mică broască roz, decât o persoană, salivând, rău mirositor și poruncitor. Chiar și așa, tot voiam să-l țin în brațe. Slăbiciunea aceea care-i cuprinde pe toți bărbații, care face parte din felul în care suntem alcătuiți, și-a

făcut loc și în mine. Și totuși tatăl meu reușise să se țină departe, dacă vreodată îl găsise și pe el. Probabil îi fusese din ce în ce mai ușor să mă dea la o parte pe măsură ce creșteam.

Urletul a izbucnit din gura cea mică a lui William, un sunet mult prea mare pentru un corp atât de mic. L-am scuturat ușurel ca să tacă și m-am întrebat câtă ocară adusesem în lume ca să mi se întoarcă acum.

M-am uitat pentru o clipă la Katherine. N-am mai vorbit din noaptea visului. Aveam întrebări peste întrebări, însă intenționam să le rostesc fără public și doar când aș fi avut o clipă în care să înțeleg răspunsurile pe care ar fi avut de gând să mi le ofere. Nu mi-a întâlnit privirea, pentru că îl studia în schimb pe fiul meu. Odată mă îngrijorasem că i-ar fi putut face rău, însă acum era greu de imaginat așa ceva, cu el în brațele mele.

— Cineva apropiat e gata să ucidă copilul acesta imediat ce va avea cea mai mică ocazie, a vorbit Katherine uitându-se într-o parte, cu vocea scăzută de parcă ar fi fost o chestiune lipsită de importanță, aproape acoperită de huruitul trăsurii.

— Poftim? S-a întors iute Miana de la grilajul ferestrei, cu ochii scăpărători – nu cred că asculta, însă părea atentă la orice schimb de cuvinte dintre mine și mătușa mea.

— Vă explic, dar vreau cuvântul vostru că persoana aceasta va fi în siguranță față de voi și oamenii voștri, a spus Katherine.

— Mă rog, asta nu prea-mi stă în fire, nu-i așa?

M-am străduit ca încordarea brațelor mele să nu-l strivească pe William. Miana a întins mâinile după copilul ei, însă l-am strâns mai tare la piept și am adăugat:

— Presupun că ne vei spune oricum.

— Katherine, a exclamat Miana și s-a întins peste mine după mâna lui Katherine, te rog!

Preț de o clipă, am zărit din nou explozia bombei Mianei în curtea Bântuitului. N-avea cum să meargă bine, în cazul în care Katherine o refuza.

— Bărbatul călătorește sub Pax Gilden, a spus Katherine.

Garda ar fi ucis pe oricine l-ar fi atacat, ar fi vânat pe oricine ar fi reușit să-l ucidă. Așa cum ar fi intervenit în orice act de violență din trăsura noastră sau ar fi răzbunat-o.

— Nu ești unica reprezentantă a tatălui meu, mi-am dat eu seama de ceea ce ar fi trebuit să-mi fie clar de la bun început,

dacă n-aș fi găsit-o pe Katherine în trăsura Ancrath. A găsit un înlocuitor pentru lordul Nossar.

— Jarco Renar, a încuviințat ea.

— Vărul Jarco.

M-am lăsat înapoi pe spate, în locul meu, și am descleștat degetele înnodate în hăinuțele lui William. Nu mai auzisem nimic despre omul acela de când a dat bir cu fugiții din propria rebeliune, care eșuase, în orașul Hodd. Asta se întâmplase cu un an înainte ca prințul Arrow să bată la poarta mea. Am avut o mică încăierare devastatoare: războaiele civile sunt întotdeauna brutale, vechile răni lăsate să puroieze prea mult timp ajung să-și împrăștie otrava peste noile generații. Luptele au slăbit Tărâmurile înalte, lăsându-le lipsite de oameni și cu visteriile goale. Îmi închipuisem că banii lui Jarco veneau de la Arrow, dar poate că tata începuse să-mi cheltuiască moștenirea.

Nimic nu i-ar face mai mare plăcere lui Jarco decât să pună mâna pe fiul meu. La urma urmelor, i-am ucis fratele la Norwood, i-am dus tatăl la Bântuit și i-am uzurpat moștenirea. Și firește că avea și el simțul familial al răzbunării. M-am întrebat dacă nu cumva călătorea ascuns drept una dintre gărzi. Poate îi convinsese că era singurul mod în care îi putea păzi de mine. Sau poate că l-au ascuns prin masa amorfă a celor din tabăra care venea în urma noastră. N-ar fi fost ușor să îl găsim.

— Cum se face că n-ai adus vorba despre asta până acum? A întrebat Miana, în timp mâinile i se albeau ținându-le pe ale lui Katherine. Putea să ne atace pe oricare dintre noi.

— William nu se află sub protecția gărzii, am intervenit. Jarco nu și-ar risca viața doar ca să atenteze la a mea, însă l-ar putea ucide pe fiul meu, cerând gărzilor să-l apere. Ar fi o ocazie mult prea bună ca s-o rateze. Asta da, farsă.

— Atunci, pune-l sub protecția gărzii! S-a auzit vocea Mianei cu o oarecare stridență.

Katherine a tresărit, dar nu-mi dau seama dacă din cauza tonului ori din pricina strânsorii Mianei.

— Copiii nu pot fi sfătuitori ori reprezentanți, a spus ea, cunoscând regulile la fel de bine ca mine, în timp ce, pe banca de vizavi, bătrânii au încuviințat din capete.

— Dar…

Miana a tăcut când i-am înapoiat copilul și m-am îndreptat spre ușă. Am ieșit pe jumătate afară, peste noroaie și șanțuri, și am strigat după Makin. A venit călare, în grabă.

— Vreau să înconjurați cu toții trăsura. Jarco Renar are armură aurită și caută o cale să ajungă la prințul William.

Makin s-a uitat în jur, la călăreții de lângă noi.

— Il ucid cu mâna mea.

— N-o face. E sub Pax.

În timp ce o spuneam, m-am întrebat oare a cui viață eram gata s-o irosesc pentru moartea lui Jarco. I-am făcut semn lui Makin să se apropie și să se aplece, în așa fel încât doar el să mă poată auzi.

— Dacă mă gândesc mai bine, mereu am știut că-l țin pe Rike pe lângă mine pentru un motiv. Spune-i că-l așteaptă o sută de ducați de aur dacă-l omoară pe Jarco. Ar face bine să fie pregătit să fugă după aceea totuși.

Makin a înclinat din cap și a tras de hățuri.

Am strigat în urma lui.

— O sută de ducați aur și cinci armăsari arabi.

Așa mi s-a părut potrivit.

— Tu! Am strigat spre cea mai apropiată gardă. Adu-l pe Harran aici.

Omul a încuviințat din coiful lui aurit și a luat-o la goană spre partea din față a coloanei.

— Dă-mi-i pe Makin și Marten și mergem acasă, în Tărâmurile înalte, a spus Miana în spatele meu.

— Ți i-aș da și pe Rike, Kent și Gorgoth, însă tot nu vei fi în siguranță, Miana. Suntem mult prea departe de casă, pe pământuri care nu ne iubesc.

Când căpitanul Harran a ajuns în dreptul nostru, flancat de doi căpitani de pluton, Miana și Katherine se certau prin șoapte furioase, iar William se tot băga în discuția lor ciudată.

Harran și-a ridicat viziera:

— Rege Jorg.

— Vreau să vorbesc cu Jarco Renar, am zis.

— Jarco Renar este sub protecția mea. L-am sfătuit să nu ți se înfățișeze, ca să evităm orice neplăceri.

— Ah, pot să se te asigur, căpitane, că vor fi neplăceri mult mai mari dacă nu-l aduci în fața mea.

Harran a zâmbit.

— Jorg, am aproape cinci sute dintre cei mai buni soldați ai împăratului tocmai ca să mă asigur că nu-i poți face rău lui Jarco Renar, iar Jarco Renar nu-ți va face ție rău. Ducem încărcătura la Vyene, cu asta ne ocupăm. După socotelile mele, ai patru oameni cu tine, capabili să lupte. Mai bine lasă-ne pe noi să ne vedem de treabă, bine?

— Pentru tine sunt regele Jorg, căpitane Harran, am ripostat.

Cei patru bărbați de care vorbise ni s-au alăturat acum. De fapt, aveam trei de când Gorgoth era pe cont propriu și ar fi luptat mai degrabă de partea gărzilor decât de partea mea.

O lovitură în peretele trăsurii ne-a oprit.

— Vrei să-mi dai asta, lord Makin?

Am arătat spre arbaleta Nubanezului, legată de șaua lui Brath. Am luat arcul, am coborât în noroi și am trecut pe cealaltă parte a drumului. Le simțeam greutatea privirilor ațintite spre mine în timp ce m-am aplecat să întind arcul.

— Gărzile au sarcina să mă apere pe mine și pe sfătuitorii mei, lord Makin? Am întrebat eu fără să-mi ridic privirea.

— Da, a răspuns Harran.

— Și în ce condiții îmi vor răspunde cu violență?

Cunoșteam regulile. Voiam doar să-l aud pe Harran spunându-le.

— Proiectil, am spus cu mâna întinsă, iar Makin mi-a trântit în palmă o săgeată de fier.

— Dacă încerci să faci rău cuiva din Sută, sfătuitorilor lor sau delegaților.

Armăsarul lui Harran a nechezat nervos și a smucit din picioare.

— Makin, dacă ești amabil să renunți sub jurământ la orice formă de protecție față de mine, ca portdrapel al meu. Ca să nu existe nicio confuzie, am adăugat în timp ce așezam săgeata în locașul ei.

— Jur, a spus el.

Mi-am ridicat ochii, susținând privirea întunecată a lui Harran și cântărindu-l pentru ultima dată.

— Îmi placi destul de mult, Harran, însă fiul meu se găsește în trăsura aceea, iar Jarco Renar nu va mai putea încerca să-l ucidă odată ce nu e sub protecția ta. Așadar, trebuie să vorbesc cu vărul meu ca să putem ajunge la o înțelegere.

— Ți-am explicat, rege Jorg, asta nu se poate…

I-am înfipt lui Harran săgeata în față. S-a clătinat, a sărit din șa, însă a rămas prins în scară, într-o poziție bizară, aproape ca și cum ar fi ieșit dintr-o parte a calului.

Animalul și-a luat tălpășița, galopând înapoi de-a lungul drumului și târându-l pe Harran prin tufișurile desfrunzite. Coiful lui aurit s-a agățat în spini și s-a desprins, cu sângele gâlgâind din el.

— Proiectil, am spus din nou, întinzând mâna.

Makin mi-a oferit unul. Am început să întind din nou arcul.

— Căpitanul Rosson, nu-i așa? Și căpitanul Devers? Am spus surprinzându-i cu săbiile pe jumătate scoase din teci. De ce ridicați săbiile spre mine atunci când unica și cea mai sfântă datorie față de imperiu este să mă apărați?

Peste tot în jur, gărzile duceau mâinile spre săbii, iar altele își îndemnau caii să se apropie mai mult ca să afle care e motivul agitației.

— Tocmai ce ai tras în Harran! A scuipat Rosson, bărbatul din stânga.

— Așa e, am încuviințat din cap. Și am să trag în tine acum. Cred că voi putea ucide douăzeci dintre voi înainte să fiu nevoit să smulg săgețile din leșurile voastre ca să pot continua. Mai trebuie să repet întrebarea? Din ce motiv vă îndreptați săbiile spre mine? Sunt sigur că nici căpitanul Harran n-ar fi fost de acord. El, cel puțin, își cunoștea datoria!

— Eu… a ezitat căpitanul Rosson, cu sabia pe jumătate scoasă din teacă.

— Datoria ta, căpitane, este să mă aperi pe mine. Nu prea poți face asta când te repezi la mine cu sabia, nu crezi? Singura circumstanță care ți-ar permite să mă ataci ar fi dacă aș pune în pericol oricare alta dintre sarcinile tale. Dar n-o fac. Doar voi ucide câteva sute de gărzi aflate în slujba mea.

— Rege Jorg… nu… nu poți vorbi serios, a îngăimat căpitanul Rosson.

Nu îmi dădeam seama cum aș fi putut fi mai serios de atât, însă unii oameni se adaptează mai greu la circumstanțe necunoscute.

Zbaaang!

Rosson s-a prăbușit în noroi cu o izbitură înfundată. De la o distanță de doi metri, nicio armură, oricât de elegantă, nu poate

opri săgeata arbaletei dintr-un mecanism greu ca arcul Nubanezului.

Am întins din nou arcul, începând să simt durere în biceps.

— Căpitane Devers? Ai de gând să mi-l aduci pe Jarco Renar să vorbească cu mine? Amintește-ți, dacă încerc să-l omor, mă poți tăia în bucăți.

Rosson a zvâcnit în noroi. A încercat să spună ceva, însă pe gură i-a ieșit doar sânge.

Miana și Katherine se înghesuiau la ușa trăsurii, iar Gomst se zgâia pe deasupra lor. Osser Gant prefera, în schimb, ceasloavele lui.

— Jorg! A strigat Katherine, cu părul căzându-i în bucle de un arămiu închis și cu o fierbințeală aprigă în ochi. Aceștia sunt oameni de onoare!

— Iar eu nu sunt, am răspuns, după care am întins din nou mâna: Proiectil.

— Oameni cu familii, vieți de trăit…

Miana nu a spus nimic, chipul ei ascunzând orice emoție, în timp ce-l ținea strâns la piept pe fiul meu.

N-am băgat-o în seamă pe Katherine. M-am adresat în schimb gărzii, ridicând vocea ca să acopăr vântul rece al după-amiezii:

— Îmi plăcea căpitanul Harran. Ai văzut unde l-a dus asta. Pe ceilalți abia vă cunosc. Fiul meu nou-născut e în pericol. Am vânat un strigoi ca să mă asigur că e la adăpost de primejdie. Credeți c-am să ezit să vă omor pe toți, unul câte unul?

— Propun ca Jarco Renar să fie adus în fața mea sau asta nu se va termina bine.

Așa cum îl vedeam prin cătarea arbaletei, căpitanul Devers părea palid și nefericit. Își ridicase viziera, scoțând la iveală o față îngustă, împodobită cu cicatrici și semne, și o barbă neagră, scurtă, atârnându-i de bărbie.

— Aduceți-l încoace pe Renar! A urlat.

În timp ce așteptam cu toții, am urcat în spinarea lui Brath și l-am mânat într-un cerc strâns. Fusese bine antrenat, iar mirosul sângelui nu-l deranja câtuși de puțin. Coiful căpitanului Harran s-a desprins din spinii tufișului și l-am ridicat într-o mână, în timp ce în cealaltă țineam arbaleta, iar pe Brath îl cârmeam cu genunchii.

Sir Kent s-a suit de pe cal tocmai pe vârful trăsurii. Faptul că știa să-și aleagă mereu poziția cea mai bună îl ajutase pe Kent

mai mult decât orice armură, pricepere ori sabie să rămână în viață.

— Adu-mi mai mulți căpitani, am zis, ridicând din nou arbaleta spre căpitanul Devers.

— Nu, așteaptă! Și-a ridicat el mâinile în aer, de parcă ar fi vrut să oprească săgeata. Va fi aici!

— Dar tu nu.

Am strâns trăgaciul, însă înainte să trag mai tare, gărzile s-au dat la o parte, iar în fața mea a apărut Jarco Renar, în armură aurită, călare pe o iapă murgă. Am întors arbaleta spre el.

— Aș fi trimis pe altcineva, i-am spus. Doar ca să văd dacă știu cum arăți.

Se întâmpla să știu cum arăta, cu toate că nu ne întâlniserăm niciodată. Jarco nu avea rotunjimile fratelui său, nici bunăvoința înșelătoare a lui Marcios. Înalt, lat în umeri, semăna mai mult cu unchiul meu, cu lupul Renar.

L-am mânat pe Brath înspre el. De jur-împrejurul meu, mâinile s-au încleștat pe mânerele săbiilor.

— Poftim, i-am înmânat eu căpitanului Devers arbaleta încărcată, aplecându-mă ca să-i șoptesc conspirativ: Dacă mă atacă, fii pregătit să tragi în el. Ești aici ca să mă aperi, nu uita. Vărul Jarco are propriii săi apărători, garda care a călătorit cu el din orașul Crath.

Am tras de hățurile lui Brath.

— Jarco, mă bucur c-ai reușit să fii alături de noi.

— Vere Jorg.

Calul lui a pășit pe lângă căpitanul Rosson, care întârzia prea mult să moară pentru cineva care fusese lovit în piept.

Am strâns genunchii, iar Brath s-a apropiat mai mult. Din coiful gol al lui Harran picura sânge pe piciorul meu.

— Nu sunt mulțumit de tine, Jarco, i-am spus.

— Nici eu de tine, vere Jorg.

— Rebeliunea aceea a ta m-a lăsat slăbit în fața dușmanilor, Jarco.

Cu soldații pierduți în lupta pentru recucerirea controlului asupra orașului Hodd, apărarea împotriva prințului Arrow n-ar fi fost atât de disperată. Bătălia a lăsat orașul Hodd într-o stare foarte proastă și fusese foarte urâtă.

— Stai pe tronul meu, vere, a răspuns el.

Avea în ochi o urmă din răceala tatălui meu și ceva din sălbăticia unchiului. Aș fi plătit o avere ca să fiu spion la Curte în ziua în care Jarco a venit să cerșească protecția regelui Olidan. Oare cum și-a întâmpinat tata nepotul?

— Domnești peste poporul meu, a mai spus Jarco.

— Cu toții mă îndrăgesc.

Am zâmbit ca să-l sâcâi. Jarco știa adevărul. Regii care aduc victorii sunt mereu iubiți, iar prețul plătit pentru asta, degrabă uitat. Ținuturile înalte se mândreau acum să fie în centrul tărâmului națiunilor. Pe când erau supușii unchiului, fuseseră doar o notă de subsol în afacerile imperiului, mai degrabă uitați. Mai fericiți și mai siguri, fără îndoială, însă oamenii sunt dispuși să dea lucruri de genul acesta în schimbul unei păreri mai bune despre ei, pentru că suntem cu toții creaturi superficiale, sălbatice și crescute cu sânge.

— Ce vrei de la mine, Jorg? S-a prefăcut el că-și reține un căscat.

— Constat că-ți faci probleme în legătură cu moștenirea ta, vere, dar se pare că m-ai iertat pentru tatăl tău, am ridicat eu din umeri și am înclinat capul, ca să-mi arăt nedumerirea. Și pentru scumpul tău frate.

— Nu am uitat de ei.

Mușchi încordându-i-se în jurul fălcilor.

— Poate ai nevoie de ceva ca să-ți aducă aminte de ei, de moștenirea ta pierdută. De mândria ta pierdută. Trebuie să fie greu să-ți pierzi familia.

L-am scos pe Gog din teaca lui, cu mânerul înspre vărul meu. Sabia îi aparținuse unchiului Renar, o lucrătură antică, făurită din oțelul Constructorilor și adusă în posesia clanului Ancrath de către bunicul tatălui meu pe când a luat în stăpânire Ținuturile înalte, atunci când imperiul s-a fărâmițat.

Jarco a luat sabia, iute. Mai bine în mâinile lui, decât în ale mele. Puteam să văd ura arzând în el. Pentru unii oameni nu există otravă mai rea decât un dar, nici mai aspră decât mila. Eu știu prea bine.

— Bineînțeles, am spus. Dacă mi se întâmplă ceva rău sau dacă Ținuturile înalte vor cere vreodată un Renar pursânge pe tron, nu tu vei fi acela care va ajunge să poarte coroana.

Sabia ședea între noi, cu oțelul ei ancestral.

S-a încruntat, iar sprâncenele negre i s-au adunat una într-alta.

— N-are nicio noimă ce spui, Ancrath. Dețin titlul înaintea pruncului tău smiorcăit.

William a slobozit îndatoritor un țipăt, înainte ca Miana să-i acopere gura din nou.

— Chiar și în goana ta după titlul tatălui tău, Jarco, ar trebui să admiți că dreptul *lui* cântărește mai mult decât al tău.

— Tatăl meu…?

Vârful săbiei sale, al săbiei pe care o numisem Gog, mi-a țintit inima. Armura zăcea înfășurată la spatele meu, legată de șa.

— Ar fi trebuit să-l las pe unchiul să moară. Un om mai bun ar fi făcut-o. Dar îmi plac mult șuetele noastre. Îndeajuns de mult cât să cobor toate scările acelea spre lemniță, de mai multe ori pe săptămână. Vorbește adesea despre tine, Jarco. E greu să-i înțelegi cuvintele, zilele acestea, dar nu cred că unchiul Renar e mulțumit de tine.

Am zâmbit din nou, iar el a cedat. Avea mâna iute, trebuie să recunosc. Chiar și deviată cu ajutorul coifului lui Harran, lovitura lui Jarco mi-a trecut prin păr, în timp ce mă lăsam în jos.

Zbaaang! Căpitanul Devers și-a făcut datoria.

Jarco a căzut pe spate de pe poneiul lui, cu picioarele în sus, ieșite din scări. Trebuia să râd.

Katherine a sărit lângă el în noroi, fără să-i pese de fustele ei. Miana mi-a aruncat o privire mută. Privirea cuiva care a primit ceea ce a cerut, dureros sau nu, și o știa.

— Nu trebuia să-l omori, și-a ridicat Katherine înspre mine privirea plină de ură.

Apreciez oamenii care au bunul simț să-și arate furia.

— Căpitanul Devers l-a omorât, am spus și mi-am luat înapoi arbaleta de la bărbatul în cauză, aruncând-o peste umăr. Iertare, frate Rike!

I-am dat hățurile lui Brath și am alunecat din șa. Câteva șuvițe de păr tăiate au plutit în jos, odată cu mine. L-am pescuit pe Gog din praf și i-am șters lama de pelerina lui Rosson. Acesta m-a urmărit cu o față albă.

— Ți-a spus vreodată cineva că sunt un om de treabă, Rosson?

Nu a răspuns. Mort, în cele din urmă, probabil.

Gorgoth s-a ivit undeva deasupra mea, tăcut, privind. Mi-am ridicat privirea.

— Poate că am depășit etapa în care ucideam oamenii dintr-un capriciu, Gorgoth, dar poți să fii sigur că, pentru mine, siguranța fiului meu e mai mult decât un simplu capriciu.

L-am băgat înapoi în teacă pe Gog, după care m-am urcat din nou în trăsură.

Miana aștepta împreună cu William, Osser și ceasloavele lui, Gomst cu judecata lui Dumnezeu. În schimb, am vorbit cu Katherine, aflată jos, în noroi, cu Jarco.

— Știi că trebuia să moară. Sau cel puțin o vei ști într-o oră sau într-o zi. Diferența dintre noi este că eu am știut-o din clipa în care ai vorbit. Și, în cele din urmă, metoda mea e mai rapidă, mai curată și au de suferit mai puțini oameni.

33

CU CINCI ANI ÎN URMĂ

— Foarte amuzant.

Mi-am șters scuipatul de cămilă de pe picior.

Armăsarul meu fără nume și-a răsucit buza, dezvelind niște dinți înguști și neregulați, după care și-a întors capul spre fundul cămilei din față.

— După ce terminăm călătoria asta, intenționez să te cumpăr și să-ți mănânc ficatul, i-am spus.

Călăritul unei cămile e cu totul altceva decât călăritul unui cal. Ești cu un metru mai sus în aer, cocoțat pe o creatură care se uită la tine ca la o insultă de neiertat. Mersul natural al bestiei este conceput în așa fel încât să și arunce pasagerul dintr-o parte în alta, smucindu-l mai întâi în față spre stânga, după aceea înapoi spre dreapta, înainte spre dreapta, înapoi spre stânga, la nesfârșit…

Omal, unul dintre conducătorii convoiului de cămile, a venit lângă mine.

— Cârmește-l, Jorg. Vii de pe mare, nu-i așa? Cârmește. Nu e cal, e cămilă.

Michael mi-a promis o corabie. Agenții conducătorilor care au venit la noi să ne ia în convoi au râs când au auzit una ca asta.

— Cămilă! Cămilă! Corabia deșertului, efendi.

Și rânjind ca nebunii, de parcă ar fi vrut să ne înveselească, încărcaseră cufărul lui Marco pe una dintre dobitoace, după care ne-au condus spre caravană.

Nu aveam idee cum ajunsese Michael să aranjeze ca noi să călătorim împreună cu caravana, însă părea limpede că, deși Hamada putea fi închisă pentru fantomele Constructorilor, la nevoie se găseau căi de intrare în Kutta. Nu l-am întrebat. În schimb, m-am așezat într-un scaun de răchită care părea mult prea fragil pentru ceea ce fusese făcut și i-am spus:

— Aș putea crede că ești una dintre fantomele care și-l doresc ca împărat pe prințul Arrow, ca el să ne aducă pacea de care avem nevoie dacă ne școlim ca să vă întreținem mașinile.

Marco a rămas cu mititica lui gură căscată. Dincolo de expresia deja obișnuită, există puțini oameni cărora să le cadă falca de surpriză. Lui Marco i-a căzut, buzele uscate dezlipindu-se cu un poc sonor. Aș fi putut să țin informațiile pentru mine – astfel de frânturi pot fi o marfă foarte valoroasă, iar clanurilor bancherilor le place mult să facă schimb de mărfuri. Însă Fexler îmi lăsase niște resturi atât de amărâte, încât m-am gândit c-ar fi mai bine să le folosesc fără grijă, în speranța că, împrăștiind firimiturile, i-aș putea convinge pe alții că aveam mult mai multe cunoștințe și că trebuia să fiu tratat cu mai mult respect.

— Dacă ai stat împreună cu cei care au vrut să pârjolească toată viața de pe pământ, atunci sunt convins că știi și despre alte locuri precum hrubele din Gelleth unde poți găsi foc și otravă din plin pentru asta? Am adăugat apoi.

Gura lui Marco s-a închis brusc, iar el s-a întors spre Michael cu ochii în flăcări. Nu părea să-i treacă prin cap că eu aș putea să mint. O observație pe care am pus-o deoparte pentru mai târziu.

— De fapt, aș vrea să aflu ce-i oprește pe acești pământeni pârjoliți să o ia de la capăt? Oare războiul fierbe în toate relicvele Constructorilor, zumzăind în praful pământurilor promise, împrăștiate și ascunse prin pivnițe, tăinuite în bagaje? ...

Ochii lui Michael erau partea cea mai puțin convingătoare a apariției lui, ca și cum ceva cu totul străin mă urmărea prin găurile acelea scobite în fața unui bărbat. M-am întrebat cum fusese adevăratul Michael și cât de mult au putut o mie de ani să îndepărteze această creatură de la modelul original.

— E foarte ușor să omori majoritatea oamenilor, a spus Michael. Și foarte greu să-i omori pe absolut toți. Ca să reușești asta, ai avea nevoie de un consens, de o cooperare între toți sau

aproape toți oamenii mei. Cam ca și Adunarea. Poate că, în ziua în care veți alege în cele din urmă un înlocuitor pentru împăratul vostru mort, ar trebui să începeți să vă faceți griji că și cei ca mine vor face o alianță.

— Și cum rămâne cu Fexler Brews?

Trebuia să fiu mai atent. Fexler a povestit despre o a treia cale și niciuna dintre primele două nu-mi erau pe plac.

— Brews?

M-a încurajat să văd rânjetul batjocoritor al fantomei Constructorului. Cel puțin atâta umanitate mai rămăsese în ecoul de date.

— Un servitor, cu doar puțin mai mult decât un algoritm de mentenanță. E liber să acționeze acum, însă după un mileniu petrecut la frontierele lumii noastre, nu prea mai e cazul să-ți pleci urechea la vorbele lui. Vrei să te judec după omul care-ți deschide ușa ca să intru eu?

Pe când mă legănam prin Mărginimi, așezat doar un pic mai comod în șa decât Marco, ce se clătina pe cămila din fața mea, mi-am dat seama ce era Fexler Brews. Un paznic preaslăvit, cu iluzia grandorii.

Mărginimea deșertului Sahar e o sălbăticie necuprinsă și stearpă de noroi crăpat. Fisuri în forme geometrice se întind de-a lungul acestor pământuri, repetându-se la scală tot mai mare, spulberate de vânt, neîntrerupte vreodată de un munte, lac, copac sau tufiș. Pe alocuri, fisurile sunt subțiri ca hârtia, în alte locuri îți încape întregul braț în ele și mai sunt și unele care pot înghiți o cămilă. Creaturi ciudate se tupilau prin acele fisuri, ascunzându-se de soare la adâncimi surprinzătoare, acolo unde noroiul încă mai amintea de ploile de demult. În întuneric, ieșeau la suprafață.

Convoiul nostru era format din o sută douăzeci de cămile și cincizeci de oameni care să le călărească – maurii deșertului sau tuaregi, după cum își spuneau ei. Cei mai mulți dintre tuaregi erau comercianți, conducători de cămile, la fel ca Omal. Vindeau mărfuri aduse din Regatele Port în Hamada și se întorceau cu blocuri de sare. Sarea o cumpărau de la fabricanți, care, la rândul lor, o cumpăraseră de la Salash, aproape-oameni, capabili să îndure căldura ca de cuptor a Saharului profund,

acolo unde nici cele mai neînfricate triburi maure nu puteau călători.

Pe lângă comercianți și muncitorii lor, ne însoțeau și o duzină de ha′tari, războinici dintr-un clan de mercenari renumiți. Ziua ședeau pleoștiți, morți pentru restul lumii, însă noaptea își câștigau existența alungând prădătorii care ieșeau de prin crăpăturile peisajului.

În prima noapte a călătoriei noastre, în jurul focurilor din bălegar de cămilă ale tuaregilor, ședeam cu spatele către întuneric și sorbeam java fierbinte din cești nu cu mult mai mari decât degetarele. Nici acum nu-mi plăcea chestia aceea, însă era o insultă să o refuzi. Stelele dădeau mai multă lumină decât focul, o explozie incandescentă de stele pe tot cuprinsul cerului. Maurii flecăreau în limba lor aspră, iar eu l-am luat la întrebări, în șoaptă, pe Marco. Descoperirea faptului că nu eram doar cunoscut de către fantomele Constructorilor, ci aveam cunoștință și despre ele, i-a mai temperat întrucâtva părerile și, chiar dacă mă disprețuia în continuare, cel puțin acum se străduia să ascundă acest lucru.

— Probabil că Ibn Fayed știe că venim, am spus. S-a străduit atâta să ne zădărnicească planurile și totuși acum ne lasă să avansăm. Nu crezi că doar o duzină de ha′tari nu vor putea să țină piept oamenilor lui?

— E limpede că obiecțiunile lui față de inspecția mea nu sunt atât de puternice încât să provoace o neplăcere atât de mare cum ar fi măcelărirea unei caravane tuarege. În orice caz, acele obiecțiuni erau suficient de puternice cât să-i justifice efortul de a-mi refuza transportul.

Marco a sorbit din java, sugând-o printre dinți.

— Și față de vizita mea nu are nicio obiecțiune?

Un gândac de bălegar uriaș alerga pe gheata mea. Opt picioare, un mutant. Preț de o clipă, Gretcha m-a privit din lumina focului. M-am încruntat, iar focul a pâlpâit micșorat, făcându-i pe conducătorii de cămile să se întoarcă bombănind.

— Vizita ta? De ce ar trebui să știe despre ea? A întrebat Marco, iar încruntătura permanentă i s-a adâncit și mai mult.

— Yusuf știa despre ea.

— Și ce înseamnă lordul Yusuf pentru tine sau pentru mine?

Pentru cineva care țâra după el mijloacele prin care putea vorbi cu fantoma unui Constructor, Marco nu părea să știe prea multe.

— Yusuf este matemagician.

Marco a ridicat o sprânceană.

— O rușine, cu toții. Ibn Fayed nu are astfel de creaturi. Își urmăresc interesul propriu. Nu-ți imagina că singurul motiv pentru care oamenii numerelor te caută este în slujba califului.

M-am jucat cu inelul vizionar pe sub pelerină, răsucindu-l printre degete. M-a lovit un gând, o săgeată din noaptea spuzită cu diamante, străbătându-mă din cap până-n picioare. Degetele s-au încleștat atât de tare în jurul inelului, încât l-ar fi zdrobit, dacă n-ar fi fost atât de rezistent.

— De ce trebuie să târăști după tine cufărul acela, Marco? De ce e atât de greu?

Bancherul a clipit înspre mine.

— E mai greu decât noi amândoi! Am continuat.

A clipit din nou.

— Cât de greu trebuie să fie?

Am strâns inelul vizionar în palmă și mi-am adus aminte de vremea când Gorgoth și Rike au fost nevoiți să care împreună o lucrare a Constructorilor dintr-o hrubă din adâncurile Castelului Roșu.

Călătoria prin Mărginim! A durat trei zile, drumul fiindu-ne întrerupt de traversarea celor mai largi fisuri pe un pod din trei plăci, adus cu noi în mod special, întins și ridicat, de nenumărate ori. Am călătorit fără niciun reper, asaltați de furtuni de nisip, mereu prea arid, mereu prea cald. La un moment dat, am trecut pe lângă carcasa unui gândac enorm, o carapace scobită îndeajuns de mare cât să adăpostească și cămile. În trei zile, rămășițele acelea au fost singurele care au spart monotonia pământului plat și crăpat.

Valuri ridicate la orizont ne-au anunțat apropierea deșertului. Cu o viteză uimitoare, terenul arid și praful au făcut loc nisipului ce se ridica în dune albe la înălțimi pe care nu le crezusem posibile vreodată.

Deșertul a scos la iveală abilitățile tuaregilor. Felul în care navigau, numărând dunele de parcă ar fi fost adevărate repere, nicidecum mormane schimbătoare identice. Cât de uimitor se

cățărau pe versanții bătuți de vânt ai fiecărui munte alb, croind drumuri la minima rezistență, găsind nisipul cel mai sigur pentru mersul pe jos, cel mai bun popas în fața vântului, iar seara, cele mai bune zone umbrite.

M-a cuprins neliniștea. Fiecare kilometru ne ducea mai aproape de închisoare. Nici Marco și nici eu nu puteam pleca fără bunăvoința acestor oameni: deșertul ne-a prins în capcană mai eficient decât niște pereți înalți.

Nisipurile albe se înmulțeau în arșița soarelui, alcătuind un cuptor în care ne coceam. Marco era decis să nu facă nicio concesie temperaturii înalte, purtându-și toate hainele negre, redingota, jiletca și mănușile albe. Începusem să cred că se schimbase, asemenea neamului Salash din Saharul profund. Niciun om nu putea îndura așa ceva. Pe sub pălăria lui înaltă, pielea îi rămăsese albă și nearsă.

Noaptea, tremurând sub cerurile înstelate și reci, ședeam printre comercianți, cu dunele ridicându-se în jurul nostru, fantomatice, mai înalte decât valurile celei mai aprige mări. În astfel de nopți, comercianții își depănau poveștile în fraze murmurate, atât de placizi, încât era greu să-ți dai seama cine vorbea, pe după eșarfele lor, până când, în punctul culminant, un povestitor începea să dea din mâini și toți oamenii din cerc i se alăturau cu trăncăneala lor aspră și râsete răgușite. În spatele lor, în cercul conducătorilor de caravană, oamenii jucau jocul celor douăsprezece linii pe table vechi, într-o tăcere totală, spartă doar de țăcănitul zarurilor. În jurul focului – fantome în noapte – umblau ha′tari, trecând de la unul la altul un cântec încet și obsedant, păzindu-ne de pericole neștiute.

34

CU CINCI ANI ÎN URMĂ

Undeva, în singurătatea Saltarului, în timpul celor douăzeci de zile de drumeție, am trecut pe neobservate din Maroc în Liba. Tuaregii vorbeau despre un pământ ce se întindea demult între regate, devorat bucată cu bucată până când Marocul a întâlnit nisipurile Libei. Un pământ ai cărui oameni ar i făcut bine să ia aminte proverbul despre centimetri cedați și kilometri luați înapoi sau, după cum spun localnicii, „Ferește-te de nasul cămilei” , după povestea cămilei care se milogește până intră-n cort și apoi refuză să mai plece.

Hamada se ridică din nisipurile deșertului, cu clădiri joase din lut, rotunjite parcă sub bătaia vântului și văruite ca să orbească privirile. La prima vedere, seamănă cu niște pietricele înfipte pe jumătate în pământ. Aici se găsește apă: o poți gusta în aer, o poți vedea în straturile de iarbă care stabilizează dunele și țin piept valurilor de nisip. Odată ce începi să te plimbi printre clădirile albe, vezi construcțiile grandioase din spatele lor, cuibărite în depresiunea care susține întreg orașul. În vremuri străvechi, un zeu s-a prăbușit pe pământ aici, fracturând cel mai profund strat al rocii de bază și aducând la suprafață apele dintr-un strat acvifer neexploatat în oricare alt loc.

— Nu cred că am fost vreodată atât de departe de orice, frate Marco, am zis cu mâna streașină la ochi, privind orașul în căldura vibrantă.

— Nu sunt fratele tău, a ripostat el.

Omal, care călărea între noi, a pufnit:

— Departe de orice? Hamada înseamnă centru . E inima Libei. Hamada.

Ne-am continuat drumul urmați de umbrele aruncate de soarele dimineții, smucind de hățuri ca să împiedicăm cămilele s-o ia la goană după apă. Chiar și așa au iuțit pasul, pufnind și suflând, lingându-și boturile cu limbile lor aspre. La ferestrele umbrite se iveau chipuri, iar conducătorii caravanei își salutau vechi prieteni. În umbra străduțelor înguste, copii sfrijiți alergau după pui și mai sfrijiți.

Mai adânc în oraș, străzile din Hamada se mândreau cu case mari, cu tencuială albă peste cărămidă, cu turnulețe înalte în bătaia vântului. Mergând mai departe, convoiul nostru a ajuns în dreptul unor conace grandioase, din piatră albă, clădiri publice ce aruncau în derizoriu construcțiile din Albaseat, răzlețe și impunătoare, ridicate după aritmetica învățaților mauri. Biblioteci, galerii de sculptură, săli de baie cu coloane unde oamenii deșertului se răsfățau în luxul apelor adânci.

— Nu-i prea rău.

Mă simțeam precum țăranul murdar care venea la Curte.

— Aurul a fost făcut și folosit aici, a încuviințat Marco. Aur peste aur.

Pentru prima dată, n-a mai pufnit. E destul de neliniștitor să fii nevoit să-ți reconsideri întreaga viziune asupra lumii. Niciunul dintre noi nu era încântat.

Caravana noastră a ieșit de pe drumul principal și a intrat într-o piață uriașă cu țarcuri pentru cămile, capre, oi, chiar și pentru cai. Mulțimea în straie negre se înghesuia aici, comercianții anticipând convoiul de cămile și fiind pregătiți să se tocmească. Omal și tovarășii lui l-au ajutat pe Marco să coboare, așezându-i cufărul pe lespezile acoperite de nisip din fața lui. S-a apropiat de cufăr cu mersul crăcănat al celui care a șezut prea mult în șa.

— N-am de gând să-l târăsc iar după mine, am spus, bucuros că mă dădusem jos de pe cămila mea. A fost cărat în ultimele douăzeci de zile, mai poate fi cărat și pe ultimul kilometru.

Zornăind câteva monede, am găsit un coțcar bătrân și fără dinți, care avea un măgar și care era dornic să ne ajute până la palatul califului. Animalul arăta la fel de bătrân ca și stăpânul lui și mă așteptam în orice clipă ca picioarele să i se îndoaie sub el, sub cufărul pe care toți trei i l-am așezat în spinare. S-a dovedit a fi taman pe dos, la fel ca și Balky, mulțumindu-se să-și ragă nemulțumirea în timp ce bătrânul lega încărcătura.

Pe când ședeam în arșiță și transpiram privindu-l pe bătrân cum trudește, grijile care mă ocoliseră în pustietatea deșertului au revenit în forță. Din momentul acela în cafeneaua din Kutta, când am înțeles natura capcanei, părea că, asemenea fratelui Hendrick lovit de sulița Conaught, împingeam sabia tot mai adânc. Slaba șansă de răzbunare – nu c-ar fi fost vreodată slabă – dispăruse în clipa în care mi-am dat seama că mă cunoșteau, de când mi-am dat seama că mă așteptau. Acum, în mijlocul deșertului care mă ținea prizonier, mă îndreptam spre Curtea dușmanului, aflată fără îndoială la doar câțiva metri deasupra lemnițelor în care aveam să putrezesc.

— Asta e pentru tine, frate Hendrick.

— Poftim? Și-a ridicat Marco borul pălăriei ca să se uite la mine.

— Hai să isprăvim cu asta, am răspuns și am pornit la drum.

Pe sub veșmintele de deșert, mă rodeau cutia de aramă, arma și inelul vizionar, stânjenindu-mă pe căldura puternică. Părea puțin probabil că-mi voi găsi salvare într-unul dintre acele lucruri.

Străzile largi, pe care vântul purta doar o părere a nisipului, ne-au dus dincolo de baia publică și de bibliotecă, de judecătorie și de galerie, până la un mal abrupt unde, sub cerul metalic al deșertului, un lac întins și lipsit de orice cusur reflecta palatul

califului. Între noi și apele acelea se ridicau, din pietrele împrăștiate, ruinele unui amfiteatru. O construcție a romanilor, incredibil de veche.

— Asta ce mai este? Am arătat eu spre un turn înalt, cel mai înalt din Hamada, separat de palat și totuși aruncându-și umbra întunecată peste zidurile semețe până în inima complexului.

— Materna, a spus coțcarul printre gingiile goale.

— Qalasadi? Am întrebat înfigându-mi degetele în palmă.

— Qalasadi, a încuviințat el din cap.

— Vom merge acolo mai întâi, am hotărât.

Răzbunarea fusese cea care mă adusese aici. Nevoia de a lovi înapoi după ce ai fost lovit. Ibn Fayed avea o datorie de sânge față de mine, însă datoria lui Qalasadi avea un chip și aveam de gând să o văd prima achitată.

— Mergi unde vrei, Sir Jorg, a spus Marco. Eu am afaceri la palat.

— Și ce afaceri sunt acelea, Marco? Haide, prietene, poți să o spui fratelui Jorg. Am călătorit mulți kilometri împreună, i-am spus arătându-i dinții.

— Nu suntem frați…

Am căutat prin haine. Pentru o clipă, Marco s-a încordat, de parcă ar fi crezut că urma să scot cuțitul la el. În schimb, am scos zarul lui Yusuf.

— La drum suntem o familie, frate Marco.

M-am lăsat în genunchi și am învârtit zarul pe lespede, făcându-l să se răsucească precum un titirez, într-un colț.

— Am venit să încasez o datorie, a spus el. De la Ibn Fayed.

Zarul s-a oprit cu zgomot pe pământ. Un doi.

— Mergi cu Dumnezeu, frate Marco, i-am spus.

M-am înfățișat singur la ușa turnului matemagicianului. Nicio gardă nu se afla acolo, nicio fereastră nu era deschisă. Turnul ajungea până la o sută de metri deasupra mea, o fleșă[6] elegantă, cu un diametru de vreo douăzeci de metri la bază. Primele ferestre se deschideau abia de la jumătatea ei, urcând în spirală spre vârful fleșei, piatra fiind prea netedă chiar și pentru un scorpion ori un păianjen.

---

[6] Acoperiș foarte înalt, în formă de piramidă sau de con, folosit, mai ales în Evul Mediu, la construcțiile monumentale ale bisericilor (n. red.).

Ușa fusese decorată cu cristale negre, crăpăturile sclipind în straturile superioare acolo unde ajungea soarele. Am ciocănit, iar în locul în care am lovit cu montura pumnului au apărut numere strălucitoare – cele zece cifre pe care arabii ni le-au oferit de la bun început.

— O ghicitoare?

Am atins o cifră, doi , alta a strălucit mai tare, un patru . Am atins-o pe aceea. Cercul s-a făcut nevăzut. Am așteptat. Nimic.

Am ciocănit mai tare, însă încheieturile degetelor mele nu au scos niciun sunet la atingerea cristalului, doar au făcut să apară din nou cercul de numere. Am apăsat, urmărind numerele strălucitoare în cercuri și mai iuți, încercând să descifrez modelul, ținând socoteala preț de câteva secunde, pentru ca apoi să pierd iar șirul.

— La dracu', n-am venit să mă joc.

Locul părea părăsit. Câteva siluete se mișcau printre ruinele din depărtare, Marco și ceilalți vizitatori se învârteau pe treptele largi dinaintea palatului lui Fayed, iar o gloată răsfirată hoinărea pe marginile nisipoase ale lacului – însă niciun suflet nu se afla în raza mea auditivă.

Am încercat din nou. Apoi din nou. Era limpede că nu eram făcut din aceeași plămadă cu un matemagician. Numerele strălucitoare dansau în spațiile lor, dispărând în timp ce mă uitam la ele. M-am uitat urât spre ușă, însă nici asta nu m-a ajutat. Mai degrabă din frustrare, nicidecum din judecată, am ciocănit din nou, iar în clipa în care cifrele și-au făcut apariția, am scos inelul vizionar din chinga lui și l-am trântit fix în mijloc. Imediat, înșiruirea de numere a prins viteză, după care a accelerat din nou și s-a estompat într-un cerc de lumină. Ușa a început să scoată un zumzet, care s-a ascuțit apoi, urcând tot mai multe octave. Mici fulgere au început să străbată cristalele, răspândindu-se din locul în care inelul vizionar atinsese ușa. Degetele mi-au zbârnâit din cauza vibrației. Zumzetul s-a transformat în vaiet, apoi în țipăt.

Verticalul a devenit orizontal. Și m-am pomenit încercând să mă ridic dintre cioburile negre împrăștiate a ceea ce fusese o ușă impresionantă.

Cu urechile țiuind și degete moi, am găsit inelul vizionar printre cioburile scânteietoare și m-am repezit pe ușă. Coridorul

se deschidea drept în față, părând să despartă parterul. În capătul îndepărtat, am zărit niște trepte – poate că era scara care șerpuia înăuntrul turnului. Șase libanezi tineri, în tunici albe, s-au îndreptat spre mine din arcadele aflate de-o parte și de alta a coridorului, arătând ca niște cărturari, mai degrabă mirați, decât furioși. Am scos cuțitul și am lăsat mâneca să alunece peste el. Înfățișarea poate fi înșelătoare.

— Ceva nu e în regulă cu ușa voastră.

Fără nicio pauză, am pornit cu pași mari printre ei.

Odată ce-am ajuns la treptele care duceau în sus și în jos, m-am hotărât. Am legat înapoi la cingătoare inelul vizionar, făcând nodurile pe dibuite, cu degetele vibrând în continuare.

Aflasem de la Omal că matema era organizată ca un fel de universitate, un loc de studiu pentru matemagicieni. Qalasadi era un fel de profesor. Un tutore pentru copiii califului, un îndrumător pentru studenții care veneau la Hamada, un arbitru al afacerilor mai puțin luminoase dintre oamenii numerelor, așa cum le plăcea lor să-și spună. Turnul nu era casa lui, nu era domeniul sau fieful lui, dar chiar și așa, m-am gândit că aveam să-l găsesc în vârful lui.

Ecuațiile au ținut ritmul cu mine în timp ce străbăteam treptele uzate, urcând turnul matemei ținând cuțitul în mână. Unele se desfășurau de-a lungul scării spiralate, altele începeau și se încheiau în câțiva metri, după care erau înlocuite de noi calcule, toate cioplite în piatră, apoi încrustate cu ceară neagră, pentru a fi lizibile. Am depășit ușă după ușă, fiecare dintre ele inscripționată cu o literă a grecilor, începând cu „alfa”, apoi „beta”. Până la „mu”, ajunsesem la prima fereastră, iar o briză răcoroasă a urcat în urma mea. Am trecut pe lângă doi matemagicieni care coborau, amândoi bătrâni, ridați precum prunele și atât de adânciți în conversație, încât aș fi putut fi cuprins de flăcări și aș fi rămas neobservat.

În cele din urmă, în locul în care cea din urmă fereastră oferea o panoramă largă și luminoasă asupra Hamadei, treptele s-au terminat în fața unei uși inscripționate cu ”omega”, încrustată cu aramă în mahon. Mi-am dat un moment de respiro. Aș prefera oricând să urc un munte în locul treptelor. Am lăsat din nou mâneca să-mi acopere cuțitul și am împins ușa. S-a deschis cu un scârțâit moale al balamalelor, iar acolo, aplecați deasupra unei mese mari și strălucitoare din mijlocul unei încăperi

circulare, erau Qalasadi, Yusuf și Kalal. Și-au ridicat privirile deodată, iar surpriza întipărită pe chipurile lor a fost cea mai bună răsplată pentru urcușul meu îndelungat. Yusuf și Kalal și-au aplecat din nou capetele peste hârtii, vânând parcă o eroare în mijlocul mâzgălelilor. Amândoi țineau strâns în mâini pene de scris, cu degetele pătate, la fel de negre ca și dinții lor.

— Jorg, a zis Qalasadi, care și-a regăsit calmul, între două răsuflări. Proiecțiile noastre ne-au arătat că-ți va lua ceva mai mult timp să treci de ușa din față.

Yusuf și Kalal au schimbat priviri, de parcă s-ar fi întrebat ce alte erori s-au mai putut strecura în calculele lor.

— Proiecțiile voastre? Pentru niște oameni care vor închidă ochii Constructorilor, vorbiți mai degrabă ca ei.

Qalasadi și-a desfăcut mâinile, goale, pătate de cerneală.

— Suntem definiți de acțiunile noastre, nicidecum de felul în care luăm decizia de a acționa.

Am scos cuțitul, strecurându-mi brațul pe lângă corp în așa fel încât să nu prindă de veste. Lama s-a înfipt în masa sclipitoare, cu mânerul zbârnâind, la distanță de-o palmă de vintrele lui Qalasadi. Țintisem aproximativ locul acela, însă aruncarea a fost mai complicată, în unghi drept și o cu o mișcare mai ciudată. Estimasem că lama va ricoșa și va ajunge în scrotul lui.

— Asta e în hârtiile voastre? Asta ați aflat voi?

M-am îndreptat cu pași mari spre masă.

— Ați calculat și traiectoria cuțitului?

Qalasadi și-a pus mâna pe umărul lui Yusuf. Bărbatul mai tânăr a lăsat baltă mâzgălelile și și-a ridicat privirea, încruntată încă, de parcă ar fi fost mult mai concentrat la calculele lor decât la armele mele tăioase.

— Pot să-ți aduc ceva de băut, rege Jorq? A întrebat Qalasadi. E un drum lung pe scările acelea în sus. Vergeaua din fildeș pe care o folosea ca să scrie în praful din curtea bunicului meu era în mâna lui acum.

M-am apropiat, lăsând între noi doar lățimea mesei, pe care era înfipt cuțitul meu într-un teanc de hârtii, toate acoperite cu simboluri mărunte, și am vorbit cu voce calmă, așa cum o fac oamenii chibzuiți:

— Parte din afacerea aceasta a previziunilor, o parte semnificativă probabil, trebuie să fie arta de a da impresia că lucrurile se desfășoară potrivit așteptărilor. O victimă care crede

că i se anticipează fiecare mișcare nu va fi doar paralizată de nesiguranță, ci și mult mai ușor de prevăzut.

Toți cei trei bărbați m-au urmărit fără niciun răspuns. Nici urmă de emoții, poate doar degetele lui Qalasadi trecute prin buclele scurte ale bărbii și o sclipire slabă de transpirație pe fruntea lui Kalal. Yusuf își scosese pieptenii din păr și și-l legase pe tot la spate, lipit de țeastă. Arăta mult mai bătrân acum, mult mai înțelept.

— Precis știați că aveam să hotărăsc să lovesc masa prin acea lovitură, altminteri ați fi încercat să mă opriți… Sau poate că nu ați știut deloc că aveam de gând să arunc cuțitul? M-am pomenit eu scormonind tocmai în nesiguranța paralizantă despre care vorbisem înainte.

— Ce zici despre băutura aceea? A întrebat Qalasadi.

Eram însetat, însă asta ar fi fost mult prea previzibil. În afară de asta, nu te apuci să traversezi țări ca să urmărești un otravnic și apoi să bei ceea ce-ți oferă.

— De ce-ai încercat să omori familia mamei mele, Qalasadi? Un prieten mi-a spus odată că matemagicienii își urmăresc propriile interese. A fost doar ca să-i faci pe plac lui Ibn Fayed? Să-i păstrezi bunăvoința și să-l împiedici să te alunge din oaza lui minunată?

Qalasadi și-a frecat bărbia cu podul palmei, prinzându-și fălcile între degete, gânditor. Avea același ritm al mișcărilor ca în castelul Morrow. Îmi plăcuse de el de la început. Poate acela fusese motivul pentru care m-am dat mare în fața lui, poate că i-am oferit informațiile de care avea nevoie ca să-mi pună povestea cap la cap. Chiar și acum, când răzbunarea era la o lovitură de sabie, nu simțeam pic de ură pentru el.

— E o ironie a vremurilor noastre că oamenii care-și doresc pacea trebuie să provoace război, a spus el. O știi și tu, Jorg. Războiul Sutei trebuie câștigat, dacă vrem să se oprească. Câștigat pe câmpul de luptă, câștigat în sala Adunării. Acestea sunt parte din același întreg.

— Iar Ibn Fayed este cel care trebuie să-l câștige? am întrebat.

— În cinci ani, Ibn Fayed va vota la Adunare pentru Orrin de Arrow. Contele Hansa n-o va face. Votul va fi strâns. Prințul Arrow va aduce pacea. Milioane de oameni vor prospera. Sute

de mii vor trăi, în loc să moară în război. Ordinul nostru i-a ales pe cei mulți în fața celor mai puțini.

— Asta a fost o greșeală. Acei puțini erau ai mei.

A început să mă cuprindă căldura.

— Pot să apară greșeli, a încuviințat el gânditor. Chiar și cu o vrajă care să îmblânzească variabilele, suma lumii este una complexă.

— Iar tu încă dorești să-i dăruiești lui Ibn Fayed regatul Morrow? Să-i faci pe mauri să se retragă din nou pe Coasta Calului?

L-am urmărit pe Qalasadi, ochii, gura, mișcarea mâinilor, totul, numai ca să încerc să descifrez ceva din omul acela. Mă înnebunea să îi văd cum stau acolo calmi, de parcă ar fi știut în fiece clipă ce-mi stătea pe limbă să spun, ce aveam în minte să fac. Și totuși oare chiar știau? Făcea asta parte din spectacolul de umbre și oglinzi?

— Ne propunem ca prințul Arrow să câștige tronul imperiului la Adunarea din cel de-al 104-lea an al Interregnului, a vorbit Yusuf pentru prima dată, cu vocea puțin încordată. Adunarea anului 100 va fi o remiză, e lucru hotărât.

— Se poate ca domeniile califului să se extindă mult mai ușor în alte direcții, a vorbit și Kalal, cu vocea lui ascuțită în contradicție cu expresia serioasă a gurii. Marocul va cădea mult mai ușor decât Morrow sau Cordoba.

M-a luat prin surprindere ușurarea pe care mi-a adus-o sugestia lui.

— Am venit să te ucid, Qalasadi. Să-ți devastez pământul și să-l las în ruină.

A avut eleganța sau bunul simț să nu rânjească la exprimarea mea apocaliptică. Mai mult ca sigur, auziseră de Gelleth chiar și în Africa. Poate că văzuseră văpaia ridicându-se deasupra orizontului. Dumnezeu știe că a ars cu vâlvătaie mare și înaltă. A pârjolit cerurile!

— Sper că n-o vei face, a răspuns Qalasadi.

— Speri? Mi-am tras eu veșmântul la o parte, cu mâna pe mâner. Nu știi?

— Toți oamenii au nevoie de speranță, Jorg. Chiar și oamenii numerelor, a încercat Yusuf să zâmbească, vorbind cu vocea blândă a omului pregătit să moară.

— Și ce spun ecuațiile tale despre mine, otravnicule?

Sabia mea ședea acum între noi. Nu-mi aminteam când am scos-o din teacă. Mânia de care aveam nevoie s-a aprins și s-a stins, s-a aprins din nou. Mi-am văzut bunicul și bunica zăcând palizi pe patul de moarte, pe unchiul Robert în mormântul de războinic, cu mâinile încrucișate deasupra săbiei așezate pe piept. Am văzut zâmbetul lui Qalasadi într-o curte însorită. Pe Yusuf ștergându-și apa de mare de pe față. E sărată! , spusese el. Să sperăm că lumea are de oferit și altceva, nu? Cuvinte rostite pe mare.

Am lovit cu mânerul săbiei în lemnul lustruit al mesei.

— Ce spun calculele voastre?

Urletul meu i-a făcut să tresară.

— Doi, a spus Qalasadi.

— Doi? Am izbucnit eu într-un hohot de râs ascuțit, plin de durere.

Și-a plecat capul.

— Doi.

Yusuf și-a trecut degetul peste paginile mâzgălite.

— Doi.

— Asta ne arată magia, a spus Qalasadi.

Ceva rece îmi vâjâia pe la pomeți.

— De ce doi ?

Matemagicianul s-a încruntat, așa cum o făcuse și în curtea castelului Morrow, încercând parcă din nou să-și amintească senzația aceea pierdută, să-și aducă aminte un gust uitat.

— Doi prieteni pierduți în pământurile aride? Doi prieteni ce se vor lega în deșert? Doi ani distanță de tronul tău? Două femei care-ți vor fura inima? Două decenii vei trăi? Magia este în primul număr, matematica în cel de-al doilea.

— Și care este cel de-al doilea număr?

Mânia mă părăsise, iar imaginea rămasă a doua movile triste în praful din Iberico pălea.

— Al doilea număr, a răspuns Qalasadi fără măcar să se uite în hârtii, este 333000054500.

— Ăsta da număr! Niciunul dintre cele cu care m-ai torturat: doi, trei, paisprezece… Și ce dracu’ înseamnă?

— Sunt, sper, coordonatele locului în care l-ai abandonat pe Michael.

35

CU CINCI ANI ÎN URMĂ

A fost o oarecare ușurare să constat că ordinul matemagicienilor n-avea nevoie să mă omoare, deși era limpede că o puteau aranja și singuri, mai ales după ce m-am dat pe mâna lor cu atât de multă istețime. De asemenea, era bine de știut că acum considerau că existau drumuri mult mai bune decât cele care duceau spre Morrow, alte căi prin care să aducă drepturile de vot necesare în mâinile lui Ibn Fayed și să asigure ascensiunea prințului Arrow. Asta însemna că, la rândul meu, nici eu nu aveam nevoie să-i omor.

E adevărat că aveam o experiență neplăcută cu prezicătorii și cu profeția lor despre gloria lui Orrin de Arrow. De data asta, cel puțin, m-am simțit în stare să o ocolesc și să merg mai departe. Poate că mă maturizam. M-am consolat cu vorbele lui Fexler despre schimbarea lumii și puterea dorinței. Poate că pentru cei a căror dorință arzătoare era să cunoască viitorul, mai degrabă decât să trăiască în prezent, poate că pentru ei dorința era mai mult decât mijlocul pe care îl foloseau ca să le deschidă o fereastră încețoșată spre ziua de mâine. Că erau vrăjitoarele din Danelore care invocau rune sau că erau maurii înțelepți, cu ecuațiile lor diabolic de complicate, poate că dorința lor brută și concentrată era cea care le oferea cunoașterea. Iar dacă dorința mea era și mai puternică, poate că aș fi putut să le demonstrez că se înșelau.

Dorința de răzbunare, drept pedeapsă pentru Qalasadi după atacul lui împotriva familiei mele, nu a fost atât de puternică precum nevoia care m-a adus la ușa unchiului Renar. De fapt, m-am simțit bine s-o las baltă. Lundist și Nubanezul ar fi fost mândri de mine, însă de fapt îmi plăcea omul, iar asta a cântărit mai mult în a lăsa totul deoparte decât orice tărie de caracter proaspăt descoperită.

Undeva, într-o încăpere deasupra noastră, un mecanism a zbârnâit și un clopot uriaș a început să bată, anunțând ora din zi.

— Yusuf și cu mine te vom însoți la Curtea califului, a spus Qalasadi cu vocea ridicată.

— Nu va dori să mă execute? Sau să mă arunce în temniță? am întrebat.

— Știe că te afli aici, așa că, fie că mergi la Curte cu noi, fie că ești dus acolo mai târziu sub pază armată, e puțin probabil ca mersul lucrurilor să se schimbe, a răspuns Qalasadi.

— Dar dacă soldații lui vor trebui să te târască până acolo, previziunile se îndreaptă spre consecințe mai puțin dorite, a adăugat Yusuf.

— Dar voi ați calculat deja ce are să se întâmple? L-am iscodit pe Yusuf, încruntându-mă.

— Da, spuse cu o înclinare a capului.

— Și?

— Și dacă-ți vom spune, consecințele devin mai puțin certe.

Qalasadi a închis cartea pe care tocmai o deschisese și a luat-o cu el. Yusuf mi-a pus brațul în jurul umerilor și m-a îndemnat spre ușă.

— Kalal rămâne aici? Am întrebat peste cea de-a zecea și cea mai puternică lovitură a clopotului.

Yusuf a rânjit.

— Calculele nu se fac de unele singure, știi?

Trebuie să recunosc că nici Qalasadi, nici Yusuf nu au ridicat măcar o sprânceană când au constatat lipsa ușii din față a turnului, deși presupun că nu era una ușor de înlocuit. Tinerii în veșminte albe adunaseră laolaltă cioburile, într-o mică grămăjoară, într-o parte a ușii, iar ceilalți din matema li se alăturaseră. Câteva zeci de studenți ședeau în cerc, murmurând, trecându-și bucățile de cristal de la unii la alții, strigând câteodată, atunci când descopereau două fragmente care se potriveau. Când am trecut pe lângă ei, au tăcut.

— Observ că ai găsit o nouă rezolvare pentru ușă, Jorg, a spus Yusuf pe un ton rece.

— Acum e o ghicitoare și mai bună, a punctat Qalasadi, însă nu și un obstacol.

Am traversat piața pe sub arșița soarelui. Aproape că puteai vedea lacul cum fierbe în depărtare, însă acesta aducea o iluzie a răcorii în aer, o binecuvântare ce valora mai mult decât aurul în Sahar.

Treptele ce urcau spre porțile califului erau largi și nenumărate, mai mari decât cele construite pentru oameni, înșelând ochiul în așa fel încât abia pe măsură ce urcai începeai să vezi adevărata dimensiune a palatului, ca soarele la răsărit.

Cerșetorii așteptau pe trepte, în umbra unui portic uriaș. Porțile, ce păreau să fie făcute din aur, se înălțau deasupra noastră, a tuturor, iar gărzile regale în armuri lustruite erau

pregătite să-i primească pe vizitatorii califului, strălucitoare și cu pene ușor ridicole ițindu-se din coifurile conice. Qalasadi și Yusuf au ocolit grămada de oameni în veșminte negre care aveau câte ceva de cerut. I-am zâmbit lui Marco, înțepenit în mijlocul localnicilor și luptându-se să tragă de cufăr încă un pas.

— *As-salamu alaykum.*

Qalasadi le-a dorit ca pacea să se pogoare peste cei doi uriași care ne-au blocat drumul. O dorință rațională, având în vedere dimensiunile iataganului de la șoldul bărbatului. „Hachirah”, așa erau numite în cartea tutorelui Lundist săbiile lor capabile să taie un om în două.

— *As-salamu alaykum, murshid mathema*[7].

Bărbatul a făcut o plecăciune, însă nu așa adâncă cât să poată fi înjunghiat fără să știe.

Alte schimburi de vorbe în limba comună a Marocului și Libei. O auzisem îndeajuns ca să-mi dau seama că acum Qalasadi îl asigura pe gardian cu privire la statutul meu regal, în ciuda aparențelor. Ar fi fost prevăzător să-mi rup niscaiva timp și aur ca să mă curăț de nisip și să mă îmbrac corespunzător, dar mi se părea mai prudent să-l întâlnesc pe Ibn Fayed înainte ca Marco să primească o audiență.

Am intrat printr-o deschizătură a porții și trei gărzi având coifuri cu pene ne-au condus prin coridoare de marmură, încântător de răcoroase. Liniștea palatului ne învăluia cu totul, mai degrabă ca o pace, decât ca absența sterilă a sunetului din coridoarele Constructorilor, spartă când și când de clinchetul fântânilor ascunse și de strigătele papagalilor.

Palatul califului nu avea nimic în comun cu castelele din nord. În primul rând, fusese construit pentru plăcere, nicidecum pentru apărare. Construcția se întindea mai degrabă decât se înălța, sălile și galeriile lui erau largi, trecând dintr-una într-alta acolo unde ar fi trebuit să fie despărțite de blocaje și capcane. N-am întâlnit nicio statuie, nicio pictură, nimic în afară de câteva tapiserii ce înfățișau modele în culori vii. Oamenii deșertului nu aveau obsesia noastră de a ne construi o imagine, înregistrând descendența în piatră și culoare pentru veacurile viitoare.

— Am ajuns.

Avertismentul lui Qalasadi a sunat superfluu. În fața noastră, uși duble mai înalte decât orice casă, decorate cu plăci mari de

---

[7] „Pacea fie cu tine, învățătorule" - în 1b. arabă, în orig. (n. tr.).

abanos încrustate cu aur. Lemnul era o raritate în deșert: abanosul vorbea cu mai multă tărie despre bogăția califului decât o făcea aurul.

Gărzile palatului, cu halebarde, ședeau în firide de ambele părți, iar vârfurile tăioase ale armelor, minuțios lucrate, reflectau lumina ce cădea prin mici ferestre rotunde din tavan.

— Ei bine, am spus, după care am rămas fără cuvinte.

Mai călcasem eu în cușca leilor și înainte, însă niciodată nu m-am dat atât de bine pe mâna dușmanului de când intrasem de unul singur în armata personală a lui Marcios din Renar. Măcar atunci, cu Marcios, frații mei se aflau la doar câteva sute de metri depărtare, în poziție defensivă. Acum ședeam într-un palat bine păzit, într-un oraș străin din mijlocul marelui deșert, într-o țară străină, pe un continent departe de casă. Nu aveam nimic ce aș fi putut negocia, nu aveam daruri de oferit, nu puteam spune dacă erau corecte coordonatele lui Qalasadi, însă știam că Michael, fantoma Constructorului, n-avea să-l însoțească pe Marco la Curte.

— Vom aștepta aici. Întrevederea ta va fi una particulară.

Qalasadi mi-a pus o mână pe umăr.

— Nu pot să-ți spun că Ibn Fayed e un om bun, dar cel puțin e un om de onoare.

Unul dintre cei ce ne însoțeau a luat-o înainte ca să ciocănească de trei ori în ornamentul prins la îmbinarea ușilor. M-am întors cu fața spre cei doi matemagicieni.

— Ce păcat că vrăjile voastre n-au prezis că-mi voi face trei prieteni în deșert.

Mi-ar fi convenit un prieten precum califul, chiar dacă prietenia noastră ar fi constat doar în a mă lăsa să plec.

În spatele meu, ușile cele mari au prins a se mișca. O adiere rece mi-a trecut peste gât și m-am întors ca să-mi înfrunt viitorul.

— Noroc, Prinț al Spinilor, mi-a șoptit Yusuf în ureche. Am devenit prieteni pe mare, tu și cu mine, așa că mai ai un prieten în deșert. Alege înțelept.

Drumul de la uși până la tron, de-a lungul unui covor de mătase în culorile oceanului, a durat o viață întreagă. În caverna mare și luminoasă din marmură în care se afla camera tronului lui Ibn Fayed, am mers printre petice de soare, de parcă aș fi trecut printre lumini și umbre ale pădurilor, ideilor, frazelor,

liniilor de atac – toate bolborosind în fragmente, rostogolindu-se una peste alta, în vreme ce privirea mea rămăsese ațintită asupra siluetei din jilț, la început îndepărtată, apoi din ce în ce mai apropiată. De jur-împrejurul încăperii, ferestre mari și arcuite erau deschise ca să prindă briza, fiecare dintre ele ferită cu obloane minuțios lucrate, mai mult dantelărie decât lemn.

Toată întinderea camerei tronului era goală. Singurele semne de viață se vedeau pe podium. Fayed, pe tronul lui din lemn de șic, înconjurat de pietre prețioase care sclipeau și de servitori nubanezi care-i făceau vânt cu evantaie din pene de struț, cu mânere lungi. Pe treapta de jos, garda imperială, zece oameni dispuși în cerc. O pisică sălbatică enormă, pe cea de-a treia treaptă, și un bărbat musculos ce o ținea de lanț, ghemuit lângă ea, amândoi gata să sară.

Nu aveam nici acum un plan. Nicio idee despre ce cuvinte aveau să-mi iasă pe gură. M-am pregătit să mă surprind pe mine însumi. Cine știe, poate scoteam arma lui Fexler de la brâu și făceam prăpăd. Mă îndoiam că asta apăruse în calculele cuiva. Poate doar în ale lui Fexler însuși.

Un bărbat subțirel, în veșminte negre strânse pe trup, s-a ridicat de pe perna lui așezată pe treapta de la picioarele tronului. Ars de soare, poate că nu din naștere, nu prea tânăr, dar nu-i puteai ghici vârsta. Asemenea celor foarte grași, și cei foarte slabi sunt înșelători în privința ridurilor și-și ascund vârsta.

— Ibn Fayed, calif al Libei, stăpân al celor Trei Regate, Dătător de apă, îi urează bun venit în umila sa casă regelui Jorg din Renar.

Totul fusese rostit în limba imperiului, fără nicio urmă de accent.

— Sunt onorat, am răspuns. Hamada e o bijuterie.

Și într-adevăr, șezând aici, în căldura și lumina palatului califului, nu-mi puteam imagina ce ar fi putut face din castelele și orașele din nord. Ce ar fi văzut Ibn Fayed în marile reședințe din țara mea de baștină, reci, înghesuite și murdare, locuri în care oamenii făceau vărsare de sânge pentru fâșii înguste și noroioase de pământ, totul numai fum și mizerie.

— Califul s-a întrebat ce vânt l-ar putea aduce pe regele din Renar neînsoțit, atât de departe de regatul lui?

Vocea califului avea un glas perfect neutru, însă ochii lui îmi studiau dezaprobator zdrențele.

L-am privit pe Ibn Fayed, tolănit în tronul său, evident un războinic în ciuda mătăsurilor sale. Mi-a întâlnit privirea, cu ochi duri și negri. De aceeași vârstă cu contele Hansa, anii îl încăruntiseră, iar barba și-o tăiase atât de scurt, încât era doar o părere albă ce străbătea întunecimea pielii sale, ajungându-i până la pometi.

— Am venit să-l ucid pentru jignirea pe care i-a adus-o bunicului meu.

Asta i-a atras atenția. Preț de o clipă, ochii i s-au mărit. Nu era nevoie de niciun traducător care să-i șoptească din spatele tronului – a înțeles ce am avut de spus.

Atunci când sinceritatea mea a câștigat un moment de surpriză din partea califului, Vocea aproape că s-a scufundat înapoi, în perne. Vreme îndelungată a rămas cu gura căscată, holbându-se. Nicio mișcare dinspre gărzi, totuși – ei n-auzeau decât bolboroseala unui nordic.

Ibn Fayed a mormăit ceva, iar slăbănogul și-a regăsit graiul.

— Îți păstrezi intenția, rege Jorg?

— Nu.

Au urmat alte mormăieli.

— Nu mai ești convins că-ți poți atinge scopul?

— Mă îndoiesc că voi scăpa după aceea. Cred că deșertul m-ar învinge, am răspuns, smulgându-i califului un grohăit amuzat. În plus, am dobândit o nouă perspectivă asupra situației și cred că există o a treia cale.

— Explică, a cerut Vocea califului, care știa prea bine cum gândește stăpânul său ca să-i ceară părerea de fiecare dată.

Porunca lui concisă m-a încredințat că trebuia într-adevăr tratat ca nimic altceva decât un canal ce rostea întocmai ceea ce Ibn Fayed ar fi spus dacă ar fi catadicsit să-și ridice vocea.

— Apropiindu-mă de sursa atacurilor împotriva casei bunicului meu, m-am îndepărtat de castelul Morrow. Până și Coasta Calului a rămas mică de la o asemenea distanță.

M-am gândit la lordul Nossar în camera hărților de la Elm, retrasând în cerneală linii estompate și uitate pe vechi hărți, pretinzând să-i vadă pe fiul și fetița lui Martin în pământ.

— Îmi dau seama că acțiunile întreprinse la o asemenea distanță pot fi în continuare cele ale unui om de onoare, deși

atunci când sunt privite dintre zidurile castelului bunicului meu ele cer dreptate și răzbunare. Îmi dau seama că prințul Arrow a avut dreptate când mi-a spus să călătoresc, să întâlnesc oameni împotriva cărora aș putea lupta în război.

— Iar dacă asasinatul era prima variantă, care sunt cea de-a doua și cea de-a treia? A întrebat Vocea.

— A doua este războiul. Bunicul meu să investească bogăția pământurilor noastre în corăbii, într-o forță marină de anvergură care să cutreiere coastele Libei.

N-am pomenit nimic despre o invazie. Câtă vreme maurii puteau pune piciorul pe Coasta Calului, mi se părea că pământurile din Africa puteau înghiți pe nemestecate armatele, fără să aibă nevoie ca localnicii să facă altceva decât să aștepte soarele să își facă treaba.

— Cea de-a treia este alianța.

De data aceasta, Fayed a râs în hohote.

— Neamul meu a stăpânit aici vreme de patru mii de ani.

Vocea lui proprie era atât de rece, încât aproape că scârțâia. A făcut semn slăbănogului, care a continuat fără nicio pauză:

— Un lanț al civilizației ce se întinde neîntrerupt de-a lungul mileniilor. Iar tu apari acum aici, zdrențăros și cu mâinile goale? Doar datorită cunoștințelor matemagicienilor te recunoaștem ca rege. E adevărat că pe hărți apare mic ceva ce poate adăposti multe vieți, însă la noi, în camera hărților, Renar poate fi găsit doar după o căutare minuțioasă și poate fi acoperit cu degetul mare de la mână.

A făcut un gest care să sublinieze cuvintele, de parcă mi-ar fi strivit regatul ca pe un gândac.

— Asta în vreme ce Liba abia poate fi acoperită de palma unui om, a zis slăbănogul răsfirându-și degetele, după care a continuat, cu mâna încă ridicată, deschisă și întoarsă spre mine: Există o vorbă în deșert –   Nu căuta prietenia cu mâna goală .

— Cât ar fi dispus să plătească contele Hansa ca să te aibă înapoi, băiete? A cârâit Fayed de pe tron.

Am făcut cea mai mică plecăciune posibilă.

— Mâna mea doar pare goală, Ibn Fayed.

Nu aveam habar cât ar fi putut plăti bunicul meu, însă bănuiam că Fayed ar fi cerut mai mult decât monede. Chiar dacă aș fi supraviețuit negocierilor, să mă fi întors ducând cu

mine o astfel de înfrângere ar fi rupt toate legăturile pe care le construisem în Morrow.

— Și ce este într-însa, atunci? A întrebat Vocea.

— Spune-mi, Excelență, ai avut cumva nevoie ca magicienii să-ți anunțe sosirea mea?

La această întrebare, Vocea s-a înfrânat, mânia răspândindu-se în trăsăturile ascuțite ale feței. Fayed a dat scurt din mână, iar răspunsul a sosit calm și fără supărare.

— Hamada este o fortăreață ce nu are nevoie de ziduri. Dunele pot fi traversate doar de caravane. Poți fi sigur că toți cei ce călătoresc pe drumurile sării sunt cunoscuți în palatul acesta înainte chiar de a zări orașul. Cunoscuți după nume și trăsături, și ei, și încărcătura pe care o poartă, cunoscută până la ultima smochină din traistele lor.

— Așadar dacă știai că mă îndrept încoace, ar fi trebuit să-mi cunoști și tovarășul de călătorie, am spus.

— Marco Onstantos Evenaline din Casa Aurului, Comerț și Instrumente Financiare Derivate Sud. Un bancher florentin.

— Așteaptă la porțile tale, califule. De ce e acolo?

Din nou semnul din mână, ca să înăbușe protestele Vocii. Atunci când cineva nu se deranjează să aibă secrete față de tine, trebuie să știi c-ai dat de necaz.

— A venit să ceară despăgubiri pentru un contract. Plata noastră pentru o veche datorie a scufundat Insula Corsarilor. Cu toate că florentinii au avut agenți peste hotare și luaseră banii în grija lor, ei spun că, în temeiul condițiilor convenite, nicio plată nu este tranzacțională corect decât după ce a fost plătită în Port Vito.

— Interesant, am zis. Și cu toate că vizita lui nu este binevenită sau încurajată, îi oferi protecția și privilegiile diplomatice convenite pentru clanuri sub legea imperiului.

— Da.

— Iar acele vechi înțelegeri îi pot permite una sau două smochine secrete în traistă… Poate ar trebui să-l aduci aici, iar eu aș putea să-ți arăt ce am în palmă…

Vocea nu a avut niciun răspuns. O tăcere lungă, tulburată doar de fluturarea penelor, în timp ce Ibn Fayed cugeta. O încuviințare abia perceptibilă.

— Va fi chemat aici.

Întrevederea noastră s-a dovedit mai puțin personală decât fusese anunțată, niciun alt ordin nefiind emis. Cu toate că, am presupus eu, se acționa în consecință.

— Aveți o pisică foarte interesantă, Excelență.

Conversația nu era una dintre abilitățile mele, însă nu puteam să stăm și să ne uităm doar unul la altul în următoarele zece minute, așteptându-l pe Marco.

— Un leopard, a răspuns Vocea. Din interior.

O pauză lungă. Nu mă pricep la conversații mărunte, ca să treacă timpul.

— Așadar distrugeți ce-au făcut Constructorii? Aș vrea să aflu motivele pentru care o faceți.

— Nu e niciun secret, spuse Vocea, cu stânjeneală totuși. Proclamațiile califului au fost anunțate după rugăciuni pe tot cuprinsul Libei, de un an deja. Această nouă înțelepciune i-a apărut într-un vis de la sfârșitul Lunii Sfinte. În Ziua celor o mie de sori, a apărut un răsărit atât de strălucitor, încât mulți dintre strămoșii noștri care au murit în dimineața aceea n-au putut vedea drumul spre paradis. Au căutat întunericul mașinilor lor ca să se ascundă de lumina aceea păgână. Însă au rămas prinși colo, djinni care bântuiau relicvele trecutului lor. Noi am intervenit doar din milă. Le-am deschis închisorile și i-am eliberat ca să se ridice după răsplata lor.

Și-a recitat poezia plin de convingere. Dacă într-adevăr credea ce spunea ori dacă era doar un actor grozav – nu aveam de unde să știu.

— Să sperăm că acele suflete prinse în capcană înțeleg mila pe care o pogorâți asupra lor, am spus. A cui a fost ideea? Un plan făcut de cei din matema?

— A mea, a susținut Ibn Fayed din tron, încleștându-și pumnii.

Un sunet îndepărtat și sec s-a auzit iar și iar. M-am uitat în urmă, spre covorul din mătase, și am văzut ușile deschizându-se. Marco Onstantos Evenaline a intrat, în hainele lui mai negre ca niciodată, însă cu pălăria în mână. Se vede treaba că fusese smuls din rând și adus în urma noastră.

L-am privit cu toții cum înaintează încet de-a lungul sălii. Ibn Fayed avea o sală a tronului dată naibii. Mi-a trecut prin minte că o mare parte din Bântuitul ar fi putut încăpea în sala asta, iar orășelele Gutting și Micul Gutting ar fi intrat cu siguranță acolo în întregime.

În cele din urmă, Marco a ajuns lângă mine, arătând încântat pentru prima dată de când ne întâlniserăm. Lipsa cufărului îl schimbase, părea mai înalt, mai mândru.

— Ibn Fayed, calif al Libei, stăpân al celor Trei Regate, Dătător de Apă, îi spune bun venit în umila sa casă lui Marco Onstantos Evenaline din Casa Aurului, Comerț și Instrumente Financiare Derivate Sud.

— Are și de ce, a răspuns Marco. Cu toate că politețurile nu-l vor apăra de consecințele acțiunilor sale.

— Îndrăznești?

Deși Vocea vorbise într-o limbă străină, volumul ei și tonul au scos zece săbii încovoiate din tecile gărzilor imperiale.

— Ce vorbe urâte pentru o datorie neplătită, Marco! Am zis străduindu-mă să ignor oțelul sclipitor, de la o jumătate de metru în stânga mea, pentru că gărzile mă induseseră și pe mine în insulta lui. După cum arată lucrurile, aș putea spune că se pricepe la asta califul.

N-am arătat cu mâna spre opulența ambianței, de teamă că cineva ar fi putut să mi-o reteze.

— Te scalzi în ignoranță, Jorg din Renar, precum un porc în noroi. Îmi va face plăcere să văd cum vei arde.

— Marco! Credeam că suntem prieteni.

Am încercat să nu zâmbesc, însă niciodată n-am știut să joc teatru. El și-a întors privirea de la mine spre tron:

— Ibn Fayed, ești condamnat la moarte. Toată Hamada e pierdută.

Două săgeți lungi din oțel și-au făcut apariția în pieptul lui Marco, trase din unghiuri diferite. Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că erau proiectile, trase dintr-un soi de arbalete mari, care trebuie că fuseseră ascunse în galeriile de deasupra noastră.

Marco s-a împleticit o jumătate de pas și a ridicat mâinile în aer: – Mori.

Încheieturile au trosnit când și-a încleștat pumnii. Mi-a adus aminte de scorpionul de pe Coline atunci când l-am desfăcut. Preț de o clipă, ne-a hipnotizat pe toți, șezând acolo cu săgețile înfipte în el și pălăria rotindu-se în jurul borului la picioarele lui. A lovit cu pumnul în palmă.

Și nimic.

Poate că totuși, preț de o clipă, a părut că e mai multă lumină, de parcă soarele s-ar fi ițit de după nori.

Marco a lovit a doua oară cu pumnul în palmă.

— Nu!

Ne-a măturat pe toți cu o privire sălbatică, după care s-a uitat la cozile de săgeți din piept și s-a prăbușit.

— Asta este ce ai în mânecă? A întrebat Vocea. Un nebun?

— Privește afară pe fereastră, Ibn Fayed, am spus și-am arătat spre apus.

O bătaie scurtă din palme a trimis una dintre gărzi, în pas alergător, să deschidă obloanele.

Omul a tras de o sfoară ascunsă, iar obloanele s-au depărtat, lumina zilei orbindu-ne. Vreme îndelungată am rămas locului clipind în lumina deșertului, încercând să zărim ceva în strălucirea lumii de afară. Atunci s-a ivit, clocotind pe deasupra dunelor, o coloană fioroasă de arămiu și negru, foc împletit cu noapte, deschizându-se spre infern, crescând deasupra nisipului și, pe deasupra, la o înălțime incredibilă, un halou alb de nori împrăștiind și depășind flăcările.

Jumătatea arsă a feței mele a pulsat de căldură, o fierbințeală la limita durerii, a cărei lumină îmi umplea ochii și-mi arăta ceva cu totul nou în norul de flăcări, conferindu-i o frumusețe eterică și înfățișarea unei porți sau a unei deschizături în lume, deschisă spre ceva ce putea să fie ori raiul, ori iadul.

— În două zile de mers în spinarea cămilei, vei putea ajunge sub acea explozie, chiar în mijloc, am spus.

— Nu înțeleg, s-a ridicat Ibn Fayed de pe tron.

— Aduceți cufărul lui Marco aici, am spus.

Califul a înclinat din cap. Vocea lui a rostit porunca. Nu mai aveam nevoie de conversație câtă vreme așteptam. Explozia capta toată atenția. Niciunul dintre noi n-a scos o vorbă. Până și servitorii au lăsat jos penele, ca să poată privi. După cinci minute, am văzut dunele ridicându-se, nisipul sărind în aer, una după alta, bang, bang, bag, mai iute decât o săgeată în zbor. Zgomotul ne-a izbit, ca un perete, îndeajuns de tare să smulgă toate obloanele din țâțâni și să aștearnă un strat de nisip, cât degetul de gros, pe podeaua de marmură. Vuietul care a urmat a durat un secol, profund și plin de groază.

Qalasadi și Yusuf au intrat prin ușile cele mari, cu șase gărzi în urma lor cărând cufărul lui Marco. Dacă ar fi bătut la ușă, nu i-am fi auzit.

Au așezat cufărul lângă leșul lui Marco.

— L-ați verificat? A arătat Vocea înspre cufăr.

— Da, a încuviințat Qalasadi. În orice caz, nimic din magia Constructorilor nu poate trece dincolo de porți și de pecețile puse asupra palatului.

— Asta nu e…

Mi-am mușcat limba și mi-am pipăit pieptul. Dispăruse! Inelul vizionar nu mai era acolo. Cum mama dracului…

— Am tăiat chinga chiar înainte de a ieși din matema, a spus Yusuf. Kalal a rămas ca să-l culeagă de pe jos.

— Ai mână ușoară, frate Yusuf. N-aș fi crezut că ești hoț.

Mă speria gândul că-mi ținuse cuțitul la gât, însă probabil că mă prinseseră în laț încă din clipa în care am pus piciorul în portul Kutta.

— Furtul e o chestiune de sincronizare, Jorg, iar sincronizarea poate fi calculată.

Nu părea rușinat.

Mi-am adus aminte de sunetul clopotului când am plecat din turn, reținându-mi atenția, întunecându-mi alte simțuri, acoperind sunetul inelului vizionar lovind podeaua.

— Oricum, a continuat Yusuf, ar fi fost depistat și ți s-ar fi luat la porțile palatului, aruncând o lumină proastă asupra ta. Un prieten n-ar lăsa să i se întâmple așa ceva unui alt prieten.

Am ridicat din umeri. Nu prea mai aveam ce să fac. În orice caz, nu îmi depistaseră arma. Poate că atunci când vorbeau despre creațiile Constructorilor se refereau la cele cu mai multă magie și mai puțină mecanică. Cele în care fulgerul circula capturat prin vene metalice.

— Deschide-l, a spus Ibn Fayed și s-a întors la tronul lui, întorcându-și privirea de la fereastră la cufăr, de la cufăr la fereastră.

Qalasadi a îngenuncheat, a desfăcut încuietorile, a făcut o vrajă asupra lacătului – un lacăt despre care știam că este foarte complicat – și a dat capacul pe spate.

— Nisip?

Califul s-a aplecat în față.

Deșertul m-a învățat o mulțime de lucruri. Două dintre acestea aveau legătură cu Marco. Deșertul este un loc liniștit. Nu tăcut. Mereu se vor auzi vântul, șuieratul nisipului, tropăitul pașilor și văicăreala cămilelor. Însă este un loc în care omul poate fi auzit și în care omul poate, la rândul lui, să asculte. Când l-am ascultat pe Marco, am băgat de seamă că huruia, trosnea și ticăia. Toate acele sunete erau la limita auzului, însă odată observate, puteau fi descoperite în orice clipă de liniște, mai ales dacă mă concentram – atunci auzeam și mai limpede huruitul, asemănător rotițelor din ceasul meu.

Descoperind această ciudățenie, m-am pomenit că-l urmăresc pe Marco Onstantos Evenaline, acel bărbat alb în costum negru, neatins de soare, transpirat, însă niciodată asudat, un om curios de nepotrivit față de ceea ce ar fi trebuit să fie, fără să pun la socoteală severitatea contabilă, o afacere a strângerilor calde de mână și a legăturilor umane.

Am aflat cel de-al doilea lucru noaptea, privind infinitatea stelelor. Am observat că sclipeau. Era de așteptat, firește. Stelele licăresc. Dar mi s-a părut mie, în miez de noapte, cu nisipul care se liniștea în jurul nostru și aerul rece care mă adâncea în pături, că stelele deasupra cămilei lui Marco licăreau prea mult. Și mi-am amintit vibrația arșiței pe care o văzusem în Colinele Iberico, cu ochiul înconjurat de arsura pe care Gog mi-o lăsase ca un fel de mulțumire. Vibrația pe care am văzut-o cu a doua vedere. Vibrația care anunța focuri secrete.

O săptămână mai târziu, în toiul nopții, la două zile de Hamada, m-am ridicat din pături. Ha′tarii erau obișnuiți cu oamenii care părăseau caravana ca să ude nisipul. În Mărginimi, aveam un șanț săpat tocmai ca să nu ne lase să rătăcim printre fisuri și ororile care sălășluiau în ele, însă în deșert puteam găsi un loc liniștit între dune. Nu prea se obișnuia ca cineva să-și mâne cămilele în nisip. Eu nici măcar nu o mânam pe a mea, o mânam pe cea a lui Marco. Poate că m-au crezut un fel de băiat de oraș, lipsit prea multă vreme de compania femeilor, tentat dincolo de orice rațiune de dosul smucit al cămilei din față. Au crezut, poate, că voiam să fur de la bancher. În orice caz, niciunuia dintre ei nu-i plăcea de bancher, dar le-a plăcut aurul meu.

N-am mers prea departe. În panta dintre două dune palide ca luna, am săltat cufărul din spinarea cămilei și am început să

meșteresc la lacătul cel complicat, ajutându-mă de acele pe care le păstram din anii petrecuți cu frații. Când vine vorba de lacăte, nu e nevoie de nimic mai sofisticat decât un topor, însă întotdeauna m-au fascinat cei din gașca noastră care-și croiseră drumul spre dezonoare prin metode mai puțin violente decât ale mele și am învățat câteva tehnici de la ei. Am lucrat cu vălul pe cap și nisipul care se așeza ca o ceață pe fanta pentru ochi, doar pe pipăite.

După un timp, am deschis cufărul. Am săpat un mormânt în nisip – mai mult o adâncitură, de fapt, pentru că nu poți scobi o groapă prea adâncă în nisip, la fel cum nu poți săpa în apă. Am avut nevoie de întreaga putere ca să golesc cufărul în adâncitură. Puterile inelului vizionar mi-au spus clar că doar o parte din mașinăria aflată în fața mea era necesară pentru a prelucra imaginea lui Michael. M-am văzut nevoit să mă minunez de greutatea celor rămase și de mănunchiurile de foc ascuns care se ridicau din ele.

M-am gândit că tot conținutul putea fi scos destul de ușor din container. Nicio mână din vechime nu întinsese pielea de rechin peste ramă, nici nu modelase lemnul pe dinăuntru. Marco ar fi putut să schimbe fără efort carcasa, ca să-și ascundă încărcătura, la nevoie.

Am ridicat capacul din lateral și am răsturnat cufărul înainte, în așa fel încât să cadă cu deschizătura în groapă… în adâncitură, cel puțin. După câteva șmecherii, după ce-am înfipt vârful cuțitului în două locuri și după mai multe zgâlțâituri și grohăieli, care i-au speriat cămila lui Marco, am golit în scurt timp cufărul de conținutul său. Am folosit o farfurie furată ca să adun nisipul deasupra blocului dreptunghiular de oțel argintiu și plastik. Mașina a zumzăit o dată în timp ce o mutam, după care a rămas tăcută.

După ce nisipul a fost așezat și netezit deasupra dispozitivului, mi-am îndreptat atenția spre umplerea cufărului. O jumătate de oră mai târziu, transpirat și cu gura uscată, aproape că mi-am dat duhul trăgând chestia aceea înapoi în spinarea cămilei.

— De unde ai știut că fantomele Constructorului nu vor arunca în aer, pur și simplu, dispozitivul, în timp ce-l îngropai? A întrebat Qalasadi.

— De unde ar fi putut ști ce se întâmplă? Iar astfel de lucruri sunt foarte valoroase și nu pot fi refăcute. Nu l-ar fi distrus decât dacă ar fi pierdut orice speranță de a-l recupera din nou, am răspuns.

— De ce să-i fi permis bancherului să-l detoneze dacă nu era suficient de aproape de palat încât să-l ucidă pe Ibn Fayed? A întrebat apoi Yusuf.

— Nu știu sigur că ar fi făcut-o, am zis. Pare-se totuși că fantomele Constructorilor văd mai puțin decât ne închipuim noi, în special în deșert și acolo unde creațiile lor au devenit ținta distrugerilor. Se prea poate să-și fi pus speranța că Marco le va proteja interesele. Chiar dacă știau unde se găsește dispozitivul, nu puteau spune cu certitudine dacă se afla în raza de distrugere a califului. Sau, cine știe, poate că se așteptau să fie totul mult mai devastator.

— Mai devastator? A tras Vocea aer adânc în piept.

Am ridicat din umeri:

— În orice caz, Marco n-a avut nevoie să aducă în camera tronului cufărul ca să-și facă treaba, nici măcar în palat. Ar fi putut distruge Hamada de la peste un kilometru depărtare, dintre dune. Poate că toată bravada lui aici, în fața tronului, a fost la comanda Constructorilor. Sau poate că asta a crezut el că este o ieșire potrivită din lumea asta, n-am de unde ști.

— Constructorii și-au lansat sorii dintr-o parte a lumii în cealaltă, pe limbi de foc, iar acolo unde au ars, țări întregi au fost prefăcute în scrum, a spus Qalasadi. De ce să fi adus un bancher singuratic arma aici în spinarea unei cămile?

— După o mie de ani, nu prea mai funcționează multe, am zis eu închizând cufărul și așezându-mă pe capac. Rachetele și cele mai grozave dintre armele lor sunt uzate și nefolositoare. Numai declanșatoarele au rămas intacte… scânteile care aprind sorii, dacă vreți așa. Acestea trebuie mutate de către agenți în orașul ce va fi distrus.

— Iar asta este răzbunarea lor pentru…

Ibn Fayed s-a oprit. Părea dintr-odată bătrân, cu mâinile tremurânde:

— Am fost prea mândru. De dragul poporului meu, voi…

— Probabil că v-ați așezat primul la rând, califule, însă cred că e mai mult de atât. Michael, așa își spune el. Nu cred că e întâmplător că poartă numele arhanghelului, comandantul

armatei lui Dumnezeu. Constructorii cred că au probleme mult mai mari decât un conducător din deșert care le sparge toate mașinăriile pe care le poate găsi deasupra dunelor. Unii dintre ei plănuiesc să ne ucidă pe toți. Hamada trebuia să fie doar o demonstrație. Un model ce trebuia repetat.

— Norocul nostru deci c-ai coborât pe țărmul nostru acum, rege Jorg, a zis Qalasadi plecându-și capul.

— Ce e norocul, magicianule?

Am încercat să-i văd ochii, însă își ținea fața în jos.

— Știai că fantomele Constructorilor pregăteau un soi de atac. Ai crezut că are legătură cu mine… și m-ai lăsat să intru în palatul califului, cu toate că eram inofensiv. Și poate că mai era o mână ce-mi arăta drumul, ocupându-se de sincronizarea de care sunteți cu toții atât de mândri…

Mă întrebam dacă Fexler nu mă jucase oare pe degete, nu mă împinsese încoace și încolo pe tabla de șah, cu cele mai subtile ghionturi și străluciri ocazionale de lumină roșie printr-un inel de oțel. Fusese el cel care îl întârziase pe Marco sau care îi iuțise pasul, în așa fel încât să ne găsim unul pe altul în portul Albus? Eram eu cumva agentul lui Fexler într-un fel de competiție cu Michael… cu toată facțiunea lui?

— Explică-mi, a cerut Ibn Fayed, de ce asasinul acesta e dispus să riște atât de mult doar ca să-mi arate ce are de gând înainte ca toți să murim? Dacă arcașii mei n-ar fi reușit amândoi să-i rateze inima, atunci ar fi murit fără să aprindă…

Și întors privirea către ferestre:

— … asta.

— Nu cred că exista pericolul ca el să nu reușească, am spus.

— Dar a murit la doar câteva clipe după ce și-a dus la îndeplinire misiunea, a spus Ibn Fayed, cu privirea pătrunzătoare pe sub sprâncene stufoase și cenușii.

— Oh, Marco nu e mort, l-am contrazis. Ești, Marco?

Capul omului timpurilor noi s-a smucit în sus, cu o viteză îngrozitoare, ca o bucată de metal îndoit care se îndreaptă dintr-odată, iar privirea îi era criminală.

— Nu sunt deloc sigur că a fost vreodată viu, m-am dat eu câțiva pași înapoi, fără să-mi scot sabia, ca să nu mă trezesc că mult prea zeloșii arcași ar fi vrut să înfigă săgeți și-n pieptul meu.

Marco s-a ridicat în picioare c-un șir de mișcări sacadate. Și-a smuls săgețile din corp și le-a aruncat pe podea, mânjite de sânge, însă fără să picure. Gărzile imperiale și-au scos din nou săbiile.

— Voiai să afli cum ai fost păcălit, nu-i așa, Marco? Înainte să găsești momentul oportun ca să isprăvești măcar o parte din treabă.

Nu m-a luat în seamă și a sărit la calif, fără să-i pese de gărzile care-i blocau drumul. Săbii strălucitoare au sclipit în mișcare, picioare s-au amestecat pe podeaua acoperită de nisip, sângele a țâșnit, bucăți de carne au zburat prin aer, iar Marco s-a năpustit până la un metru de Ibn Fayed înainte ca oamenii să-l arunce la pământ. S-a luptat cu aceeași viteză înfricoșătoare pe care a dovedit-o când și-a ridicat capul, degetele lui sfâșiind piele și carne, aruncând bărbați în toată firea în toate părțile, de parcă ar fi fost niște prunci. Săbiile care au căzut asupra lui i-au sfâșiat în bucăți veșmintele negre, însă pe sub carnea lui măcelărită a strălucit metalul, aramă și oțel argintiu. Pocnetele și huruielile îi însoțeau mișcările, putând fi auzite dincolo de țipete, lovituri de oțel și leopardul care scuipa și urla. Zgomotul de dinți prin clicheți, în timp ce degetele lui se încleștau pe beregate cu forța inexorabilă a unei menghine.

Au murit bărbați. Marco s-a ridicat din nou în picioare. Ibn Fayed și Vocea lui s-au adăpostit în spatele tronului, în vreme Marco urca cea de-a treia treaptă, cu sângele șiroind în stropi roșii pe piatră. Gărzile rănite i se agățau de amândouă picioarele, celelalte îl loveau de parcă ar fi fost un copac. Pisica se zbătuse în lanțul ei, gata să atace. Acum se dăduse înapoi, cu urechile lipite de craniu. Bestie rațională.

Pe ușile cele mari se năpusteau acum mai multe gărzi, și mai multe în urma lor, însă s-a dovedit a fi, la fel ca toate lucrurile, doar chestiune de sincronizare. Marco avea destulă pentru scopul său, ei aveau prea puțină. L-ar fi ucis pe calif înainte să fie oprit.

Am urcat trei trepte, pășind cu grijă prin sânge, și am scos arma de sub haine. Cu țeava ațintită spre dosul craniului său palid, am tras două gloanțe prin învelitoarea de metal spre mecanismul care-i îi folosea drept creier.

S-a prăbușit schimonosindu-se printre morți și răniți, tocmai când ecoul ultimului glonț se risipea.

Am ridicat apoi arma.

— Tehnologie veche, am zis, apoi am ațintit-o spre Marco: Tehnologie nouă. Poate că ar trebui să refaci sigiile alea, Qalasadi.

Am răsucit arma pe deget și am prins-o apoi în palmă, arătându-i-o lui Ibn Fayed.

— Iar asta, califule, este ceea ce aveam eu în mânecă.

36

CU CINCI ANI ÎN URMĂ

Ibn Fayed pusese să așeze un tron din argint pe o treaptă mai jos de vârful podiumului său, iar când m-am întors la Curte, împrospătat și curățat, îmbrăcat în mătăsuri, cu un lanț enorm din aur, m-a așezat acolo.

— Sunt vremuri triste acestea în care fantomele strămoșilor noștri vin să ne ia viețile, mi-a vorbit el direct acum, alegându-și cu greu cuvintele, de parcă le-ar fi pescuit din colbul amintirilor.

— Fantomele acestea nu s-au înțeles între ele. Războiul fierbe în ele, adânc în mașinăriile lor. Însă prea puțini dintre Constructori, dacă și aceștia există, au gânduri bune în ceea ce ne privește. Până și salvatorii noștri ne-ar vrea înrobiți, i-am spus.

— Așadar, mi te alături? M-a întrebat Ibn Fayed pe un ton mai degrabă curios decât nerăbdător. Să săpăm și să distrugem tot ceea ce putem găsi din ei? Să începem o nouă eră, eliberați de fantomele trecutului?

— Un înțelept mi-a spus odată că istoria nu ne va împiedica să ne repetăm greșelile, dar cel puțin ne va umple de rușine dacă o facem, am zis amintindu-mi de zâmbetul lui Lundist atunci când mi-a spus-o, încărcat deopotrivă de tristețe și de amuzament. Ai de gând să-ți susții cazul la Adunare, Ibn Fayed?

— Ar fi o prostie să iau parte la ea. Ce loc mai bun pentru fantome să ne distrugă? Putem avea încredere că Garda Gilden îi va ține pe toți ceilalți agenți, precum bancherul, departe de Porțile Gilden?

Mi-am împreunat degetele în formă de turlă în dreptul gurii, ca să ascund râsul care mi se întindea pe buze.

— Califule, pun rămășag pe viața mea că ultimul împărat, toți strămoșii dinaintea lui și toate Adunările de la darea în administrare încoace au șezut peste un dispozitiv mult mai puternic decât cel pe care Marco îl aducea în Hamada.

Fantomele Constructorilor vor să știe că pot pune capăt imperiului oricând își doresc ele. Faptul că nu au făcut-o încă nu ne spune decât că facțiunea lui Michael nu a dobândit deocamdată controlul printre frații lor și nici nu are acces la ceea ce controlează armele acelea. Dacă fantomele se vor alia vreodată într-o măsură suficientă astfel încât să distrugă orașul Vyene, atunci nicăieri nu vom mai fi în siguranță. Marco a dat greș aici doar pentru c-a avut ghinion și pentru că au intervenit alte fantome.

Eram convins că Fexler mă îndemnase spre omul timpurilor noi sau soldatul mecanic sau ce naiba fusese Marco în realitate.

— Când te vei duce la Adunare, Jorg, pentru cine vei vota? A întrebat Ibn Fayed, având amabilitatea de a lua în considerare ipoteza că un vot singuratic ar avea vreo importanță.

— Pentru mine, bineînțeles, am rânjit eu, încrețind pielea întărită a cicatricii. Dar tu, califule?

— Orrin de Arrow este un om bun, a răspuns. Poate că a venit vremea pentru un astfel de om.

— Nu crezi că un împărat te va îngrădi cumva? N-ai prefera să ai mână liberă când conduci deșertul?

Ibn Fayed a scuturat din cap, scoțând un râs hârâit.

— Trăiesc tocmai la marginea Imperiului Sfânt. Spre sud, la fel de departe ca și Vyene, se găsește un alt împărat, un împărat cerani, iar domeniile lui ajung până la granițele mele, la fel de întinse precum era imperiul nostru fărâmițat în epoca lui de glorie. Cât de curând, poate nu în timpul vieții mele, însă cu siguranță înainte ca nepotul meu să urce pe tron, ceranii și triburile lor aliate vor ieși din deșert și vor înghiți Liba cu totul. Asta doar dacă nu va fi încoronat la Vyene cineva care să reclădească puterea noastră.

Am petrecut o lună în orașul din deșert. Am aflat tot ceea ce am putut afla despre obiceiurile lor. Vreme de câteva săptămâni, am studiat în clădirea matemei, chiar am lipit și eu câteva bucăți din ușa lor. Qalasadi mi-a înapoiat inelul vizionar, cu condiția să nu mai ajungă niciodată în palat și să părăsească Liba împreună cu mine.

Într-o seară, ședeam în turnul matemei, încuiat de unul singur într-o cameră fără ferestre, pe podea, îndărătul ușii pe care era semnul „epsilon”. Doar o lampă cu petrol, din lut, lumina cartea

din fața mea, înțesată cu ecuații. Aveam eu minte pentru matematică, însă nu și aplecare pentru așa ceva. Am văzut cum o formulă îi smulgea lacrimi lui Kalal prin eleganța și simpla frumusețe a simetriei sale. Am înțeles formula sau cel puțin așa am crezut, însă nu m-a emoționat. Indiferent ce fel de poezie zace în acele formule, pe mine mă lasă rece.

Pe masă, lângă carte, inelul vizionar, o grămăjoară strălucitoare și inertă de la explozie sau de la intervenția lui Qalasadi, cu toate că m-a asigurat că nu au făcut nimic. Am deschis și am închis cu putere cartea, ca să fac flacăra să tresară și să se înfioare, iar inelul să danseze ca o monedă care se rotește tot mai încet. Spre deosebire de monedă, inelul a continuat să se răsucească. L-am urmărit, hipnotizat.

— Jorg?

Am auzit chemarea și imaginea lui Fexler a apărut deasupra inelului, pictată în tonuri albe ca întotdeauna, nu neapărat opace. Dacă Constructorii au vrut să recreeze fantomele din poveștile istorisite copiilor înseamnă că au făcut treabă bună.

— Cine întreabă?

S-a concentrat asupra mea în timp ce vorbeam, imaginea lui devenind tot mai pronunțată.

— Mă poți vedea?

— Te pot vedea.

— Atunci mă recunoști cine sunt. Fexler Brews.

Mi-am pus mâna cu palma desfăcută peste carte.

— Se spune aici că prezicerea diferă de adevăr. Cu cât prezicerea merge mai departe, cu atât mai mare va fi discrepanța. Se învăluie totul, desigur, în statistici și limite. Însă mesajul este cât se poate de limpede. Ești o prezicere. Mă îndoiesc că mai semeni întrucâtva cu bărbatul pe care l-am văzut murind.

— Fals, a răspuns Felxer. Am datele originale. Nu trebuie să mă bazez pe amintiri vagi. Fexler Brews trăiește în mine mai adevărat și mai liber ca niciodată.

Am scuturat din cap și l-am privit. Umbrele dansau peste tot în afară de el. Pe mine, pe pereți, pe tavan, numai Fexler rămânea nemișcat, luminat de propria lui lumină.

— Nu ai cum să evoluezi dacă ești definit în permanență de o serie de momente încremenite în timp, la care continui să te întorci. Și dacă nu poți evolua, nu ești viu. Așadar fie ești Fexler

și asemenea lui ești mort, fie ești în viață, însă ești altcineva. Altceva.

— Ești sigur că vorbim despre mine? A întrebat Fexler ridicând o sprânceană, într-un mod foarte uman.

— Ah…

Mi-a închis gura ca niște fălci din metal. Cele mai rele capcane sunt cele pe care ni le întindem singuri. După toți acești ani, o nimica toată – o rețea de numere – a fost suficientă ca să mă descopăr pe mine însumi. Puteam să număr pe degetele de la o mână dramele scurte și pasionale care mă legau de trecut. Trăsura și spinii. Ciocanul și Justice în flăcări. Episcopul. Cuțitul tatii, ieșind din pieptul meu. Iar la șold, într-o cutie de aramă, încă una, cel mult.

— Îmi plăceai mai mult înainte, Fexler. De ce te afli aici?

— Am venit să aflu ce planuri ai, mi-a răspuns el.

— Nu mă urmărești destul ca să le știi deja?

— Am fost… ocupat, în altă parte.

— Vyene mă așteaptă, i-am spus. Am de gând să iau o corabie până la Mazeno și să călătoresc pe uscat până la Porțile Gilden. Probabil că drumul înapoi va fi mai scurt decât cel care m-a adus până aici. Și, în afară de asta, îmi amintesc ceva dintr-un vis febril, îmi amintesc că mi-ai cerut să merg acolo, ceva despre un tron și inelul vizionar, doar că tu îi spuneai altfel. Inelul conducător? E adevărată amintirea asta?

— E adevărată, dar n-am să vorbesc despre asta acum. Probabil că ascultă și alții. Du-te la Vyene, va fi o bună educație.

M-am așezat înapoi și mi-am plimbat privirea peste cărțile așezate pe rafturi, de la podea până în tavan, toată acea cunoaștere.

— Matemagicienii aceștia luptă să ne recivilizeze, nu-i așa, Fexler? Începutul unui nou tip de cunoaștere, așa încât să putem repara ceea ce au construit Constructorii.

— Unul dintre multele începuturi, a încuviințat el.

— Am cercetat resturile rămase din vremea ta. Aproape că nu a fost scris nimic atunci…

— A fost scris în mașini, în memorie. Atât doar că nu ai mijloacele de a citi.

Fexler s-a uitat și el de jur-împrejur la cărți, de parcă ar fi avut nevoie de ochi ca să le vadă. Una dintre marile dezamăgiri, fără îndoială.

— Am studiat resturile acelea și nicăieri nu se vorbește despre rai și iad ori despre o viață după moarte, despre biserică, moschee sau alt loc de rugăciune.

Fexler s-a uitat în jos spre mine, plutind la o jumătate de metru deasupra mesei, cu mâna aproape atingând tavanul.

— Puțini dintre noi eram interesați de religie. Aveam răspunsuri care nu mai necesitau credința.

— Dar eu am vorbit cu un înger, am ripostat încruntându-mă. Sau cel puțin așa cred, că am făcut-o. Și sunt al naibii de sigur că am ajuns pe tărâmurile moarte alergând după bucăți din sufletele oamenilor. Cum poți…

— Pentru un băiat deștept, poți fi tare prost, Jorg.

Câteodată în vocea lui răzbătea ecoul acelui înger, atemporal, tolerant.

— Poftim?

Vorbise prea tare. Mânia mea e întotdeauna ia doar un pas distanță. Mă face de râs mai des decât aș putea spune.

— Cea mai mare realizare a noastră a fost schimbăm rolul observatorului. Am așezat puterea în mâinile oamenilor, direct în mâinile lor. Prea multă putere, după cum s-a văzut apoi. Dacă forța brută a voinței unui om, voința omului potrivit, poate scoate foc din nimic, despărți apele, preface pietrele în pulbere, stăpâni vânturile, cum rămâne cu dorința neconcentrată și așteptările milioanelor?

— Tu…

— Viața ta de apoi este ceea ce te aștepți să fie, m-a întrerupt el, ceea ce mii, milioane din jurul tău se așteaptă, ceea ce legendele construiesc, povestesc și repovestesc, rafinând, evoluând. În locul acesta, printre nisipuri, ei își închipuie un alt fel de paradis și căi diferite către el, unele întunecate, altele luminoase. Totul e minciună, construită peste realitatea în care cei de felul meu au trăit, în calculele noastre nu era prevăzut ceea ce îl aștepta pe om după moarte, în vremurile acelea. Preoții noștri, atunci când găseau pe cineva care să-i asculte, descriau ceva mult mai subtil, mai profund și mai frumos decât harababura superstițiilor medievale pe care ai voștri și-au bazat versiunea.

— Noi am făcut asta? M-am mirat eu, pentru că nu-mi părea cu putință. Noi am construit raiul și iadul?

— Oh, da. Dacă preoții voștri vor descoperi vreodată ce putere au în vârfurile degetelor, cu toată turma în urma lor... Să ne rugăm să n-o facă, altminteri toate descrierile despre foc și pucioasă, despre judecata de apoi și diavoli cu furci în mâini vor deveni adevăr evanghelic ridicându-se din toate părțile. De ce crezi că ne-am străduit atât de mult ca să întărim ura bisericii față de magie și practicile ei?

Partea cea mai proastă era că îl credeam. Părea că spune adevărul. Fără șovăială, am luat cartea de socoteli și am pus-o cu putere peste inelul vizionar. Imaginea lui Fexler a dispărut ca un punct de lumină atunci când îți așezi mâna peste orificiul care o slobozește afară. Nu pot suporta mai multe adevăruri deodată.

Qalasadi și Yusuf au venit până la marginea orașului Hamada, ca să mă conducă spre deșert. Mi-am luat rămas bun de la Ibn Fayed și de la răcoarea camerei tronului, acceptând darurile în aur, diamante, chihlimbar, cuișoare și condimente pentru drum.

— Întotdeauna există durere, mi-a spus califul, închizându-mi palma în jurul condimentelor.

Omal aștepta lângă cămile, zece în total, trei înalte, toate albe – un dar pentru mine din partea califului – bune de prăsilă și dintr-un soi bun, din toate punctele de vedere. Pentru mine, erau la fel de țâfnoase, dizgrațioase și puturoase ca toate celelalte. Pe lângă Omal, am mai primit trei conducători de caravană și o gardă formată din trei ha′tari.

— Să călătorești în siguranță, rege Jorg, a spus Qalasadi făcând o plecăciune, cu o mână îndoită pe stomac.

— Nu mi s-a întâmplat până acum, dar să sperăm că de data asta așa va fi, am zâmbit eu, cu o înclinare ușoară din cap.

— Data viitoare vei veni în casa mea, îmi vei cunoaște soția și vei vedea ce sunt nevoit să îndur, a spus Yusuf zâmbitor și cu ochi strălucitori.

— Data viitoare o voi face.

M-am întors ca să o iau la drum, dar m-am oprit:

— Și prințul Arrow? Nu v-au spus previziunile să terminați cu mine pentru ca el să aibă drumul liber?

Pentru o clipă, m-am întrebat dacă cei nouă bărbați care mă însoțeau nu aveau ordine să-mi îngroape leșul într-o dună.

Zâmbetul lui Yusuf a încremenit puțin și a aruncat o privire încurcată spre Qalasadi. Bărbatul mai în vârstă și-a împletit degetele, ducându-și ambele mâini la bărbie.

— Previziunile noastre arată că există o probabilitate nesemnificativă ca tu, rege Jorg, să-i stai în cale prințului Arrow. Așadar, am scăpat de trebuința de a rezolva problema unuia în detrimentul celor mulți și a celor mulți în detrimentul unuia.

— Dacă trece prin Renar, nu-i sta în cale, Jorg, a zis Yusuf și am simțit o nuanță de rugăminte în vocea lui. N-ar fi înțelept.

— Bine.

Revelația mă lăsase aproape fără suflu, cu toate că mă scosese dintr-un conflict cu matemagicienii.

— Prea bine, atunci.

Și am urcat pe cămila mea.

37

Povestea Chellei

Keres lăsase o senzație de șubrezime în urma ei. Trăsura trosnea precum încheieturile unui bătrân și fiecare loc pe care strigoaica îl atinsese rămăsese aspru, decolorat și atât de uscat, încât absorbea toată umezeala din piele.

— Își va găsi singură drumul spre Regele Mort, a spus Chella întorcându-și privirea de la drum, cu Kai aproape lângă umărul ei.

Keres avea să urmeze fisurile și faliile, locuri în care vălurile atârnă zdrențuite între lume și împărăția aridă a morții. Avea să călătorească în sicrie, să stea în umbra celor bolnavi, să plutească cu sporii ciumei, iar în timp va ajunge la Curtea Regelui Mort învăluită din nou în spirite neliniștite, capturate de-a lungul călătoriei.

— Ar trebui s-o luăm din loc, emisare.

Căpitanul Axtis din Garda Gilden condusese trupele la mai bine de un kilometru și jumătate în josul drumului, cât timp necromanții avuseseră grijă de Keres. Deși gărzile nu au aflat nimic despre moroaică, prezența acesteia i-a neliniștit, prăbușindu-le moralul. Axtis părea nerăbdător să meargă mai departe, să lase Gotteringul morților.

— Haideți.

Chella s-a lăsat din nou pe spate în trăsură.

— Mergi cât de repede vrei, vizitiu.

S-au pus în mișcare chiar înainte să apuce Kai să închidă ușa în urma lui. S-a prins de marginea băncii ca să nu cadă în poala Chellei și a rămas nemișcat o clipă, doar treizeci de centimetri despărțindu-le trupurile ce se legănau. Pulsul ei bătea cu putere în venele de la încheieturi.

Mâini iuți. Preț de o clipă, Chella a savurat gândul unei astfel de încurcături. Kai și-a recăpătat echilibrul și locul tocmai în clipa în care ea îl împingea la o parte – o decizie comună. Și-a încleștat mâinile, înfigându-și unghiile în palme, lăsându-și capul pe spătar. Ce *aș putea să vreau de la o frumusețe blondă ca el, în orice caz? Carne neasezonată.*

— Vom ajunge la Honth în curând? A întrebat Kai.

— Da.

O știa și el. Celor vii le făcea plăcere să sporovăiască – aveau să petreacă destul timp în liniște odată ajunși în mormânt. Aceeași nevoie i-a răsucit și ei buzele, voind să mai spună ceva. Le-a ținut strâns lipite.

— Apoi, pe lângă Danoob, a continuat Kai. L-ai văzut vreodată, Chella?

— Nu.

— Se spune că, dacă ești îndrăgostit, apele-i sunt albastre.

Înainte de Jorg, ea nu mai călătorise niciodată, nu rătăcise vreodată afară din Gelleth, cu excepția acelui drum scurt de la Jonholt până la munte. Abia dacă făcuse câțiva kilometri în trei vieți de om, dar oh, câte văzuse ea în timpul acelei călătorii!

Cuprinsul a trei vieți petrecute săpând în moarte, dezlegând mistere, pășind dincolo de viață, în toată mizeria, dezordinea și sfada ei. Iar acum ședea hurducată, în drum spre inima imperiului, bolnavă de viață, cu stomacul ridicându-se la fiecare hop și la gândul a ceea ce o aștepta acolo. Până când Regele Mort nu a numit-o reprezentant al său și i-a îndesat cinci voturi în mâini, nu se îndoise de talentul ei. Acum știa că a fost o nebunie.

În orașul Wendmere, căpitanul Axtis a oprit coloana ca să ia prânzul. Gărzile au trimis la păscut pe o pajiște cei o sută cincizeci de cai de luptă, animalele de povară și armăsarii celor ce veneau în urma coloanei, fără să le pese ale cui erau pământurile sau ce iarbă aveau în față. Coada dezordonată a celor ce veneau în urma coloanei încă se rătăcea atunci când Kai și Chella s-au așezat lângă vatră, în cel mai bun han din

Wendmere. Chella a observat căruțele armurierilor trecând prin fața lor, carele potcovarilor, pielării trupelor și mica trăsură a croitoreselor. Kai era mult mai atent la târfe, o populație mereu schimbătoare care se ținea pe urmele gărzilor, fete pe măgari, fete în șarete și cabriolete deschise, multe în casa pe roți a lui Onsa. Fiecare grup cu câte un derbedeu care să le păzească, îndrume, să le zorească și să negocieze. Chella aproape că putea zări lanțurile foamei și mizeriei ce le trăgeau în urma bărbaților de aur din Vyene.

Gărzile își aduseseră farfurii și pocale în cutiile lor căptușite cu catifea din convoiul de marfă, fiecare dintre ele purtând însemnul vulturului imperial. Numai celor din Garda Gilden li se putea încredința sarcina de a-i servi pe cei din paza lor, pe cei din Sută ori pe reprezentanții acestora. Chella a început să se întrebe dacă acești războinici strălucitori erau în stare să mânuiască săbiile la fel de bine cum mânuiau tacâmurile de argint așezate în fața ei.

— Ce părere ai despre elita imperiului, Kai? Ai fost în armată, nu-i așa?

Kai și-a îndepărtat pocalul de buzele înnegrite de vin. S-a încruntat la bărbatul aflat în poziție de drepți, pregătit să-i umple din nou pocalul.

— Cine spune că gărzile sunt o elită ? Cel de-al treilea fiu al fiecărui nobil mărunt, care e prea prost să intre în cler, este trimis la Vyene, unde se umple de bani drept păzitor supraevaluat și, în fiecare al patrulea an, pornește într-o mică excursie, ca să i adune pe cei din Sută. Armura frumoasă nu te face războinic.

Spre lauda lor, bărbații din jur nu și-au arătat nemulțumirea.

— Cred că adevărul e undeva la mijloc, a spus Chella. Am auzit că se antrenează din greu oamenii aceștia ai Vyenei. Sunt, poate, la fel de bine lucrați precum poate fi o armă fără foc.

Chella a privit afară prin micul ochi de geam mânjit care distorsiona totul, peste acoperișuri, spre un fum din depărtare. Adevărata lor pază pândea pe undeva pe acolo, Thantos, mult mai prevăzător decât sora lui și mult mai letal.

Keres fusese jupuită totuși! Un fior a cuprins-o pe Chella, în ciuda focului, în ciuda vinului. Dacă moroiul le-ar fi putut spune ce s-a întâmplat, mintea ei ar fi fost mult mai liniștită. Necazul aflat e pe jumătate rezolvat.

Căpitanul Axtis a intrat în han, scuturându-se de frig și măturând ploaia de pe umerii pelerinei.

— Spune-mi, căpitane, a făcut Chella, când a fost chemată ultima dată garda ca să apere Porțile Gilden, când au fost ultima dată pe un câmp de luptă?

— În anul 60 al Interregnului, doamnă emisar, a răspuns el fără nicio ezitare. Bătălia de pe câmpiile Crassis, împotriva armatelor Imperiului Sfânt ale falsului împărat Manzal.

Deci cu o generație în urmă.

— Erai pe lume atunci, Axtis?

— Aveam doi ani, doamnă emisar.

Iar astăzi avea părul grizonant pe sub coif. Chella s-a întrebat cum vor face față morților din armata stăpânului ei, celor iuți și celor înceți, cu toți strigoii și moroii.

— Am venit să vă spun c-ar trebui să plecăm, dacă ați stabilit să fiți escortați tot drumul până la Vyene.

— Oh, am stabilit, căpitane.

Chella a pus pe masă pocalul și s-a ridicat. I-ar fi de mare folos lui Axtis să-i urce pe ea și pe Kai pe una dintre barjele acelea aurite. Să lase toate grijile să fie purtate departe de Danoob, să cedeze râului toată răspunderea lui, iar dacă barja s-ar scufunda cu tot echipajul ar fi fost un preț prea mic pentru a ține Adunarea departe de Regele Mort timp de alți patru ani.

Trăsura se rostogolea în mijlocul coloanei de gărzi, trecând pe lângă păduri și câmpuri, orașe și bordeie. Chella s-a pomenit că privește peisajul, bucurându-se de căldura soarelui ce-și făcea rar apariția între perioade ploioase, inspirând parfumurile de la țară, duhorile de la ferme. Când anunțul Honth a smuls-o din gândurile ei, și-a mușcat limba, pentru ca durerea să o trezească. Viața face mai multe vrăji decât orice necromant, iar acestea pot fi de două ori mai letale datorită blândeții lor.

— Cât de departe? L-a întrebat ea pe vizitiu.

— Doi kilometri, poate trei.

Au mai scârțâit pe drum câteva minute, apoi s-au oprit.

— N-avem cum să fim acolo încă, a făcut Kai deschizând ușa.

Garduri vii și vite îndărătul lor. Galopul unui cal, câteva armuri aurite, iar Axtis a descălecat în fața lor.

— Lady Chella, un alt emisar…

— La o parte din drum! S-a auzit o voce puternică, acoperindo pe cea a căpitanului. Nu mă puteți opri. Sunt într-o misiune de pace.

Axtis a trântit ușa trăsurii în fața lui Kai.

— Nu aveți nicio putere aici, domnule! A folosit Axtis tonul pe care îl păstra doar pentru oamenii lui. Vă sugerez să vă întoarceți la coloana de dinainte.

S-a auzit cum cineva sare de pe cal.

— Căpitane, mă aflu într-o vizită diplomatică. Datoria ta e sămi facilitezi aceste relații. Dacă noi, emisarii, ajungem să ne încăierăm, puteți interveni.

Ușa trăsurii s-a scuturat și pe clanță a apărut o mână. Kai bloca grilajul, căscând ochii la scena care se petrecea afară.

— Trebuie să fie reprezentantul Insulelor înecate, nu-i așa? Cine altcineva ar putea veni dinspre vest?

Un pufnet sonor.

— Nu miroase a Regele Mort… Pe cine ai acolo, căpitane?

Kai a deschis ușa. După care s-a dat la o parte, în parte împins, în parte din proprie inițiativă, în clipa în care a urcat Jorg Ancrath, înveșmântat în negrul și roșul unei tunici de drum.

— Chella! I-a oferit băiatul unul dintre zâmbetele lui periculoase, neluându-l în seamă pe Kai.

— Jorg.

S-a așezat pe banca din fața lor, cu picioarele întinse și ghetele pline de noroi pe podea, complet relaxat. Și-a dat peste umăr șuvițele lungi și negre de păr, privind-o cu ochii întunecați, o undă de amuzament luminându-i trăsăturile ascuțite ale feței și arsura urâtă – amintire a exceselor de odinioară.

— Sunteți doi? Și-a afișat din nou rânjetul acela ascuțit. Ăștia sunt toți viii care-au putut fi adunați din Insulele înecate? Chella, nu ești o brettană. Mi-aș fi dat seama din vocea ta.

— *Acel* Jorg? A întrebat Kai întorcându-se spre ea.

— Un Jorg, cu siguranță, a zis Jorg aplecându-se în față, cu coatele pe genunchi, în timp ce, afară, gărzile se adunau. Și se vede treaba că sunt obiectul unei fascinații bolnave în anumite cercuri. Nu-i așa, Chella?

Și-a lăsat mâna pe fustele negre de pe coapsa ei.

— Fără îndoială că acum sunt căsătorit, inimioară, a adăugat el, așa că trebuie să-ți iei gândul de la o idilă.

— Regele Mort… a început Kai.

— Regele Mort mă iubește la rândul lui, presupun, a răspuns Jorg, strângând degetele în jurul coapsei ei. Mă urmărește de ani de zile. Și-a trimis creaturile în incursiune la mormântul fratelui meu. Știi de ce? S-a întors el spre Kai, neașteptat de iute.

— Eu…

Jorg s-a întors din nou spre Chella, fixând-o cu privirea.

— Nu știe. Tu știi?

— Nu.

— Cât de frustram!

Jorg i-a dat drumul și s-a lăsat din nou pe spate. Coapsa ei ardea în locul în care o atinsese.

— O luăm din loc? A întrebat Jorg. Coloana mea este chiar în față, așteaptă să traverseze râul Rhyme pe podul Honth.

Kai a făcut semn trăsurii să pornească:

— Din ce-am auzit, sunt surprins că ați ales să călătoriți în compania lui Lady Chella, rege Jorg.

— A spus tot felul de povești, nu-i așa? A întrebat Jorg, aplecându-se din nou în față, cu aerul unui conspirator. Ca să spun adevărul… Stai, nici măcar nu știu cum te cheamă. Știu că ești din Insule, am un concetățean de-al tău în trăsura mea, un om al Milosteniei, Gomst îi zice. Mă bucur să constat că Regele Mort a trimis la Adunare la fel de mulți brettani pe câți am și eu. Care e numele tău?

— El este Kai Summerson, a intervenit Chella, nerăbdătoare să preia puțin control. De ce călătorești cu noi, Jorg?

— Nu am voie să mă bucur de compania voastră? Nu pot eu tânji după doamna mea din mlaștină? A întrebat Jorg măsurând-o cu o privire lascivă.

În ciuda voinței sale, Chella a simțit cum i se ridică sângele în obraji. Ancrath a băgat de seamă imediat și a rânjit și mai larg.

— Arăți… diferit, Chella. Mai bătrână?

Și-a ținut buzele strâns lipite. S-au mai hurducat încă vreo sută de metri înainte ca el să vorbească din nou.

— Știți care e adevărul? Nu m-am putut gândi la nicio modalitate ușoară să vă ucid pe toți. Așa încât, pentru ca fiul meu să fie în siguranță, trebuie să vă urmăresc. Îndeaproape. Dacă asta se va dovedi imposibil, va trebui să vă ucid, bineînțeles.

— Fiu? întrebă Chella, căreia îi venea greu să-și imagineze, iar imaginația era ceva ce revenise în forță odată ce necromanția începuse să se estompeze. Ai un fiu?

Jorg a încuviințat.

— Chiar așa. Un alt William care să-și facă bunicul fericit. Cu toate astea, nu știu dacă Olidan din Ancrath e încă în viață ca să devină bunic.

— Nu am cunoștință să fi murit.

Era o vreme când simțea fiecare moarte asemenea undelor dintr-un lac, iar regele din Ancrath ar fi pleoscăit din plin – acum însă, când avea ochi pentru cei vii, devenea tot mai surdă pentru tărâmurile moarte. Era vina lui Jorg, fără îndoială. Și-a repetat-o și acum, în speranța că va ajunge să creadă. Era vina lui Jorg.

Jorg s-a încruntat, doar pentru o clipă, întorcându-se iute la surâsul pe care îl purta ca pe o armură.

— Nu contează.

— N-am niciun plan în ceea ce-l privește pe fiul tău, Jorg, a spus Chella, simțindu-se chiar și ea surprinsă că nu avea unul.

— Și tu, Kai Summerson? Ești un ucigaș de copii? A întrebat Jorg.

— Nu.

Un răspuns tăios, iar pe chip i se putea citi jignirea. Părea ridicol că un necromant putea considera ocară o astfel de sugestie, după care și-a amintit că băiatul nu omorâse încă pe nimeni de când l-a luat ea. Atunci când înveți artele întunecate printre hoarde de leșuri ale Insulelor, crima nu mai e o condiție necesară.

— În ceea ce mă privește, am luat vieți de copii, Kai. Băieței, fetițe, nu înseamnă mai nimic. Viețile de bărbați cu atât mai puțin. Nu mă scoate din sărite!

Vorbe necugetate, împrăștiate ca sticla spartă, momeli pentru ca brettanul să-și croiască drum printre ele. Chella a sărit în ajutorul lui Kai înainte ca el să se taie.

— Fiul tău te face fericit, Jorg?

Întrebarea părea importantă. Jorg Ancrath avea un fiu. Chella a încercat să și-l închipuie cu un copil în brațe.

Jorg i-a aruncat o privire întunecată. Și-a aplecat capul, acoperit de părul ce i-a căzut peste față și, pentru mult timp, ea a crezut că nu-i va răspunde.

— Nu există finaluri fericite pentru cei ca noi, Chella. Nu există izbăvire. Nu pentru păcatele noastre. Orice bucurie e doar luată cu împrumut, râsete împărtășite pe drum și lăsate în urmă.

S-a întors apoi înspre Kai.

— Am ucis copii, Kai Summerson. Într-o astfel de cârdășie, și tu o vei face.

Era ceva cunoscut în vocea lui, în felul în care rostea cuvintele. Chella o putea simți în vârful limbii.

Întorcându-și privirea spre Chella, Jorg i-a privit chipul o vreme, al său fiind plin de tristețe.

— Am pășit amândoi pe cărări întunecate, doamnă, a zis el. Să nu crezi că a mea se întoarce înapoi spre lumină. Dintre toți cei care au încercat să mă îndrume, tatăl meu, șoaptele din tufișul de spini, sfatul malefic al lui Corion, cea mai întunecată voce a fost întotdeauna a mea.

Într-un moment de limpezime, Chella a știut cine era Regele Mort.

38

Atunci când Makin a anunțat că acel contingent din Insule ne ajungea din urmă oastea, am fost sigur că printre ei se afla și Chella. Am știut-o, pur și simplu, fără motive sau dovezi. Mi-am părăsit trăsura, soția, copilul și amăgitoarea mătușă, cu o grabă mai mare decât s-ar fi cuvenit și cu mai puțină nerăbdare decât atunci când m-am îndreptat spre birja tatălui meu, cu toate că acolo s-ar fi putut afla însuși Regele Mort. Am închis ușa peste ei, peste toate slăbiciunile mele. În ciuda anilor ce m-au domolit, parte din mine – cea naivă – tânjea încă după fericirea unei familii, după izbăvirea pe care o poate aduce iubirea. Speranțe deșarte care nu-mi erau de niciun folos. Am închis ușa peste ei și m-am îndreptat spre ceea ce știam eu mai bine: spre damnați. Trecutul meu era întunecat, viitorul în flăcări, iar în spațiul îngust rămas între ele lumea se aștepta să fiu un tată, să am un copil, să îl salvez, să îi salvez pe toți? Cereau prea mult de la un om atât de întunecat de păcate. Cereau prea mult de la orice om, probabil.

Trăsura Regelui Mort, cu toate că nu era atât de grandioasă precum cea a lordului Holland, nu avea nimic funebru. Nici măcar prezența celor doi necromanți nu-i stricase atmosfera. De

fapt, nu știam sigur dacă Kai Summerson practica arta reîntrupării: părea prea tânăr, prea plin de viață. Și Chella însăși se schimbase. Fără îndoială. În vechile noastre confruntări, ardea de o bucurie păcătoasă, atât de fioroasă, încât lumina ei devenea o imagine remanentă în amintire, ascunzând adevărul. În smârcuri și grote, echivocul cărnii o făcea să fie în toate chipurile pentru toți bărbații – sau cel puțin pentru cel de față –, plină de cea mai întunecată savoare. Acum, părea că în fața mea ședea o străină, mult mai bătrână, mai palidă, destul de arătoasă încă, cu părul foarte negru, un chip cu unghiuri ascuțite și delicate, de o eleganță pe care n-o văzusem până atunci, cu ochii întunecați de secrete, care în momente de neatenție deveneau răni.

— Încă vreau să te ucid, am spus, în parte ca să treacă timpul cât mai săltăm pe străzile din Honth.

Ea a ridicat din umeri, calmă nu atât din indiferență, cât de bătrânețe.

— Nubanezul m-a iertat. Ar trebui s-o faci și tu.

Asta m-a făcut să-mi dau drumul.

— Nu-i adevărat.

Poate că totuși o făcuse. Nubanezul nu purta niciodată ranchiună – spunea că avea destule de dus și un drum lung în față.

— Ce-mi poți spune așadar despre Regele Mort? l-am întrebat pe Kai, iar el s-a cutremurat la auzul vorbelor mele, dar doar pentru o clipă, apoi înăbușindu-și iute tremurul.

Brettanul s-a uitat pe fereastră înainte să răspundă, de parcă ar fi căutat încurajare în lumina zilei, alinare în casele înguste din pământ cu acoperișuri de stuf, case pline de vieți, mamă, tată, țânci răsfățați, bătrâni știrbi, pline de certuri și râsete și purici săltăreți.

— Regele Mort e viitorul, rege Jorg. A pus mâna pe Insulele înecate, iar în curând va ajunge în toată lumea. Stăpânește tărâmurile moarte, iar noi petrecem mai mult timp morți decât vii.

— Dar cine este el, Chella? *Ce* este el? De unde vine interesul lui pentru Ancrath?

Ea știa ceva. Poate că avea să-mi spună, în speranța că mă va face să sufăr.

— Ancrath este poarta către continent, Jorg. Ești băiat deștept, ar fi trebuit să știi asta.

— De ce eu? am întrebat.

— Tu faci multă lume să te ia în seamă. Distrugi munții, disloci armate uriașe la porțile tale. Totul foarte măreț. Și firește că Regele Mort știe că ai pus ochii pe Ancrath. E destul de rău că tatăl tău se dovedește atât de încăpățânat în împotrivirea lui, poate că ar fi și mai rău dacă fiul lui ar veni în locul său?

— Hmmm, mi-am arătat eu neîncrederea, deși părea plauzibil. Și bineînțeles că acestui Rege Mort nu i-a trecut prin cap să-și facă prieteni la Adunare? Se așteaptă la diplomație? Negocieri cu mortăciuni care se târăsc din mocirlă și pământ?

Chella a zâmbit în sinea ei – un gest delicat, care a făcut-o să arate drăguță.

— Există monștri mult mai răi la Curtea împăratului, Jorg. Regina Roșie se îndreaptă spre Adunare. Sora Tăcută e cu ea, să o sfătuiască, de asemenea Luntar din Thar e cu ele. L-ai întâlnit pe Luntar, după câte știu.

— O singură dată.

Nu mi-l aminteam, dar ne întâlniserăm. El fusese cel care îmi dăduse cutia de aramă și o umpluse.

— Poate că sunt monștri, am spus eu, probabil chiar mai răi decât mine, însă sunt născuți din femei, trăiesc și vor muri. Spune-mi, de unde a apărut Regele Mort? Pământurile aride nu s-au înclinat vreodată în jos? N-au ajuns în iad? A scăpat de Lucifer și s-a cățărat din abis?

— El nu e un demon, a scuturat Chella ușor din cap, ca și cum ar fi fost de preferat să apară un monstru între noi. Și ce se întâmplă aici, în noroiul și praful acestei lumi, contează foarte mult pentru el. Raiul, iadul și pământul, toate trei sunt un întreg. Nu poate fi nicio schimbare sus sau jos care să nu fie oglindită și aici. Lumea aceasta, unde ne petrecem viețile, este în același timp o încuietoare și o clanță. Așa spune Regele Mort.

— Diavolul nu are nimic de obiectat după ce și-a ridicat tabăra ambulantă tocmai în fața ușii lui? Furând ceea ce îi aparținea de drept?

Părea absurd să discutăm despre politica iadului, însă atinsesem tărâmurile moarte cu propriile mele mâini, le respirasem aerul și știam că sunt o cale către poarta lui Lucifer.

— Regele Mort vrea să deschidă porțile raiului, a spus Kai. Crezi că-i pasă de ceea ce se va întâmpla?

— Totul se schimbă, Jorg, a zis Chella plecându-și capul. Totul.

— Nu mi-ai spus încă de unde vine acest Mesia al vostru. De ce nu spun nimic anticii despre el? În care cărți este menționat? Am continuat să întreb, în căutarea semințelor adevărului printre minciunile și nebuniile ei. Ce vârstă are?

— E tânăr, Jorg. Foarte tânăr. Mai tânăr decât tine.

39

Povestea Chellei

Podul din Tyrol se întindea peste Danoob prin șaptesprezece arcade, drumul larg trecând printre stâlpi de piatră. Marele pod din Honth se arunca printr-o boltă uluitoare peste râul Rhyme, însă Chellei îi plăcea mai mult podul din Tyrol. Își putea închipui cum fusese construit, îi vedea cu ochii minții pe bărbații care lucraseră aici.

— Cum ți se pare că arată râul, Chella? A întrebat Jorg, curios să primească un răspuns.

— Brun și agitat.

L-a descris întocmai.

— Kai, tu ce vezi?

Kai era pe jumătate ridicat, uitându-se prin grilajul de la fereastră, legănându-se în mișcarea trăsurii.

— Brun.

— Nu avem îndrăgostiți printre noi? A întrebat Jorg. Legenda care spune că apele li se arată albastre celor îndrăgostiți e mai veche decât podul acesta.

— Râul e brun. De culoarea rahatului. Totul ține de nămol, drenaj și canalizarea din Tyrol, nicidecum de fanteziile bolnave în care își împachetează oamenii porcăriile lor.

Chella nu vedea niciun motiv pentru care să-și țină amărăciunea în ea.

— Nu-i așa, a ripostat Jorg. Dacă bărbatul potrivit iubește femeia potrivită, atunci el poate face ca râul să devină albastru.

— Jurații apei, a dat Kai din cap și s-a lăsat înapoi pe spate, în umbră.

— Nu, a scuturat Jorg din cap. Toate jurămintele. Toate potecile înguste. Un bărbat poate căuta orice pe care să-l transforme în propria lui cauză. Nu e voință sau dorință, ci doar

certitudine. Să fii sigur că lucrul pe care îl vei căuta te va căuta și el pe tine.

Și-a întins ghetele în spațiul dintre scaune, odihnindu-se între Kai și Chella, și a continuat:

— Ai iubit vreodată, Kai? A existat vreo fată care să facă apele albastre pentru tine?

Kai a vrut să deschidă gura, însă și-a înghițit răspunsul. S-a lăsat în față, după care s-a dat brusc înapoi.

— Nu.

— Iubire, a zâmbit Jorg. Asta e ceva ce te va căuta și pe tine.

Trăsura a coborât hurducându-se de pe pod pe malul nordic, acolo unde drumurile erau mai bune.

— Poate c-ar trebui să te întorci în trăsura ta, Jorg, la regina ta, ca să vezi dacă-ți place mai mult peisajul de acolo.

Chella a realizat că nu-și dorea ca el să plece, însă nu știa decât să-l chinuiască. Preț de o clipă, a văzut acul pe care îl folosise ca să-l prindă pe Kai și l-a simțit înfigându-se din nou în carne.

El și-a tras înapoi picioarele și s-a aplecat spre ea, aproape, cu mâna pe coapsa ei.

— Ce speri să obții la Adunare, Chella? Regele Mort nu are cum să nădăjduiască să câștige vreun convertit, fără îndoială. Nu sunt prea sigur că maestrul Summerson, aici de față, e un convertit așa cum se cuvine. Care e ideea, atunci?

— Ideea este că avem dreptul să participăm, iar Regele Mort își dorește asta. Oricare dintre variante ar trebui să fie de ajuns pentru tine, Jorg Ancrath.

Chella a tresărit sub strânsoarea mea de pe coapsa ei. Viața și durerea mergeau mână în mână și niciuna dintre ele nu-i era pe plac.

El și-a mijit ochii – oare câți văzuseră privirea aceea și nimic altceva pe lume apoi? – și s-a apropiat până când răsuflarea i-a ajuns să-i gâdile ei gâtul.

— Ești aici ca să ne arăți fața umană a morții? Să liniștești Adunarea? Să flatezi regii vârstnici cu un băiat drăguț care să flirteze cu reginele și prințesele lor?

— Nu, a zis Chella, mânia ridicându-se în ea, fierbinte pe sub răcoarea răsuflării lui, iar mâinile încleștându-i-se. Suntem aici cu trădări și șmecherii, cu înșelăciuni și crimă, întocmai ca tine,

Jorg din Ancrath, ce altceva ar putea niște ființe frânte ca noi să aducă pe lume?

— Renar.

— Poftim?

Coapsa îi ardea iarăși acolo unde o atinsesem din nou.

— Jorg din Renar.

— Nu te doare sufletul să porți numele celui care l-a ucis pe micul William? Pe draga mamă Rowan?

— E mai bine decât să port numele tatii.

— Mai degrabă porți numele fratelui său? Al unui bărbat pe care îl ții în întuneric și chinuri? Nu mârâi, am auzit gărzile povestind despre cum l-ai omorât pe Harran și pe încă un bărbat de nădejde ca să ajungi la fiu.

Jorg s-a apropiat de ea.

— Poate că păstrez numele ca să-mi amintesc ce culoare are sufletul meu.

Răsuflarea lui înăuntru, răsuflarea ei afară. Chella mirosea a scorțișoară.

Oare doar de asta aș fi avut nevoie ca să te seduc, Jorg? Să fiu doar mai puțin blestemată?

Jorg s-a întors cu spatele la ea, uitându-se spre Kai, în colțul lui cuprins de umbră:

— Ieși afară.

Și a ieșit – o străfulgerare iute și nedorită a luminii de afară, rece și mohorâtă, iar Kai a dispărut.

— Dar tot o să te omor, a spus Jorg, foarte aproape de ea.

Chella i-a închis gura cu buzele ei.

Și-a trecut degetele peste umerii lui, și-a cufundat mâinile în jos și în sus pe sub platoșa tunicii de călătorie, de-a lungul mușchilor fierbinți și tari ce-i acopereau spatele, crestați de vechi cicatrice, de tăietura unei săbii, crăpături și crestături, sute de răni ale spinilor. S-a lăsat peste ea, înalt, greu, cu părul lui negru căzând în jurul lor și fața lui arsă zgâriind-o în timp ce gura lui a găsit curbura gâtului ei.

Ceva fierbinte, umed și viu a străbătut-o, un torent neașteptat care i-a luat răsuflarea și a ridicat-o. Forța vieții căreia îi rezistase, respingând-o, a luat cu sine întreaga ei împotrivire, implacabilă precum primăvara. A sărit la el, furioasă, aprigă, plină de dorință. A ridicat-o, fără să se oprească și fără efort, aruncând-o cu spatele spre peretele căptușit. O parte din ea s-a

temut că vizitiul va crede că era un semn să se oprească, iar gărzile se vor aduna în jurul lor.

Jorg s-a aruncat pe ea și toate celelalte voci au amuțit. Dorința lui a trezit în ea un răspuns, nevoia îi pulsa în toți mușchii, trădată de respirația lui greoaie.

Trupurile lor s-au unit într-o recunoaștere sălbatică a cărnii, brațele ei strivite sub greutatea lui, palmele desfăcute o clipă, apoi încleștate iarăși, pernele răvășite. Afară, pufnetele nerăbdătoare ale cailor, nechezatul iepelor, bătăile din picioare ale armăsarilor mânați de energii nebănuite, de mirosul dorinței lor. Jorg a izbit-o din nou de perete, cu putere, iar trăsura s-a înclinat în față, pornind în galop în ciuda țipetelor vizitiului. Fustele negre s-au îngrămădit în jurul coapselor ei. Jorg a pătruns-o brutal, iute, plin de dorință – o împerechere lipsită de gingășie, fiind amândoi răvășiți de dorință brută. Chella s-a ridicat ca să-i vină în întâmpinare, toată forța ei strângându-se în jurul lui, călărind și călărită, nicio mângâiere primită ori dată. S-au împerecheat precum pisicile sălbatice, agresiunea instinctuală fiind ținută la distanță, un pact impus de imperative mult mai adânci și mai vechi, incapabile însă de a opri violența ce dădea năvală, fiind gata să urle din răsputeri în momentul eliberării.

— Ajunge! A aruncat-o Jorg cât colo de pe el și s-a târât pe spate, pe banca din partea opusă, cât mai departe de unghiile ei, gâfâind și cu un firicel de sânge în colțul gurii.

— Eu… Eu spun când ajunge, rege din Renar, a scuipat Chella cuvintele printre suspine.

Voia mai mult, însă asta putea s-o ucidă. Fiecare bucățică din ea striga, ardea cu focul unei vieți nou trezite. Jorg fusese cheia care desfăcuse lacătul. Poate c-ar fi fost bun oricare alt bărbat, însă părea nimerit că a fost chiar el.

Jorg și-a dat pe spate părul lipit de transpirație și și-a legat pantalonii, cureaua fiind prea sfâșiată ca să mai folosească la ceva.

— Mă îndoiesc că poți măcar sta în picioare, doamnă.

O străfulgerare de zâmbet, plin de obrăznicie. Arăta din cale afară de tânăr în clipa aceea.

— Deci așa se desfășoară relațiile diplomatice la Adunare? A întrebat ea încă răsturnată în căldură și umezeală, cu inima săltându-i în piept.

— Vedem când ajungem acolo.

Jorg a cules câțiva nasturi împrăștiați de pe podea și a pus mâna pe ușă.

— Iar când voi fi încoronat, vom împărți ultimul nostru sărut.

De parcă ea și-ar îndoi vreodată genunchiul și i-ar săruta mâna. Aroganța gândului i-a smuls un mârâit.

— Te întorci la doamna ta iubită acum, Jorg? A încercat Chella să zâmbească, dar nu i-a reușit.

— E mult prea bună pentru cei ca mine, Chella. Eu sunt o marfă stricată, ce nu mai poate fi reparată. Locul meu e lângă cei ca mine.

Din nou zâmbetul acela, după care a deschis ușa.

— Te omor dacă te apropii de fiul meu, Chella.

Și dus a fost.

40

L-am ținut pe Brath într-un trap ușor, trecând pe lângă delegația din Insulele înecate și apropiindu-mă tot mai mult de armata aurită ce înconjura delegațiile din Ancrath și Renar. Katherine cu cele două voturi ale tatii, eu cu cele șapte ale mele.

Katherine avea să știe. Într-un fel sau altul avea să știe, chiar dacă nu-mi încălcase din nou visele, ar fi simțit mirosul Chellei pe mine. Miana ar fi scuturat doar din cap în felul acela care o făcea să semene cu mama cuiva mai mult decât cu copilul care, de fapt, era. Să nu-mi spui niciodată și să nu lași pe nimeni să-mi spună vreodată. Asta fusese tot ceea ce îmi ceruse. Din câte știu, i-am respectat voința. Era limpede că merita mult mai mult, însă ar fi fost nevoie de un om mai bun ca să-i poată oferi asta.

Mi-am dat seama că am un zâmbet prostesc pe față și l-am alungat. Mă durea limba și aveam linii de foc pe spinare. Zgârieturile mă dureau întotdeauna mai rău decât tăietura de sabie. Fusese o imprudență să o posed pe Chella, însă întreaga mea viață fusese doar un șir de alegeri periculoase luptându-se pentru un deznodământ mai bun. Nu că aș fi ales să fie așa, nu neapărat. Câteodată, ne dăm seama că suntem doar trecători, toată rațiunea noastră și toate aerele pe care ni le dăm, purtate de carne și oase care știu de fapt mai bine ce au nevoie. Când carnea întâlnește focul, vrea să se tragă îndărăt și o face indiferent ce părere ai despre asta. E posibil ca, atunci când

bărbatul întâlnește femeia, să acționeze aceleași forțe, dar în sens invers.

Makin a venit călare alături de mine, din spatele coloanei până la trăsura lui Holland.

— Îi lași singuri, să comploteze? M-a întrebat cu o expresie suspicioasă pe față, de parcă știa că făcusem ceva.

— Așa am simțit, am răspuns. Ceva îmi spune că nu vor apela la noi. Și dacă o vor face…

— Ți-a fost dor de compania noastră, nu-i așa?

Makin s-a alăturat, umăr lângă umăr, răspândind un ușor parfum de cuișoare în aer. M-am îngrijorat că luase prea multe, prostindu-l pe adevăratul Makin, însă nu prea puteam să dau sfaturi de bună purtare. Kent cel Roșu ni s-a alăturat și el, în vreme ce avansam de-a lungul coloanei.

— Ți-a fost dor de noi? A reprodus el vorbele lui Makin.

— De voi? Vă aduceți aminte de Chella din grota leucrotelor, din mlaștină? Câtă vreme ați vrea să călătoriți în trăsura ei?

Amândoi bărbații au călărit în liniște preț de un minut, uitându-se peste câmpuri. N-aveam de unde să știu care parte anume a întâlnirii și-o închipuiau. Am zărit trăsura lui Holland în timp ce treceam printr-o curbă lungă.

— Cât trebuie, a făcut Makin, răspunzând la întrebarea pe care o uitasem. Aș călători cu ea cât trebuie.

Kent s-a întins și mi-a ridicat gulerul tunicii de drum, ceva ce nu mai făcuse de când aveam zece ani și nicidecum după ce devenisem rege.

— Mușcături de țânțari, a scrâșnit cu vocea lui pârjolită, atingându-și gâtul. Și cam mari, din câte se vede, cam ca și cei din mlaștinile Cantanlonei.

Am urcat pe platforma trăsurii direct din șaua lui Brath, fără ca vizitiul să mai oprească.

— Ți-a fost dor de mine, părinte Gomst? Am întrebat trântind ușa în urma mea și aruncându-mă între Katherine și Miana, una repezindu-se să-și adune cartea din calea mea, cealaltă strângându-l pe fiu-meu în brațe.

— Katherine, ți-a spus vreodată Orrin ceva despre ziua în care ne-am întâlnit pe drum? Am întrebat fără să-i las episcopului răgazul să răspundă.

Și-a închis cartea, un volumaș ponosit legat în piele roșie.

— Nu.

— Hmm… Și eu care credeam că-l impresionasem.

— Insă Egan mi-a spus, de mai multe ori. Iar Egan nu era prea vorbăreț, a adăugat ea.

Îndărătul meu, William începuse să se agite ca să fie alăptat.

— A spus că Orrin a fost un prost că s-a jucat cu tine și că te-a lăsat în viață, pentru că el te-ar fi ucis în trei secunde.

— Ce să spun, n-aveam decât paisprezece ani. În final, l-am înfrânt *pe el* în mai puțin de trei secunde. În orice caz, în ziua aceea avem cu mine un prieten care l-ar fi prăjit pe Orrin în armura lui în chip de trofeu. Așadar, încă o dată, privind retrospectiv, cred că Orrin a fost cel înțelept.

În timp ce trăsura a continuat să salte pe drum, am scos inelul vizionar și l-am ațintit, cu îndemânare exersată, spre Castelul înalt. Anii de supraveghere nu mi-au dezvăluit prea multe despre planurile tatălui meu, doar îmi arătaseră că nu fuseseră scrise cu litere de doi metri și lăsate pe acoperiș. Acum, am văzut un văl de fum târându-se prin oraș. Chiar și din înaltul cerului putea fi văzută funinginea lăsată în urmă de incendiu, care-și pusese amprenta aspra Castelului înalt și a străzilor din Crath. Părea că Regele Mort îmi transforma trecutul așa cum Constructorii plănuiseră să ne transforme viitorul. Dacă revărsarea întunecată de ape se preschimba într-un val, Constructorii aveau să ne termine înainte ca astfel de vrăji să rupă lumea în două.

O privire mai atentă mi-a dezvăluit niște vele negre pe Sane, înaintând în coloană de-a lungul ambelor maluri. Le-am urmărit cum avansează. Legiunile Regelui Mort trecuseră deja prin Gelleth. Dacă mergeau în ritm susținut, noapte și zi, exista posibilitatea să ne ajungă din urmă înainte de porțile Vyenei. Era greu să apreciez mărimea hoardei, așa cum era răsfirată de-a lungul malurilor, cine știe, poate zeci de oameni. Și mai mulți i se puteau alătura pe drum. Chiar și așa. Morții împotriva cavaleriei și a zidurilor cetății? Părea o mișcare pripită.

— Ce vezi? A întrebat Gomst în timp ce făceam socotelile.

— Necazuri.

Gândul morților mărșăluind, prădând pământurile înfloritoare din Ancrath îmi înfigea un cuțit între coaste și îl întorcea mereu. M-am întrebat dacă și mormintele din Perechaise și-au predat morții. Acum probabil că n-aș fi rezistat să țin hoarda Regelui

Mort departe de Castelul înalt, dar în alte timpuri, alături de Fata-Care-Așteaptă-Primăvara și de mormântul în care l-am îngropat pe Justice, aș fi putut să fac față.

M-am lăsat pe spate, cu dureri de ochi după mai bine de două ore de privit prin inel. Miana dormea, cu copilul nostru pe piept. M-am gândit la tatăl meu, așezat în tronul lui, având coroana de fier pe cap. O fi mort bătrânul ticălos? Nu știam ce să fac cu gândul ăsta. Nu se potrivea, oricât l-aș fi întors pe toate părțile. Eu trebuia să-l ucid, să termin cu el. Soarta mă dusese spre momentul acela în toți acești ani... M-am frecat la ochiul inflamat, m-am lăsat în față, cu coatele pe genunchi și bărbia în pumni. Tata nu putea fi mort. Am dat chestiunea deoparte, să o rumeg când va fi mai digerabilă.

De cealaltă parte a trăsurii, episcopul Gomst ațipise, cu părul cărunt răvășit și gura întredeschisă. Osser Gant mă urmărea însă, tăcut și vigilent. Cancelarul lui Makin, adus tocmai ca să ne sfătuiască, își ținea gura.

M-am gândit atunci la Coddin, cancelarul meu care putrezea acasă, în Bântuit, la Fexler Brews, rătăcit în mașinile lui, amândoi cu vorbăria lor despre îndreptarea lumii, Coddin așteptând ca eu să distrug puterea mâinilor ascunse, Fexler, mult mai ambițios, dorind ca eu să întorc o roată inexistentă și să ne întoarcem cu toții la ceea ce ne fusese menit, să fac înapoi lumea așa cum ne-a fost dată.

Doi din neamul Ancrath, spusese înțeleptul, doi care să desfacă vraja, să întoarcă roata lui Fexler! Un zâmbet amar mi-a răsucit buzele. Ar face bine să se roage, amândoi, Coddin și Fexler, muribundul și fantoma, să se roage ca profeția să nu însemne nimic, pentru că nu va fi decât un singur Ancrath în Vyene, iar acesta nu avea niciun indiciu cum să refacă un imperiu fărâmițat, darămite o realitate fărâmițată.

Chestiunea era mai complexă decât puterea și influența câtorva vrăjitori, decât farmecele unora ca Sageous, oameni precum Corion și Luntar, care se jucau cu viețile oamenilor. Cea de-a treia cale a lui Fexler presupunea restaurarea normalității. Michael și toată tagma lui considerau carnea ca pe o boală care putea fi înlăturată, încetând astfel oprirea roții, oprind lumea de la distrugere. Fexler era singurul care nutrea gânduri mai mărețe: el crezuse că am putea da înapoi ceea ce fusese făcut

și cruța omenirea de o a doua venire a focului pe care chiar el îl pogorâse odată asupra noastră.

De fapt, îmi duceam primul născut tocmai în locul în care Constructorii și-ar fi putut aprinde focul lor. Dacă Fexler se înșela atât de mult pe cât sugerase Michael – dacă nu putea schimba natura existenței noastre –, Vyene avea să ardă, iar noii sori ar răsări în ultima zi a omenirii.

Am ajuns mai aproape de Vyene, iar vremea s-a înrăutățit, odată cu frigul toamnei târzii, ceața de pe râu ce respingea soarele, ploaia persistentă, frigul și moralul scăzut, pământul transformat în noroi. Cu fiecare milă ce trecea pe sub copitele cailor, peisajul de țară devenea tot mai aspru. Am găsit sate întregi abandonate, amintind de Gottering, răspândind amenințare în fiece lizieră. Gărzile au descoperit morminte proaspăt dezgropate, recolte culcate la pământ pe câmp, mere ce putrezeau pe crengi.

Pe lângă noi au trecut călători, pe cai obosiți și ponosiți, stăpânii lor nearătând cu mult mai bine. Cu toții duceau povești despre forțele Regelui Mort, despre cum loviseră în Ancrath, despre înaintarea lor în Gelleth și cum amenință acum Attarul, croindu-și o potecă întunecată de-a lungul imperiului, de-a lungul drumului pe care îl urmaserăm și noi, cu doar câteva zile în urmă.

S-ar putea spune că dezastrul și prăpădul s-au ținut mereu scai de mine, însă niciodată până acum nu fusese atât de limpede blestemul. Mă îndreptam spre Vyene, iar iadul venea în urma mea.

În noaptea aceea, ne-am oprit în orașul Allenhaure și am mâncat la o masă dintr-o mare berărie ce putea adăposti trei sute de ostași din Garda Gilden. În Allenhaure, aflat chiar la poarta inimii imperiului, nici iarna și nici pacostea Regelui Mort nu-și înfipseseră, încă, colții. Localnicii au adus hălci uriașe de carne friptă pe tăvi de lemn, miel în crustă de usturoi, ierburi și alune de pădure, vițel în sânge, necondimentat. De asemenea, bere blondă cu un guler alb și gros, în căni cu capac asemănătoare butoaielor de lemn legate cu doage și în pahare speciale din sticlă pentru masa cea înaltă. Păreau cu adevărat încântați să ne vadă și pretutindeni era o atmosferă sărbătorească. M-am întrebat totuși dacă nu făceau toate

acestea sperând că astfel gărzile vor hotărî să-și refacă proviziile în orașul următor.

Berea avea un gust proaspăt, intens și am băut din plin, poate ca să șterg imaginile din trăsura Chellei, ce mi se învârteau iar și iar prin minte, făcându-mă să mă simt deopotrivă murdar și dornic de mai mult. Mai târziu spre seară, m-am aplecat peste Miana și l-am luat din leagăn pe fiul nostru.

— Nu-l trezi, Jorg!

— Șșt, îl iau la plimbare. O să-i placă.

Spre meritul lui, William, care arăta doar pe jumătate om, așa cum au obiceiul nou-născuții, a dormit mai departe așezat la pieptul meu, părând imperturbabil la orice schimbare. Un fior rece m-a pătruns când mi-am amintit de Degran în brațele mele, fără de viață, o păpușă de paie. Am alungat amintirea, refuzând să-i permit să mă paralizeze de fiecare dată când îmi luam copilul în brațe. Moartea ardea sub fiece atingere a mea încă din ziua asediului asupra Bântuitului.

— Învelește-l bine, cel puțin, ia cu tine…

— Taci, femeie!

Pentru un trup atât de mic, părea că deține provizii nesfârșite de cicăleală.

— Fii recunoscătoare că nu-l arunc de pe coasta dealului, precum spartanii, am adăugat.

L-am dus printre rânduri-rânduri ale Gărzii Gilden, cu toții aplecați peste carne și bere, cântând cu voce tare. Lângă ușile cele mari, lăsate deschise ca să iasă putoarea și căldura de la sute de călători, l-am zărit pe Gorgoth, inconfundabil, afară în lumina torțelor. Am ieșit cu William cuibărit la pieptul meu.

— Gorgoth.

Un nume plăcut de rostit.

— Rege Jorg.

Gorgoth și-a întors ochii ca de pisică spre mine, capul lui uriaș răsucindu-se pe un gât gros cât trunchiul unui copac. Avea o anumită solemnitate în el, ceva leonin.

— Dintre toți oamenii pe care îi cunosc, am zis ducându-mă lângă el și urmărindu-i privirea în noapte, dintre toți, de când Nubanezul a murit, doar prietenia ta, respectul tău mi le-am dorit. Și tu ești singurul care nu mi le oferi. Nu mi le doresc doar pentru că nu mi le oferi, ci mi le doresc, pur și simplu.

Poate că vorbea berea în locul meu, dar era adevărul.

— Ești beat, a răspuns el. N-ar trebui să ai un copil în brațe.

— Răspunde la întrebare!

— N-a fost o întrebare.

— Răspunde oricum! Am insistat.

— Nu putem fi niciodată prieteni, Jorg. Ai mâinile mânjite cu sânge, iar pe suflet, crime pe care numai Dumnezeu le poate ierta.

Vocea lui se îndepărta de noi, mai profundă și mai întunecată decât noaptea.

— Știu, l-am ridicat eu pe William mai aproape de fața mea și i-am inspirat mirosul. Tu și cu mine o știm. Ceilalți au uitat cumva, convinși că se pot șterge astfel de amintiri sau că pot fi preschimbate. Doar tu și Katherine vedeți adevărul. Și Makin, însă el nu se poate ierta pe sine, și nu pe mine.

I l-am dat pe William lui Gorgoth, întinzându-i-l până când leucrota a ridicat o mână uriașă, cu trei degete, ca să îl primească.

A rămas nemișcat, cu ochii din cale-afară de măriți, uitându-se la fiul meu, aproape pierdut în palma lui.

— Oamenii se feresc de mine... Niciodată n-am ținut în brațe un copil, a spus el. Ei cred că ceea ce m-a distrus pe mine îi va molipsi și pe copiii lor, dacă-i ating.

— Și așa e? L-am întrebat.

— Nu.

— Bine, atunci.

Am rămas în picioare, privind cum se ridică și coboară pieptul micuț.

— Ai dreptate să nu fii prieten cu mine, am zis. Dar îi vei fi prieten lui William, așa cum i-ai fost odată lui Gog?

Băiatul avea să aibă nevoie de prieteni. Oameni mai buni decât mine. Capul uriaș a încuviințat teribil de lent:

— Tu m-ai învățat asta. Cumva, m-ai învățat valoarea lui Gog, a zis și l-a ridicat pe William, apropiindu-l de fața lui. Îl voi apăra, Jorg din Ancrath. Ca și cum ar fi al meu.

41

Povestea Chellei

— Nu mai e loc la han, a zis Kai aruncându-i un rânjet. Allenhaure e plin.

S-a urcat înapoi în trăsură, aruncându-și cizmele pline de noroi.

— Cine l-a umplut?
— Escorta lui Jorg, a răspuns Kai.
— Atunci spune-i lui Axtis să-i dea bice până în orașul următor, a poruncit Chella.
— E drum lung până în Gauss, iar gărzile sunt mereu bine tratate aici. Aud murmure de nemulțumire, de parcă ar fi oameni adevărați pe sub armurile alea aurii și figurile acelea dârze.
— Nu e grija mea. Să mergem.
Dar îndată ce-a rostit vorbele a simțit că parcă era totuși grija ei. La început, a simțit în aer ceva în neregulă.
— Așteaptă! A adăugat ea.
Kai s-a oprit, pe jumătate încălțat cu o gheată.
— Ce e?
După înțepăturile din degete, se apropie ceva de rău augur.
— Așteaptă doar.
A ridicat o mână.
Neorânduială. O senzație acută și seacă de rău, precum nisipul în ochi. Temperatura a coborât sau poate corpul ei doar credea asta, pentru că răsuflarea nu scotea aburi.
— Moroiul.
Kai a simțit și el.
— Se ascunde, a spus ea. Thantos.
— Ce vrea?
Calmul lui Kai s-a risipit odată ce moroiul se apropia. Keres îl îngrozise. Thantos era și mai rău.
— E un avertisment, a răspuns Chella.
O parte din ea sperase că planul fusese uitat sau schimbat, o mare parte din ea, tot mai mare pe măsură ce viața se întorcea în ea. L-a blestemat pe Jorg Ancrath și s-a oțelit pentru noua sarcină.
— Mergi în oraș, ia o căruță și umple-o cu butoaie de bere. Ne așezăm tabăra pe câmp, spre râu. Gărzile pot petrece acolo.
Kai a pufnit.
— Se pare că va ploua.
— Să facă focuri. După o vreme, nu vor mai băga de seamă ploaia.
— Berea îi va ajuta, a înțeles Kai, însă nu a mai reușit să zâmbească, nu acum, cu moartea care pândea atât de aproape, întinzându-i fiecare nerv.

Chella a întins mâna spre săculețul de la cingătoarea rochiei. – Ia asta.

I-a pus în palmă patru bucăți grele de aur, lingouri brettane. – Ce…

A împins un flacon mic din sticlă neagră ce ședea printre bucățile de aur din palma lui. După felul în care i s-a schimbat expresia feței, Chella și-a dat seama că el a înțeles.

— Apă din Styx. O picătură în fiecare butoi.

— Ar fi ceva.

Chella ținea pocalul în față, învârtejind ușor berea, cu spuma pe terminate, doar insule pe o mare întunecată, în lumina lunii.

— Să zbori, a precizat ea.

— Da.

Kai se uita în propria lui mare întunecată, cu spuma lui împrăștiată în insule mici. Poate că-i amintea de pământurile lui scufundate. Undeva, în depărtare, ovații în surdină se auzea din Allenhaure, un fel de sărbătoare printre gărzile lui Jorg.

— Aproape că am reușit, a spus Kai punând pocalul de argint pe masă, între ei doi. O dată.

— Cum poți *aproape* să zbori? A scuturat Chella din cap.

— Cum poți *aproape* să iubești?

Kai și-a ridicat privirea spre cerul lipsit de stele și negru ca Biblia[8], apoi a continuat:

— Eram pe buza unui promontoriu, suspendat deasupra Mării Canalului, acolo unde valurile se izbesc de stâncile albe. Iar vântul suflă atât de rece și de tare acolo, îți smulge căldura din tine și-ți învăluie oasele. M-am aplecat, fără ca nimic să mă susțină în afară de vânt, uitându-mă la valurile acelea întunecate care plesneau și izbeau cu mult, mult mai jos. Și m-a umplut, de parcă aș fi fost din sticlă sau gheață sau aer, și singurul lucru pe care îl aveam în minte era vocea vântului de răsărit, vocea eternității, chemându-mă.

— Dar?

— Dar n-am putut să-mi dau drumul. Dacă aș fi zburat, m-aș fi îndepărtat de tot ceea ce știam. De mine însumi, a scuturat el din cap.

— Și ce n-am da să putem zbura departe de noi înșine acum…

[8] *Starless and bible black,* în original, referință la o expresie folosită de poetul și scriitorul Dylan Thomas în piesa de teatru radiofonic „Under Milk Wood” (n. tr.).

Chella a răsturnat pocalul și a rămas pe loc până când lichidul s-a împrăștiat pe masă. Pe tot cuprinsul câmpului, oamenii gărzii erau întinși pe jos de parcă ar fi dormit, unii dintre ei în armurile aurite, în iarba plină de noroi. Căpitanul Axtis căzuse pe spate, ieșit pe jumătate din cortul lui, cu sabia în mână și ochii în sus, spre cerul întunecat de ploaie.

Din aproape trei sute de oameni, numai unsprezece nu luaseră nici măcar o înghițitură din berea din Allenhaure. Moroiul îi găsise pe acei oameni în întuneric și-și făcuse de cap, reducându-i întâi la tăcere smulgându-le carnea de pe ei.

— Oare Thantos va avea nevoie și de ceilalți?

Kai a dat la o parte brațul alb al unei fete din tabără, cu rochia udă, părul îmbibat de ploaie și fața în țărână. S-a opintit să se ridice din scaun și a pășit peste ea ca să ajungă lângă Chella.

Aceasta a încuviințat.

— Vor merge în pădure și se vor alătura Regelui Mort, atunci când el va sosi.

Kai și-a strâns pelerina în jurul lui. Ceața plutea la nivelul gleznelor în jurul lor, ridicându-se de nicăieri de parcă ieșea tocmai din pământ, albă precum laptele.

— Începe.

Senzația de neorânduială care o bântuise întreaga seară, răsucindu-i-se precum viermii sub piele, se transformase acum în oroare. Atunci când morții se întorc, ai sentimentul că totul merge anapoda, de parcă iadul însuși îi aruncă afară.

Axtis s-a ridicat primul, în fața oamenilor lui, în fața târfelor moarte, a băieților cu tăvile și zdrențele elegante. Nici n-a clipit. Apa i se scurgea de pe ochi, dar nici n-a clipit. Răul.

De jur-împrejurul lor, oamenii stăteau în picioare, în armurile aurite. Apa Styxului nu lăsase nicio urmă asupra lor, în afară de cei câțiva care se prăbușiseră în foc, firește. Apa Styxului își face efectul fără grabă, amorțind simțurile, aducând somnul, paralizând mai întâi vocea, apoi grupe mai mari de mușchi. În cele din urmă, moartea pe care o aduce este o agonie a mușchilor chinuiți, care se luptă și cedează. Chella avea destulă necromanție în vârfurile degetelor ca să știe că nu muriseră ușor. Durerea lor reverbera în ea.

— Tot nu înțeleg, a spus Kai. Nu durează prea mult până când cineva descoperă că ceva nu e în neregulă cu ei. Și știi prea bine că treaba aia cu diplomația e doar o vorbă-n vânt. Vom fi

norocoși să scăpăm fără să fim decapitați și apoi aruncați în foc. Asta le fac ei celor ca noi, știi? Dacă au noroc. Dacă nu, întâi îi pun pe foc, apoi decapitează ce-a mai rămas.

— Regele Mort are motivele lui, a spus Chella.

— Toate astea numai ca să răspândească teroare? E puțin cam extravagant.

Chella a ridicat din umeri. Kai ar face bine să nu cunoască motivele Regelui Mort. Ar fi fost bine ca nici ea să nu le cunoască.

— De aici plecăm călare. În șa.

— Ce? De ce?

Ploaia cădea tot mai iute, tot mai puternică, subliniindu-i punctul de vedere.

— Dacă vrei, poți rămâne în trăsură.

Chella și-a șters apa de pe față și a scuipat.

— Insă Thantos va fi acolo, iar moroii nu sunt cei mai buni tovarăși de călătorie.

42

Vyene este cel mai frumos oraș de pe pământ. Firește că s-ar putea să n-am dreptate. Se poate ca în întinderile din Ling ori dincolo de Sahar, în inima Ceranei sau undeva în colbul din Indus să se afle o lucrare și mai frumoasă de-a oamenilor. Însă mă îndoiesc. Bogăția unui imperiu întreg fusese cheltuită în Vyene, an de an, secol de secol, preschimbându-se în piatră și măiestrie.

— Incredibil.

Makin și-a scos coiful de parcă i-ar fi stânjenit capacitatea de a absorbi măreția fiecărui loc. Rike și Kent n-au mai scos o vorbă, complet amuțiți. Marten se ținea aproape de mine, fiind din nou fermierul de odinioară, ca și cum șase ani de război și de condus armate spre victorie dispăruseră, speriați de maiestuozitatea împrejurimilor.

— Lordul Holland n-ar fi decât un țărănoi aici, a făcut Makin.

Puține dintre orașele pe care le ocupasem după cucerirea lui Arrow aveau măcar o singură clădire care să se poată compara cu structurile mărețe care ne deschideau drumul spre palat. Aici, nobilii vechiului imperiu își construiseră locuințele de vară, în toate formele și culorile, de la construcții din marmură roz până la edificii din granit care zgâriau norii, toate luându-se la întrecere ca să-l impresioneze pe împărat, Curtea lui și pe

oricine altcineva. Străbunicul meu fusese un astfel de nobil, ducele de Ancrath, care deținea pământurile în numele imperiului și pentru bucuria administratorului. Atunci când administratorul a murit, iar imperiul s-a făcut bucăți, bunicul și-a făcut propria coroană, a revendicat ținutul Ancrath pentru el însuși și s-a proclamat rege.

Și totuși chiar și în Vyene un sentiment de neliniște bântuia străzile. Era ceva mai mult decât entuziasmul din preajma Adunării. Era o tensiune în locul acela, ca o răsuflare ținută mult timp, așteptând să fie eliberată. Focuri de tabără ardeau pe alei și în piețele îndepărtate, leșuri erau aruncate în flăcări de teamă că ceva mult mai rău le-ar fi putut stăpâni. Mulțimile care ne priveau procesiunea vădeau o oarecare îngrijorare. Una dintre gărzile de pe un cal mai sperios și-a pierdut coiful, iar râsetele au izbucnit pe dată printre localnici, însă erau prea ascuțite, la limita isteriei.

Drumurile către palat, patru la număr, erau atât de late, încât un om nu putea arunca o suliță de la porțile caselor de pe o parte către cele de pe partea cealaltă. Coloana noastră mergea pe mijloc – cincisprezece în lățime, treizeci în adâncime, trăsurile la mijloc și căruțele în spate. Subordonații ce veneau în urmă și curioșii, inclusiv casa cu roți a lui Onsa plină de iubire negociabilă, se topiseră dincolo de granița orașului. Căpitanul Devers trimisese vorbă ca niciun nechemat să nu se apropie de Poarta Gilden. Nu mi-am putut reține zâmbetul. O căruță plină de prostituate ducea cu siguranță mai puține păcate decât cei din Sută în ziua lor cea mai bună.

Am mers înainte tot mai încruntat. Am venit să schimb o coroană cu alta, să-mi dau tronul pentru un scaun mai puțin confortabil. Poate că aveam să aflu cea de-a treia cale a lui Fexler Brews și să peticesc fisurile ce traversau lumea. Nu puteam ști. Dar știam că Jorg acela ce va purta noua coroană, cel care poate că va ședea pe tronul suprem, nu avea să fie diferit. Nici mai bun. Nici mai capabil să se rupă de trecut și de spinii prea adânc înfipți.

Palatul împăratului se află în mijlocul unei piețe atât de largi, încât marile case din partea opusă par de-a dreptul minuscule. Cele patru drumuri se îndreaptă toate spre domul palatului, traversând un teren acoperit de lespezi și lipsit de statui, fântâni sau monumente. Într-o zi normală, cetățenii înstăriți se adună în

acest loc, cheltuindu-și banii la tarabe și tejghele care le satisfac pofta de exces. În apropierea Adunării, vântul de toamnă bate nestingherit pe acolo.

— Târfa Domnului!

Makin mi-a întrerupt șirul gândurilor. Ședea ridicat în scări.

Sir Kent s-a încruntat și el. Blasfemia nu-l mai încânta atât de mult de când se convertise.

— Ce limbaj! Am țâțâit spre lordul Makin. Rogu-te, ce nu e bine?

— Ai putea vedea cu ochii tăi dacă nu ți-ai călca pe mândrie, a spus el cu jumătate de zâmbet, dar continuând să clipească neîncrezător.

Am suspinat și m-am ridicat în același timp. În depărtare, la jumătatea drumului către palat, un cordon subțire de soldați în pelerine negre ședea de-a latul străzii Vest. Era ceva familiar în coifurile lor cu creasta roșie, în felul în care platoșa strălucitoare a armurii continua cu niște pantaloni bufanți, ridicoli, în dungi albastre și galbene.

— Să fiu al dracului, e Papa, m-am așezat eu înapoi.

— Papa? A întrebat Rike de parcă n-ar fi cunoscut cuvântul.

— Da, frate Rike, i-am răspuns, în timp ce coloana a început să încetinească. Femeia aia grasă, cu pălărie ciudată, infailibila.

Ne-am apropiat mai mult, copitele cailor bocănind pe drumul pietruit. Garda papală aștepta, impasibilă, cu halebardele sprijinite de lespezi, flamurile fluturând și săbiile în aer. Căpitanul Devers și-a oprit oamenii în fața cordonului. În spatele trupelor Papei se afla o lectică, o construcție uriașă și împodobită, închisă în toate părțile în fața vremii și a privirilor iscoditoare. Cei zece cărăuși ședeau pregătiți lângă pari.

— Sfinția Sa va discuta cu regele Jorg, a strigat porunca cel aflat în mijlocul gărzilor, poate comandantul brigăzii, deși nu purta însemne diferite față de ceilalți.

— Va fi interesant, am zis aruncându-mă din șa și îndreptându-mă spre capul coloanei.

Miana a deschis ușa tocmai când treceam pe lângă trăsura lui Holland.

— Fă ce trebuie, Jorg, mi-a spus. Data viitoare, poate că Marten nu va fi de față ca să salveze situația.

M-am întors, i-am luat mâna și i-am zâmbit.

— M-a costat patruzeci de mii de gologani în aur ca să obțin întâlnirea asta. N-o voi irosi, regina mea. S-ar putea să fiu prost câteodată, dar nu sunt tâmpit.

— Jorg, a mai spus ea, ca pe-o ultimă avertizare în timp ce mâna ei aluneca dintr-a mea.

Rândurile din față s-au dat la o parte și m-am apropiat de garda papală. Bărbatul care mă convocase se uita acum intens spre Gog, vârât în teacă la șoldul meu.

— Ei bine, du-mă la Sfinția Sa, așadar. Nu pot aștepta toată ziua, am și alte treburi de rezolvat, am arătat eu din cap spre marele dom al palatului ce se ridica îndărătul lui.

O pauză, apoi s-a întors să mă conducă prin cordonul de oameni. Am ajuns la lectică și trei dintre cărăuși s-au grăbit să aducă scaune, doi purtând un taburet lat cu pernă roșie, iar unul, un scaun simplu, cu spătar din abanos, pentru mine.

Un alt cărăuș li s-a alăturat și s-au așezat, câte doi, de fiecare parte a ușii lecticii. Am observat că avea o ușă foarte lată. Cel de-al cincilea om a luat-o la goană spre partea din spate și am auzit cealaltă ușă deschizându-se. Am presupus că el era însărcinat cu împinsul.

Ușa mai apropiată s-a deschis și o mare de mătase purpurie, întinsă pe cărnuri tremurătoare, a început să-și facă apariția. Cărăușii s-au întins și au apucat brațele scurte, mâinile îndesate încărcate de inele cu pietre prețioase. Au tras. Cel de-al cincilea a împins. Imensitatea de om a mârâit și s-a ițit un cap, aplecat în față, cu șuvițele de păr negru lipite cu sudoare de scalpul stacojiu. Un crucifix de aur spânzura pe sub bărbiile și cutele gâtului, o chestie robustă de un centimetru grosime, lungă de treizeci de centimetri, având un rubin la întretăiere, pentru sângele lui Hristos. Probabil cântărea mai mult decât un nou-născut.

Și a ieșit, supremul pontif, păstorița atâtor oi, un melc scos din cochilia lui. Izul floral de parfumuri și uleiuri nu putea acoperi mirosul înțepător pe care-l emana.

Au așezat-o pe taburet, revărsată. Gardianul din cordon ședea lângă mine. Avea o anumită înfățișare, ochi spălăciți, vigilent și mâini pline de cicatrici. Nu m-am lăsat distras de pantaloni. Trebuie să fii mereu vigilent cu oamenii vigilenți.

— Sfinția Voastră.

Pius al XXV-lea, dacă ar fi trebuit să-i spun pe nume.

— Rege Jorg. Credeam că arăți mai bătrân.

Trebuie că se apropia de șaptezeci de ani, însă n-avea nici măcar un rid pe față, întinsă cum era toată, de la grăsime.

— Singură? am întrebat. Fără cardinali, fără episcopi care să se gudure? Nici măcar un preot care să vă ducă Biblia?

— Cei din alaiul meu sunt oaspeți ai lordului Congrieve la reședința lui de la țară și cercetează neregulile semnalate la Surorile Milei, o mănăstire cu o istorie pestriță.

A scos o basma roșie ca să-și șteargă saliva din colțul gurii.

— Mă voi alătura lor în timp util, bineînțeles, dar m-am gândit că o întâlnire între patru ochi între noi doi ar putea fi mult mai… favorabilă. Ceea ce discutăm aici nu va apărea în rapoarte, a zis ea zâmbind. Nici măcar pentru Papă, care vorbește în numele lui Dumnezeu, nu e atât de simplu să se pună împotriva voinței arhivarilor Vaticanului. După părerea lor, puține păcate sunt mai mari decât acela de a lăsa o declarație a Papei să se piardă.

Încă un zâmbet, odată cu faldurile mai multor bărbii.

Mi-am strâns buzele.

— Așadar cărui fapt datorez această plăcere?

— Să-i spun lui Tobias să aducă niște vin? Arăți însetat, Jorg.

— Nu.

A făcut o pauză, așteptând o formulă de politețe sau o explicație. Nu i-am oferit niciuna.

— Construiești o catedrală în orașul Hodd, mi-a spus, cu ochii întunecați urmărindu-mă atent, două coacăze scufundate în budinca spălăcită a feței ei.

— Veștile circulă iute.

— Nu ești singurul care vorbește cu *Deus în machina,* Jorg.

Fantomele Constructorilor îi vorbeau – îmi spusese și Fexler. Îmi mai povestise că fantomele au întors biserica împotriva magiei de orice fel, atât pentru a-i lăsa pe preoți orbi la propriul lor potențial de a stăpâni puterea maselor, cât și pentru a-i face să înăbușe folosirea ei de către ceilalți. Orice fel de credință clădită în spatele unui crez sau al unui titlu putea spori vrerea unui conducător până la un nivel înspăimântător.

— De ce vrei să construiești acum catedrala? A întrebat ea.

— Catedrala e în construcție de mai bine de douăzeci de ani, i-am răspuns. Cât toată viața mea.

— Dar va fi terminată curând, iar oamenii se vor aștepta ca eu să vin și să o binecuvântez înaintea primei slujbe.

Și-a mutat greutatea pe taburet și a adăugat:

— Am aflat vestea pe când vizitam ținutul Scorron și am venit să vorbesc cu tine aici. Cred că știi de ce.

— Te simți mult mai în siguranță aici, am răspuns.

— Sunt Vicarul lui Hristos, oriunde merg în creștinătate sunt în siguranță!

Am detectat mânie în glasul ei acum, însă mai degrabă demonstrativă decât o indignare autentică.

— Mergi?

A lăsat remarca neobservată, continuând să mă privească cu ochi reci.

— Îți voi asculta spovedania, Jorg. Și voi oferi iertare celui ce se căiește.

— *Eu* să mă spovedesc ție? Mi-am răsucit eu capul, cu vertebrele pocnindu-mi pe la ceafă. Eu ție?

Garda ei s-a apropiat cu o jumătate de pas. M-am întrebat ce alte sarcini mai avea. Călău? Asasin? Poate că se antrenase cu fierarul albinos din vis care vizitase Bântuitul trimis de Vatican.

— Ai trimis un asasin pe urmele soției mele și ale copilului meu nenăscut.

Un vânt rece s-a stârnit într-o latură întunecată a sufletului, iar tăciunii unei vechi mânii s-au aprins din nou.

— Mergem printr-o vale a plângerii, Jorg, și singurul lucru care contează este pe unde pășim.

— Asta ce înseamnă?

Trebuia oare să dau din cap înțelegător? Să presupun că înțelepciunea ei întrecea nevoia mea de înțelegere?

— Funeraliile tatălui tău vor avea loc în curând, nu încape îndoială. Poziția ta la Adunare va fi nespus îmbunătățită dacă însăși Papa va veni la ceremonie, ca să-i facă vânt în rai. Și să nu uităm nici de mica problemă privind aprobarea papală a moștenirii.

— E mort într-adevăr?

I-am văzut chipul, lipsit de emoție, uitându-se la Curtea lui. N-ar fi arătat altfel nici întins în mormânt. Nicidecum mai puțin uman.

— Nu știai? A ridicat Papa o sprânceană groasă.

— Știam.

Îl vedeam pe parapetul celui mai înalt turn, în apusul soarelui ce arunca umbre și lumini roșii asupra lui, cu părul fluturând în

vânt. Îl vedeam împreună cu mama, râzând, mult prea departe ca să-i aud.

— Patru zile. Atât a rezistat apărarea din Ancrath în lipsa lui. Făpturile Regelui Mort sunt pe drum acum, a zis Papa iscodindu-mă cu privirea în așteptarea unei reacții. Sunt la doar câțiva pași în urma ta.

— Și cum îi veți opri, Sanctitate?

Morții nu caută și nu asediază castele, nu revendică pământuri, nu cer taxe. Regele Mort n-are de gând să stăpânească, vrea doar să stârpească.

— Ne vom ruga, a zis, mutându-și din nou greutatea dintr-o parte în alta. Acesta este sfârșitul zilelor, fiul meu. Tot ce putem face este să ne rugăm.

— Fiul tău?

Mi-am aplecat capul. Îl vedeam pe ucigașul cu ochi spălăciți de lângă mine chiar și fără să mă uit. Ochi de drum, așa se numesc. Să vezi fără să te uiți. Am tras adânc aer în piept, iar tăciunele acela ascuns a devenit incandescent.

Tobias și-a mișcat piciorul drept, doar un milimetru. Știa. Pius nu se baza decât pe cei mai buni. Pentru ea, gărzile nu erau decât o simplă formalitate. Asemenea multora dinaintea ei, în ciuda evidențelor demonstrate de șirul de leșuri din urma mea, își închipuia că mă poate ține doar cu ajutorul cutumei. Tobias totuși știa ce port în suflet, aveam aceleași instincte.

— Nu ești mama mea, babo!

Grașii sunt greu de ucis cu mâinile goale. Ei își poartă grăsimea ca pe o armură. O dată sau de două ori am încercat să-l sugrum pe Burlow cel Gras, până și pentru Rike a fost o provocare. În clipa în care s-ar fi mișcat să lovească, Tobias avea să-și lase jos halebarda, fiind doar o proptea, nimic mai mult, încă una dintre absurditățile papale, o cutumă. Avea să-și caute cuțitul, ascuns pe undeva. Iar eu, pe al meu – nu mai era timp pentru săbii. Și, în ciuda învățăturilor fratelui Grumlow, eu aș fi fost într-un scaun, cu spatele la el, el ar fi fost în picioare, iar eu aș fi murit înainte ca târfa grasă să scoată un scâncet, înainte s-apuc măcar s-o julesc.

— Fii cuminte, băiete.

N-a dat niciun semn că s-ar fi mâniat. Cardinalii nu se câștigă cu urlete. Obrazul cel mai gros, răbdarea, timpul, presiunea neînduplecată, toate acestea pot duce până pe tronul papal

chiar și cea mai încărcată conștiință, dacă posesorul ei este suficient de șmecher.

Am clipit.

— Nu ți-au spus nimic despre mine? Murillo n-a fost de-ajuns ca să-ți faci o părere?

Iuțeala mâinilor, despre asta e vorba într-o luptă cu cuțitele, însă iuțeala mâinilor e irosită dacă îți cauți arma când celălalt o are deja în palmă. Nu irosi viteza la începutul primei mișcări. Nu face decât să-i dea de veste că *faci* o mișcare.

— Ai trimis un asasin ca să ucidă…

— Un rege conduce după dorința poporului său, m-a întrerupt, cu o urmă de iritare acum. Poporul își îndreaptă privirea spre Roma pentru mântuirea veșnică. Ești destul de mare deja ca să știi care îți este interesul. Și cel al fiului tău. Catedrala…

M-am aplecat în față, fără grabă, ca un ascultător concentrat, apoi l-am apucat, destul de încet, dar hotărât: ezitarea ucide. Apoi iute. I-am rupt crucifixul din jurul gâtului. L-am aruncat, cât de tare am putut, azvârlindu-l cu boltă și dându-i drumul să zboare drept la țintă. Tobias l-a prins. O prindere frumoasă taman între ochi, blândă, cu brațul greu al crucii intrându-i în frunte astfel încât toată chestia a rămas agățată acolo în timp ce el se prăbușea. Acum, cuțitul. *Există un motiv pentru orice lucru ți toate au un timp sub soare.* Amintirea preoților episcopului Murillo a răsărit tocmai când înfigeam lama printre faldurile de grăsime de pe gâtul lui Pius.

— E vremea să mori.

Pius s-a prăbușit prima la pământ, apoi Tobias, apoi halebarda. După aceea, vreme îndelungată, toți cei care nu eram muribunzi la pământ am rămas locului uitându-ne unii la alții.

43

— Căpitane Devers, cred că sunt pe cale să în atacat chiar pe tura ta!

I-am strigat asta, gândindu-mă că era mai bine să previn problema, decât să aduc vorba de-abia când peste patruzeci de gărzi papale s-ar fi apucat să încerce să mă găurească.

Am zărit mișcare printre coifurile aurii din spate, în jurul trăsurii noastre. Devers avea nevoie de un moment sau două să evalueze situația.

— Haide, tocmai ce-am omorât-o pe nenorocita de Papesă. *Aveți* de gând să mă atacați, nu-i așa?

L-am scos pe Gog din teacă și am zâmbit ademenitor spre gărzile de lângă mine. Cu sau fără pantalonașii ăia, puteau fi destul de letali. Mai multe halebarde împotriva unei singure săbii, în spațiu deschis, nu e chiar o întrecere. Am început să mă retrag în jurul lecticii. Cărăușii s-au împrăștiat care-ncotro. Nu foarte pioși, se vede treaba.

Încă amețiți, soldații din preajma mea și-au îndreptat armele. De-a lungul cordonului de gărzi, s-a ridicat un val de halebarde, toate țintite spre mine.

— Bărbatul acela se află sub protecția mea! Și-a găsit vocea Devers, mânându-și armăsarul în față.

Asta a reușit cumva să-i însuflețească pe oamenii Papei, care s-au repezit înainte, urlând mânioși și incoerenți. Până și cărăușii au găsit de cuviință să li se alăture, întinzând după mine brațe foarte lungi cu mușchi supradezvoltați, deși ai crede că erau recunoscători pentru că nu mai trebuiau să o care de-acum încolo.

Garda Gilden a dat buzna din spate, iar eu am început să mă joc de-a găsiți-l pe Jorg , sărind înăuntru și în afara lecticii, croindu-mi drum printre cărăuși, în mijlocul unui măcel tradițional.

Totul s-a terminat prea repede. Halebardele ajung mai departe decât săbiile, dar dacă nu sunt îndreptate unde trebuie, lupta se încheia iute. Fuseseră îndreptate spre mine. Ar fi trebuit să fie atenți la gărzi.

Gog s-a blocat în șira spinării unui bărbat și a trebuit să o trag afară cu amândouă mâinile încleștate de mâner și cu un picior înfipt în pieptul individului. Din fericire, era ultimul dintre cărăuși. Am scos sabia, întorcându-mă chiar la timp pentru ca Makin să mă apuce de platoșă și să mă azvârle în scaunul Papei.

— Ce dracu’ faci?

Devers i s-a alăturat, cu sabia plină de sânge:

— Ai omorât-o pe Papesă!

De parcă eu n-aș fi observat.

— S-a omorât singură, când i-a pus gând rău fiului meu.

M-am sprijinit cu spatele de peretele din lemn al lecticii, relaxându-mă în prinsoarea lui Makin.

— Ai omorât-o pe Papesă, a spus din nou Devers, holbându-se la hoitul ei plin de sânge, un cărăuș fără brațe zăcându-i peste sfintele ei picioare.

— Ceea ce ai de făcut acum, căpitane Devers, este să-i pui pe oameni să încarce carcasa ei în cutia aceea din spatele meu. Cât timp se ocupă cu asta și dau la o parte celelalte hoituri, trebuie să-l aduci aici pe lordul-comandant al Gărzii. Presupun că, atunci când lordul-comandant Hemmet va vedea focul ce se va răspândi din flacăra pe care am aprins-o aici, își va fi dorit ca nimic din toate acestea să nu se fi întâmplat. Își va fi dorit ca Garda Gilden să nu fi măcelărit detașamentul personal de soldați papali. Și se va arăta foarte interesat să afle că nu mai există martori în viață din Roma. Nimic din ceea ce se întâmplă fără martori nu s-a întâmplat cu adevărat. Mă aștept ca în trei zile să fiu încoronat împărat. Cei care nu m-au susținut vor ajunge să se căiască pentru lipsa lor de discernământ. Dar nu pentru mult timp. Dacă nu voi fi încoronat atunci, o să fiu prea ocupat ca să mă mai îngrijoreze prea mult. Voi ridica o armată din nouă țări, cu care să mărșăluiesc spre Roma, ca să ard până în temelii cuibul ăla de corupți. Deci una peste alta, dacă lordul-comandant vrea să evite vărsarea de sânge și să nu aibă un dușman personal în viitorul împărat, de dragul unui *Papă,* atunci va spune că Pius și toate gărzile ei au căzut pradă unui moroi. Trimiteți-i rămășițele înapoi la Vatican și terminați cu asta. V-aș putea chiar sugera un înlocuitor…

Makin s-a dat la o parte, lăsându-mă să cobor câțiva centimetri de-a lungul peretelui lecticii, de pe vârfurile degetelor, pe toată talpa. Nu-mi dădusem seama că aproape mă ridicasem de la pământ.

— Nu va merge niciodată. Nu poți ascunde așa ceva.

— Uită-te în jurul tău, Makin, am făcut eu semn cu brațul. Deșertăciune. Cei importanți sunt acum în palat și niciunul dintre ei nu va privi afară, asta ți-o pot spune sigur. Iar servitorii lor vor munci din greu acolo. Iar oamenii cumsecade din Vyene se ascund în casele lor, am adăugat fluturându-mi mâna spre casele din depărtare. Într-o oarecare măsură, pentru că nu au fost invitați la petrecere. Dar mai ales pentru că Garda Gilden a fost trimisă în misiuni de însoțire, astfel încât n-a mai rămas nimeni care să-i apere, iar morții sunt pe drum.

— Nu contează. Cineva va afla. Cineva va vorbi. Vor fi zvonuri…

— Zvonurile sunt în regulă. Zvonurile fac lucrurile mai interesante, dau greutate cuvintelor mele. Învinuirile… nu sunt la fel de bune. Acuzații? Atunci va fi momentul să pornim spre Roma. Și nu uita, soldații tăi obișnuiți din Garda Gilden respectă biserica mult mai puțin decât pe femeile din casa pe roți a lui Onsa.

Asta l-a făcut să se oprească. Gărzile disprețuiau, într-adevăr, orice mirosea a influență din partea Romei în treburile imperiului. Prezența Papei tocmai în Vyene, pândind membri ai Sutei sub escorta gărzilor, probabil că-i scosese din minți.

— N-are cum să meargă, a scuturat Makin din cap.

— În orice caz, cățeaua e moartă, am zis trimițându-l la plimbare.

Apoi am pocnit din degete în fața lui Devers:

— Trezește-te, omule! Îți aduci aminte ce am spus? Lordul-comandant, ștergerea urmelor sau baie de sânge. Da? Hotărăște-te sau, pe numele lui Dumnezeu, am să merg la Roma cu capul ei în vârful suliței.

Căpitanul Denvers a înclinat din cap asemenea unui om nu foarte convins că nu visează. Am trecut pe lângă el, ocolind leșurile. Niciodată nu e o idee bună să calci peste un om căzut la pământ. Ai putea primi un cuțit între picioare.

— Voi fi la palat, dacă mă caută cineva.

Rike și Marten își curățau săbiile. Toporul lui Kent îi spânzura în mână, încă roșu. El părea pierdut.

— Dacă Dumnezeu vorbește cuiva, Kent, să știi că nu e femeia aceea rea de acolo. Credința pe care ai găsit-o… n-ai găsit-o în biserică, nu-i așa? Ai găsit-o în durere și sânge. Orice a fost acel lucru care te-a emoționat, n-a fost vorba de un preot în sutană.

— Duhul Sfânt m-a găsit, Jorg. Iisus Hristos, înviat, m-a scos din întuneric și mi-a domolit arsurile.

Nici un „rege”, nici un „sire”.

Nu am respect pentru prea mulți oameni, iar Kent nu a fost niciodată prea ager la minte, niciodată prea înțelept sau virtuos, ca să mă inspire. Și noul lui crez, de când cu incendiul, părea unul de împrumut, dogma altor oameni, purtată ca un scut. Însă aveam respect pentru instinctele lui de criminal și îmi plăcea

onestitatea lui. Și cine eram eu, până la urmă, ca să-l judec? I-am tras-o unei necromante și am ucis-o pe Papesă într-o singură săptămână.

— Am nevoie să am încredere în tine, Kent, am zis și mi-am desfăcut eu brațele. Am nevoie de o fărâmă din credința asta. Așa că ascultă duhul acela! Ascultă-l bine. Și, dacă trebuie să mor pentru crimele mele, fii tu cel care mă doboară.

Vântul rece a suflat printre noi doi. Și mi-am dat seama că am vorbit cât se poate de serios. Îl provocam, așa cum am provocat furtuna, cu mult timp în urmă. *Doboară-mă.* Am văzut-o pe Gretcha alunecând din sabia mea, cu o ușoară mirare în ochi, prăbușindu-se într-o mică grămadă, oase și piele în hainele unei fetițe. „Dacă ar fi făcut cineva asta pentru mine pe când eram copil, aș fi scutit pe multă lume de necazuri”, îi spusesem. I-am spus-o și furtunii, într-o noapte nebună, în vârful Castelului înalt. I-am spus-o lui Kent cel Roșu, cu mâinile lui albe încleștate pe toporul nordic:

— Fă-o!

Kent a dat drumul toporului. A scuturat din cap.

— Suntem împreună în asta până la capăt, Jorg.

M-am întors la trăsură. Miana, cu bebelușul în brațe, Katherine, Gomst și Osser erau cu toții afară, înfofoliți în blănuri și pelerine care să-i apere de vântul cu degete de gheață. Mă priveau cum mă apropii printre gărzi, cu un amestec înghețat de oroare și dezgust pe fețele lor palide, de parcă duhoarea ticăloșiei mele ajunsese deja până la ei.

— Jorg? Am auzit zgomot de luptă... ai sânge pe tine, s-a apropiat Miana.

— Am făcut ce trebuia, doamna mea. După cum mi-ai cerut.

— Ai omorât-o.

Katherine a rostit cuvintele nu ca pe o acuzație, ci mai degrabă ca să le audă spuse cu voce tare, să vadă dacă pot fi adevărate.

— A murit. Cum e o problemă discutabilă, menită dezbaterii teologice. Și ce-i cu asta? Oare brațul Romei le-a oferit sprijin oamenilor din imperiu sau i-a sugrumat? Oare strânsoarea ei nu a devenit din ce în ce mai puternică în toți anii aceștia în care Pius s-a lățit în tronul papal? A venit vremea pentru sânge

proaspăt, zic, pentru ca cineva care crede cu adevărat în Dumnezeu să poarte cea mai stupidă pălărie din creștinătate.

— Mi-am pus brațul în jurul umerilor episcopului Gomst.

— Vremea pentru ca cineva care nu vrea să fie papă să devină papă. Ce spui, părinte?

Și-a ridicat privirea spre mine. Nu-mi dădusem seama până atunci cât de scund era, încovoiat înainte de vreme sub povara anilor și a grijilor, sau poate cât de înalt crescusem eu.

— Într-adevăr ai omorât-o?

Am zâmbit, deși amar.

— Lartă-mă, părinte, pentru c-am păcătuit.

Gomsty, mai bătrân acum, înțepenit din cauza trăsurii și cu inima plină de amar, s-a aplecat totuși să-mi asculte spovedania.

44

CU CINCI ANI ÎN URMĂ

— Vyene este cel mai măreț oraș de pe pământ, a pufnit din nou gardianul, încrețindu-și nasul.

Probabil că puțeam. Călătoria de pe coasta Libei fusese una destul de lungă.

— Nu lăsăm pe nimeni înăuntru, a zis.

Măreția orașului era o chestiune ce putea fi discutată. Până atunci, călărisem printr-o întindere de clădiri în care se fabricau mărfuri și case orășenești, taverne și piețe, înșirate preț de mai bine de un kilometru de-a lungul Danoobului. Niciuna dintre ele măreață sau grozavă în mod deosebit, însă cu siguranță prospere. Adevăratul Vyene era ascuns dincolo de zidurile înalte care înconjurau odată întreg orașul. Iar gardianul din fața mea avea îndoielile lui că un tânăr atât de murdar, de pe drum, avea dreptul să-l vadă.

— Mă gândesc că-i lăsați să intre pe călătorii care au bani de cheltuit.

Mi-am desfăcut palma ca să-i arăt cinci monede de aramă bătucite, din tot atâtea țări. O înclinare a mâinii le-a făcut să alunece, iar el le-a prins în cădere.

— Nu încălca vreo lege dacă nu vrei să fii călcat și tu!

Și s-a dat la o parte.

Mi-am mânat calul în oraș. Zece sau chiar mai multe gărzi făceau același tip de control și asupra altor aspiranți,

majoritatea schimburilor fiind presărate de tocmeli prelungite și zgomotoase.

— Dă-i drumul!

Am smucit de hățuri. Iapa – Hosana îi spusese vânzătorul – a mers în buiestru. Până n-ai călărit o cămilă și apoi o iapă care se leagănă, nu-ți dai seama cât de dor îți este de calul tău. Brath fusese întotdeauna un înlocuitor temporar al lui Gerrod, însă acum m-am pomenit că trăgeam nădejde ca Yusuf să se țină de promisiune și să-l trimită înapoi la castelul Morrow.

O ploaie deasă a început să răpăie în jurul meu în timp ce am luat-o din loc spre vechiul oraș Vyene, cu apa căzând în torente din jgheaburile înalte. Vara începuse să se îndrepte spre sud. În golfurile reci ale iarlilor, iarna își ascuțea armele, întețind vântul din nord și pregătindu-se să înainteze.

Hosana și cu mine ne-am adăpostit din calea puhoiului în grajdurile primului han la care am ajuns. Asta m-a scutit de grija de a-mi alege un loc de stat. I-am dat hățurile unui băiat cu paie în păr și m-am îndreptat spre berărie ca să-mi fac rost de un pat la etaj și de o cadă în care să mai spăl din urmele drumului.

— Dacă nu va fi uscată înainte să intre în cușetă, vei da socoteală, i-am spus aruncându-i o monedă.

Berăria puțea a hamei și a transpirație. O duzină de călători răspândiți printre mese și scaune, poate și câțiva băutori de zi. L-am prins de braț pe hangiu, pe când trecea cu un platou de carne aburindă cu sos. N-aș putea spune ce fel de carne era – un cartilagiu la mijloc și tendoane –, însă mi-a făcut stomacul să chiorăie.

— Vreau o cameră. Trimite-mi și un platou din ăsta, dacă mai găsești alți câini. Și o bere.

A încuviințat.

— Ia camera șapte. Din capătul holului. Aruncă-l afară pe Elbert, nu plătește în ruptul capului.

Și uite așa am ajuns în camera șapte, pe un balot de paie, fără îndoială plin de târâtoare, de o parte având răpăiala și umezeala ploii de afară, iar de cealaltă parte, văicărelile de dincolo de ușă ale lui Elbert, care ridica lucrurile dărâmate când dădusem cu el de pereți. Mănâncă, bea, deșartă-ți mațele, dormi. Dimineață aveam să mă curăț și să cheltuiesc niscaiva galbeni ca să mă îmbrac mai aproape de rangul meu. Totuși aș fi avut nevoie de ceva mai mult decât niște mătăsuri și piei de

căprioară ca să intru în palat. Nimeni n-ar fi crezut că regele Jorg din Renar venise de unul singur la Porțile Gilden, fără solie și alai.

Tăietura din obraz mă durea încă. Un moment de neatenție în portul Mazenzo, un marinar beat cu un cuțit. Cu capul lipit de paie, auzeam paraziții mișunând, gâdilind așternutul cu piciorușe minuscule. Plăcile de pe tavan mi-au atras atenția, ochii căutând un înțeles în modele, până când m-a cuprins somnul.

Plăcerea de a te bărbieri cu propriul tău cuțit stă în certitudinea că e perfect ascuțit. Dincolo de faptul că e o corvoadă și că rămâi cu zgârieturi, indiferent cât de ascuțită e lama. Am coborât ca să mă ospătez cu pâinea neagră tradițională cât o cărămidă și o carafă de bere slabă. Afară, strada era însorită, însă soarele era înșelător, iar în aer se simțea miros de îngheț. M-am plimbat prin marele oraș, lăsând-o pe Hosana în grajdul hanului. Nu băgasem de seamă „pajura lui Olidan”, ca să-i dau numele complet, pe ploaia torențială care mă adusese aici. Numele nu venea de la tatăl meu, fără îndoială, ci de la unul dintre mulții administratori celebri care au condus Vyene în numele împăratului Callin în anii petrecuți în campania expansionistă spre est.

Copiii cerșetori se țineau după mine, deși nu prea arătam plin de bani. Chiar și aici, în cel mai bogat dintre orașe. Copii mici și blonzi, se prea poate urmași de departe ai progeniturilor foștilor împărați, flămânzind pe străzi.

Am înaintat spre cartiere mai răsărite, acolo unde oamenii legii alungau ștrengarii și-mi aruncau priviri ce-mi dădeau de înțeles c-ar fi procedat la fel și cu mine dacă aș fi fost mai puțin înfricoșător. După două viraje și un pod, după case tot mai impresionante, am ajuns la unul dintre cele patru mari drumuri ce duceau spre inima Vyenei: strada Vest. Aici, la mai bine de un kilometru și jumătate până la palat, marginile erau pline de prăvălii aliniate. Nu erau tarabe de piață ori barăci ale negustorilor, ci case impunătoare din piatră, placate cu ardezie, deschise spre drum, cu marfa expusă la vedere și încăperi pentru a negocia vânzarea.

Am mers către una dintre acele case, o croitorie, cu numele proprietarului înscris pe o placă de aproape zece metri, agățată

între prima și a doua fereastră a etajului. „Jameous din Casa Revel” scria, fără nicio aluzie la afacerea lui, nici măcar o foarfecă de croitorie desenată. Dacă n-aș fi văzut bărbatul care se îndrepta spre ușa din spate cu două baloturi de tafta pe umeri, în timp ce un altul ieșea prin față cu o mantie elegantă pe un fel de agățătoare, nu mi-aș fi dat seama ce fel de afaceri se făceau acolo. Spre deosebire de lucrătorii în piele din casa alăturată și de argintarii de mai încolo, Jameous ținea obloanele închise, ca să-l apere de frig sau poate doar de privirile curioșilor. La urma urmei, nimic nu se compară cu promisiunea exclusivității atunci când vrei să atragi bani mulți. Și da, până și eu am fost atras înăuntru, cu toate că aș fi pretins că doar nevoia mă atrăsese acolo. Nevoia de a adopta penajul localnicilor țanțoși precum cocoșii, pentru că era cazul să joc rolul regelui, din nou.

Ușa, o chestie grea, din stejar, s-a închis în urma bărbatului ce ieșise cu mantia sau, mai bine zis, cu mantia stăpânului lui, de vreme ce el purta ținută de servitor, una mai fină și mai bine croită totuși decât hainele mele. Am mers până acolo și am ciocănit ușor. Ușa s-a deschis cât un lat de palmă.

— Aceasta este Casa Revel.

Creatura care mi se adresase părea deopotrivă femeie și bărbat, cu ochi inocenți, oase fine și voce blândă, însă cu părul tuns scurt și pieptul plat. O mână s-a mișcat ca să închidă ușa, de parcă doar numele locului ar fi fost de ajuns să mă facă să-mi văd de drum.

Am pus piciorul în ușă.

— Știu asta. Scrie cu litere mai mari decât capul tău, chiar deasupra noastră.

— Ah, a făcut femeia – m-am hotărât că era femeie. Cine ți-a spus asta?

I-am dat un șut ușii și am intrat.

O cameră bine amenajată, cu scaune moi în care puteai să te scufunzi, un singur covor gros, care acoperea podeaua din perete în perete, lămpi de cristal arzând uleiuri ce nu scoteau fum. Un bărbat masiv, cu tendință de chelire și îngrășare, stătea cu mâinile ridicate, în timp ce un al doilea bărbat se învârtea în jurul lui, mânuind un metru de croitorie. Un al treilea individ se afla în fața unui ceaslov, notând măsurile. Cu toții se uitau spre mine.

Bărbatul cu măsurătorile s-a îndreptat în picioare.

— Cine poate fi acesta, Kevin?

Kevin s-a ridicat de pe covor.

— Domnule, îmi pare rău, domnule. Acest… domn…

— Să spunem c-am intrat cu forța, i-am tăiat-o eu, oferindu-le celor de față cel mai cuceritor zâmbet al meu. Am nevoie de haine potrivite și degrabă.

— Potrivite pentru ce? Pentru dat la sapă? M-a luat peste picior bărbatul masiv.

Kevin și-a dus mâna la gură ca să acopere un chicotit.

— Hai, Jameous, aruncă-l afară și să terminăm cu asta, a continuat bărbatul. Într-o oră trebuie să fiu la lordul Kellermin.

Am hotărât să fiu măcar semicivilizat. La urma urmei, mă aflam în capitala imperiului, un loc în care faptele cuiva pot avea răsunet, în care cuvintele cuiva pot ajunge departe. Am pescuit o monedă de aur și am răsucit-o printre degete, trecând-o pe deasupra fiecărei încheieturi.

— Nu e nevoie și nici nu se poate să mă aruncați afară. Am nevoie doar de haine. Poate ceva din ceea ce ar purta lordul Kellermin.

— Dă-l afară. Ticălosul e nebun, cu mințile pierdute, Dumnezeu știe pe cine a jefuit ca să facă rost de moneda aia.

Pete roșii și-au făcut apariția pe obrajii grași ai individului.

— Prea bine, domnule consilier Hetmon.

O plecăciune rapidă în fața consilierului, iar Jameous a bătut din palme, un ordin, presupun, pentru că nu mai văzusem așa ceva vreodată. S-a întors cu spatele la mine.

— Ne alegem cu grijă clientela, tinere, și pot să te asigur că un set complet de haine potrivite pentru recepțiile lordului Kellermin ar costa mai mult decât un ducat.

Moneda a sclipit aurie printre degete. În orașul Hodd, puteam goli atelierul unui croitor cu un singur ducat neșlefuit. Doi bărbați s-au ivit din spatele prăvăliei, ucenici croitori, după cum arătau, în tunici negre simple. Unul ducea niște foarfeci ondulate, celălalt, un metru. Am tras aer adânc în piept, în felul acela în care pretindem că ne liniștim. Calitatea costă. Manierele nu costă nimic.

— Asta e de ajuns?

Am scos afară un pumn de galbeni: zece, poate cincisprezece monede. Atât de multe monede din aur au o anumită greutate care-ți arată că ceea ce ții tu în mână valorează ceva.

— Cheamă oamenii legii, e limpede c-a omorât pe cineva important sau l-o fi lăsat sângerând pe o alee.

Consilierul Hetmon a făcut o jumătate de pas spre mine înainte să-și dea seama că nimeni nu era gata să-l țină.

Calm.

Am mai tras o dată aer în piept. Cei doi croitori, cel cu foarfecă și cel cu metrul, au înaintat, fiecare încercând să meargă mai încet, niciunul dornic să ajungă primul.

Câtă vreme jumătatea de pas a lui Hetmon n-a reușit să anuleze distanța dintre noi, am făcut-o eu. Fii calm, mi-am spus. După patru pași lungi, îl țineam de curea și de umăr. Un bărbat destul de voinic, însă am reușit să-l arunc cu o viteză suficient de mare încât să facă o gaură în formă de Hetmon în obloane. M-am întors și l-am văzut pe ucenicul mai scund agitându-și metrul spre mine. L-am lăsat să și-l rupă de platoșa ce-o purtam pe sub pelerină. În spatele meu, un rest de oblon s-a desprins și căzut cu zgomot. Se vede treaba că nu ascult un sfat bun nici măcar atunci când sunt chiar eu cel care-l oferă.

— Alegerea unei clientele bune este într-adevăr o prioritate, i-am spus lui Jameous. Dar de vreme ce pare că nu ești ocupat cu alți clienți, poate mă poți programa pentru o probă urgentă?

Maestrul croitor s-a dat îndărăt, trăgând cu ochiul spre bucățile de oblon ce spânzurau. Ucenicul cu foarfecă le-a lăsat iute să cadă; celălalt părea fixat în capătul despicat al metrului său rupt.

— Haine! Am bătut și eu din palme ca să-i fac puțin atenți, însă Jameous se uita mai departe spre drum.

M-am uitat și eu, întrebându-mă dacă oamenii legii apăruseră ca să-i dea o mână de ajutor consilierului și să-mi pună răbdarea la încercare. În locul armurilor căptușite și al bastoanelor cu cap de fier ale oamenilor legii din oraș, treceau rânduri-rânduri de nordici bărboși, cu zale scânteietoare în soarele plăpând, scuturi mari și rotunde, în culori țipătoare, și coifuri împodobite cu coarne ritualice într-o parte și-n alta. Am ajuns la timp la fereastră ca să văd vârful paradei apropiindu-se. Patru siluete călare, războinicii în fața lor încadrați de buclele cornurilor lor șerpuitoare.

— Să fiu al naibii! Am zis pășind printre bucățile de lemn spart.

Consilierul Hetmon s-a târât iute afară, însă îmi pierdusem interesul pentru el și chiar pentru dorințele mele vestimentare.

— Sindri!

Călare pe juganul lui alb, cu o mantie din blană albă, cu părul despletit, prins acum cu o panglică de aur, dar totuși Sindri.

— SINDRI! Am strigat mai tare către el, chiar când cei doi războinici care mergeau în fața calului său au suflat în cornuri, acoperind orice alt zgomot.

Pentru o clipă, a părut că nu mă auzise, apoi și-a întors calul, îmbulzindu-se printre rânduri, împrăștiind manifestanții.

— … dracu’ faci aici?

Vorbele lui au ajuns la mine abia când urletul cornurilor a amuțit.

— Am venit să-mi văd tronul.

Obrajii mă dureau din pricina zâmbetului care mi s-a lățit pe față fără să vreau. Era plăcut să vezi un chip cunoscut.

— Arăți ca dracu’, a zis și s-a azvârlit din șa, foșnindu-și blănurile, un fel de vulpe polară, după cum arătau. Te-am confundat cu un sarazin la început. Un mercenar, nicidecum unul prea norocos.

Mi-am aruncat ochii în jos, spre mine.

— He-he. Presupun că m-am ales cu câte ceva în Africa. Un bronz bun, de exemplu.

Mi-am alăturat încheietura întunecată lângă mâna lui albă.

— Africa? Tu nu stai locului niciodată?

A aruncat o privire în urmă, spre coloana oprită pe stradă.

— Oricum, trebuie să vii cu noi. Poți călări lângă Elin. Îți aduci aminte de sora mea, Elin?

Oh, îmi aduceam aminte. Vino în vizită la iarnă , îmi spusese.

— Calul meu e la han, i-am răspuns. Și încotro te îndrepți? Și de ce? S-a făcut prea frig în nord?

— Mă-nsor, a rânjit el. Vino cu mine, dacă nu cumva asta e sub demnitatea unui rege.

— Demnitate? am răspuns eu tot cu un rânjet, scuturând o așchie de pe umăr.

Sindri s-a alăturat din nou coloanei, pe jos, iar eu am luat locul războinicului de lângă el.

— Doamnă, mi-am înclinat eu capul spre Elin, palidă în mătăsuri negre, cu o cascadă de păr blond deschis.

— Îi cunoști pe unchiul meu Thorgard și pe Norv cel Crud, stegarul nostru din valea Hake? Mi i-a arătat Sindri pe ceilalți călăreți, mai vârstnici, aprigi, având coifuri și multe cicatrici.

Am lovit cu pumnul în platoșă și mi-am înclinat capul, aducându-mi aminte cât de mult disprețuiau acești oameni politețurile din Vyene.

— Și tatăl tău?

— Datoria îl reține la Maladon. Mortăciuni care se ridică din măguri. Bașca, sănătatea lui…

— O răceală, nimic mai mult, s-a aplecat fratele ducelui Maladon peste nepotul său.

Coloana și-a reluat marșul cu o explozie a cornurilor. Am mărșăluit spre liniștea lăsată în urma lor.

— Te-nsori? am întrebat. Cu o femeie din sud?

— O fată din Hagen, din familie bună de vikingi. E rudă cu tata, dar e drăguță. O vrăjitoare în blănuri.

De partea cealaltă, Elin a pufnit.

— Așadar vă îndreptați cu toții spre Vyene?

Sindri a ridicat mâna și i-a dat un bobârnac unuia dintre coarnele de taur de pe coiful lui.

— Suntem tradiționaliști. Încremeniți în legile noastre. Abia am renunțat la vechii zei, la trei mii de ani de la venirea lui Hristos. În nord, la orice căsătorie de mare importanță trebuie să asiste împăratul, iar asta înseamnă că trebuie să venim la Curte. Chiar dacă nu e niciun împărat. Sau administrator. Așa că am venit.

— Mă bucur să te văd.

Și vorbeam serios.

45

CU CINCI ANI ÎN URMĂ

Am ajuns la Poarta Gilden îmbrăcat într-o pelerină și o tunică de la Sindri, cu ghete de la războinici de-ai lui, rangul meu fiind recunoscut după ce Sindri a garantat pentru mine. Poarta Gilden se întindea adânc în interiorul palatului, nefiind o intrare, ci mai degrabă un ritual de trecere. Întotdeauna mi-am imaginat că Poarta era o construcție înaltă, lată cât să lase loc unei trăsuri cu cai, pentru care ar fi fost nevoie de zece oameni ca să o deschidă.

— Asta-i tot?

— Da.

Hemmet, lordul comandant al Gărzii Gilden, n-a dat amănunte. Probabil că văzuse astfel de reacții de zeci de ori.

Am rămas – Sindri, grupul lui, Hemmet și cu mine – într-o anticameră de mărimea sălii tronului tatii, aranjată cu mai multă grandoare și bun gust decât ar fi putut visa majoritatea celor din Sută. În continuarea zidului vestic, decorat cu busturile foștilor împărați, sculptate în marmură albă și ascunse în nișele lor, de unde să urmărească trecerea secolelor, se afla Poarta Gilden. O intrare modestă, în care se afla nesprijinită o arcadă veche, din lemn. Stejar probabil, înnegrit de timp, cu lucrătura netezită de trecerea anilor.

— De ce? am întrebat.

Hemmet și-a întors spre mine ochii, foarte albaștri, cu riduri la colțuri. Și-a scărpinat barba scurtă și albă.

— Treci, s-a mulțumit el să facă semn cu bastonul oficial, un băț din oțel și aur, ce se termina cu o creastă ciudată, din limbi de catifea roșie.

Am ridicat din umeri și m-am dus spre arcadă, nu mai înaltă de trei metri, puțin cam îngustă. Nimic, până la ultimii doi pași. Încă unul și agonia mistuitoare a arsurii mele a renăscut în vechea cicatrice de pe toată partea stângă a feței mele. În același timp, durerea ascuțită și nemiloasă a cuțitului tatii mi s-a înfipt din nou în piept, împrăștiindu-mi-se prin vene asemenea acidului. Iar cutia cu model de spini de la șoldul meu s-a făcut atât de grea, încât m-a făcut să mă clatin, trăgându-mă în jos. Am reușit să-mi recapăt echilibrul, cu mâna încleștată pe cicatricea arsurii, blestemând și scuipând.

— Nimeni din cei pătați nu pot trece, a spus Hemmet, îndesându-și bastonul la brâu. Atunci când Suta se întrunește, niciun fel de magie nu poate pătrunde înăuntru, niciun jurat al minții nu poate intra ca să întoarcă voturile oamenilor, nimeni pătat de puteri nelegiuite nu poate intra ca să-i amenințe pe ceilalți conducători cu ceva mai mult decât poate avea orice om. Orice influență exercitată asupra unei persoane va fi anihilată dacă reușește să treacă prin poartă.

M-am îndreptat de spate, durerea risipindu-se pe cât de repede venise.

— Puteai să mă avertizezi.

Mi-am șters saliva și sângele din colțul gurii. Hemmet a ridicat din umeri:

— Nu știam că ești pătat.

Era un bărbat masiv, bine bătucit de timp. Platoșa aurită pe care o purta nu-l apăsa. O lucrătură uimitoare, cu apărătoare pe umeri și în jurul cefei, acolo unde se ridica într-un coif care sugera o coroană.

— Încearcă tu, i-am spus.

A pășit înăuntru, s-a întors și și-a desfăcut brațele. Vedeai cu ochiul liber că puțin îi păsa de Sută, dacă își spun regi, duci sau lorzi. Erau acolo mulți din suta asta, mai multe nume decât ar putea oricine să-și aducă aminte, însă un singur lord comandant al Gărzii Gilden. Hemmet.

— Atunci voi fi lăsat pe dinafară? Am întrebat încercând să nu pară că mă văicăream.

— Căpitanul Kosson te va conduce printr-unul dintre pasajele laterale, a zâmbit Hemmet. Doar de la Adunare vei fi exclus. Sau poți face plângere la împărat, după ce tronul va fi ocupat din nou.

Așa că am luat-o pe drumul cel lung spre camera tronului împăratului. În timp ce Sindri, Elin și ceilalți nobili nepătați erau conduși prin Poarta Gilden, bietul Jorg a fost nevoit să se furișeze prin spate ca un servitor. Kosson m-a condus prin coridoare lungi și întunecate, ținând în mână un felinar care să lumineze drumul.

— Cele mai multe palate își permit iluminat mai bun.

Era o mare diferență față de măreațalocuință a lui Ibn Fayed.

— Cele mai multe palate sunt locuite de regi, a ripostat Kosson fără să se uite în urmă. Aici nu locuiește nimeni, în afară de câțiva servitori care să ridice praful. Gărzile vin și pleacă în anii dintre Adunări, dar noi suntem soldați, nu avem nevoi de lămpi de petrol în fiecare firidă. Gărzile nu se sperie de umbre.

Eram pe cale să-i spun că poate ar fi trebuit, însă ceva mi-a luat vorba din gură.

— Nu există firide.

Niciun loc pentru lămpi, felinare sau măcar pentru torțe, niciun loc pentru statui, decorațiuni sau orice altă formă de bogăție pe care nobilii sunt obișnuiți să o expună.

Kosson s-a oprit și s-a uitat în sus. Privirea lui mi-a indicat un cerc mic de sticlă, încastrat în piatra albă a tavanului.

— Luminile Constructorilor, a spus.

Acum le zăream, la fiecare câțiva metri.

— Dar nu funcționează.

A ridicat din umeri și a mers mai departe, lăsând umbrele să joace în jurul nostru.

— E un coridor al Constructorilor? Dar…

Nu prea părea cu putință.

— E atât de… grațios. Domul, arcadele și anticamerele…

— Nu tot ceea ce au făcut ei era urât. Acesta era un loc al puterii. Un fel de legislativ. L-au făcut maiestuos.

— În fiecare zi învăț câte ceva nou, am răspuns. Ai putea crede c-au avut și suflete, până la urmă, Constructorii ăștia?

Glumeam doar pe jumătate.

— Dacă te interesează să înveți, atunci îți arăt ceva ce vizitatorii nu apucă să vadă.

Kosson a cotit brusc la stânga, într-un coridor îngust, iar apoi din nou la stânga.

— Este… neobișnuit, am zis după ce m-am oprit lângă umărul lui.

Un bărbat ședea cu spatele la noi. Părea că fuge, dar nu se clintea de pe loc, de parcă cineva se străduise să îmbrace o statuie foarte bine executată într-o tunică bej, pantaloni și o cingătoare în talie. Într-o mână avea un băț lung, asemănător unei mături, dar care avea în vârf un mănunchi de panglici roșii, ciudat de familiare. În cealaltă, ținea o cupă stranie, cu pereții foarte subțiri, aproape zdrobită în mână, iar un lichid întunecat se scurgea din ea spre nicăieri. M-am gândit la niște picături de sânge țâșnind dintr-un craniu spart, rămânând în aer pentru totdeauna. M-am gândit la Fexler.

— Așadar aveți și voi un Constructor în stază.

M-am uitat în jur după un proiector de felul celui care înghețase timpul pentru Fexler. Partea aceasta a coridorului era identică cu tot restul.

Kosson mi-a aruncat o privire îndurerată, semănând o clipă cu un copil cu entuziasmul spulberat.

— Da, dar să vezi pe cine avem noi aici!

Ne-am plimbat în jurul sticlei invizibile care-l înconjura pe bărbat. Așa se simțea. Sticlă netedă, rece la atingere, un capăt al timpului, unde orele și minutele se scurgeau în neant.

— Vezi? Mi-a arătat Kosson un dreptunghi alb prins de pieptul bărbatului, în partea stângă.

Părea să fie o bucată de plastik pe care scria cu negru „CUSTODE”.

— Asta înseamnă că el este paznicul, apărătorul. Arhivarii gărzii au cărți care explică înțelesul cuvintelor antice.

— Mie mi se pare moale.

Slab, alb, cu teamă în ochi.

— Puterea Constructorilor nu a stat niciodată în brațele lor. Așa spune lordul comandant. Sunt de acord cu tine, nu e un războinic. Strămoșii lordului comandant ajung în timp până la primul custode. Omul acesta. Este sfântul patron al familiei.

În acel moment, am înțeles de ce mătura aceea a bărbatului mi se părea cunoscută.

— Bastonul oficial al lui Hemmet. E copiat după ăsta, nu-i așa? Mai scurt, mai drăguț, dar ăsta e?

Kosson a încuviințat.

— Sfântul patron, zici?

Am tras aer prin dinți, încercând să pricep mai bine.

— Vrei să-mi spui că Roma a canonizat un Constructor?

— Asta va trebui să-l întrebi pe lordul comandant, a scuturat din cap Kosson și a continuat scurt: Haide.

Și m-a dus înapoi pe drumul de pe care veniserăm.

Ne-am adunat în fața tronului, un scaun simplu din lemn, cu spătar înalt și tare, o operă antică lucrată grosolan.

Ici și colo, capete de șuruburi sclipitoare atrăgeau privirea, pe mânere, pe picioarele din față, pe laterale, netezite în lemn. Legenda spune că regii din rândul Constructorilor șezuseră în același scaun și că același foc secret din mașinile lor le curgea și lor prin vene. Fusese trimis peste un mare ocean, cu mult timp în urmă.

— Ai să mă obligi să stau la distanță? Să stau aici, așa necurat cum sunt?

M-am oprit la câțiva metri în spate.

Sindri a zâmbit și mi-a făcut semn să vin în față. Elin m-a interceptat în timp ce mă apropiam, ridicându-și degetele ca să-mi atingă cicatricile.

— Nordul știe cum ți-ai căpătat rănile, rege Jorg, iar ele nu sunt necurate.

Tronul era așezat pe un podium alcătuit din două trepte înalte, însăși sala tronului se înălța până la domul cel mare ce acoperea întregul complex și cobora într-un cerc mare înconjurat de mai multe încăperi.

— Ceremonia nupțială va avea loc aici, în fața tronului, vegheată onorific de o sută cincizeci de gărzi, trupe însărcinate să-i însoțească pe fiecare dintre tații voștri la Adunare, i-a spus lordul comandant lui Sindri.

— Un preot de la Roma cuvântând în spatele Porții Gilden, am remarcat eu. Trebuie să fie enervant, nu, lordule comandant?

Oricât de mult i-ar fi disprețuit gărzile pe cei din Sută, asta nu era nimic față de disprețul rezervat pentru Papă și slugile ei, fie că erau cardinali ori băieți de cor.

— Niciodată, Jorg. Împărații au avut un preot personal care nu a jurat credință Romei. Astfel de clerici se găsesc în continuare într-o biserică din palat. Papa nu are nicio autoritate între acești pereți, felul în care corupe credința nu afectează gărzile, noi păstrăm vechile tradiții. Mă îndoiesc că Poarta va permite intrarea vreunui preot în care duhnește Roma.

— Foarte bine, am zis. Și eu păstrez vechile tradiții.

M-am apropiat de Elin. Mirosea bine, a femeie și a cal, cu gâtul zvelt și ochi șireți. Am dat din cap spre Hemmet, să-și continue prezentarea. Nu c-ar fi așteptat permisiunea mea.

— La Adunare, cei din Sută se grupează în bisericuțe și se ascund în sălile de pregătire, a zis lordul comandant Hemmet mișcându-și brațul, cât să cuprindă toate încăperile laterale. Lordul Sindri și Lady Freya pot ocupa o cameră fiecare, ca să-și găzduiască propriul alai de nuntă.

— Pot alege care cameră? am întrebat.

— Iertare, rege Jorg?

Avea un fel de a vorbi care făcea ca rege să pară un cuvânt atât de mic.

— Pot lua orice cameră își doresc? Cred că sunt mai mult de treizeci.

— Douăzeci și șapte și da, o pot alege pe oricare dintre ele, a încuviințat.

— Atunci hai să le vedem, a spus Elin și m-a prins de mână, ducându-mă spre o arcadă îndepărtată.

L-am auzit pe Sindri pufnind în urma mea.

— Veniți, unchiule, Norv!

— Și eu ar trebui să știu ce să caut? L-am auzit pe unchi mârâind în urma noastră. E doar o nenorocită de cameră.

Am mers ceva până la prima încăpere. Sala tronului împărătesc încăpea în cea a lui Ibn Fayed, însă fără să rămână prea mult loc și părea să fie mult mai veche, transformată pentru scopul său actual pe vremea când imperiul era încă în fașă.

Ne-am oprit în fața unor uși duble, din stejar, cu încrustații din lemn de esență tare înfățișând bătălia dintre doi vulturi, cu fața spre linia despărțitoare. Mâna lui Elin era rece într-a mea. Era aproape la fel de înaltă ca mine, albeața ei făcând-o să pară diferită și totuși interesantă. A împins o ușă, conducându-mă înăuntru.

Camera semăna cu o peșteră întunecată, cu petice de lumină dinspre micile ferestre din tavan, smălțuite prin vreun meșteșug pierdut ori cu sticlă furată.

— Nu e nimic de văzut aici, am spus. Mai mult decât atât, e doar o cameră, ce-ar fi de ales?

— Iar eu care credeam c-a fost ideea ta de fapt, a făcut Elin, apropiindu-se de mine, trăgându-mă în umbră.

Felul în care s-a mișcat a aprins un foc. Mă gândisem să-l trimit pe Sindri și alaiul lui în căutarea unei camere potrivite, poate chiar și cu lordul comandant pe urmele lor, lăsându-mă pe mine să mă învârt în liniște pe lângă tronul imperiului. În schimb, îl lăsasem pe Hemmet în sala tronului, iar eu pierdeam timpul…

— N-avem destul timp.

Elin și-a strecurat brațul în jurul meu, degetele lungi și puternice masându-mi mușchii spatelui.

— Nu vreau ca Sindri să… am început eu.

M-a sărutat, provocatoare, flămândă. Apoi, m-a dat la o parte.

— Oh, șșt, mă cunoaște, a spus și și-a aruncat de pe umeri mantia de catifea.

— Trebuie să ajung la…

— Știu de ce ai nevoie, regele meu.

Și-a tras peste cap tunica, neagră ca pielea cârtiței, cu o mișcare fluidă, și a rămas goală, doar în jupoane. Pielea ca laptele, doar ușor rozalie în vârful sânilor plini și grei.

Era adevărat. Știa de ce aveam nevoie.

CU CINCI ANI ÎN URMĂ

— Tu cine dracu’ ești? M-am dat eu la o parte de pe Elin, lăsând-o sprijinită de perete, să-și aranjeze jupoanele.

— Un om care vede viitorul.

Intrusul, un preot după aspectul hainelor, se uita la noi cu ochi lăptoși. De dragul reputației lui Elin, trăgeam nădejde că văzuse doar atât cât îl lăsase cataracta.

— Atunci deja știi că sunt pe cale să repet întrebarea? I-am spus.

— Sunt părintele Merrin, preot al Bisericii Libere a lui Adam.

— Tu ești cel care îl va căsători pe fratele meu cu nevasta lui din neamul Hagenfast, a făcut Elin, trăgându-și bluza, deloc rușinată de goliciunea ei, dacă nu chiar încântată.

— Da, a răspuns fratele Merrin.

Ceva anume mă deranja, ceva familiar în legătură cu un om care privea spre anii ce aveau să vină. M-am scărpinat în cap, de parcă asta mi-ar fi fost de ajutor. Nici pomeneală.

— Te putem ajuta?

Trăgeam cu ochiul spre ușă, ca nu cumva Sindri și unchiul lui să își facă apariția. Erau ocupați să se plimbe prin celelalte încăperi. Elin a spus că Sindri știa ce avea în minte. Speram să fie de acord – ea a spus că va fi. La urma urmei, l-am oprit pe Ferrakind să stârnească vulcanii.

— Ai nevoie de ceva? L-am întrebat.

— Nu cred, a răspuns părintele Merrin.

Lumina lămpii din coridorul principal i-a scânteiat pe chelie, făcându-i urechile să arate caraghios, prea mari, așa cum au bătrânii.

— Am venit să vă ajut eu pe voi, în schimb, rege Jorg.

— Cum așa?

Ceva mă amuza în legătură cu omul acela. Mă îndoiam că avea să treacă prin Poarta Gilden ca să oficieze ceremonia. Avea să aleagă o altă intrare. Părea puțin probabil ca Poarta să-l lase pe el să treacă, așa cum nu mă lăsase nici pe mine.

— Vrei să scotocești pe sub tron, Jorg. Ceva în legătură cu inelul pe care-l ai cu tine. Dar nu-ți dai seama cum ai putea să o faci. Hemmet nu te va lăsa să urci pe podium. Te-ai gândit în ce fel le poți distrage atenția. Un plan mai nebunesc decât altul și toate mai puțin promițătoare decât ultimul. Te-ai gândit chiar să

provoci un scandal cu doamna aici de față, încercând să-ți atingi scopul în agitația ce va urma.

— Totul e adevărat, am zis, iar Elin mi-a dat un pumn în umăr, cu putere. Și de ce vrei să mă ajuți să o fac? Ce se va întâmpla când voi folosi inelul?

Părintele Merrin a ridicat din umeri. Gestul l-a făcut să pară mai tânăr, doar un băiat înveșmântat în toate faldurile acelea.

— Nu văd prea multe cu ochii aceștia orbi, numai o licărire sau două. Tot ceea știu este că, într-un fel sau altul, îl va face pe lordul comandant să-ți rămână dator cu o favoare.

— Și de ce-ar fi asta bine pentru tine? L-am întrebat.

— Și acest lucru este întunecat și îndepărtat, a răspuns el. Însă sprijinul lordului comandant Hemmet, garanția că susținerea lui durează, te va face să înclini spre o anumită decizie pe care o vei lua peste niște ani. Și acea decizie va ajuta Biserica Liberă, iar tot ceea ce ajută Biserica Liberă slăbește Roma și ajută oamenii.

— Ajută oamenii? Am întrebat eu și am scos inelul vizionar din vesta pe care mi-o dăruise Sindri, răsucindu-l în fața ochilor lui Elin. Mă rog. Dacă chiar trebuie…

I-am făcut semn preotului să ne arate drumul.

— Ia-o înainte, am spus, amintindu-i că era orb.

Sindri, unchiul său și stegarul se alăturaseră din nou lordului comandant și căpitanului Kosson în fața tronului. Sindri ne-a strigat pe când ne apropiam.

— Ne-ai găsit o cameră bună, Jorg?

— Ei bine, mi-a plăcut.

Am rânjit amândoi, băieți obraznici la clasă. Niciunul dintre noi tocmai însurat – maturizarea mai putea aștepta puțin.

— Lordule comandant, a spus părintele Merrin, cu vocea melodioasă a unui preot. Trebuie ca tronul să fie dat la o parte pentru o scurtă perioadă de timp.

Hemmet s-a încruntat, ca și cum gândul de a fi atins, ca să nu mai vorbim despre mutat, îl îndurera.

— Ești sigur, părinte? E vorba despre una dintre viziunile tale?

Părintele Merrin a încuviințat. Chel, slăbănog în veșmintele lui, cu urechile acelea mari ca niște minere, mie îmi venea greu să-l iau în serios, însă avea autoritate asupra lordului

comandant Hemmet. Acesta a bătut din palme și patru gărzi s-au ivit tropăind dinspre o ușă îndepărtată.

— Mutați tronul… acolo, le-a ordonat el, urmărindu-i atent cum îl apucau. Fiți atenți. Fiți respectuoși.

— Și covorul, a adăugat părintele Merrin.

Lordul comandant a ridicat din sprâncene, încă refractar, însă le-a făcut oamenilor semn să continue. Doi dintre ei au adunat țesătura grea, o piesă cu modele complicate lucrate de mână, gros, cu irizații scânteietoare precum o aripă de fluture. O placă din aramă rotundă, cât un braț de om, era așezată pe podea, în locul în care se aflase tronul. Am făcut un pas în față ca să urc pe podium. De jur-împrejurul meu, gărzile au strâns rândurile și s-au încordat, gata să intervină.

— Dă-i voie, Hemmet, a intervenit părintele Merrin fără vehemență.

Lordul comandant a tras adânc aer în piept și i-a dat drumul într-un suspin. Mi-a făcut semn cu o mișcare disprețuitoare, așa cum și Merrin știa că o va face. Trebuie să fie tare greu de trăit cu jurații viitorului.

Cu inelul vizionar ascuns în palmă, am îngenuncheat lângă placa de metal. Niciun mâner, nicio balama, nicio gaură de cheie. Mi-am adus aminte de ușa de la turnul matemei, așa că am ținut inelul în fața aramei, drept în mijloc, pe sub palmă. Doar o clipă de fierbințeală, iar fantoma Constructorului a țâșnit deasupra mea. Mi-am tras mâna înapoi. Zugrăvită în nuanțe palide, ca toate celelalte, fantoma aceasta îmi era cunoscută. Nu era Fexler, nici Michael, dar…

— Custode!

Lordul comandant Hemmet a căzut în genunchi. În jurul lui, gărzile și-au urmat conducătorul.

Custodele a rămas nemișcat o clipă, fără să scoată o vorbă. A pâlpâit, s-a încruntat, s-a dat înapoi de pe discul de aramă o jumătate de metru, poate un metru.

Bâzâitul ușor al unei vibrații a venit dinspre inel și iată-l pe Fexler. Fantomele s-au privit în ochi, cu sprâncenele încruntate de concentrare ori furie, și-au încleștat mâinile… și au dispărut.

— Extraordinar! Și-a frecat ochii cu podul palmelor lordul comandant Hemmet. Ce s-a întâmplat? Au fost doi sfinți? Se lupt…

Toate luminile s-au aprins. Fiecare lumină a Constructorilor s-a aprins în același moment, așa încât domul de deasupra noastră strălucea acum asemenea cerului înstelat. Lumina era orbitoare, așa că erai nevoit să mijești ochii, făcând ca flăcările lămpilor de petrol să devină invizibile, de parcă am fi stat cu toții în plin soare de vară.

— Luminile… a îngăimat Norv cel Crud, de parcă niciunul nu băgase de seamă.

Înainte să mai poată afirma cineva ceea ce era limpede ca lumina zilei, ușile din oțel sclipitor au început coboare din nișele aflate la fiecare intrare, cu excepția Porții Gilden. Mișcarea era acompaniată de un scârțâit asurzitor, care mi-a strepezit dinții, la fel ca sunetul unghiilor pe tabla lui Lundist.

— Ușile… a făcut din nou Norv, iar eu am rezistat cu greu tentației de a-i da una peste cap.

A durat poate până numeri la zece ca ușile să se închidă, metal pe piatră, apoi, fără nicio pauză, au început să se retragă în același ritm. Gărzile s-au revărsat înăuntru imediat ce ușile s-au ridicat, alertate de scârțâitul mecanismului. Preț de câteva minute, oamenii gărzii au alergat încoace și-ncolo, trimiși în diverse misiuni de către lordul comandant, ca să verifice dacă nu avea loc niciun atac, să vadă dacă s-au petrecut și alte schimbări, să-i calmeze pe servitori, să liniștească celelalte unități de gardă și multe altele.

Toată agitația s-a potolit când l-au adus pe Custode, pe cel adevărat, a cărui fantomă de date o văzuserăm cu o clipă înainte ca Fexler să se încaiere cu el și să-l alunge. A venit escortat de patru bărbați din gardă, cu o gloată și mai mare în urmă, în dezordine, precum copiii curioși ce se țin scai de un străin la piață. Fexler reușise să spargă staza Custodelui.

— Ei bine, asta chiar că e ceva, am constatat.

Pentru trupa lui Sindri, Constructorul era un străin în haine ciudate, care ducea cu el un băț cu creastă, având vârf o grămadă de panglici roșii și scurte. Ar fi trebuit să fie foarte ageri ca să-l recunoască după ce-i priviseră doar o clipă fantoma pe podium. Pentru gărzi însă o adevărată legendă pășea printre ei. Iar pentru lordul comandant se apropia un sfânt, străbunul său venerat și parte din fundamentul autorității sale. Hemmet a ridicat o mână și pălăvrăgeala a amuțit.

— Fii binevenit, Custode! Fii binevenit! A repetat, cu un zâmbet larg pe față.

Custodele părea dezorientat și poate chiar înspăimântat, însă presupun că fusese adormit vreme de o mie de ani, așa că treacă de la mine.

O pauză, după care a glăsuit. În ce limbă însă nu puteam spune. O limbă aspră, guturală, ce părea la limita înțelegerii. Am prins un cuvânt care suna precum alertă : l-a rostit de mai multe ori.

— Poate că vorbește o altă limbă, am remarcat. Am citit că au existat mai multe limbi pe vremea Constructorilor, aproape la fel de multe pe câte regate erau în imperiu. Și chiar dacă vorbește limba imperiului, poate că s-a schimbat de-a lungul secolelor. Lucrurile evoluează, nimic nu rămâne pe loc, iar cuvintele cu atât mai puțin.

Hemmet s-a încruntat către mine, însă mânia lui n-a fost de lungă durată, doar ca trecerea unui nor prin fața soarelui.

— Tu ai făcut asta, tu l-ai trezit, ai readus lumina în palat. N-am să uit asta, rege Jorg.

Și-a pus mâna pe umărul Constructorului, apoi s-a dus lângă el, cu brațul în jurul lui, protector.

— Am să vorbesc între patru ochi cu Constructorul. Căpitane Kosson, acordă-le oaspeților noștri toată atenția și condu-i din palat după ce și-au îndeplinit dorințele, a mai spus Hemmet, după care ne-a părăsit, luând și sfântul cu el.

M-am aplecat și am întors inelul vizionar.

— Ei bine, ai avut dreptate, părinte Merrin. Hemmet mă iubește acum.

Apoi m-am încruntat:

— Cred că mi-a spus cineva odată… am început eu. Cred că am auzit că nu-i poți spune unui om viitorul, pentru că, odată dezvăluit, acesta se schimbă.

Merrin a zâmbit, întorcându-și ochii aceia lăptoși înspre mine.

— Depinde de viitor, Jorg, și de cât de mult îi dezvălui. Viziunile mele sunt atât de încețoșate, încât nu sunt prea multe detalii de împărtășit.

— Și ce altceva îmi mai poți spune despre viitorul meu, părinte?

M-am apropiat în așa fel încât puțina vedere ce-i mai rămăsese să mă poată cuprinde.

— Nu vrei să știi, Jorg, a răspuns. Viitorul e un loc întunecat. Cu toții murim acolo.

— Spune-mi totuși.

Și, poate pentru că știa că aveam să-l conving până la urmă – acel viitor fiind limpede pentru amândoi –, a răspuns:

— Vei ucide și vei ucide iar, vei face cele mai întunecate fapte, îi vei trăda pe cei pe care ar trebui să-i iubești, îți vei distruge fratele și vei aduce pieirea asupra noastră.

— Așadar nicio schimbare reală?

N-am luat în seamă expresia de pe chipul lui Elin ori al lui Sindri. Dezamăgirea m-a făcut să mă mănânce limba. Crezusem că aș putea evolua, aș putea fi mai bun, aș putea fi ceva mai mult.

— Spune-mi, părinte – am zis, simțind acel părinte așa cum este el – spune-mi de ce niciun om de vază nu-și găsește un clarvăzător jurat al viitorului ca să-și planifice calea spre glorie?

Liniștea s-a așternut asupra bărbatului. Un soi de regret care nu poate fi simulat. A vorbit blând, cu autoironie, însă a vorbit cinstit:

— Să privești spre ceea ce va să vină nu diferă prea tare de onanism. Să te privești pe tine trecând printre posibilități, să urmărești adevărul prin toate suișurile și coborâșurile. Chiar și o fărâmă îți poate opri evoluția.

M-am gândit la Jane, măruntică și mai în vârstă decât Gorgoth.

— Sau te poate orbi, a continuat preotul, cu cataracta opalescentă în lumina Constructorilor. Și, dacă te uiți prea departe, dacă te uiți ca să vezi ce ne așteaptă pe noi toți la sfârșit…

— Spune-mi.

Părintele Merrin a scuturat din cap:

— Arde.

Preț de o clipă, am zărit o mână jupuită de piele ținând o cutie de aramă.

47

Am lăsat leșul Papei să zacă în mijlocul măcelului și ne-am îndreptat spre palatul împăratului, un dom grandios, construit din mii de blocuri uriașe de gresie, lipite una de alta fără ajutorul mortarului, doar gravitația fiind cea care le ținea pe loc. O sută

de gărzi din suita mea au rămas să păzească morții, în vreme ce căpitanul Devers își cântărea opțiunile.

— E mare.

Makin încă nu-și redobândise elocința, topită la porțile orașului.

— Cum ar fi fost să fi venit călare până aici, în fruntea unei armate? Să fi avut o sută de mii de sulițe în urma mea? Să-l fi cucerit, pur și simplu, în loc să așteptăm aprobare.

Nu a răspuns niciunul: se auzea doar zbuciumul rece al vântului și plesnetul obloanelor pe piatră. Pe drumul acela molcom prin marea piață din Vyene, m-a ajuns din urmă moartea tatălui meu. Ieșise la suprafață încetișor. O fantomă înfățișată de moroi, un vis al Castelului înalt invadat, compătimirea unui cleric. Nimic la fel de sigur și de neașteptat ca a-l vedea prăbușindu-se, uitându-mă în jos spre leșul lui. Nimic la fel de definitiv ori de osânditor ca a-i da eu însumi lovitura care să-l ucidă, ștergându-mi sângele lui de pe mână de parcă n-ar mai fi ieșit niciodată.

Mă simțeam… gol. Moartea lui mă izbise la fel cum ciocanul lovește clopotul, iar eu răsunam pe un ton deznădăjduit, vorbind despre zile ale deznădejdii.

— Nimic nu poate fi îndreptat, frate Makin.

Makin s-a uitat cruciș. N-a scos o vorbă. Cele mai înțelepte cuvinte. Aș fi putut să-mi înfig mâinile în gâtul acelui bătrân. Să-l sugrum și să mă uit cum i se stinge lumina din ochi. Să-mi strig plângerile, să înfierez vechi nedreptăți. Și aș fi răsunat la fel de gol. Nimic nu ar fi putut îndrepta ceva.

Mi-am trecut vârful degetului peste mâna care ținea hățurile, până la cicatricea de la încheietură.

— Aș putea urca pe tronul suprem. Preoții mi-ar putea consemna numele pentru posteritate. Însă ceea ce spinii au scris aici, adevărata mea poveste, ceea ce a fost luat, nu mai poate fi schimbat.

Makin s-a încruntat, fără să aibă nici acum un răspuns. Ce răspuns ar mai putea fi?

Numele meu pentru posteritate? *Care posteritate?* Marco Onstantos Evenaline din Casa Aurului fusese un test, nicidecum pornirea, nicidecum începutul. Un test din care să iei aminte. Ani de-a rândul, Michael și cei din ordinul lui își plasaseră armele. Focurile Constructorilor, otrăvurile și bolile. Și iată-ne aici,

oameni noi, născuți din cenușă și crăpând lumea în două în timp ce ne jucam cu magia, cu jucăriile pe care cei ca Fexler ni le lăsaseră. Puțin mai mult dacă am crăpa-o, i-am descoperi planul lui Michael: fantomele trecutului nostru s-ar ridica din nou, aducând soluția finală pentru problemele noastre. Și ce venea în urma mea? Ce se ținea după mine? O armată a morților, un vârf de lance al necromanției trimis pe urmele mele și ațintit asupra Vyenei. O suliță suficient de mare cât să ne facă pe toți să crăpăm. Nicio mirare că părintele Merrin era orb. Viitorul nostru era prea strălucitor pentru el.

Ploaia cădea, o burniță rece de toamnă, fără provocare. Îmi umplea ochii. Lăsasem spinii să mă ia în stăpânire, luasem ceea ce-mi oferiseră și îmi pierdusem primul dintre frați. Carne din carnea mea, grija lui fiind prima datorie pe care o luasem asupra mea. L-am trădat și l-am lăsat să moară singur. Și, cu toate că nu exista niciun preț pe care să nu-l fi plătit ca să repar răul, nici măcar împăratul nu avea bani ca să îndrepte lucrurile.

Domul palatului, odinioară atât de îndepărtat, ne-a înghițit în umbra lui. M-am scuturat de amintiri, am lăsat mamă, tată, frate în urma mea, în ploaie.

De jur-împrejurul domului, o duzină și mai bine de intrări mai joase, deschizături destul de înalte pentru un bărbat călare și îndeajuns de largi pentru treizeci. Erau și gărzi postate acolo așteptând sosirea celor din Sută, alaiurile acestora desprinzându-se de ca să-și ocupe locurile în sălile dindărătul deschizăturilor. În cazul unei amenințări inamice – probabil eu cu suta de mii de sulițe – aveau să înainteze ca să apere Adunarea.

Marten m-a bătut pe umăr, făcându-mă să mă uit înspre vest. O coloană de fum se ridica, mișcată de vânt, fum negru.

— Sunt multe hornuri în Vyene, am zis.

Marten și-a rotit mâna spre cea de-a doua coloană, mult mai îndepărtată, ridicându-se până la norii deși. M-am întrebat dacă morții se adunau deja la porțile orașului, proaspăt treziți, poate, deschizând calea Regelui Mort. Până și cei mai iuți din armata principală trebuie să fie la o zi sau mai multe depărtare. Și totuși un văl de fum neobișnuit atârna deasupra acelor acoperișuri îndepărtate. Erau oare periferiile orașului în flăcări?

— Poate că mi-a luat-o cineva înainte și a venit cu o armată, am spus.

Posturile de pază erau ocupate în ordine, primul fiind cel mai îndepărtat de marea intrare. Sutele noastre au intrat în posturile mai apropiate de porțile regale. Poate pentru că delegația din Insulele înecate, aflată în urma noastră, avea să fie ultima care ajungea. Se spune că, dacă intri primul prin Poarta Gilden, la o Adunare, vei avea de partea ta bunăvoința împăraților morți. Un punct de vedere mai practic sugerează că așa ai la dispoziție zile în plus, în care să-i influențezi pe confrații conducători și să-ți consolidezi facțiunea. Eu sunt de părere că e doar mai mult timp în care să li se scârbească până peste cap de figura ta. În decursul participărilor mele anterioare, am fost nevoit să aștept la ușa camerei tronului, prea pătat ca să fiu primit înăuntru, iar privirile fioroase pe care le aruncam din când în când prin Poarta Gilden au rămas singurele imagini cu care a rămas Suta de pe urma mea.

Am descălecat. Osser Gant a ieșit din trăsură, apoi au coborât Gomst și Katherine, urmați de Miana și William, înveliți în blănuri ca să-i apere de vânt. Părând mici față de gura cavernoasă a Porții Regale, am intrat conduși de o gardă de onoare de doar zece oameni. Căpitanul Allan îi conducea, în vreme ce Devers rămăsese afară, ca să păzească hoitul Papei.

Porțile de ceremonie au rămas deschise, niște monștri din scânduri înnegrite de timp, prinse în aramă. Ar fi fost nevoie de o sută de oameni care să le închidă – dacă balamalele ar fi fost unse. Am trecut printre ele și am traversat Sala împăraților, în care fiecare individ dăinuia în piatră, tați, fii și bunici, uzurpatori, bastarzi redați măreției, criminali și războinici, pacificatori, fondatori de imperiu, oameni de știință, cărturari, nebuni și degenerați, toți înfățișați asemenea unor eroi, în armuri, un simbol al domniei lor. Luminile Constructorilor, o sută de puncte luminoase pe tavan, mergând până departe, transformau fiecare statuie într-o insulă cu propria baie de lumină.

— Și tu vrei să fii în capătul acestei linii? A întrebat Katherine de lângă mine.

N-o auzisem când se apropiase.

— Și Orrin de Arrow a vrut, i-am răspuns. Ambiția mea e mai puțin onorabilă?

N-a fost nevoie să răspundă.

— Poate că imperiul are nevoie de mine, am zis. Poate că sunt singurul care îl poate salva de la prăbușirea în groază ori de la mistuire pe rugul trecutului. Te-ai gândit vreodată la asta? Trimite un hoț să prindă hoțul, așa ți-am spus odată. Acum spun să trimiți un criminal care să oprească crima. Luptă cu foc împotriva focului.

— Nu ăsta este motivul tău, m-a contrazis ea.

— Nu.

Am ajuns la capătul statuilor, după împăratul Adam al Treilea, după Honorous în fotoliul său de administrator, serios, scrutând infinitul. În față se afla o anticameră cu și mai multe gărzi și, după cum arătau, cu alți călători.

— Armele vă vor fi luate și depozitate în siguranță cu deosebit respect.

Privirea Căpitanului Allan s-a oprit asupra lui Gog, aflat lângă mine, după care a clipit nervos spre Rike:

— Veți fi supuși la mai multe percheziții, necesare pentru a intra în camera tronului pe durata Adunării. Dacă nu vă întoarceți prin Poarta Gilden înainte de votul final, atunci perchezițiile nu vor fi repetate. Veți înțelege, cu siguranță, că toate aceste precauții sunt doar pentru siguranța dumneavoastră și a celorlalți delegați.

— Te-ai simți în siguranță, neînarmat, lângă Rike? l-am întrebat pe Allan arătând din cap spre Rike.

— A-armele voastre vor…

— Da, am înțeles, am zis, după care am zărit ceva pe deasupra lui. Pentru numele lui Dumnezeu, cine e acolo? E cumva… Taproot! Vino încoace, șarlatan bătrân!

Rupându-se de grupul din fața noastră, doctorul Taproot se îndrepta spre noi, cu inconfundabilul său mers iute și dezordonat, cu brațele ridicate și un zâmbet larg pe fața îngustă.

— Ia te uită! Însuși regele Jorg! Stăpân peste nouă țări! Condoleanțele mele pentru tatăl tău, dragul meu băiat.

— Condo…

— Presupun că ți-ai fi dorit să-l omori cu mâinile tale, dar timpul are planurile lui în ce ne privește, ardem în focul timpului. Uită-te la mine, a zis el ducându-și mâinile la tâmple. Încărunțesc. Cenușă, îți spun eu. Ardem în focul timpului. Uită-te la mine.

— Mă uit, bătrâne.

— Bătrân? Îți arăt eu ție bătrân! O să…

— Și care e motivul pentru care te afli aici, bunule doctor? L-am întrebat. A venit circul în oraș?

Rike s-a ițit pe deasupra noastră, uriaș și plin de speranță. L-am ignorat amândoi.

— E Adunarea, Jorg. La fiece patru ani, un om care cunoaște lucruri e la mare căutare. Chiar așa. Profitabilă căutare. Uită-te la mine! Sunt plătit ca să împrăștii zvonuri. Să zvonesc că ducelui îi plac băieții, că lordul are o soră măritată colo, că regele ăsta crede că strămoșii lui se trag din Adam întâiul. Mici zvonuri prețioase pentru urechi nerăbdătoare. Uită-te la mine! Mi-ar plăcea să pot fi astfel în fiecare an, pe tot parcursul anului.

— Te-ai plictisi fără circul tău, Taproot. Oamenii plictisiți se ofilesc și mor. Combustibil pentru foc.

— Totuși e plăcut să fii căutat, chiar și din când în când. E plăcut să fii la curent.

Mâinile lui alcătuiau forme abstracte, de parcă ar fi putut să-și deseneze cunoștințele în aer. Am întins mâna, iute – trebuie să fii iute cu Taproot –, și l-am prins de umăr.

— Hai să vedem cam cât de multe știi, vrei?

Taproot mi-a întâlnit privirea, fixă pentru prima dată, fără niciun tremur.

— Fii sfătuitorul meu. Unul dintre delegații tatii a avut un accident. Tu îi poți lua locul.

Un bărbat gras în catifea plisată, neagră cu dungi purpurii, s-a apropiat de noi, legănatul lanțului de la gât potrivindu-se cu pasul lui grăbit.

— Taproot! Ce înseamnă asta?

— Omul acesta își dorește serviciile mele, duce Bonne.

Taproot nu și-a mutat privirea. Avea ochi iuți și negri, de parcă erau prea ocupați să soarbă lumea, ca să mai aibă vreme pentru culoare.

— N-are decât să-și dorească ce poftește, și-a legănat ducele Bonne stomacul – un bărbat scund, însă ager, dacă ar fi să judecăm după aspect. Care e numele lui, care e sfatul tău? Câștigă-ți traiul, omule. Lasă-l să vadă ce pierde.

Makin și Marten veniseră lângă mine acum, să mă sprijine. Rike rămăsese într-o parte. Restul grupului meu urmărea totul de lângă statuia administratorului.

— Numele lui este Honorous Jorg Renar, rege în Acranth, rege în Gelleth, rege al Ținuturilor înalte, rege peste Kennick, Arrow, Belpan, Conaught, Normardia și Orlanth. Ar trebui să știi că nu este un om bun, însă nu este nici un om care poate fi convertit, iar dacă întreg iadul ar izbi zidurile acestea, așa cum cred că se prea poate întâmpla, chiar mai devreme decât își dorește oricare dintre noi, regele Jorg ar ține piept valului. Sfatul meu pentru tine, duce Bonne, este să te pui în slujba lui, după cum și eu sunt pe cale să o fac. Dacă există vreun om în stare să dezlănțuie leul imperiului ca să urle încă o dată, acela e bărbatul din fața ta.

Am zâmbit auzind despre leul imperiului . Taproot nu uitase de sacul acela roșcat de oase și purici pe care-l eliberasem din cușcă.

Așa se face că am lăsat să ni se ia săbiile. Au luat și inelul vizionar, pumnalele mele, un ac pe care-l aveam în păr și un laț din mânecă. Au încercat să ia bastonul din lemn de esență tare de la Miana, însă am pocnit din degete, iar părintele Gomst – episcopul Gomst – a ieșit în față cu ceaslovul greu pe care i-l încredințasem în trăsura lui Holland. Am studiat cu atenție împreună *însemnările lui Ecthelion privind hotărârile judecătorești, Adam al II-lea și Artur al III-lea, Anii imperiului 340 – 346,* căpitanul de poartă Helstrom și cu mine, cu doctorul Taproot, numai ochi peste umărul meu. După o dezbatere scurtă, dar încinsă, am învins – aveam voie, la fel ca și lordul Orlanth, să-mi duc bastonul oficial din lemn oriunde naiba pofteam! Prin ordin imperial.

Ducele de Bonne și-a dres glasul sonor, a pufnit și m-a învrednicit cu priviri încruntate, însă a rămas să aștepte după grupul nostru, așa că l-am trimis pe Makin spre el făcându-i semn din cap și cu ochiul, știind că nu erau prea mulți pe lume care să nu cadă pradă farmecelor lui.

În mai puțin de o oră, ne aflam din nou în fața Porții Gilden, vechea ramă din lemn care mă ținuse departe de locul ce mi se cuvenea la ultima Adunare. Ceea mă păta se mistuise odată cu asediul Bântuitului. Chiar și așa, n-am savurat clipa apropierii de poarta aceea. O mână care s-a ars odată nu va mai dori să atingă fierul, chiar și atunci când toate simțurile, în afară de amintire, te asigură că toată căldura din el s-a topit.

— După tine, draga mea, i-am zis Mianei și am condus-o înăuntru, împreună cu copilașul.

Găsisem o altă lege, consemnată de conștiinciosul Ecthelion în AI 345, care prevedea că, deși copiii nu aveau permisiunea să fie desemnați ca sfătuitori, aceștia puteau fi aduși la Adunare dacă erau însoțiți de ambii părinți. Lucruri utile, cărțile astea. Și regulamentele. Dacă erau aplicate selectiv.

— Nu te-aș sfătui, sfătuitoareo, am spus când Katherine a încercat să o urmeze pe soția mea.

— Și când am început eu să primesc sfaturi de la tine, Jorg?

Katherine și-a întors ochii aceia ai ei spre mine, iar ideea stupidă cum că aș putea fi un om mai bun, că m-aș putea schimba, a pus din nou stăpânire pe mine.

— Poarta te va respinge, doamnă. Iar respingerile ei nu sunt deloc blânde.

Nicio respingere nu e blândă, de fapt.

— De ce? S-a încruntat ea.

— Tatăl meu nu te cunoștea la fel de bine ca mine, la fel de bine cum te va cunoaște poarta dacă vei încerca să treci. Ești jurată a visului. Pătată. Te va respinge și te va durea, am spus atingându-mi ușor tâmplele.

— Eu… eu am să încerc.

Mă credea. Nu cred că am mințit-o vreodată.

— N-o face, am avertizat-o.

S-a îndepărtat scuturând confuză din cap.

L-am strigat pe Rike, și apoi, unul câte unul, frații au intrat la Adunare. Marten. Sir Kent, Osser, urmați de Gomst. Lordul Makin, împreună cu ducele Bonne.

Katherine s-a așezat pe o băncuță din marmură, cu mâinile împletite în fustele ei închise la culoare, uitându-se la cei aflați la urmă – Gorgoth, Taproot și cu mine.

— Nu știu ce se va întâmpla, i-am spus leucrotei. Poarta ar putea să te respingă sau nu. Dacă o va face, vei fi într-o companie plăcută, am spus făcând semn cu capul către Katherine.

Gorgoth și-a mișcat umerii uriași, iar mușchii i s-au adunat pe sub pielea lui groasă. A înclinat capul și a luat-o înainte. Când a ajuns aproape de arcada porții, a încetinit, de parcă ar fi pășit prin colții unei vijelii. S-a mișcat pas cu pas, făcându-și de fiecare dată curaj. Efortul îl făcea să se cutremure. Am crezut că

va da greș, însă a mers mai departe. Încordarea i-a smuls un oftat, foarte adânc. A intrat sub arcadă. Mi-am imaginat chipul lui după conturul întins al umerilor. Iar când a pășit prin Poarta Gilden, aceasta a scârțâit și s-a încovoiat, opunându-i rezistență, dar lăsându-l să treacă, până la urmă. S-a împleticit în clipa în care a trecut în sala tronului, gata să se prăbușească.

— Ar trebui să încerc, a zis Katherine și s-a ridicat în picioare șovăielnică.

— Gorgoth și-a înmuiat degetele de la picioare în râu. Tu trebuie să-l treci înot.

Am scuturat din cap.

Peste umărul ei, am zărit trei siluete care intrau prin capătul îndepărtat al anticamerei, precedate de o pereche de gărzi. Sărea în ochi acel trio. Greu îți puteai închipui trei delegați mai diferiți decât ei. I-am privit fix, făcând-o pe Katherine să se întoarcă.

— Regina Roșie, Luntar din Thar și Sora Tăcută, mi-a șoptit din spate Taproot, folosindu-se de corpul meu ca să se adăpostească vederii, în timp ce Katherine a tras adânc aer în piept.

Luntar și Sora o flancau pe Regina Roșie, o femeie înaltă, ciolănoasă, frumoasă pe vremuri. Avea probabil cincizeci de ani sau mai mult. Timpul mai degrabă o pârjolise decât o ofilise, astfel că pielea i se strângea acum pe obrajii ascuțiți, iar părul, de cel mai întunecat roșu, era prins la spate în cleme cu diamante.

— Rege Jorg! M-a strigat ea, de la douăzeci de metri depărtare, cu un zâmbet fioros pe chip.

Vârtejurile negre ale fustelor ei sclipeau asemenea pietrelor prețioase în timp ce se apropia cu pași mari spre noi, cu gulerul ridicat la spate, cu vergile din oase de balenă formând o creastă stacojie ce i se desfăcea deasupra capului.

Am așteptat fără să comentez. Pe Luntar îl mai întâlnisem, însă nu-mi aminteam împrejurările. El mi-a adunat amintirile în cenușa din Thar. Pe lângă splendoarea reginei, părea mohorât într-o tunică gri, cu pelerină albă, însă prea puțini aveau să-i remarce îmbrăcămintea: arsurile lui captau toate privirile. Mi-am închipuit că poate și Lesha arătase astfel înainte ca rănile suferite în Colinele Iberico să se fi închis în cicatricea aceea

îngrozitoare. Rănile lui Luntar erau deschise. La fiecare mișcare, pielița de pe arsură se desfăcea scoțând la iveală carnea crudă.

— Sora Tăcută e importantă, mi-a șuierat Taproot. Uită-te la ea! Îți scapă din minte.

Și într-adevăr, uitasem deja de ea, de parcă n-ar fi fost decât cei doi, Luntar și regina lui, care veneau spre noi. Am făcut un efort, ca atunci când te confrunți cu o sarcină neplăcută, și m-am străduit să o văd. O femeie în vârstă, cu adevărat bătrână, asemenea lemnului din Poarta Gilden, cu o pelerină cenușie ce spânzura în jurul ei, aproape ca o ceață, a cărei glugă îi ascundea aproape întreaga față: numai riduri și o licărire a ochilor, unul alb și orb.

— Rege Jorg, a spus din nou, odată ajunsă în fața mea și la fel de înaltă ca mine, Regina Roșie.

Mi-a învârtit numele pe limbă – destul de neliniștitor –, apoi a adăugat:

— Și o prințesă, presupun. O teutonă, după cum arată. Însă numele ei nu poate fi luat, a zis aruncând o privire scurtă către Sora Tăcută. Jurată a minții? Făurar al visului, poate?

— Katherine Ap Scorron, a spus Katherine. Tatăl meu este Isen Ap Scorron, lord al Eisenschlofi.

— Și doctorul Taproot. De ce te ghemuiești acolo, Elias? Așa întâmpini tu o veche prietenă?

— Elias? Am zis dându-mă la o parte ca să-l dezvălui pe Taproot.

— Alica! A exclamat făcut Taproot cu o plecăciune adâncă.

— Trăgeai nădejde să te strecori prin poartă fără să dai ochii cu mine, Elias? A zâmbit regina văzându-l încurcat.

— Ah, nu, eu…

Taproot rămăsese fără cuvinte. Asta era ceva cu totul nou.

— Iar tu vei rămâne cu noi afară, Katherine, dragă, a zis regina dându-i răgaz lui Taproot să se gândească la un răspuns. Împreună cu cei pătați , așa cum îi place lordului comandant să ne spună.

M-am surprins gândindu-mă că noi se referea la ele două, aproape convins, apoi smulgându-mă cu o tresărire, la fel ca atunci când somnul încearcă să te prindă în laț. În ceea ce o privește pe Sora Tăcută, e greu să te concentrezi pe ea, însă mi-am fixat ochii asupra ei și mi-am ridicat un zid în jurul gândurilor, amintindu-mi de Corion și de puterea voinței sale.

— Am auzit de tine, Soră, i-am spus. Sageous vorbea despre tine. Corion și Chella știau despre tine. Și Jane. Cu toții se întrebau când aveai de gând să-ți arăți cărțile. Poate că asta faci acum?

Niciun răspuns, doar un mic zâmbet strâns pe buzele acelea bătrâne și uscate.

— Presupun că numele poartă indiciul.

A zâmbit din nou. Ochii aceia te atrăgeau într-un fel, ca o maree.

— Ține-o tot așa, bătrâno, și-am să te las să mă tragi după tine, iar apoi vom vedea ce se va întâmpla, nu-i așa?

Asta nu i-a convenit. Și-a mutat iute privirea, iar zâmbetul dispăruse.

— Și Luntar. De tine nu-mi amintesc. Iar asta mi se pare că e din vina ta, nu? Poate că mi-ai făcut un bine cu cutiuța aceea a ta, poate că nu. Încă nu m-am hotărât.

Fața i s-a crăpat de îndată ce a deschis gura ca să vorbească, iar un lichid transparent a început să i se scurgă din pielea arsă. Ecouri ale unei vechi suferințe au răsunat în obrazul meu, întocmai cum le trezise și Poarta Gilden cu ani în urmă, când încercasem să intru pentru prima dată. Focul mă înspăimânta și acum, nu încăpea îndoială.

— Vrei să-ți aduci aminte de mine, Jorg? M-a întrebat Luntar.

Nu prea voiam. Voiam să ard din nou?

— Da, am răspuns.

— Lamă de mână, a zis și mi-a întins-o, umedă și picurândă.

A trebuit să-mi mușc buzele, să-mi înghit fierea, însă i-am prins mâna, mi-am încleștat degetele în jurul rănilor lui și am simțit pielea spartă cum se mișcă.

Și iată, un șirag strălucitor de amintiri, nebunia, lunga călătorie legat de șaua lui Brath, delirând în vreme ce Makin ne mâna spre sud, spre tărâmul crestat căruia i se spunea Thar.

Hait. Mă holbez la o cutie, o cutie de aramă, cu modele cu spini.

Tocmai s-a închis, iar mâna care a închis-o e arsă.

— Ce? Zic.

Nu era cea mai inteligentă întrebare, dar părea să acopere toate problemele.

— Numele meu e Luntar. Ai fost bolnav.

Un pocnet din buze după fiecare cuvânt.

Îmi ridic capul dinspre cutie, părul îmi cade în toate părțile și îl zăresc: un om înfiorător, o masă de răni deschise, atât de dese, încât păreau o singură rană.

— Cum suporți durerea? Întreb.

— E doar durere, ridică el din umeri.

Pelerina lui albă, murdară de praf, îi stă lipită de trup de parcă ar fi ud pe sub ea.

— Cine ești? Întreb, cu toate că-și spusese numele.

— Un om care vede viitorul.

— Am cunoscut odată o astfel de fată, spun, uitându-mă în jur după fratele meu.

În jur nu e nimic în afară de praf și nisip.

— Jane, spune el. Nu vedea prea departe. Propria ei lumină o orbea. Ca să vezi în întuneric, trebuie să fii întunecat.

— Și tu cât de departe poți să vezi? Întreb.

— Până la capăt, zice. Până când ne vom întâlni din nou. Ani întregi. Doar asta mă poate opri vreodată. Să mă văd pe mine însumi pe drum în față.

— Cee în cutie?

Ceva în legătură cu acea cutie o făcea să pară mai importantă decât toți anii din față.

— O *faptă rea pe care ai făcut-o, zice.*

— Am făcut o mulțime de lucruri rele.

— Asta e cea mai rea, zice. Cel puțin în ochii tăi. Și e amestecată cu veninul lui Sageous. Trebuie să fermenteze o vreme acolo, să nu mai usture atât de tare, înainte să iasă la iveală în siguranță.

— Siguranță?

— Mai în siguranță, zice.

— Spune-mi despre viitor, zic.

— Uite cum stau lucrurile, zice și își pocnește buzele arse, cu fire de carne topită între ele. Dacă îi vorbești cuiva despre viitorul lui, asta îi poate schimba viitorul.

— Poate?

— Alege un număr între unu și zece.

— Știi ce voi alege?

— Da, zice.

— Dar nu poți demonstra.

— Astăzi pot, însă nu întotdeauna. Vei alege trei. Haide, alege.

— Trei, zic și zâmbesc.

Iau cutia de la el. E mult mea grea decât m-aș fi așteptat să fie.

— Mi-ai pus amintirile aici?

— Da, răspunde el.

E calm. La fel ca tutorele Lundist.

— Și îmi poți vedea viitorul până când ne vom întâlni din nou, peste mulți ani?

— Șase ani.

— Dar dacă îmi spui, atunci nu va mai fi viitorul meu, iar dacă îmi spui acel viitor nou, și acela se va schimba? îl întreb.

— Da.

— Atunci, spune-mi oricum. Și ia-mi și amintirea asta. Iar când ne vom întâlni, dă-mi-o înapoi. Și atunci voi ști că omul care stă în fața mea poate cu adevărat să vadă peste ani.

— E o propunere interesantă, Jorg, zice.

— Știai că aveam să-ți propun asta, nu-i așa?

— Da.

— Dar dacă mi-ai fi spus, atunci poate că n-aș fi făcut-o.

— Da.

— Și care e răspunsul pe care l-ai văzut oferit de tine la propunerea mea?

— Da.

Și atunci încuviințez. Iar el îmi spune. Tot ce avea să se întâmple. Absolut totul.

— Jorg? Mă scutura Katherine de umăr. Jorg!

M-am uitat în jos, spre mâinile mele goale, umede, de care erau lipite bucăți de piele arsă. Ridicându-mi privirea, am văzut ochii lui Luntar.

— Ai avut dreptate, am spus. În legătură cu tot.

Până și în privința Chellei. Râsesem atunci și îl ocărâsem, luându-l de mincinos.

— Așadar acum cunoști un om care vede în viitor, a spus el.

— Așadar acum cunoști un om care vede în viitor, a spus Luntar.

— Un om care a privit prea departe și s-a ars, am zis eu.

— Da.

— Și cum oprim acel viitor în care ardem cu toții? L-am întrebat.

— E puțin probabil să putem, a răspuns Luntar. Dar, dacă se poate face, atunci asta e cea mai bună șansă pe care o putem avea.

Mi-a înmânat o bucată împăturită de pergament, pătată de umezeala degetelor lui:

— Trei cuvinte. Nu le citi decât la momentul potrivit.

— Și cum voi ști care este momentul potrivit?

— Vei ști, pur și simplu.

— Pentru că ai văzut asta, am zis.

— Chiar așa.

— Și funcționează? am întrebat.

Un tremur iute.

— Încearcă oricum, a spus el. Nu orice final poate fi văzut.

Regina Roșie continua să privească, împreună cu Katherine și Sora Tăcută, studiindu-mă toate, de parcă aș fi fost un puzzle care trebuia rezolvat. Luntar și-a înălțat capul către cele trei.

— Ce părere ai, Jorg? Avem cotoroanța, mama și fecioara? Tripla zeitate a anticilor umblând printre noi?

Preț o de clipă, chiar mi s-a părut că puteau fi trei generații ale aceleași femei. Katherine avea forța reginei pe față și cunoștințele surorii în ochi.

— Băiete, trebuie să plec, a hotărât regina. Timpul trece.

Așa că am făcut un pas în față ca să o sărut pe Katherine, îndrăzneț așa cum sunt bărbații aflați în criză de timp. Ea m-a oprit punându-mi o mână pe piept.

— Fă-o cum trebuie, Jorg, a spus ea.

Iar eu am trecut pentru prima dată prin Poarta Gilden.

Sala tronului împărătesc, deși deloc aglomerată, era cu siguranță ocupată. Aproape o sută cincizeci de lorzi ai imperiului și feluriții lor sfătuitori circulau în jurul podiumului pe care se afla tronul. Acesta părea să plutească deasupra lor, un scaun sfrijit din lemn simplu, așteptând o victimă.

M-am oprit locului o clipă, să privesc. Grupurile se spărgeau ca să ocupe camerele lăturalnice, alții cădeau de acord sau se încăpățânau mai mult în discordie, gărzile priveau din posturile lor de la marginile sălii, iar peste toate astea, vacarmul acela de discuții peste discuții.

— Tu, de colo!

Un bărbat înalt, mai în vârstă decât mine, s-a desprins de grupul lui aflat la câțiva pași de Poarta Gilden – vreo duzină de oameni cărora le captase până atunci atenția, fluturându-și brațele în timp ce vorbea, sclipind în catifeaua țesută cu pietre prețioase.
— Poftim? i-am răspuns în același fel și, pentru o clipă, a rămas cu gura căscată, dându-se înapoi.
Era limpede că mă luase drept un nobil de mâna a treia, așa cum hoinăream neînsoțit, cu singurul meu vot. Nu aveam vârsta necesară ca să fiu confundat cu un sfătuitor.
— Care e poziția ta față de problema Mortrain?
Avea obraji grăsuți și roșii, amintindu-mi de vărul Marcios.
— Nu e ceva la care să mă fi gândit.
Bărbații din spatele lui erau îmbrăcați în același stil și aceleași culori, așa că puteau veni din aceeași regiune. De undeva din est, dacă te uitai la ei. De undeva unde problema Mortrain era o chestiune de însemnătate politică.
— Ei bine, ar trebui să te gândești.
M-a împuns cu degetul în piept. L-am prins de deget înainte să și-l scrântească în oțelul lustruit al platoșei.
— De ce ai face așa ceva? l-am întrebat pe când gemea. De ce mi-ai oferi o cale ca să-ți provoc durere?
Am luat-o înainte, îndoindu-i degetul în jos, iar el a început să se retragă din fața mea, până în mijlocul susținătorilor lui, urlând și aplecându-se, ca să micșoreze unghiul în care îi țineam degetul.
În mijlocul grupului de nobili răsăriteni, oameni ai stepelor cu coroanele lor conice sau pălării brodate în culori strălucitoare, am pus și mai multă presiune, iar bărbatul a căzut în genunchi.
— Numele tău? am întrebat.
— Moljon din Honeere, a șuierat el printre dinți.
— Jorg din vest, m-am prezentat fără să-i înșir toate regatele pe care le aveam. Și tu ai făcut două greșeli, Moljon. În primul rând, mi-ai dat degetul tău. Mai rău de-atât, când a fost luat, ai permis să fie folosit împotriva ta, ai permis să fie folosit ca să fii înjosit. Nu persista în greșeală, omule! Degetul tău a fost pierdut din clipa în care l-am apucat. Ar fi trebuit să mergi înainte și să lași să fie rupt, un mic sacrificiu ca să-ți recâștigi avantajul și să-mi dai una în dos.
M-am uitat de jur-împrejur la adunarea de regi din răsărit.

— Ar fi o greșeală să vă puneți încrederea în ăsta. Nu are forța necesară.

I-am rupt degetul lui Moljon. Un pocnet ascuțit. Și am plecat ca să-mi găsesc grupul.

— Văd că l-ai cunoscut pe țarul Moljon. Moștenitor recent, încă se bazează pe reputația tatălui, mi-a spus doctorul Taproot venind lângă mine și conducându-mă spre Makin și ceilalți.

— Jorg! M-a bătut Makin cu palma pe umăr. Tocmai îi spuneam ducelui Bonne că tu ai putea fi omul care să intervină în numele lui pe lângă vecinii din nord. Veri ai bunului nostru prieten, ducele Alaric.

Am încuviințat și am zâmbit, conștient că, pe fața mea brăzdată, rânjetul de lup putea să pară mai degrabă fioros decât prietenos.

— Și unde e Miana? am întrebat. Și fiul meu?

— A plecat să-l caute pe tatăl ei, sire. Sir Kent a mers cu ea. Și Gorgoth, el s-a dus să adulmece troli, a răspuns Marten.

— Troli? M-am întors eu spre Taproot.

— Este consemnat faptul că ultimul împărat avea o gardă de elită, o gardă în cadrul gărzii, dacă vrei. Descrierea pe care am citit-o despre ei spune că nu erau oameni.

A lăsat baltă chestiunea ridicând din umeri, un gest la fel de elocvent ca întreg limbajul trupului său.

— Spune-mi cum stăm, Taproot, i-am cerut.

— Uite aici! A zis și mi-a scris totul în cărbune, pe o bucată de pergament. Ai nouă voturi. Ducele Alaric are două și e pe cale să mai capete două, împreună cu Gothman din Hagenfast. Nevasta lui are oarecare influență acolo, cred.

— Elin, am zâmbit eu, înmuiat acum.

— Bunicul tău are două voturi, tatăl Mianei, altul, iar între ei, contele Hansa și lordul din Wennith vor atrage alte trei după ei. Uită-te la mine!

— Eu doar…

— Ibn Fayed are cinci voturi. Așa că socoteala noastră ajunge la…

— Douăzeci și cinci, am zis. Nici jumătate din cât am nevoie.

— Douăzeci și șase, dacă Makin îl vrăjește pe ducele Bonne.

Și Taproot l-a adăugat pe Bonne alături de voturile califului.

— Contează foarte mult pentru tine să fii sprijinit din nordul îndepărtat până în deșerturile din Africa. Un bărbat care poate stăpâni voturi atât de diferite în mod limpede are ceva de oferit. Suta se uită la indivizi precum Moljon, cu blocul său compact de state învecinate care îi fac jocul, și tot ceea ce văd ei este un interes special, o amenințare. Când se uită la un om care solicită favoruri de la califii din nisipurile fierbinți și de la ducii nordici din sălile lor de banchete cu mied, ar putea începe să creadă că văd un împărat.

Taproot a schițat o coroană deasupra capului meu.

— Și, gândește-te, a adăugat, ai nevoie de cinzeci și unu de voturi numai dacă toate voturile sunt exprimate.

— Interesant. Ia-l pe Makin și amestecați-vă printre cei din Sută, ca să aflați cine poate fi convins, care ne sunt dușmanii și cine conduce orice facțiune care poate concura împotriva noastră. Când o facțiune e distrusă, piesele ei pot fi înlăturate cu ușurință, de obicei.

Nițică înțelepciune de pe drum. Ucide capul, iar corpul va fi al tău.

— Pune-i pe Miana și pe Osser să facă același lucru. Și pe Gomst. Folosește-l pe Gomst la cei mai pioși.

Taproot a încuviințat. Se pornise să plece, însă l-am prins de încheietura mâinii.

— Ah, și, doctore, s-ar putea să circule un zvon în urma faptului că Papesa a fost ucisă. Spune-le tuturor că n-am avut nimic de-a face cu asta. Iar dacă nu există un astfel de zvon… atunci împrăștie tu unul.

Taproot a ridicat amândouă sprâncenele la auzul vorbelor mele, dar a încuviințat din nou și și-a văzut de drum.

— Jorg! A strigat lordul comandant Hemmet în timp ce-și croia drum printre cei din Sută de parcă ar fi fost niște oi, iar el, ciobanul. Jorg Ancrath!

În urma lui, venea în grabă Custodele, cu buzele rănite și strâns lipite. Povestea spune că s-a trezit fără limbă din somnul lui de secole. Bănuiala mea este că, în momentul în care lordul comandant a descâlcit vechiul grai, s-a pomenit că nu-i place ceea ce Custodele avea de spus.

— Comandante, am răspuns.

Avea fața asemenea tunetului, energiile reprimate scoțând scântei din el.

— Jorg!

Și-a încleștat amândouă mâinile pe umerii mei. Pe vremuri ar fi primit din partea mea un cap în plină figură pentru un astfel de gest, însă viața la Curte mă liniștise.

— Jorg! Mi-a repetat numele din nou, de parcă nu-i venea să creadă, și m-a tras mai aproape, în așa fel încât capetele noastre înclinate s-au atins, apoi mi-a vorbit cu voce joasă: Ai ucis-o pe Papesă? Chiar ai făcut-o?

— Eu așa sper, naibii, am răspuns. Dacă trăiește încă, după toate alea, atunci e făcută dintr-un material mai dur decât mine.

Un hohot de râs a răbufnit din el, atrăgând privirile din întreaga sală. După aceea, s-a forțat să șoptească.

— Chiar ai făcut-o? Chiar ai făcut-o! Să fiu al naibii. Să fiu al naibii, dar ți-a trebuit ceva îndrăzneală.

Am ridicat din umeri.

— E ușor să omori femei bătrâne. Însă, dacă nu voi pleca de la Adunare ca împărat, atunci poate că nu voi trăi prea mult ca să-mi regret decizia. În orice caz, nu au existat martori, în afară de oamenii mei și de Garda Gilden. Și trăim vremuri periculoase. Până și Papa își poate întâlni sfârșitul înfricoșător pe drum, zilele acestea.

Dacă vrei să ascunzi ceva în Vyene, e bine să te bucuri de bunăvoința lordului comandant. Hemmet a rânjit, oarecum fioros.

— Da, a zis el, apoi s-a încruntat. Mult mai periculoase decât m-aș fi gândit. Morții sunt la porțile noastre. Au trecut de ele, chiar.

Mi-a dat drumul și a adăugat:

— Nu e o problemă cu care să deranjăm Adunarea totuși. Numărul lor e prea mic ca să ajungă la palat. O să-i alungăm în mai puțin de o oră.

Și cu asta, s-a făcut nevăzut, Custodele ținându-se pe urmele lui ca o potaie bătută.

49

Povestea Chellei

Orașele și satele de-a lungul Danoobului se vedeau tot mai bine pe măsură ce coloana Chellei se apropia de Vyene. În

curând, aveau să fie toate unite într-o întindere neîntreruptă, scăldându-se la umbra zidurilor imperiale.

— Opriți!

O irita faptul că trebuia să-și strige ordinele, însă necromanția care-i supura în cap se retrăsese mult prea mult pentru ca morții să mai poată răspunde direct dorinței sale.

Cavaleria s-a oprit în devălmășie. Caii nu reacționau bine la călăreții morți, chiar dacă erau aceiași călăreți pe care îi purtaseră în nopțile trecute și multe săptămâni înainte de asta. Unii refuzaseră, urlând și ridicându-se pe două picioare, când stăpânii lor morți au încercat să-i încalece.

Chella se gândise să le taie gâturile, însă Kai a convins-o să lase libere animalele și să trimită călăreții disponibili înapoi, ca să se alăture Regelui Mort.

— De ce ne-am oprit? S-a aplecat Kai spre ea, îndemnându-și calul cu ambii genunchi.

— Trebuie să-l întreb ceva pe Thantos, a răspuns ea.

Panta care duce spre rău este o coastă blândă, pe care o poți nesocoti la fiecare pas, fără să simți. Doar când te uiți în urmă și vezi înălțimile îndepărtate unde trăiai înainte, înțelegi scopul călătoriei. Chella a privit în sus din adâncurile neașteptatei revelații. Astfel de momente i-au marcat viața, jumătatea ei de viață, ce se întindea pe mai bine de o sută de ani. Nici măcar o dată nu-i oferiseră mai mult decât un răgaz scurt. Nici măcar o dată ea nu dăduse înapoi.

— Haide, i-a spus ea, cu o urmă de tandrețe în glas.

Ar fi fost de ajuns ca să-l pună pe fugă.

Au mers împreună. Kai fără să vrea asta, dar înfrânându-și teama.

Chella și-a așezat mâna pe ușa trăsurii. Mânerul de fier i-a uscat mâna și i-a îmbătrânit-o. A deschis-o.

— Acum? A întrebat ea vorbind înspre oroarea pustie a trăsurii.

În chip de răspuns, o molimă cenușie s-a scurs afară. Kai a țipat când a fost împresurat. Preț de o clipă, Chella a zărit moroiul, oasele lui subțiri insinuându-se în carnea lui Kai, trecând prin haine și armură. A durat ceva. Prea mult. Veacuri. Țipetele sufocate ale lui Kai au înghițit toate celelalte sunete, carnea lui zvârcolindu-se ca să primească noul ocupant, până

când, în cele din urmă, falca i s-a închis cu zgomot, făcând să-i răsune urechile.

Thantos a întors capul lui Kai ca să se uite spre Chella, scârțâind din oase. N-a scos o vorbă. Moroii erau dincolo de cuvinte. Nimic din ceea ce-i interesa nu putea să încapă într-o formă atât de abjectă.

— Va rezista. E puternic, a spus Chella.

Thantos s-a urcat înapoi în trăsură. Chiar și drogate, animalele care trăgeau trăsura erau zbuciumate. Două muriseră și fuseseră înlocuite. Nu se punea problema ca un cal să îl poarte în spinare până la palat, nici măcar acum, când se îmbrăcase în carne.

— Mă poți auzi de acolo, Kai?

Ceva din ochii lui i-a dat de înțeles că ar putea să o asculte acum că țipetele lui erau mute.

— Nu te-ai întrebat niciodată de ce am venit cu cinci voturi și doar doi delegați? A continuat ea. Nu putea folosi Regele Mort încă trei necromanți sau oameni mai curați care i-au îmbrățișat cauza? Am venit în pereche. O gazdă și cineva care să păzească gazda, pregătit să-l atace dacă acela își anticipa soarta.

Secretele sunt cel mai bine păzite îndărătul unei singure perechi de buze.

Thantos a întins mâna și a închis ușa, o mișcare bizară a trupului său furat.

— Dar nu ai anticipat nicio clipă, a rostit Chella cuvintele spre ușa închisă, scuturând din cap. Ar fi trebuit să înveți să zbori, a scuipat ea.

Îi era mai ușor dacă dădea vina pe el.

Deasupra întinderii de case de la periferia Vyenei – căsuțe îngrijite, acoperite cu șindrilă și așteptând iarna cu grămezi de scânduri stivuite până la streșini – s-a răspândit miros de ars. În multe locuri, fumul din vatră se ridica albicios din hornurile de piatră, însă în altele, fumul se ridica în nori negri și furioși.

Oroarea bântuia pe străzi, se ridica acoperită de pământ din mormintele familiilor, se târa dinspre câmpuri și păduri. Armata Regelui Mort a lovit dinspre apus, într-adevăr, dinspre Insulele înecate, prin Ancrath și Gelleth, prin Attar, Charland și Reichs, însă s-a ridicat și din pământul însuși, de parcă un ocean întunecat așteptase sub țărână, la stânjeni adâncime, iar acum

izvora din adâncimi, la chemarea Regelui Mort, ridicându-i din morminte pe cei căzuți. La porțile Vyenei, unitățile de gărzi în armuri aurite năvăleau din ambele direcții. Veștile veneau de la vest la est. Întăriri, unități de armate obișnuite din Conquence, în principal, mărșăluiau de la est la vest. Garda Gilden păzea poarta cu și mai multe trupe decât ar fi fost nevoie chiar și la Adunare. Trupe suplimentare erau aliniate lângă ziduri, arcași cu arcuri și cu arbalete. Era limpede că nu prea aveau experiență, dacă-și închipuiau că săgețile puteau să oprească morții.

— Grăbiți-vă, doamnă, sunteți ultima, apoi închidem porțile.

Căpitanul de poartă a făcut semn coloanei fără să-și bată capul cu vreun raport din partea căpitanilor de escortă, fără să le ceară să explice numărul lor mic ori formația dezordonată. Nici măcar lipsa alaiului nu i-a stârnit interesul: se gândea probabil că se adăpostiseră pe drum ori se grăbiseră să ajungă înaintea gărzilor.

Trăsura lui Thantos a intrat neobservată, cu toate că oamenii din apropierea ei au pălit, iar disperarea li s-a scurs prin piele.

Înainte, pe străzile late din Vyene, spre întinsa stradă Vest, pe sub Arcul de Vest. Grandoarea vizibilă din toate părțile a vrăjit-o pe Chella. Nu văzuse nimic asemănător în toată viața ei îndelungată. Ea avea cimitirele și smârcurile, oasele celor uitați și mormintele ridicate în amintirea lor. În fața unor asemenea opere ale unor asemenea oameni, se simțea murdară și mică, o culegătoare de oase, o creatură de coșmar a întunericului.

— Regele Mort va clădi o necropolă aici.

Se simțea mai bine dacă rostea cuvintele. Nu că și-ar fi dorit să trăiască mereu printre cei întorși – cu viața ce pulsa în ea, gândul îi făcea stomacul să se întoarcă pe dos – însă minunăția absolută a Vyenei îi insulta existența în feluri dincolo de orice explicație și ar fi preferat să o vadă făcută una cu țărâna, decât să îndure judecata ferestrelor sale pustii.

Un alt contingent de gărzi a trecut pe lângă ei, pe când se apropiau de capătul străzii Vest, în locul în care se deschidea spre o piață largă. Câteva sute de oameni, poate mii, călăreau în viteză, conduși de lordul comandant. Regele Mort amintise de Hemmet, vorbise despre pelerina și bastonul care îl scoteau în evidență. O adevărată figură.

Călărind spre palat, părea că domul n-avea de gând să se apropie, că mărimea lui incredibilă devenea imposibilă pe

măsură ce se apropiau. La un moment dat, poate că pe la jumătatea drumului dintre casele îndepărtate și măreția palatului, lespezile au început să fie pătate de sânge. Se făcuseră eforturi pentru a curăța zona, însă mirosul măcelului era greu de acoperit. Un impuls de bucurie întunecată a izbucnit dinspre trăsură, scurt, după care a dispărut, însă a fost de ajuns ca să facă armăsarii să se cabreze și să salte înfricoșați. Morțile acestea îi încântau pe moroi. Un potențial vrăjmaș îndepărtat. Vântul purta și acum binecuvântări dinspre apus.

Trupele Chellei s-au apropiat de punctul de staționare, ultimul ce mai trebuia ocupat, chiar în stânga Porții Imperiale. S-au întors de pe traiectoria stabilită doar în ultimul moment și au călărit la pas prin intrarea maiestuoasă din fața porții. Gărzile de serviciu, ce alcătuiau un cordon subțire și auriu, au căzut pradă dezordinii, derutate de tovarășii lor de pe drum care descălecau în fața intrării principale. Înainte să mai poată spune ceva, moroiul a coborât din trăsură și toată atenția oamenilor a fost atrasă spre el așa cum omul se holbează la ciotul însângerat care-i fusese deget înainte să și-l reteze.

50

— Trebuie să ne mișcăm repede.

— Au trecut o sută douăzeci de ani deja, rege Jorg, a răspuns Taproot. Și nici măcar nu ne-am apropiat de numirea unui împărat. Orice va face Adunarea asta, singurul lucru pe care poți conta e că nu se va mișca repede.

— Nu avem timp. Simți?

Bătea în mine ca o tobă – amenințarea, pericolul apropiindu-se tot mai mult.

Taproot s-a uitat doar la mine cu niște ochi larg deschiși și o totală lipsă de înțelegere.

— Gărzile ne înconjoară…

— Trebuie să ne mișcăm repede, am zis plimbându-mi ochii pe deasupra mulțimii, toți cei mari și tari. Cine conduce cea mai mare facțiune?

— Aș spune că tu, a răspuns Taproot. Uită-te la mine.

Un nou gând.

— Asta e bine. Și apoi?

— Țarul Moljin, Regina Roșie și Costos din Regatele Port. Și tatăl tău se bucura de un sprijin considerabil.

L-am zărit pe bunicul meu prin mulțime, cu Miana alături.

— Moljon e la pământ. Adepții lui își vor căuta noi alianțe. Regina e afară. Costos să fie, așadar. Arată-mi-l.

Dintr-un motiv oarecare, mă așteptasem la un papagal, însă Costos era mai înalt decât mine, cu înfățișare de războinic, îmbrăcat din cap până în picioare în armătură de oțel lustruit, având pictat pe platoșă soarele răsărind din spatele unei corăbii negre, cu detalii rafinate.

— Există legi privind apropierea de tron? am întrebat.

— Poftim? Da... nu, nu cred. Orice prost știe că nu are voie.

Nerăbdarea lui Taproot sălășluia în vârfurile degetelor, acesta trăgându-se de păr, de nasturi, de șireturi.

M-am îndreptat spre podium, destul de încet, cu Taproot agitându-se în urma mea. Doi pași sus pe scări și mă aflam deja în fața tronului.

— Sper că mă poți auzi, Fexler. Vreau să știu dacă poți mânui ușile și luminile pentru mine. Dacă nu poți, mă rog, nu pricep care a fost rostul ultimei mele vizite.

Vorbisem cu vocea coborâtă, puteam părea că mă rugam.

Preț de o clipă, lumina a crescut în intensitate în jurul meu, însă doar puțin și doar cât o bătaie de inimă, de parcă luminile de foarte sus, din tavan, cele care erau îndreptate spre tron, au strălucit puțin mai tare. Mi-a amintit de vremurile petrecute sub castelul bunicului, când Fexler mă luase cu el pe drumul său cu bulbi incandescenți pâlpâitori. Sunt sigur că Fexler avea motive mult mai importante să fie adus aici, fizic, cu patru ani în urmă, decât să înoate prin oceanul lui ascuns.

Poate că l-am ajutat să treacă de ziduri pe care nu le puteam zări. Și poate că lui îi datoram faptul că Vyene nu era încă țărână otrăvită – însă oricare ar fi fost motivul său, luminile și ușile mă interesau cel mai mult în acel moment.

— Și mă vei auzi de oriunde vorbesc?

Din nou strălucirea.

— Hei, băiete! L-am auzit pe Costos, care venea întins spre mine, furios, revoltat și strălucitor.

— Băiete ?

Sperasem să fie el. Îi venise rândul lui Costos să mă mustre acum. Ordinea rangului[9] printre familiile regale e la fel de strictă ca între găini.

---

[9] *Pecking order* înseamnă „ordinea de ciugulit”, dar și „ierarhie după rang”, în limba engleză (n. red.).

— Băiatul acesta duce cu el douăzeci și șase de voturi, Costos Portico, i-am atras eu atenția. Poate ai face mai bine să-mi spui rege Jorg și să afli cum mă poți convinge să te fac împărat.

Asta l-a făcut pe Costos să se uite cu mai multă atenție la mine. Furia față de necuviința mea la adresa adunării se războia cu foamea după cele douăzeci și șase de voturi. S-a apropiat de treptele podiumului. Știam ce imagine le oferea asta celor din Sută. Costos la picioarele mele. Un servitor.

— Trebuie să vorbim, rege Jorg, și-a coborât el vocea până la o șoaptă adâncă. Însă nu aici, unde urechi nechemate ne pot auzi. Camera romană ne va oferi puțină intimitate. Vino împreună cu oricare dintre vasalii tăi dorești.

Am încuviințat, ca un senior către supusul său, și l-am așteptat să se îndepărteze înainte să cobor treptele podiumului.

— E șmecher Costos, uită-te la mine! A făcut Taproot, din nou lângă umărul meu. Temperament violent, a câștigat trei ani la rând turneul din Regatele Port pe când era tânăr. A fost cel de-al treilea fiu și nimeni nu se aștepta să moștenească. Uită-te la secundul lui, regele Peren din Ugal, un negociator viclean și rece ca gheața. Bărbatul scund cu cicatrice, acolo. Îl vezi?

Costos s-a învârtit în jurul sălii, atingând câte un om ici și colo, adunându-și anturajul. Prea încet pentru gustul meu. În urma lui, Gorgoth se înălța deasupra mulțimii, ignorându-i pe toți, cu capul ridicat ca și când ar asculta.

— Care e camera romană?

Taproot mi-a făcut semn cu capul spre una dintre ieșiri, reținându-și un zâmbet. Era camera pe care mi-o arătase odată Elin. Ea chiar putea să fie acum acolo, arătându-i-o soțului ei. Oare era ceva ce bunul doctor nu știa?

Am numărat cincisprezece bărbați în camera romană, Costos fiind ultimul care a intrat.

— Ar trebui să-ți adun susținătorii, s-a repezit Taproot.

Ar fi fost nevoie de mult mai mult decât cuvântul său ca să-mi aduc colecția disparată de nobili în fața lui Costos.

— Voi merge singur, am zis și m-am îndepărtat, lăsându-l pe Taproot în urmă.

Cei din Sută m-au privit îndepărtându-mă, unii mirații, alții curioși, iar alții având pe buze numele „Pius”.

M-am oprit în fața intrării. Susținătorii lui Costos ședea în fața mea într-un semicerc lejer, încrezători, știind cu exactitate cum funcționau lucrurile.

— Ai venit singur? Și-a exprimat Costos nemulțumirea, limpede și tare.

— Așa mi s-a părut mai bine, am răspuns. Închide ușa!

O mână dindărătul meu a făcut ușa de oțel să se trântească fără niciun sunet.

A durat câteva secunde până ca unii dintre ei să-și recapete glasul.

— Ce înseamnă asta? A zis primul regele Peren din Ugal, în timp ce șocul îi ținea încă amuțiți pe ceilalți.

— Voiați intimitate, nu?

M-am îndreptat spre ei. Câțiva s-au dat înapoi, fără să știe de ce – instinctul care înlătură oile din calea lupului.

— Dar… cum? A fluturat Costos un pumn cărnos către foaia de oțel din spatele meu.

Am lăsat să-mi alunece din mânecă bastonul oficial din Orlanth, prinzându-l de capăt înainte să-mi scape din mână. Cu aceeași mișcare, l-am întors spre Costos. N-ar fi nicio exagerare să spun că i-a explodat capul. Văzusem de aproape, înghețată în timp, stricăciunea pe care o provoacă un glonț trecând prin craniul unui om. Aceleași piese au scăpărat și acum, în șuvoiul de sânge aprins după lovitura bastonului. L-am ucis pe regele Peren înainte ca prima picătură din sângele lui Costos să atingă podeaua.

Alți doi bărbați s-au prăbușit cu capetele crăpate, înainte ca ceilalți să se împrăștie în afara razei mele de acțiune. Amândoi, bătrâni și înceți. Începusem cu Costos, el fiind pericolul cel mai mare, însă mai erau câțiva în putere printre cei unsprezece rămași, iar mulți din Sută dobândiseră ceea ce aveau prin puterea armelor.

— E o nebunie!

— E dement.

— Adunați-vă! E și el blocat cu noi aici.

Cuvintele din urmă veniseră din partea lui Onnal, unul dintre sfătuitorii lui Costos, un războinic din naștere. Însă de multe ori în viață, totul ține de perspectivă.

— Aș spune mai degrabă că voi sunteți blocați aici cu mine, le-am răspuns.

Tutorele Lundist m-a învăţat să mă lupt cu un băţ. Avea mai multe argumente valide ca să învăţ treaba asta. În primul rând, sunt multe momente în care poţi să te pomeneşti fără sabie, însă un băţ bun nu e greu de găsit. În al doilea rând, s-a dovedit a fi extraordinar de priceput la asta. În mod normal, nu-l suspectez de raţiuni egoiste, însă tuturor ne place să epatăm şi câţi dintre oamenii care m-au cunoscut o vreme nu s-ar bucura să-mi dea o bătaie bună cu o bucată de lemn?

— Ultimul şi cel mai important motiv, spusese el, este să impui disciplina. În timp, vor ajunge acolo şi lecţiile tale de scrimă, însă deocamdată văd doar semne slabe. Ca să poţi fi un luptător Ling cu băţul, e nevoie de o armonie a minţii şi a trupului.

M-am lăsat pe spate la marginea Curţii Lectern, trăgându-mi sufletul şi îngrijindu-mi rănile.

— Cine te-a învăţat pe tine, tutore? Cum ai ajuns să fii atât de bun?

— Din nou!

S-a apropiat, cu bastonul din frasin doar o umbră în aer. M-am rostogolit pe o parte, apoi pe cealaltă, nereuşind să evit nicio lovitură.

— Oh!

Am încercat să-l blochez şi m-am pomenit cu degetele zdrobite. – Au!

Am încercat să mă ridic şi m-am pomenit cu capătul bont al băţului înfipt sub mărul lui Adam.

— Am învăţat de la maeştrii Ling, la Curtea la care tatăl meu era tutorele prinţişorilor. Fratele meu Luntar şi cu mine ne-am antrenat împreună vreme de mulţi ani. Acestea sunt învăţăturile lui Lee, salvate din calea celor o mie de sori în grotele de sub oraşul Pekin.

Mi-am luat poziţia de rege, am ascuns bastonul din lemn de esenţă tare sub cot şi i-am făcut semn lui Onnal să înainteze, îndoind doar puţin din deget, aşa cum obişnuia de atâtea ori să mă cheme Lundist.

51

Povestea Chellei

Thantos a dus trupul lui Kai departe de gărzile moarte de curând, printre porţile imperiului. Pentru Chella era o

absurditate să fi construit asemenea porți ca apoi să le ții deschise. Dacă acum nu erau închise, oare erau vreodată?

Cadavrele au început să se ridice în picioare, stângace, spasmodice, trase de fire invizibile, stăpânite acum doar de instinctele de bază ale oamenilor cărora le aparținuseră, găzduind numai păcatele acestora. Moroiul și-a risipit puterea cu o nepăsare nechibzuită, însă Regele Mort o comandase și așa avea să fie.

— Apărați poarta, a spus Chella cu voce blândă.

Thantos s-a întors ca să se holbeze, privirea lui asemănătoare cu atingerea durerii neașteptate, a unei pierderi de nemângâiat și de neîngăduit. Creatura o făcea să se simtă de parcă și-ar fi pierdut copilul, doar uitându-se la ea. Oare cum ar fi fost să se afle în carnea ta?

Kai s-a prăbușit când Thantos a ieșit la suprafață, scos afară într-o singură suflare, în nuanță roșie. Într-o clipită, moroiul era peste tot, insinuându-se în umbrele marii intrări, bântuind spațiile goale. Ar fi fost nevoie de cei mai curajoși oameni ca să intre acolo din lumina tot mai slabă a zilei. Iar ei ar fi avut nevoie de mult mai mult decât curajul lor ca să iasă afară. În viață, cel puțin.

Chella și-a scos cureaua din jurul gâtului. Flaconul negru prins de ea îi atârnase deasupra inimii preț de jumătate din călătorie, adăpostit ca un păianjen, în lungile ore pe drum, smucit atunci când Jorg Ancrath a posedat-o. S-a dus în grabă lângă Kai, deșertându-i conținutul în gură, în timp ce el se zbătea și se uita cu ochi orbi.

Flaconul conținea ichor[10] dintr-un mormânt plumbuit. Un reprezentant al Regelui Mort călărise îndelung ca să i-l aducă pe drum, ajungând din urmă coloana undeva aproape de Tyrol. Trei cai muriseră sub omul acela, între orașul Crath și Tyrol. Nu îi spusese care mormânt fusese pângărit. Însă Chella știa.

— Ar fi trebuit să înveți să zbori, a scuipat ea vorbele încercând să-l urască pe Kai. Ai fi putut-o lua cu tine pe femeiușcă aceea.

Băutura Regelui Mort funcționa iute. Kai s-a oprit din tușea înecătoare. Cunoștința i-a revenit apoi în priviri. Creatura care se uitase ultima dată la Chella prin ochii lui Artur Elgin o privea

---

[10] Un lichid asemănător cu sângele, ce curgea prin venele zeilor, în mitologie (n. red.).

acum dinlăuntrul lui Kai. Cu toate că putea stăpâni aproape orice cadavru, Regele Mort nu-și putea exercita întreaga voință prin ele. Avea nevoie de timp până când se stabilea într-un mort și îl întărea îndeajuns cât să devină un canal de comunicare cu ororile din slujba sa. În orice caz, un necromant bine pregătit era o gazdă mult mai solidă. Iar conținutul flaconului a accelerat peste măsură procesul.

— Acesta este palatul? S-a ridicat el.

Când te afli în mijlocul moroilor, nu-ți poți închipui nimic mai rău decât atât. Dar Regele Mort era mai rău. Chella a încercat să vorbească, însă cuvintele nu-i ieșeau din gura uscată.

Regele Mort nu i-a luat în seamă tăcerea. În schimb, a îndoit mâinile și picioarele lui Kai, i-a adunat degetele încleștându-le în pumni și i-a întins chipul în rânjetul unui cap de mort.

— E bine. E foarte bine.

S-a ridicat în picioare.

— Sunt în putere aici. Moartea în viață.

Din nou zâmbetul acela, ascunzând o bucurie neașteptată și nelegiuită.

— Mai mult! mai mult decât puterea mea! A zis, cu o voce nu foarte ridicată, dar care rănea auzul chiar și așa. Sunt renăscut. M-am reînființat din nou. Sunt și mai mult.

De jur-împrejurul ei, morții se însuflețeau. Inimile moarte ale gărzilor băteau în stricăciune grabnică, nemaifiind creaturile stângace ce se arătaseră atunci când s-au întors pentru prima dată, ci mult mai întunecate, mai puternice, asemenea morților rapizi din mlaștinile Cantanlonei. Munca ei de acolo, de luni întregi, fusese desăvârșită aici în doar câteva secunde, prin voința stăpânului ei.

Pentru o clipă, jubilarea Regelui Mort a reverberat în ea. Puterea ce se scurgea din el înfiora și îngrozea. Însă bucuria l-a părăsit mai iute decât sosise, lăsând în urmă doar țelul său sinistru.

— Ia-o înainte, a zis Regele Mort, dar el a rămas nemișcat. Sunt cu toții înăuntru, presupun.

Chella a încuviințat. Oroarea stăruia în jurul lui, un sentiment de durere și de pierdere, de trădare a tot ceea ce era de preț. Nu-l văzuse niciodată să comită o atrocitate, nu auzise despre vreo faptă mai cruntă decât distrugerea celor ce i se

împotriveau și totuși știa fără tăgadă că era cel mai rău dintre toți.

— Acum.

Cuvântul i-a provocat durere. A ascultat fără să ezite de data asta, intrând prin marile porți deschise, cu Regele Mort în urma sa și alți două sute de morți în armurile lor aurite, cu ochi strălucitori și zoriți de foamea Regelui Mort.

— E timpul, a spus Regele Mort prin gura lui Kai. Să mergem la Adunare. Ucideți capul, iar trupul devine al nostru. Al meu.

52

— Deschide ușa.

Am ieșit iute ca gândul.

— Închide-o.

Iar oțelul s-a trântit cu zgomot în urma mea.

Conducătorii mai multor țări s-au îmbulzit în jurul meu. Găsisem, în locul pelerinei mele pătate, o alta, curățasem bastonul din lemn tare și-l ascunsesem de-a lungul mânecii, de la încheietură până la umăr. Eram pregătit să le răspund la întrebări.

— Unde este Costos Portico?

— Ce s-a întâmplat acolo?

— Cum funcționează ușile?

Și alte câteva zeci, în diverse nuanțe, de la furie până la frică, trecând prin indignare.

— Luminile pe mine!

Sus, mult deasupra noastră, constelația de lumini a Constructorilor a slăbit, cu excepția unei zone compacte și strălucitoare care lumina spațiul din jurul meu.

Asta le-a închis gurile.

M-am îndreptat spre mijlocul încăperii, iar lumina m-a urmat, punctul de intensitate mișcându-se de-a lungul tavanului și al podelei. În umbra din fața podiumului, Gorgoth s-a chircit, cu degetele înfipte în lespezile de piatră. Din două salturi, am ajuns în capul scărilor și m-am așezat pe tron, așezându-mi în poală bastonul de ceremonie.

Faptul că m-am așezat a rupt vraja. Vociferări mânioase s-au ridicat din mijlocul lor. La urma urmei, aceștia erau conducători de țări.

— Costos e mort, am spus, iar cei din Sută au amuțit ca să mă asculte. Votul lui trece acum în mâna sfătuitorilor. Sfătuitorii lui sunt morți. Și vasalii lui.

— Criminalule! A strigat țarul Moljon, care încă-și strângea degetul rupt.

— Chiar de mai multe ori, am admis. Însă evenimentele din camera romană reprezintă un mister pe care niciunul dintre voi nu l-a văzut, care a trecut neobservat până și de către gărzi. Firește că va fi o cercetare, aș putea fi acuzat, poate va fi convocată Curtea imperială. Însă acestea sunt chestiuni ce suferă amânare. Acum e Adunarea, domnilor, și trebuie să decidem asupra unor probleme de stat.

— Cum îndrăznești să stai în scaunul lui Adam? A întrebat un rege cu părul alb, de la Răsărit.

— Nicio lege nu-mi interzice, i-am răspuns. Și eram obosit. În orice caz, ultima dată a fost scaunul lui Honorous, iar dacă cineva dorește să-mi conteste dreptul, e invitat să vină aici ca să discutăm chestiunea.

Mi-am așezat mâna peste bastonul din lemn tare.

— Nu atribuirea locurilor e cea care încoronează împărați, domnilor, am continuat. Pentru asta, va trebui să votăm.

I-am făcut semn lui Taproot să vină la mine și m-am lăsat pe spate în tron, cel mai incomod scaun în care șezusem vreodată. Taproot a urcat destul de iute scările, venind din umbră spre lumină. I-am făcut semn să se apropie mai mult.

— Ai aflat care-mi sunt prietenii și care-mi sunt dușmanii? L-am întrebat.

— Jorg! Nu mi-ai lăsat timp deloc. Abia am început să mă amestec printre ei. Eu…

Mătasea jiletcii flutura în jurul lui.

— Dar ai aflat, nu-i așa? Știai deja.

— Îi știu pe unii dintre ei, uită-te la mine.

A dat din cap, cu un zâmbet scurt, care a dispărut de îndată. Nimeni nu rămâne imun în fața lingușelii.

— Atunci du-te acolo și spune-le lui Makin, Marten, Kent și Rike să stea aproape de patru dintre cei care-mi vor răul. La fel și Gorgoth, dacă vrea. Spune-i că toată lumea va muri dacă nu ajung împărat. Exact cu vorbele astea.

— Toată lumea? Toată Adunarea? Jorg! Exagerarea nu e…

— Toată lumea de pretutindeni, am zis. Doar spune-i.

— Pretutindeni?

Mâinile i-au rămas nemișcate o clipă.

— Luminile se vor stinge în scurt timp. Spune-le fraților mei să fie pregătiți. Când luminile se aprind din nou, oamenii ăștia trebuie să fie morți. Pregătește încă un set de nume și apoi altul. Dacă va trebui, am să mă votez eu însumi împărat.

Taproot a coborât de pe podium mai iute decât urcase.

— Mă asculți, Fexler, nu-i așa?

Niciun răspuns.

— Vine Regele Mort, am zis, deși nu aveam nicio idee de unde știam, doar o știam. Și va distruge lumea. Începând de aici.

Am învârtit bastonul în mâini. Iar și iar.

— Ca să-l oprim, am continuat, ar fi nevoie de o asemenea forță, de o asemenea magie, o asemenea voință cât să învârtă roata aceea a ta și crape lumea în două… Și dacă se va întâmpla… Michael va primi ce vrea, iar mașinăriile tale ne vor face scrum pe toți.

O mică pulsație a luminii.

— Aș avea dreptate să cred că undeva pe sub mine se află o bombă enormă, nu-i așa? Am zis.

Din nou, un tremur al luminii.

M-am lăsat pe spate în tronul meu incomod și am răsucit bățul de lemn tare ca pe un baston. Probabil că aș putea deveni împăratul cu cea mai scurtă domnie din istorie. Din mijlocul Sutei, mă privea Miana. Bărbatul de lângă ea, solid și cu tâmple argintii, ținându-l pe fiul meu în brațe, era socrul meu, lordul din Wennith. Nu părea să fie omul care fusese în urmă cu șase ani, dar la urma urmei cine dintre noi mai era?

Un lord de vârstă mijlocie, îmbrăcat în piele întoarsă maro și cu lanțuri de aur, tot încercase să-mi atragă atenția, de la picioarele podiumului, iar acum se apropiase, tușind și ridicându-și mâna.

— Da, lord…?

— Antas din Andaluzia.

Ținutul se afla la sud de Orlanth.

— Am ceva de discutat, rege Jorg, a continuat el. Dreptul asupra râului Pari…

— Asta îmi va asigura sprijinul tău, lord Antas?

— Păi, n-aș spune-o atât de direct…

— Dreptul asupra râului Cathun a cumpărat iertarea păcatelor pentru moartea mamei mele și a fratelui meu William. Știai asta, lord Antas?

— Ce? Nu...

— Nu crezi că unele lucruri nu pot fi cumpărate, Antas? Votează-mă pe mine, dacă crezi că imperiul are nevoie de mine pe tron. Soarta celor o sută de națiuni nu ar trebui să se împiedice de dreptul asupra unui râu, de comerțul cu cai și de scărpinatul pe spate.

S-a încruntat la auzul vorbelor mele. Kent cel Roșu ședea în spatele lui, doar puțin mai la stânga. Am presupus că Antas nu avea să mă sprijine niciodată, indiferent asupra câtor râuri am fi căzut de acord.

— Stinge luminile, am spus, iar camera tronului s-a scufundat în întuneric.

Am numărat rar până la zece, sub întreg vacarmul.

— Aprinde luminile!

Antas era împrăștiat la picioarele podiumului cu gâtul rupt. Kent plecase deja de acolo.

M-am ridicat de pe tron, iar luminile au strălucit mai puternic, simțindu-le căldura asupra mea. Trebuia să se întâmple acum.

— Oameni ai imperiului!

Am ridicat vocea ca să se audă până la marginile sălii, în așa fel încât până și Sora Tăcută, Regina Roșie și Katherine să audă, de dincolo de Poarta Gilden. Cu toții s-au oprit ca să mă privească, cei uciși zăcând la picioarele lor.

— Oameni ai imperiului! Un om mai vrednic decât mine v-ar fi câștigat sprijinul prin bunătatea faptelor sale, prin limpezimea viziunii și adevărul spuselor sale. Dar acel om mai bun nu se află aici. Acel om mai bun ar eșua în fața valului întunecat care se îndreaptă spre noi. Orrin din Arrow era acel om mai bun și totuși nu a supraviețuit ca să vă ceară sprijinul. Vremuri întunecate cer alegeri întunecate. Alegeți-mă pe mine.

M-am plimbat pe cuprinsul podiumului cu pași măsurați, uitându-mă înspre șefii de regate învăluiți în umbră.

— La porțile noastre se află un dușman. Chiar acum. În timp ce noi ne risipim în vorbe, lordul comandant varsă sângele unor oameni mai buni, ca să-și apere orașul. Acest oraș sfânt din inima imperiului nostru fărâmițat. Acest oraș sfânt *este* inima imperiului nostru. Și dacă voi, oameni, voi, servitori ai acestui

imperiu, nu refaceți vechea învoială, dacă nu așezați pe acest tron un singur om care să poarte răspunderea pentru toate popoarele noastre, atunci inima aceasta va fi smulsă.

Am continuat după o clipă:

— O simțiți și voi, nu-i așa, lorzii mei? Nu e nevoie de pata pentru care Poarta Gilden ne ține dincolo de ea ca să simțim ceea ce se apropie. A mocnit în regatele voastre. Morții care se ridică, vechile legi sunt distruse, magia care se revarsă și se împrăștie ca o molimă. Siguranța ne-a părăsit, iar zilele aduc miros de stricăciune. Faceți-o acum! Faceți-o uniți! Pentru că omul care se va așeza pe acest tron va trebui să înfrunte ceea ce vine. Și dacă nu va exista niciun împărat, atunci nu va fi nimeni care să se împotrivească valului. Spuneți-mi așadar din miezul inimilor voastre, vreți într-adevăr să fiți acel om?

— Ce melodramă! Cum puteți asculta așa ceva? A strigat țarul Moljob, îmboldit poate de durerea lui. În plus, se va vota de-abia peste două zile.

Am fluturat din mână ca să se apropie, iar el a început imediat: – Adunarea trebuie să voteze în ultima zi într-un scrutin secret, însă orice candidat poate forța un vot deschis mai devreme, în orice moment, cu condiția că, dacă nu reușește că câștige acel vot, va fi exclus din orice poziție ulterioară.

Mâinile lui Taproot s-au mișcat ca și cum ar închide un tom voluminos, deși vorbise din memorie.

— Votați! Am spus, iar luminile s-au aprins.

— Votul din Morrow pentru nepotul meu, a răsunat limpede vocea bunicului.

— Și ale posesiunilor din Alba, s-a auzit cea a unchiului meu, alături de el.

Femeile de la Poarta Gilden s-au dat la o parte, într-o mișcare grăbită.

— Sunt de partea lui Jorg din Renar, a ridicat pumnul Ibn Fayed și cei patru războinici mauri de lângă el i-au urmat exemplul.

— Wennith pentru Jorg, a spus tatăl Mianei.

— Și nordul! A strigat Sindri, de undeva din spatele meu. Maladon, Charland, Hagenfast.

— Suntem alături de regele ars, au zis gemenii cu părul alb, iarlii din pustiurile înghețate, în blănuri negre și oțel.

Garda Gilden s-a ivit în poartă, o adunătură întreagă. Pe măsură ce trecea, fiecare om se prăbușea, fără de oase. Zgomotul i-a făcut pe cei din Sută să se întoarcă. Vreo șase gărzi zăceau nemișcate în poartă, pe partea dinspre noi, după ce reușiseră să înainteze cam un metru. Cei mai mulți stăteau nemișcați, umplând anticamera de dincolo.

Am simțit apropierea *lui.* Cum ai fi putut să nu simți?

— Conaught pentru Jorg.

— Kennick pentru Jorg.

Sfătuitorii mei își exprimaseră voturile alocate, din Arrow până în Orlanth. Ceilalți i-au urmat, apăsați acum de un sentiment al urgenței, de parcă fiecare auzea pașii *lui* înainte de veste.

Și iată-l, încadrat de Poarta Gilden, o creatură ce purta pielea și oasele lui Kai Summerson. Trăgeam nădejde că deja fugise Katherine și că fugise degrabă.

— Salut.

A zâmbit. Nici cuvântul și nici zâmbetul nu erau firești, târâte de undeva unde niciun om nu și-ar dori să privească.

Regele Mort s-a apropiat de Poarta Gilden, cu mâinile ridicate și palmele întinse. Părea că se ciocnise de o placă de sticlă, pentru că s-a oprit, cu degetele strivite de obstacolul său. A întins gâtul lui Kai într-o parte, uitându-se la noi toți de parcă am fi fost niște șobolani într-o cursă.

— O poartă deșteaptă, a făcut el. Dar e făcută doar din lemn.

A făcut un pas înapoi, iar gărzile lui cele moarte s-au apropiat cu satârele, ca să distrugă rama porții de sub arcadă.

— Frontiera Roșie pentru Jorg, a zis o femeie solidă și căruntă, purtând votul mandatului ereditar al Reginei Roșii.

— Thurtan pentru Jorg – bărbatul îngropat într-o mantie din păr de cal, cu o coroană de fier pe frunte.

Și mai mulți, din ce în ce mai mulți.

— Cum stăm, Taproot? am întrebat.

— Treizeci și șapte din cele patruzeci necesare.

Bucăți din Poarta Gilden s-au împrăștiat pe jos. Prezența Regelui Mort era tot mai pregnantă, iar oamenii se prăbușeau disperați în genunchi. Chiar și acum, cu mai bine de jumătate din voturi neexprimate, marcată de ani de prejudecăți și neînțelegeri, Adunarea era un fel de piață. Mulți dintre ei ar fi murit mai degrabă decât să așeze un împărat pe tron, să renunțe la supremația lor din cele o sută de regate Insă există

morți bune și morți rele. Regele Mort o oferea doar pe cea mai rea.

— Attar pentru Jorg.

— Conquence pentru Jorg, a spus fratele lui Hemmet, renunțând la supremația lordului comandant în Vyene.

Rămășițele porții s-au prăbușit.

— Scorron pentru Jorg – un bătrân aspru, privindu-mă cu dezgust.

M-am întors la tron.

— Oameni ai imperiului, Adunarea mă găsește vrednic?

Acel da care a răsunat de jur-împrejurul sălii avea în el mai multă disperare decât entuziasm, însă era de ajuns. M-am așezat ca împărat în Vyene, stăpân al Sutei, iar Imperiul fărâmițat era de-acum refăcut.

Taproot a venit lângă mine, plecându-se tocmai când Regele Mort a intrat pe sub Arcada Gilden, cu trupele în urma lui.

— Bună treabă, i-am spus lui Taproot. Nu credeam că ne apropiem de treizeci și șapte când am întrebat.

— Cifrele nu mint niciodată, împăratul meu, a scuturat Taproot din cap. Numai oamenii.

Suta s-a retras din fața Regelui Mort, niciunul fiind pregătit să-i facă față.

— Se vede treaba că a fost o victorie deșartă, împăratul meu. Era atât de important să fii confirmat pe tron înainte ca toți să murim?

— Asta o vom afla mai târziu, m-am ridicat eu din nou, bucuros să scap de scaunul acela. Nu cred că poți pecetlui arcada, nu-i așa, Fexler?

Niciun răspuns, în afară de curgerea neîntreruptă a morților în sala tronului. Arcada avusese mereu aspectul unei adăugiri ulterioare, ceva dăltuit de zidari cu mai multă poezie în mâinile lor.

Regele Mort s-a apropiat de podium – o siluetă oarecum întunecată, în ciuda pelerinei albastre ca cerul a lui Summerson. În spatele lui, o facțiune aurită a gărzii imperiale. Garda mea, cu Chella în mijlocul lor. Am rămas pe poziții, sus pe podium, în fața tronului, cu Suta aliniată în spatele meu, cealaltă facțiune. Gorgoth mi s-a alăturat pe podium, în stânga mea, Makin, în dreapta, Kent, în spatele lui, Marten, în fața lui Gorgoth, fără nicio armă între ei. Sindri a urcat pe prima treaptă, iar unchiul

Robert a ocupat același loc din colțul îndepărtat. Gărzile care au asistat la Adunare, nu mai mult de o duzină de oameni, au rămas cu cei din Sută, în afară de una singură, care a reușit să-și rupă gâtul în învălmășeală și și-a donat sabia lui Rike.

Le-am aruncat o privire oamenilor de lângă mine. I-am numit de multe ori frați pe drum, am înfruntat pericolul împreună cu ei, am împărțit hrana și vinul. O frăție a drumului, fără îndoială, dar și un lucru rău: oameni *alături de care* să mori, nicidecum *pentru care* să mori. În acest loc însă, în fața acestui dușman care aducea cu sine certitudinea și cântecul morții, care insufla o teamă mai groaznică decât oricare alta pe care o simțisem pe drumul moroilor, cu mulți ani în urmă, când au venit stafiile, în acest loc părea că oamenii care erau alături de mine erau frați adevărați.

— Salut, Jorg, s-a uitat Regele Mort la mine, de la baza podiumului.

Privirea lui era neschimbată, indiferent prin ochii cui se uita. Oarecum familiară, acuzatoare peste măsură, rece și cercetătoare, trezind în mine toate durerile pe care le simțisem vreodată.

— De ce ești aici? am întrebat.

— Din același motiv ca și tine, a răspuns fără să-și mute o clipă privirea. Pentru că ceilalți au spus că nu pot.

— Și *eu* spun că nu poți, i-am zis.

— Mă vei opri? Frate Jorg?

Tonul lui era lejer, însă cu cea mai înverșunată conotație, de parcă frate i-ar fi ars limba.

— Da.

Simțeam cum simpla lui apropiere îmi alunga forța din brațe. Ducea moartea cu el, i se scurgea prin fiecare por, existența lui era o insultă față de toate creaturile vii.

— Și cum vei face asta, Jorg? A întrebat urcând pe prima treaptă a podiumului.

În chip de răspuns, m-am întors spre el, iar lemnul tare a plutit prin aer. Bățul a întâlnit carnea cu un plesnet umed. Regele Mort a încleștat mâna lui Kai în jurul lui, mi-a smuls bățul din mână și l-a zdrobit de marginea celei de-a doua trepte.

— Cum mă vei opri, frate? A urcat și cea de-a doua treaptă. Nu ai nicio putere. Nimic. Un vas gol. Puțina magie pe care ai avut-o a dispărut și ea.

Am stat față în față, suficient de aproape încât să ajungem fiecare la grumazul celuilalt, deși știam cum avea să se termine așa ceva.

— Și ce magie aduci cu tine, mă întreb?

Pentru că aducea cu el ceva mult mai complicat decât necromanția, mai mult decât oroarea și cruda însuflețire a trupurilor moarte. Disperarea, tânjirea, pierderea care amenință să ne scufunde pe toți, care îi făcea josnici și palizi pe regi – aceasta nu era o armă, nu era ceva alcătuit pentru noi, ci doar un ecou a ceea ce răzbătea prin el.

— Numai adevărul, frate Jorg, a spus el.

Și cu aceste cuvinte, spectacolul amar al vieții mele s-a ridicat de jur-împrejurul meu, învăluit în muzica mamei, însă cântată mult prea tare, o disonanță asurzitoare de note greșite. Am văzut toate momentele înșirate de-a lungul anilor, cruzimea, lașitatea, mândria depravată, eșecul repetat de a deveni bărbatul care aș fi putut fi, o potecă de-a lungul zilelor, presărată cu rămășițele vieților pe care n-am avut curajul să le apăr ori să le vindec.

— Am fost un om rău? Am zis luptându-mă să nu las slăbiciunea să-mi răzbată din voce. Regele creaturilor moarte a trecut prin sânge ca să-mi spună că n-am reușit să fiu un sfânt? Am crezut că ai venit să te lupți. Dă-mi o sabie și dansează cu mine. Tu…

— Ai fost un laș, nu ai reușit niciodată să-i aperi pe cei pe care îi iubești.

Toate cuvintele lui cădeau ca o sentință, strivindu-mă sub greutatea lor, cu toate că am încercat să le înlătur prin negare.

— Ai venit pentru tronul imperiului, atunci de ce te obsedează eșecurile mele? Dacă mă crezi slab, dacă vrei tronul… încearcă să-l iei.

— Am venit pentru tine, frate Jorg, a răspuns el. Pentru familia ta.

— Încearcă!

Cuvântul mi-a pârjolit gâtul, smuls cu forța peste un mârâit. Legătura cu copilul tău se creează într-o clipită sau se întărește pe nebănuite, pas cu pas, până când nu te mai poți da la o parte, după cum nu-ți poți lepăda pielea de pe tine. În acel moment, am știut că-mi iubesc fiul. Că forța tatălui meu trecuse pe lângă mine și nu doar că-mi lipsea acea particularitate a

voinței de a păstra tronul imperiului, dar aș fi murit mai degrabă luptând inutil pentru apărarea unui copil plângăcios, prea tânăr ca să știe că eu exist, decât să mă gândesc că pot zămisli și alții, altă dată.

Fără niciun avertisment, fără niciun strigăt de luptă, aproape fără niciun sunet, garda morților a înaintat, iute și cu brațele desfăcute, smulgându-și coifurile din capete în așa fel încât să le putem zări foamea ce-i măcina.

Dintre bărbații aflați lângă mine, numai Gorgoth s-a dat înapoi, retrăgându-se de pe podium. Dacă ar fi fost să ghicesc cine va fugi primul, aș fi zis Makin sau Kent. Cei doi văzuseră morții iuți din mlaștinile Cantanlonei și le cunoșteau grozăvia, puterea înfiorătoare, felul în care luptau, deși fuseseră tăiați până în măruntaie.

— Fugi! A spus Regele Mort. Te las să pleci. Lasă-mi doar copilul. Părăsește-o pe târfa ta din Wennith.

Morții au dat năvală, iar Makin, Kent și Marten au plecat să le iasă-n întâmpinare, trecând prin dreapta și prin stânga noastră. Doar câteva clipe și nu mai aveam nimic. Lumini și ușile. Mâinile goale. Câteva gărzi, adunându-și curajul, au pornit dinspre intrările laterale într-un atac împotriva camarazilor lor morți. Primul dintre cei vii a căzut în mâinile celui mort cu o rapiditate înfricoșătoare.

Ceva a explodat din podeaua din jurul podiumului. Mai multe explozii. În mai multe locuri, lespezile s-au împrăștiat în cioburi ascuțite și o ceață roșie a erupt printre rămășițe, în timp ce acestea pluteau încă în aer. A durat câteva clipe până să mă concentrez asupra creaturilor care sfâșiau trupele Regelui Mort. Troli, însă cu pielea roșie, semănând mai degrabă cu Gorgoth, decât cu verii lor de sub Halradra, și mult mai mari. Primul dintre ei a ridicat un bărbat în armură și l-a azvârlit peste capetele legiunii din spate, iar acesta s-a izbit de perete, deasupra Arcadei Gilden. Ghearele s-au înfipt ca o coasă în gâtlejul următoarei victime, străpungându-i zalele platoșei. Urmașii gărzilor de corp ale împăratului apărau tronul. Erau șase – îngrozitori, însă prea puțini.

L-am zărit pe Kent smulgând sabia unui oștean căzut chiar înainte ca altul să-l trântească la pământ. Moartea ne împresura, transformând podiumul într-o insulă, spintecând Suta în spatele nostru.

— Fugi! A spus din nou Regele Mort. Te vor lăsa să pleci.

— Nu.

— Nu? Dar nu la asta te pricepi cel mai bine, frate? Jorg? Nu ești tu cel mai versat în a lăsa un copil să moară în vreme ce alergi să te ascunzi? Poate că vei găsi un alt tufiș în care să te pitești?

— Ce… cine ești tu? M-am uitat eu în ochii lui Kai Summerson, încercând să trec de ei.

— Ai lăsat mamă și fiu să moară în fața ta, Jorg, poți să dispari încă o dată. N-am să spun nimănui.

Fiecare cuvânt al lui era atât de tăios, ca și cum îi provocasem o durere profundă și personală. Cumva, mi-am înfipt mâinile în gâtul lui, cu toate că știam că n-avea nevoie să tragă aer, cu toate că știam că-mi putea rupe brațele.

— Nu știi nimic despre ei, nimic!

L-am răsucit brusc și nu a opus rezistență. Peste umărul lui, l-am zărit pe Gorgoth, cu fața la perete, o siluetă pitică în spate și ceva întunecat într-o mână, agățat de pieptul lui. Doi dintre cei șase troli se luptau în jurul lui – o adevărată risipă de violență, viteză imposibilă, forță și pricepere, în ciuda sorților potrivnici. Membre, mațe, armuri zburând în arcuri stacojii, și totuși morții dădeau năvală. Gogoth s-a încovoiat sub povara lui minusculă, apărând-o de morți cu propriul său trup, ghemuindu-se tot mai jos, pierdut în încleștare. Chipul alb al Mianei se vedea acum deasupra umărului său.

Regele Mort a zâmbit către mine, un rânjet spart, respingător, cu mâinile mele palide tot sub bărbia lui, cu cicatricile albe ale mărăcinilor la încheieturi și pe antebrațe. Durerea acelor spini ardea din nou și, cu toate că acoperișul din piatră se arcuia nevătămat deasupra noastră, părea că vântul furtunii urla în jurul meu, că ploaia se dezlănțuise înghețată din cerurile negre.

— În cele din urmă, am spus, nu există nicio magie, numai voință.

L-am lovit pe Regele Mort, concentrând asupra lui fiecare bucățică din dorința mea de a-l vedea cum piere. Am trăit toată viața mânat de dorință, de dorința de răzbunare, de glorie, de a avea ceea ce mi se refuza – un principiu simplu, curat și ascuțit precum o armă. Iar o asemenea dorință, o asemenea năzuință concentrată este piatra de temelie a oricărei magii – așa mi-au spus Constructorii.

Prin crăpături înguste, am zărit cum se măresc ochii Regelui Mort, de parcă într-adevăr îl sufocam.

— Ai eșuat împotriva lui Corion, Luntar a pătruns liber în mintea ta, până și Sageous te-a jucat pe degete, a tușit el vorbele printre mâinile mele, răsucind în continuare zâmbetul acela. Și tu crezi că mă poți opri pe *mine?*

Aș fi putut să-i spun că eram mai mare acum. Aș fi putut să-i spun că nu stătusem între oamenii aceia și fiul meu. În schimb, am răspuns:

— Vrăjile iscusite scrise în cărți funcționează mai bine decât cele noi. Runele și pecețile folosite de secole slujesc mai bine decât cea mai nouă invenție. Sunt canale prin care voința omului și-a croit drum prin ceea ce e real. Te voi înfrânge pentru că un milion mă sprijină acum. Pentru că dorința mea de a învinge străbate cele mai vechi canale.

I-am spus asta pentru că rostirea adevărului îți dă putere și pentru că rațiunea are un tăiș ascuțit.

— Credință? L-ai descoperit pe Dumnezeu acum? A râs el, netulburat de strânsoarea din jurul gâtului său. Voința celor credincioși nu te va sluji numai pentru că ai ucis-o pe Papesă, Jorg. Nu merge chiar așa.

— Oamenii pot crede și în altceva, mortule, i-am răspuns.

Urlete de jur-împrejurul nostru, mâini purpurii încleștându-se, oameni bogați căzând morți.

— Nu există nimic…

— Imperiul. Un milion de suflete împrăștiate într-un imperiu întins și fărâmițat, rugându-se pentru pace, rugându-se pentru ziua în care un împărat se va așeza pe tron. Și acela simt eu.

L-am lovit din nou. Împărat în inima imperiului, nefărâmițat. Iar Regele Mort s-a clătinat, slăbit, prins în capcana trupului.

— Am venit pentru răzbunare, a spus Regele Mort, deși nu aveam habar despre ce răzbunare vorbea. Să-ți arăt ce am devenit după ce m-ai abandonat. Și iată ce am înfăptuit!

Nepăsător la strânsoarea mea, și-a desfăcut larg mâinile ca să cuprindă hoarda aurie ce clocotea în jurul nostru.

— Ți-am adus regatul morților. Lasă-mă să mă alătur ție, frate. Lasă-mă să conduc armatele noastre și voi duce imperiul dincolo de toate granițele, în lumea aceasta și în cea care va veni, și-l voi face unul, întreg și al nostru. Lasă-i pe acești prieteni, pe această nevastă ce n-a fost aleasă…

S-a uitat spre Miana. Atunci am lovit cu fiecare fibră a voinței mele. Am lovit cu forța imperiului, cu forța unui milion, în palatul acela sfânt, în inima imperiului, unde puterea și măreția foștilor împărați și credința atâtor generații au deschis calea puterii mele în țesătura realității. Vântul a urlat în jurul nostru, rece și învolburat, Kai Summerson luptându-se să scape, undeva în adâncul trupului său, căci, pe când cei sfinți se pot prăbuși în orice clipă, cei blestemați pot oricând primi izbăvirea. Vântul și-a spus cuvântul, iar Regele Mort s-a împotrivit.

Voința mea s-a ciocnit de cea a Regelui Mort, niciunul dintre noi neavând cea mai mică dorință de a ceda. În spatele meu, mintea vastă și adormită a imperiului, speranțe pierdute, vise sfărâmate – toate stăruind, toate insistând. În spatele lui, tărâmurile moarte, tristețea vieților curmate, nevoia, setea de a se întoarce. O tensiune imposibilă care creștea și creștea și creștea din nou. Am simțit roata cum se întoarce, țesătura spațiului și timpului a început să se sfâșie, iar în clipa aceea am știut cine se afla în fața mea.

În clipa aceea, Kai Summerson a învățat să zboare. A ridicat de la pământ picioarele Regelui Mort, iar vântul a măturat centimetrii rămași sub tălpile sale. O victorie mică, dar care a lăsat vrăjmașul vulnerabil.

O singură clipită rece și grea și am știut cine atârna în mâna mea încleștată. Și, chiar și așa, cu William slăbit în fața mea, vulnerabil, deschis, știind chiar că urmam întocmai calea tatălui meu... l-am înjunghiat.

Am lăsat să alunece o mână de pe gâtul lui, am luat cuțitul lui Kai de la cingătoare și l-am înfipt adânc în inima lui, metalul scârțâind de-a lungul coastelor.

Un singur hohot neîncrezător a izbucnit stacojiu de pe buzele lui și apoi a căzut, ca și cum cuțitul tăiase toate firele. I-am dat drumul și a căzut, cu brațele moi și sângele ce i se scurgea din piept. A căzut și a durat o eternitate. Propriul meu frate. William, pe care îl dezamăgisem atunci în spini. Pe care îl dezamăgisem acum. A cărui moarte îmi zdrobise viața. Spinii m-au ținut încă o dată. N-am putut să-l prind când a căzut. Leșul lui Kai a izbit podeaua cu sunetul sfârșitului, cu William deja dispărut din el, plecat înapoi în tărâmurile moarte de unde mă urmărise atâția ani, prin atâția ochi morți.

Hârtia lui Luntar mi-a alunecat din mânecă. Am ridicat-o chiar când gărzile moarte s-au rostogolit cu zecile, apoi cu sutele prin toată încăperea.

— Il poți salva.

Trei cuvinte. Jurații viitorului văd chiar mai puțin decât își închipuie. Îmi înjunghiasem fratele.

— Nu înțeleg, a spus Makin scuturându-se de un cadavru, în timp ce trei pârâiașe de sânge negru îi curgeau pe față în linii paralele. Cum l-ai omorât? A vorbit el în clipa rămasă fără cuvinte.

— L-am văzut murind, am murmurat. Am rămas ascuns și i-am lăsat să-l ucidă.

Makin s-a cățărat și s-a târât până la mine.

— Ce?

Și-a pus mâna pe încheietura mea, oprind tremurul pumnalului însângerat. Am lăsat cuțitul să cadă.

— Nu l-am omorât. Era deja mort. A murit în urmă cu unsprezece ani.

Marten a venit din spate, cu umărul sfârtecat până la os și o ureche lipsă. Mi-a luat hârtia, bizară în degetele tremurânde.

— Să salvezi pe cine?

— Pe fratele meu, William. Regele Mort. Mereu mai iute, mai deștept, cu o voință mai puternică. Și totuși nu m-am gândit niciodată că moartea nu va fi în stare să-l rețină.

— Moartea nu mai este ceea ce era odată.

Poate cele mai înțelepte cuvinte care au ieșit vreodată de pe buzele lui Kent cel Roșu. Zăcea muribund printre morți, în mijlocul dușmanilor pe care îi răpusese, atât de sfâșiat, încât nu mai avea decât câteva minute de trăit. Makin s-a dus lângă el.

— Miana!

Am strigat-o și am simțit o frântură din durerea pe care aș fi simțit-o dacă nu mi-ar fi răspuns. Supraviețuise mai puțin de jumătate din Sută, mult mai puțin. N-am văzut nici urmă de Sindri, de bunicul ori unchiul meu. Pe Ibn Fayed l-am văzut. Sau cel puțin i-am văzut capul.

— Aici.

Și am găsit-o, aproape țintuită de perete, în spatele trupului uriaș al lui Gorgoth. Trolii cei roșii zăceau zdrobiți în carnagiu. Gorgoth, despicat, plin de sânge și sfâșiat, ținându-l cu o mână, strâns la piept, pe fiul meu.

Ceva m-a izbit, văzându-mi copilul, acolo, în clipa aceea. Ceva mai ascuțit decât orice tăiș. O certitudine. Convingerea că tatăl meu nu reușise să mă modeleze după chipul lui. Îl iubeam pe copilul acela, așa mic, plin de sânge și urât cum era. Negarea mă părăsise. Și odată cu acea convingere a mai venit una: certitudinea că numai pe el l-aș putea răni. Că spurcăciunea tatălui meu mi-ar curge dintr-odată din degete și l-aș putea transforma pe fiul meu într-un monstru.

M-am dat îndărăt împleticindu-mă și m-am prăbușit pe tron. O frunză de toamnă s-a răsucit în jurul picioarelor mele, adusă înăuntru odată cu morții. O singură frunză, de arțar, înroșită de păcatul anotimpului. Un semn. În clipa aceea, am știut că eram prea plin de otravă încât nu mai puteam face nimic altceva decât să mă prăbușesc. Venise toamna pentru mine. Cu degete amorțite, mi-am desfăcut legăturile platoșei.

— Totuși… a scuturat Marten din cap și s-a ghemuit lângă Kai. Un copil. Un băiat. Câți ani avea? Zece?

— Șapte.

— Un băiat de șapte ani. Pierdut în tărâmurile moarte. S-a luptat ca să iasă? A devenit rege?

Scutura din cap la fiecare întrebare. Vedeam cum i se învălmășeau toate posibilitățile în minte*. Îl poți salva.* Cuvintele lui Luntar. Un om care a văzut viitorul.

— Pun rămășag că le-a făcut zile negre. Și că a ales calea cea grea.

Un zâmbet amar m-a învăluit. Mă întrebam dacă același înger care venise și la mine, de dincolo de moarte, îl vizitase și pe micul William. Mă întrebam dacă îl trimisese la plimbare. La fel cum fusese cu sulița Conaught, William s-ar fi azvârlit și mai adânc, țintind inima întunericului, găsind moroiul. Restul era dincolo de puterea mea de imaginație.

Kai zăcea pe jos, spulberat și gol, William dispăruse, morții se prăbușiseră, numai Chella ședea în armura ei strălucitoare, îmi învinsesem dușmanii și totuși durerea persista, acută, mai adevărată și mai limpede, pentru că o avusesem dintotdeauna. Reverbera înapoi în timp până la spinii aceia, un glas de clopot răsunând de-a lungul anilor. Suntem modelați de durerile noastre, nu de bucurii, durerile sunt mereu în adâncul nostru, ele sunt refrenul. Bucuria e efemeră.

— Am lăsat ca spinii să mă țină, iar rana s-a deschis de-a lungul zilelor mele, mai adâncă decât senzația pe care o împrăștie.

Caligrafia acelor cicatrici era și acum înscrisă în mine, albă pe trupul meu.

— Există un anotimp pentru toate, am adăugat, cu vorbe din Ecleziastul. Un timp pentru a fi născut. Un timp pentru a muri.

— Se va întoarce. Nu îl poți distruge.

Vorbise Chella, dintre grămezile de leșuri, fostele ei trupe. Nu părea nici veselă, nici tristă. Mai mult pierdută.

— Nu vreau să-l distrug, i-am răspuns. E fratele meu. Mi-a fost scris să-l salvez.

Știam ce trebuia să fac. Întotdeauna știusem. Mi-am așezat o mână pe tron:

— Nu știam ce gust dulce-amărui avea să aibă.

În cealaltă parte a sălii, fiul meu a strigat în brațele mamei lui, amândoi din cale-afară de frumoși. Fratele meu avea să se întoarcă mereu, iar băiatul meu nu va fi niciodată în siguranță, pentru că suferința noastră devenise o roată, iar lumea era distrusă. Fratele meu, fiul meu, vina mea. O lacrimă și-a croit încet drum de-a lungul obrazului. Am rămas cumva în picioare, cu toate că puterea mă părăsise deja. M-am alăturat lui Makin, stând deasupra lui îngenuncheat lângă Kent. Marten, lângă umărul meu. Rike a venit și el, însângerat, dar întreg, cu un lanț de aur împodobit cu diamante și cheaguri de sânge atârnat de mână, aproape ca o concluzie.

— Nu vreau să-l distrug, am spus din nou. Vreau să-l salvez. Ar fi trebuit să-l salvez atunci când spinii m-au ținut în puterea lor. Nimic nu a mai fost cum trebuie de atunci.

Frica m-a făcut să tremur, neașteptată, crudă, frica de ceea ce aveam de făcut, frica de a nu avea curaj.

— Nu.

Vorbise Marten, în spatele meu. Marten era întotdeauna primul care înțelegea. Marten care dăduse greș cu fiul lui, care își lăsase băiatul să moară. Nu există bine sau rău în așa ceva. Doar greșeală.

— N-o face, s-a înecat el, rostind cuvintele.

— Moartea nu…

Iar Kent cel Roșu a murit înconjurat de frații lui care îl iubiseră fiecare în felul lui.

— … nu mai este ceea ce a fost, i-am dus eu vorbele până la capăt.

Chella s-a apropiat. Nimeni nu s-a mișcat ca s-o oprească:

— A plecat acolo unde nu-l poți urma, Jorg.

— Nu poți, s-a auzit și vocea lui Marten, încărcată de convingere.

— Chiar și acum mi se spune „nu poți”, Makin, am spus pe jumătate trist, pe jumătate cu bucuria sfârșitului – amar și dulce, îmi spun „nu” și se gândesc că trebuie să existe ceva ce n-aș putea sacrifica pentru a obține ceea ce vreau.

Ceea ce am nevoie.

Makin și-a ridicat atunci privirea, derutat, dar pricepând că niciunul dintre noi nu vorbea despre Kent. S-a străduit să se ridice și acela a fost momentul în care l-am lovit. Pe un om precum Makin trebuie să-l prinzi cu garda jos. L-am izbit tare cât să-mi rup mâna și am făcut-o. A căzut ca o cârpă, cu un braț spânzurând aproape de picioarele Chellei.

— Ce? A exclamat Rike, mutându-și uluit privirea de la fratele Kent.

— Ar fi încercat să mă oprească. Spune-i că va fi administrator. E un ordin, nu o alegere, am zis strângându-mi mâna la piept și lăsând durerea să învingă tristețea. Ar fi încercat să mă oprească. Chiar și cu fetița lui dispărută de atâta vreme, tot n-ar fi înțeles. Nu Makin.

— La dracu’ cu Makin! *Eu* nu înțeleg, s-a zbârlit Rike, ținând strâns în pumn sabia picurândă.

S-a auzit rumoare dinspre Arcada Gilden. Katherine, o sabie încleștată spre ea, nesigură.

— Rike, falnicul Rike! Știam eu că te țin pe lângă mine pentru un motiv, frate, am zis în timp ce mi-am smuls platoșa și mi-am desfăcut brațele: Fă-o.

— Poftim? S-a uitat lung la mine, de parcă aș fi fost nebun.

— Trebuie să-l urmez, Rike. Trebuie să-l găsesc pe fratele meu.

— Eu…

— Ucide-mă. M-ai amenințat de atâtea ori. Acum ți-o cer.

Rike doar se holba cu ochii larg deschiși și lucitori. În spatele lui, Katherine începuse să alerge spre noi, strigând, implorându-mă să mă opresc sau îndemnându-mă să mă grăbesc – nu-mi dădeam seama.

— La dracu’, sunt împăratul tău! Îți ordon.

— Eu…

Idiotul și-a privit sabia de parcă era ceva străin în mâna lui. Apoi a lăsat-o să cadă:

— Nu.

Acela a fost momentul când Chella m-a înjunghiat. A scos cuțitul din leșul fratelui meu și l-a înfipt aproape, în rana pe care mi-o făcuse tata. A făcut însă una mai adâncă, învârtind tăișul. Ultimul nostru sărut.

— Mergi în iad, Jorg Ancrath.

Ultimele cuvinte pe care le-am auzit.

53

Când eram pe drum, frații mei vorbeau de multe ori despre moarte. Străina care venea cu noi. Însă mai mult decât despre moarte vorbeau despre feluri de a muri și despre cum să ocolești asta. Fratele Burlow vorbea despre lumină. Despre lumina care venea către omul care zace în propriul sânge, mai mult pe în afara decât înăuntrul său.

— Am auzit oameni spunând că începe încet, ca un apus, frații mei. Și privești și te vezi în tunelul care este viața ta, pentru c-ai umblat în întuneric în toți acești ani.

Burlow era un cititor, mă înțelegeți. Nu merită să te încrezi într-un om care știe să citească la drum, frații mei, pentru că mintea lor e plină de ideile altor oameni.

— Insă nu privi spre lumina aceea, spunea el. Oricât de dulce ar părea, nu există cale de întors de acolo și te va trage înăuntru, vă spun sigur. Am stat lângă doi oameni gata să moară și i-am auzit șoptind despre lumină cu buzele lor uscate. După aceea, niciunul n-a mai umblat vreodată pe vreun drum.

Cel puțin asta era varianta lui Burlow cel Gras. Și poate că lumina lui a fost dulce, frații mei. Însă am privit spre acea lumină. Iar la început apare ca o stea înghețată în întunericul nopții. Cu cât se apropie mai mult sau cu cât mai aproape ești tu atras – lucrurile acestea sunt egale într-un loc fără de timp –, ajungi să vezi ceea ce este cu adevărat. O foame albă, frații mei, incandescența distrugătoare a unei guri de cuptor, gata să te mistuie cu totul.

Lumina aceea m-a luat în ea, după care m-a scuipat afară, departe de lume.

Credeam că știam ce e moartea. Credeam că e pustie. Însă moartea în care am ajuns eu era un ocean, rece și nesfârșit, având culoarea veșniciei. Și am rămas agățat acolo, fără de timp, fără sus sau jos. Așteptând, mereu așteptând un înger.

Moartea aceasta cădea udă asupra mea.

Am scuipat apă dintr-o gură uscată. Un strigăt mi-a scăpat, iar durerea a apărut din nou, mult prea profundă ca să poată fi îndurată. Fulgerele au scăpărat, iar spinii și ramurile încolăcite ale tufișului au lăsat urme negre pe cer. Ploaia s-a dezlănțuit rece, iar eu am rămas în îmbrățișarea spinilor, fără să pot cădea.

— Spinii.

Pentru o clipă, m-au părăsit toate simțurile. Al doilea fulger, însoțind tunetul bubuitor al celei dintâi lovituri. Trăsura era oprită lângă drum și mai multe siluete se învârteau în jurul ei.

— Sunt aici, în spini.

— Niciodată nu i-ai părăsit, Jorg, a spus ea.

Ședea lângă mine, îngerul meu, ea, îngerul căldurii, luminii și posibilităților.

— Nu înțeleg.

Durerea mă străpungea încă, pielea mi se făcuse purpurie în jurul sutelor de ramuri cu țepi, însă cu ea alături nu era decât o simplă durere.

— Înțelegi.

Vocea ei era plină de iubire.

— Viața mea a fost un vis?

— Toate viețile sunt doar vise, Jorg.

— Nimic… nimic nu a fost adevărat? Am atârnat în spini toată viața mea?

— Toate visele sunt adevărate, Jorg. Chiar și acesta.

— Ce…

Mi s-a răsucit brațul, iar agonia purpurie a pus stăpânire pe mine. Apoi mi-am recăpătat răsuflarea:

— Ce vrei de la mine?

— Vreau să te salvez, a spus ea. Vino.

Și mi-a întins mâna ei. O mână pe care culoarea se mișca asemenea umbrelor vagi de pe suprafața argintului topit. Dacă luam mâna aceea, toată durerea mea ar fi dispărut. Îmi oferea izbăvirea. Poate că asta era chiar toată izbăvirea ce existase vreodată. O mână întinsă, așteptând să fie prinsă.

— Pun prinsoare că frate-meu ți-a spus să te duci dracului, am zis.

Fulgerul a lovit încă o dată, iar îngerul nu mai era acolo, ci numai un soldat din Renar ducându-l pe William de glezne, așa cum își poartă vânătorul prada. Îl ducea spre piatra aceea, îl ducea ca să-i crape capul.

Natura a alcătuit ghearele ca să prindă și dinții ca să ucidă, însă spinii... singurul țel al spinilor era să rănească. Spinii tufișului de măceș sunt astfel ticluiți încât să găsească oasele. Nu pot fi scoși atât de ușor. Dacă îți prefaci mintea în stană de piatră, dacă înjuri și spulberi, dacă spargi, tragi și muști, dacă faci toate aceste lucruri, vei ieși din măceș, pentru că spinii nu-l pot ține pe omul care nu-și dorește să fie reținut. Vei scăpa. Nu întreg, însă îndeajuns ca să te târăști. Și așa, târâș, am ieșit din măceș. Și am ajuns la fratele meu.

Am murit împreună. Așa cum ar fi trebuit întotdeauna să se întâmple.

O sală rece, cu pereți de piatră. Ecouri. Tavanul înnegrit de fum. Scâncete de durere. Nu durere omenească, dar familiară.

— Încă o dată! A zis tata. Sir Reilly, mai are un picior în care să se sprijine, nu-i așa?

Și, pentru prima oară, Sir Reilly nu i-a răspuns regelui.

— Încă o dată, Jorg!

M-am uitat la Justice cum se chinuie, lingându-mi lacrimile și mucii din mână.

— Nu.

Și, spunând acestea, tata a luat torța și a aruncat-o în car.

M-am dat înapoi de la flacăra mare ce se iscase. Orice mi-o fi zis inima, trupul mi-a amintit lecția vătraiului și nu m-a lăsat să stau cu mâinile în sân. După scheunatul din car părea că tot ce se întâmplase o să pălească. I-am spus scheunat , dar era un urlet. Om, câine, cal. Când suferim, toți scoatem același sunet.

Am privit în flăcări și am zărit aceeași incandescență distrugătoare ce mă așteptase la capătul tunelului meu, foame albă și oarbă, durere albă și oarbă. Trupul știe ce vrea și va refuza focul indiferent ce părere ai tu.

Însă, câteodată, trupului trebuie să i se poruncească.

— Eu…

N-am putut s-o fac, frații mei.

— … nu pot.

Ați îndrăznit vreodată să săriți, poate de la o înălțime nemăsurată, în ape limpezi și să descoperiți când sunteți chiar pe margine că nu puteți? Ați rămas vreodată atârnați de degete deasupra unei întinderi pustii, atârnați de trei degete, apoi de două și să vă dați seama în acel moment că nu puteți cădea? Câtă vreme încleștarea rezistă, trupul se va salva, în ciuda sorților potrivnici.

Fierbințeala acelui foc. Cruzimea flăcării. Și imaginea lui Justice zvârcolindu-se în mijlocul lui, țipând. N-am putut să o fac.

N-am putut.

Și apoi am putut. Am sărit. M-am lăsat să cad. Mi-am luat câinele. Am ars.

Un cer întunecat, un vânt furios. Putea să fie oriunde sau oricând, și totuși am știut că nu mai fusesem aici.

— M-ai găsit, așadar?

William, de șapte ani, cu bucle aurii, cu pielea fină, de copil, și cu Justice cuibărit la picioarele lui. Bătrânul câine și-a ridicat capul când m-a simțit, a bătut din coadă o dată, de două ori, în pământ.

— Șezi, băiete, și-a pus mâna William între urechile lungi ale câinelui.

— Te-am găsit.

Am zâmbit amândoi.

— Nu pot intra, a dat el din mână spre porțile aurite ce se ridicau în spatele nostru.

M-am îndreptat într-acolo și mi-am așezat mâna pe ele. Căldura m-a umplut de promisiune. M-am tras îndărăt.

— Raiul e supraestimat, Will.

A ridicat din umeri, mângâindu-l pe câinele nostru.

— Mai mult de atât, am continuat, nu e nici măcar real. E un lucru pe care noi l-am inventat. Ceva construit de oameni fără să știe, un loc plăsmuit din așteptări și speranță.

— Nu e real? A clipit el la auzul vorbelor mele.

— Nu. Nici îngerul. Nu e minciună, dar nici real nu este. Un vis visat de oamenii buni, dacă vrei.

— Și atunci, ce e moartea, de fapt? A întrebat el. Cred că am dreptul să știu. Am fost mort atâția ani. Iar tu ești aici de doar cinci minute și știi totul. Ce e real, dacă asta nu e?

Am zâmbit. Un adevărat frate mai mare.

— Nu știu cu adevărat ce este real, i-am răspuns. Dar e mult mai profund decât atât, am zis arătând cu mâna spre porțile aurite. E fundamental. Pur. Și este ceea ce avem noi nevoie. Iar dacă raiul există, atunci e mult mai bun decât ăsta și nici măcar nu are nevoie de porți. Vrei să căutăm?

— De ce? S-a lăsat Will pe spate, scărpinându-l în continuare pe Justice între urechi.

— Ți-ai văzut nepotul? am întrebat.

William a încuviințat, ascunzându-și un zâmbet timid.

— Dacă nu facem asta, el are să ardă. El și toți ceilalți. Și va deveni destul de aglomerat pe aici. Așa că ajută-mă să căutăm.

Fără jumătăți de măsură. Fără niciun compromis. Salvează-i pe toți ori pe niciunul.

— Ce să căutăm?

— O roată. Așa și-a închipuit-o Fexler. Iar așteptările par să conteze pe aici.

— Oh, asta? Mi-a arătat Will ascunzându-și un căscat.

Roata se afla pe un vârf de deal, neagră pe fondul cerului liliachiu, așezată la orizontală pe un ax înfipt în piatră. Ne-am plimbat de jur-împrejurul ei. Trăsnetele se auzeau deasupra noastră, iar fulgerele se răspândeau pe tot cerul, lăsând să se vadă o lumină albă.

Din vârful dealului puteam privi în jos, spre pământurile pustii vălurind spre întuneric.

— Îmi pare rău că te-am părăsit, Will.

— Nu m-ai părăsit, frate, a răspuns el, scuturându-se de o rămășiță de vis.

Mi-am așezat ambele mâinile deasupra roții din metal rece, sclipitor. Alcătuită de Constructor. Din oțelul Constructorilor.

— Trebuie să întoarcem asta la loc și să o blocăm. E nevoie de amândoi ca să facem asta.

Trăgeam nădejde că aveam atâta putere. Brațele mele păreau puternice, netede și pline de mușchi. Dintr-un motiv oarecare, netezimea aceea m-a luat prin surprindere, de parcă ar fi trebuit să fi fost ceva scris acolo, poate niște cicatrici mai vechi. Au fost vreodată cicatrici acolo? Însă acela era trecutul și trebuia să renunț la el. El renunțase la mine.

— Trebuie s-o întoarcem.

— Dacă nici noi n-om ști să împingem… a zis Will și și-a așezat mâinile pe roată. Asta îi poate salva?

— Cred că da. Cred că îi poate salva pe toți. Pe toți copiii. Chiar și pe cei morți. Chiar și pe fiul lui Marten, pe Gog, pe Degran, pe fiica lui Makin, eliberați din visurile oamenilor și încredințați către cine știe ce a fost inventat pentru ei.

— Măcar mașinăriile Constructorilor nu-i vor pârjoli de pe fața pământului pe toți cei pe care îi cunoșteam.

— Sună destul de bine.

Apoi ne-am opintit să întoarcem roata.

Firește că nu exista nicio roată, nicio poartă de aur, niciun deal, niciun pământ pustiu. Ci numai doi frați încercând să îndrepte un rău.

54

Trebuie să presupunem că am reușit. La urma urmei, suntem încă aici. Scriu acest jurnal, în loc să fiu țărână otrăvită spulberată de vântul pustiu. Iar magia care ne-a unit la urmă, cea care m-a lăsat să văd dincolo de moarte cu ochii lui, magia aceea s-a terminat. Toată magia s-a terminat, tăiată de la rădăcină, roata s-a învârtit, vechea realitate, de care ne îndepărtaserăm atât de mult, a fost restabilită.

Înșir aceste cuvinte aici cu cerneală din Africa, întunecată precum secretele pe care le îngroapă pentru a o fabrica. Mâna mea își urmează calea pe albul paginii, iar urma neagră a zilelor mele poate fi urmată. Urmată din ziua în care am scuturat globul acela cu zăpadă și am înțeles că uneori singura schimbare asupra materiei trebuie să fie lucrată din lipsă. Urmat din ziua aceea până în ziua de astăzi – astăzi care a început cu soarele dimineții deasupra Vyenei, cu Danoob cel albastru curgând tăcut și iute prin inima Imperiului nefărâmițat.

Micul Will intră alergând în cameră. Vine destul de des acum, cu toate că mama lui îi spune să nu o facă.

— Jorg! Spune el, iar eu îmi fac apariția.

— Da.

— Nu ești tatăl meu. Așa spune Marten.

— Sunt doar amintirea lui. Iar oamenii sunt alcătuiți din amintiri, Will.

E cel mai bun lucru pe care pot să i-l spun.

— Unchiul Rike spune că ești o fantomă.

— Unchiul Rike e o chestie căzută de pe un fund de cal, care a luat înfățișarea grosolană a unui bărbat urât, îi răspund.

Will chicotește când mă aude. Apoi redevine serios.

— Dar ești alb la fel ca o fantomă. Bunica Wennith spune că prin fantome poți vedea, iar eu pot să văd…

— Într-adevăr, împăratul meu. Sunt o fantomă. O fantomă de date, o extrapolare, o compilație. Un miliard de clipe captate. Tatăl tău a trăit o bună parte din viață într-o clădire construită în urmă cu o mie de ani.

— Castelul înalt, zâmbește copilul. Am fost acolo!

— O clădire cu mulți ochi vechi și multe urechi vechi. Iar în ultima parte a vieții a avut un inel special. Privea prin el, iar inelul îl privea pe el. Un bărbat… o fantomă pe nume Fexler voia să-l înțeleagă pe tatăl tău, voia să știe dacă putea fi considerat de încredere ca să salveze lumea.

— Voia să știe dacă era destul de bun, spune Will.

Ezit și-mi ascund zâmbetul.

— Voia să știe dacă Jorg era omul potrivit. Așa că a făcut ceea ce fac mașinăriile atunci când trebuie să răspundă la o întrebare complicată. A construit un model. Iar acel model sunt eu.

— Aș fi vrut să-l am pe tatăl meu adevărat, spune Will.

Are doar șase ani. Poate va deprinde și tactul, într-o bună zi.

— Și eu aș fi vrut, Will, îi răspund. Sunt doar un ecou și simt doar un ecou al dragostei pe care el ar fi avut-o pentru tine. Însă e un ecou foarte puternic.

Zâmbește, și atunci eu știu că magia nu a dispărut cu totul din lume. Aceea care pârjolește – aceea a dispărut. Oamenii nu vor mai zbura, nu vor mai înșela moartea cu care sunt datori. Însă o vrajă mai profundă, mai veche și mult mai subtilă stăruie. Aceea care frânge și totodată vindecă inimi, care a existat mereu în esența lumii. O vrajă bună.

Will zâmbește din nou și o zbughește din încăpere. Băieții mici au prea puțină răbdare. Privesc ușa prin care s-a făcut nevăzut și mă întreb cine va fi următorul care va intra pe acolo. Aș putea prezice, fără îndoială. Aș putea construi un model. Dar care ar mai fi hazul atunci?

Ceea ce știu cu siguranță este că nu va fi Jorg Ancrath cel care va intra pe ușa aceea. Oamenii trebuie să se sperie de fantome, nicidecum fantomele de oameni. Un om ar putea să se teamă de propria lui umbră, dar iată aici o umbră palidă care se

teme de omul care o proiectează. Jorg Ancrath nu se va întoarce totuși. Magia a fost oprită, vraja a dispărut din lume. Moartea este, din nou, ceea ce era odată.

Privesc spre ușă, dar nu vine nimeni. Pe Miana o întristez. Își petrece timpul privindu-l pe tânărul împărat cum crește. Katherine nu mă consideră nimic, doar cifre care încearcă să se numere singure, încearcă să se măsoare cu un om care era mai presus de măsură, poate chiar mai presus de visele ei. Privesc ușa, după care renunț. Fexler o va urmări în locul meu. El îi urmărește pe toți.

Mă scufund în mările adânci și nesfârșite ale Constructorilor. Roți înăuntrul roților, lumi înăuntrul lumilor, posibilități nesfârșite.

Cu toții avem viețile noastre. Cu toții avem momentul nostru ori ziua ori anul nostru. Așa a fost și cu Jorg Ancrath, fără pic de îndoială, și a fost îndatorirea mea să împărtășesc povestea.

Cu toate acestea, el a trecut peste mine, iar eu nu mai am nimic de spus. Poate că, undeva, Jorg și frații săi au descoperit raiul cel adevărat și sunt ocupați acum să le facă tuturor viața un iad. Îmi face plăcere să mă gândesc că așa stau lucrurile.

Însă povestea s-a terminat.

UN GÂND LA FINAL

Dacă ați ajuns până aici înseamnă că ați citit trei cărți și câteva sute de mii de cuvinte despre viața și epoca lui Jorg Ancrath. Este evident acum că nu veți mai citi despre el – și probabil vă veți întreba, oarecum pe bună dreptate, de ce am ales să sfârșesc o poveste care, prelungită, ar fi putut fi o mină de aur.

Cel mai simplu, dar și cel mai bun răspuns este că însăși povestea a cerut-o. Sunt conștient că aș fi putut face povestea să devieze, să întorc în așa fel evenimentele, încât să-mi permită să scot volumul 4, volumul 5, 6 etc. În anii care vor veni, când voi mânca hrană pentru pisici direct din conservă, poate că îmi voi dori să o fi făcut. Cu toate acestea, adevărul este că am vrut să vă despărțiți de Jorg la înălțime. Prefer ca cititorii să termine volumul 3 dorindu-și mai mult, decât să se îndepărteze după ce vor fi încheiat volumul 6, sătui până peste cap.

Personajele care își continuă drumul dincolo de termenul de expirare au tendința de a se transforma în propriile caricaturi – mergând pe același teren, învechindu-se cu fiecare pas. Sper că Jorg a reușit să evite o astfel de soartă și că împreună am construit ceva valoros.

De asemenea, sper din tot sufletul că îmi veți cumpăra următoarea carte!

MULȚUMIRI

Trebuie neapărat să-i mulțumesc lui Helen Mazarakis pentru că a citit întreaga trilogie, bucată cu bucată, de-a lungul multor ani și pentru că mi-a împărtășit părerile ei.

Și către Sharon Mack, cel care m-a împins de la spate să predau manuscrisul cărții *Prințul spinilor,* se îndreaptă un gând: îți mulțumesc, Sharon.

Editoarea mea, Jane Johnson, este o persoană minunată, care m-a ajutat enorm în carieră, din multe puncte de vedere – foarte probabil și în situații despre care nici nu am cunoștință. De asemenea, mi-a făcut mare plăcere să citesc cărțile ei.

Și Amy McCulloch, de la Voyagerm, a lucrat din greu pentru mine. Îi doresc să aibă mult succes cu primul ei roman *fantasy,* care va apărea anul acesta.

În cele din urmă, aplauze pentru agentul meu, Ian Drury, pentru că a adus munca mea în atenția acelor oameni care s-au arătat dispuși să își asume acest risc și pentru că a continuat să îmi vândă cărțile în toată lumea. Gaia Banks și Virginia Ascione, care lucrează cu Ian la Sheil Land Associates Ltd., mi-au depășit, la rândul lor, toate așteptările, reușind să obțină atât de multe traduceri pentru povestea lui Jorg.

MARK LAWRENCE s-a născut în Urbana, Illinois, din părinți englezi, care au revenit în Anglia când fiul a împlinit un an. S-a întors în SUA după ce a obținut titlul de doctor în matematică de la Imperial Collège, unde a lucrat la multe proiecte, inclusiv programul de apărare nucleară *Star Wars.* Susține că, pentru că nu a avut niciodată ambiția de a deveni scriitor, a fost foarte surprins când, încercând să-și găsească un agent pentru o primă carte, propunerea lui a avut succes și s-a finalizat cu un contract de publicare. Prima lui trilogie, IMPERIUL FĂRÂMIȚAT, al cărei prim volum este *Prințul Spinilor,* a fost primită cu mare

entuziasm în rândul cititorilor de fantasy. Celelalte volume din serie, *Regele Spinilor* și *împăratul Spinilor,* au apărut la scurtă vreme. A urmat apoi încă o trilogie reușită, RED QUEEN S WAR.

În 2017 a apărut *Red Sister,* primul volum din seria THE BOOK OF THE ANCESTOR.

Mark Lawrence este căsătorit, are patru copii și locuiește în Bristol.

Regele Jorg Ancrath are douăzeci de ani și domnește peste șapte regate. Încă nu și-a atins scopul, acela de a se răzbuna pe tatăl său, iar demonii care îl bântuie sunt tot mai prezenți.

Ar putea ajunge împărat, dar nu pe calea săbiei, ci numai prin vot. Și niciodată nu s-a întâmplat să existe unanimitate în Imperiul Fărâmițat. Jorg intenționează să schimbe asta. Are de partea lui tehnologia descoperită printre relicvele unei alte civilizații și nu va ezita s-o folosească.

Dar va da peste un adversar fără pereche, un adversar de care se teme chiar mai mult decât de sine: Regele Mort.